Omer [illegible]brić
muzicira i piše

MIRUH BOSNE

Sevdišite s Omerom...

Bosanska tradicionalna muzika
Bosnian traditional music

U vrtlogu lijepog, a u varijanti koju sam dobrovoljno izabrao, izrazito nesigurnog muzičkog bitisanja, jedna tiha ali neprekidna podrška nenametljivo me podsticala, a nas kormilarila ka sigurnoj, mirnoj luci. Od 1975. godine, kad nam je dragi Allah podario našu Zlatu, ta mirnoća je prerasla u trajnu izvjesnost.

U svakom tonu, u svakoj noti, u svakom slovu, kao dah, osjećao sam konstantnu solidarnost njih dviju, u traženju pravca uvijek dragog, a krajnje neizvjesnog, muzičkog puta.

Ovo je dar najdražim: suprugi Muneveri i našem produžetku na dunjaluku - kćerki Zlati.

U gluho doba noći 7/8.02.2002.godine

SADRŽAJ- REDOSLIJED NUMERA NA NOSAČIMA ZVUKA

Vrijeme i sevdah 3
O postanku sevdalinke 5
Besjeda Nedžada Ibrišimovića 7
Rađanje zamrle pjesme 9
Porezni ured 15
Sevdalinka je kao zgodna žena 19
Huseinu Kurtagiću 21
To je Enkina ruka 23

ZNAMENITE RAHMETLIJE: 25

Behki i Igbalu: Konačno ih je neko shvatio 27
Za rahmet duši Kasim ef. Mašića 29
Muhamedu Mešanoviću Hamiću: Jednoća saza i glasa 33

NAPISALI O OMERU POBRIĆU: 35

Gradimir Gojer: Omerov koncert 36
Tamara Karača: O miruhu Bosne 39
Ante Prkačin: Ne daj na nam pjesmu ubiju 40
Vehid Gunić: Ljudi dobre zemlje Bosne – Omer Pobrić 43

SPISAK NUMERA NA CD1 47

Pšeničice, sitno sjeme 48
Vratnik pjeva 50
Istiha me glava boli 52
Zapjevala bulbul tica 54
Begovsko kolo 56
Ja te pjesmom zovem 58
Kiša bi pala 60

Moj sokole 62
Hurijetovo kolo 64
Put putuje Latif-aga 66
Zaplakala šećer- Đula 68
Da sam ptica 72
Kulićevo kolo 76
Zelene oči 78
Turunđa je kraj dženneta rasla 82
Kraj potoka bistre vode 84
Mehmeda majka budila 86
Zeničanka kolo 88

SPISAK NUMERA NA CD2 91

Zmaj od Bosne 92
Ašikuje Adem-aga 96
Zašto me ostavljaš ti 98
Brzac kolo 100
Djevojka je nafilu klanjala 102
Šeher grade, Banja Luko mila 104
Sjećaš li se djevo bajna 106
Ah, moj Aljo 108
Zuhrino kolo 110
Sarajevo, behara ti tvoga 112
Telal više od jutra do mraka 114
Šta ću kući tako rano 116
Trepetljika trepetala 120
Ćarlama kolo 122
Zvijezdo Dano 124
Sve behara i sve cvjeta 126
Ah meraka još s večeri rane 128
Vozila se po Vrbasu lađa 130
Starobošnjačko kolo 132

SPISAK NUMERA NA CD3 133

Nek mirišu avlije 134
Kad pogledam 138
Da je meni leći umrijeti 140
Bajramsko kolo 142
Mujo đogu po mejdanu voda 144
Majko, što je srce voli 146
Razbolje se Zarka 148
Oj, curice dina ti 152
U đul-bašči 154
Sevdalinko, pjesmo najmilija 156
Na Obhođi, prema Bakijama 162
Ramazansko kolo 166
Nema više, moj jarane 168
Po Taslidži pala magla 170
Rasla je ruža 172
Uzeh đugum i maštrafu 174
Prusačko kolo 176

SPISAK NUMERA NA CD4 177

Od mora idu svatovi 178
Oj Mostaru, moj beharu 180
Oči moje, kletvom bih vas kleo 182
Zvijezda tjera mjeseca 184
Zlatino kolo 186
Čempres viti 188
Šehidski rastanak 190
Vihor ružu niz polje tjeraše 194
Hajrudinovo kolo 198
Emina 200
Čador penje Bosna Meho 202
Hej kafano, ostavljam te 204

Romanijsko kolo 206
U Trebinju gradu 208
U tuđoj zemlji 210
Sjetuje me majka 212
Mirzino kolo 214

SPISAK NUMERA NA CD5 217

Plačem već tri dana 218
Pogledaj me, Anadolko 222
Putuj, vjetre 226
Fojničanka kolo 230
Djevojka viče s visoka brda 232
Hej Munira 236
Dvore gradi Komadina Mujo 238
Havicino kolo 240
Pluća su mi bolna 242
Stade se cvijeće rosom kititi 244
Sarajčice, hajdemo 246
Siroče sam, na sve mi se žaluje 248
Avduška kolo 250
S one strane Plive 252
Ramazan, mjesec odabran 254
Sreli smo se kad lišće zažuti 258
Abino kolo 262

SPISAK NUMERA NA CD6 265

Na đerđefu vezak veze Fata 266
Kliknu vila sa mostarskih stina 268
Majkina molitva 270
Biserka kolo 274
Bošnjak i Crno more 276
Halka kuca na vratima 280

Sjela Hajra kraj bunara 282
Gdje si da si, moj golube 284
Travničanka kolo 286
Bosna je u nama 288
Azemina 290
Bio sam u Visokom 292
Visočanka kolo 294
Kolika je duga zima bila 296
Bulbul mi pjeva 298
Čudna jada od Mostara grada 300
Ja uranih jutros rano 302
Kalesijsko kolo 304

SPISAK NUMERA NA CD7 307

Tri ptičice lastavice 308
U Gradišci, na obali Save 310
Oj, djevojko, džidžo moja 314
Udala se Raza 316
Dadino kolo 320
S one strane vode Sane 322
Sjajni mjesec na Trebević sjeo 324
Bosna moja 326
Omerovo kolo 330
Grana od bora 332
Da zna zora 334
Sinoć ja i moja kona 336
Crven fesić, nano 338
Edinino kolo 340
Bolovala Ziba materina 342
Leptirići mali 344
Kad se jangin iz mejhane pomoli 346
Mlado momče za Sjenicu pita 348
Tešanjsko kolo 350

Pregled harmonijskih simbole u C - dur tonalitetu 352
Pregled harmonijskih simbola u C - mol tonalitetu 353
Čemu ovakav komplet 355
Napomene 363
Literatura 365
O autoru... i ateljeu... 367
Rječnik 368
Sadržaj – redoslijed numera na nosačima zvuka 377
Sadržaj – abecedni redoslijed numera 383

SADRŽAJ – ABECEDNI REDOSLIJED NUMERA

Vrijeme i sevdah 3
O postanku sevdalinke 5
Besjeda Nedžada Ibrišimovića 7
Rađanje zamrle pjesme 9
Porezni ured 15
Sevdalinka je kao zgodna žena 19
Huseinu Kurtagiću 21
To je Enkina ruka 23

ZNAMENITE RAHMETLIJE: 25

Behki i Igbalu: Konačno ih je neko shvatio 27
Za rahmet duši Kasim ef. Mašića 29
Muhamedu Mešanoviću Hamiću: Jednoća saza i glasa 33

NAPISALI O OMERU POBRIĆU: 35

Gradimir Gojer: Omerov koncert 36
Tamara Karača: O miruhu Bosne 39
Ante Prkačin: Ne daj na nam pjesmu ubiju 40
Vehid Gunić: Ljudi dobre zemlje Bosne – Omer Pobrić 43

Abino kolo 262
Ah meraka još s večeri rane 128
Ah, moj Aljo 108
Ašikuje Adem-aga 96
Avduška kolo 25
Bajramsko kolo 142
Biserka kolo 274
Bolovala Ziba materina 342
Bosna moja 326

Bošnjak i Crno more 276
Brzac kolo 100
Bulbul mi pjeva 298
Crven fesić, nano 338
Čador penje Bosna Meho 202
Čempres viti 188
Čudna jada od Mostara grada 300
Čarlama kolo 122
Da je meni leći umrijeti 140
Da sam ptica 72
Da zna zora 334
Dadino kolo 320
Djevojka je nafilu klanjala 102
Djevojka viče s visoka brda 232
Dvore gradi Komadina Mujo 238
Edinino kolo 340
Fojničanka kolo 230
Gdje si da si, moj golube 284
Grana od bora 332
Hajrudinovo kolo 198
Halka kuca na vratima 280
Havicino kolo 240
Hej kafano, ostavljam te 204
Hej Munira 236
Ja uranoh jutros rano 302
Kad pogledam 138
Kad se jangin iz mejhane pomoli 346
Kalesijsko kolo 304
Kliknu vila sa mostarskih stina 268
Kolika je duga zima bila 296
Kraj potoka bistre vode 84
Kulićevo kolo 76
Leptirići mali 344
Majkina molitva 270

Majko, što je srce voli 146
Mehmeda majka budila 86
Mlado momče za Sjenicu pita 348
Mujo đogu po mejdanu voda 144
Na đerđefu vezak veze Fata 266
Na Obhođi, prema Bakijama 162
Nek mirišu avlije 134
Nema više, moj jarane 168
Oči moje, kletvom bih vas 182
Od mora idu svatovi 178
Oj, curice dina ti 152
Oj, djevojko, džidžo moja 314
Oj Mostaru, moj beharu 180
Omerovo kolo 330
Plačem već tri dana 218
Pluća su mi bolna 242
Po Taslidži pala magla 170
Pogledaj me, Anadolko 222
Prusačko kolo 176
Put putuje Latif-aga 66
Putuj, vjetre 226
Ramazan, mjesec odabran 254
Ramazansko kolo 166
Rasla je ruža 172
Razbolje se Zarka 148
Romanijsko kolo 206
S one strane Plive 252
S one strane vode Sane 322
Sarajčice, hajdemo 246
Sarajevo, behara ti tvoga 112
Sevdalinko, pjesmo najmilija 156
Sinoć ja i moja kona 336
Siroče sam, na sve mi se žaluje 248
Sjajni mjesec na Trebević sjeo 324

Sjećaš li se djevo bajna 106
Sjela Hajra kraj bunara 282
Sjetuje me majka 212
Sreli smo se kad lišće zažuti 258
Stade se cvijeće rosom kotiti 244
Starobošnjačko kolo 132
Sve behara i sve cvjeta 126
Šeher grade, Banja Luko mila 104
Šta ću kući tako rano 116
Telal viče od jutra do mraka 114
Tešanjsko kolo 350
Travničanka kolo 286
Trepetljika trepetala 120
Tri ptičice lastavice 308
Turunđa je kraj dženneta rasla 82
U đul-bašči 154
U Gradišci, na obali Save 310
U Trebinju gradu 208
U tuđoj zemlji 210
Udala se Raza 316
Uzeh đugum i maštrafu 174
Vozila se po Vrbasu lađa 130
Zaplakala šećer-Đula 68
Zašto me ostavljaš ti 98
Zelene oči 78
Zeničanka kolo 88
Zmaj od Bosne 92
Zuhrino kolo 110
Zvijezda tjera mjeseca 184
Zvijezdo Dano 124

Pregled harmonijskih simbola u C – dur tonalitetu 352
Pregled harmonijskih simbola u C – mol tonalitetu 353
Čemu ovakov komplet 355

Napomene 363
Literatura 365
O autoru... i ateljeu... 367
Rječnik 368
Sadržaj - redoslijed numera na nosačima zvuka 377
Sadržaj - abecedni redoslijed numera 383

VRIJEME I SEVDAH

Sevdalinka nije stećak, nije nišan-taš i nije spomenik - to je pjesma koja ima svoje rođenje, svoj život i svoje odumiranje. Autor sevdalinke uvijek je pojedinac. Putujući bosanskohercegovačkim drumovima, gradovima, selima, rijekama, planinama i ravninama, pomažući dertli dušama da nađu dermana - od usta do usta, od uha do uha, prilagođavajući je vremenu i prostoru, sevdalinku oblikuje narod. Narod joj postaje sahibija - zato se i zove narodna pjesma.

Orijentalna melodičnost i zapadnjačka harmoničnost izatkale su u ranjenoj bosanskoj duši specifičan osjećaj, koji je iznjedrio sevdalinku - autohtonu bosansku pjesmu kakve nema nigdje na dunjaluku osim u Bosni i Hercegovini.

A sevdaha ima...Dokle je stigao orijent, dotle je dobacio i sevdah - samo se u drugim državama zove različitim imenom, naprimjer u Španiji "malagenja", u Mađarskoj "virtuš", u južnoj Srbiji "kara-sevdah" itd.

Vrijeme može otplaviti neku pjesmu, ali vjerovatno će se naći bar jedan zaljubljenik baš u tu sevdalinku, tako da je njeno odumiranje krajnje neizvjesno, ako ne i nemoguće. Ovo sve pod uslovom da se ne umiješa ideologija.

Sevdalinka opisuje većinu segmenata našeg bitisanja, vrlo često poštenije od pisanih dokumenata. Naravno bude i uljepšavanja, jer tražeći ugođaj svojoj duši, uljepšavanjem stvarnosti, čovjek svjesno ili nesvjesno širi neku vrstu dobrine oko sebe.

Sevdalinka, zapravo, odslikava život.

Naš život...

Danas je višestruko napadnuta...

Protok vremena, tempo življenja i ciklična tragičnost ovih naših prostora, nezaustavljivo uništavaju sevdalijski ambijent u nama i oko nas. Neki drugi, strani tonovi stalno pripremaju Bosance i Hercegovce da JESMO ono što NISMO! Neuki narod to prihvata jer ta sorta muzike ne traži razmišljanje - ona razmišlja za takve slušače.

Sevdalinka je nešto sasvim drugo... i u muzičkom, a posebno u tekstualnom dijelu to je čista filozofija... filozofija našeg opstanka u Bosni i Hercegovini, i živi dokaz da smo ovdje veoma dubokog korijena...i da se korijen omladio... i da je jedna od mladica tog korijena naša nacionalna pjesma - sevdalinka.

Sevdalinka je danas ugrožena - pomozimo joj da opstane. Stvarnost je da pomažući sevdalinci - pomažemo sebi.
Ja to radim ovako...
Volio bih da moje muziciranje probudi u Vama lijepo raspoloženje.

Visoko, novembra 2001.

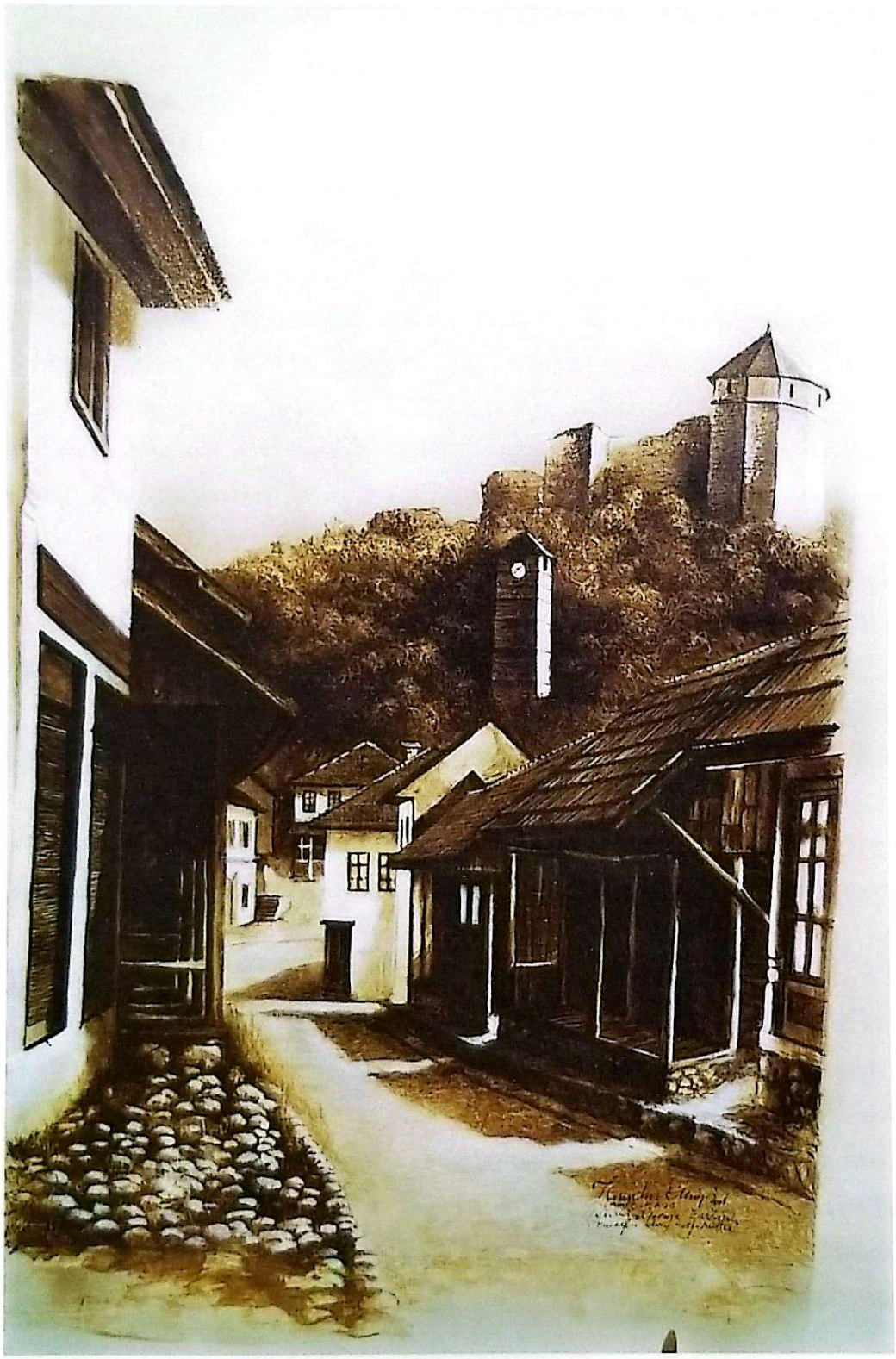

O POSTANKU SEVDALINKE

Iz Bosanskog mevluda Omera Pobrića

Nakon skoro četiri decenije bavljenja ovim poslom, mislim da je bosanska sevdalinka nastala na ovaj način.

Čitao sam da su prve pristalice islama razmišljali kako pozivati ljude, kako ih okupljati, kako im prenijeti ljepote poruka Kur'ana Časnog. Zvoniti drvenim zvonima ili puhati u rog nisu htjeli, jer tako su već radili kršćani i jevreji. Neko se dosjetio da hazreti Bilal ima lijep glas i predložio da on, sa uzvišenja, glasom poziva narod.

"Allahu ekber" hazreti Bilala prvi je ezan proučen na dunjaluku.

Taj prvi ezan imao je melodiju. Kada nekoga zovete da vam dođe, zovete ga melodičnim, umilnim, lijepim glasom.

Upoznavši sadržaj i ljepotu kur'anskih poruka, pristalice islama - mumini, počeše veličati Stvoritelja Allaha, dž.š., i posljednjeg pejgambera Muhammeda, s.a.v.s., između ostalih načina i ilahijama.

Ilahije su, dakle, pobožne pjesme i one se uvijek uče.

Muslimani sve što rade, rade u ime Allaha, dž.š. Dunjalučki sadržaj života: rad, ljubav, borba, radost, žalost itd., iskazivani su u svom razvoju posebnom muzičko-poetskom formom: kasidama.

Kaside se pjevaju ili recituju.

Dolazeći 1463. godine u Bosnu, Osmanlije zatekoše tragove islama. Jedan dio stanovništva, pripadnici Crkve bosanske (patareni) prihvaćao ga je od putnika namjernika i trgovaca. Patareni su bili stiješnjeni i progonjeni između dvije kršćanske civilizacije, kao i mi danas. Tadašnji stanovnici Bosne, pristalice Crkve bosanske - patareni, spas i utočište nađoše u islamu.

Spoznajući vrijednost islama, patrijarhalni odgoj kao izvor, čistoću duše i tijela, kao uvjet življenja, osobeni način kulture stanovanja, uljuđenost kao adet, bosanski muslimani oformiše specifičan mentalitet koji iznjedri prirodan ambijent za nastajanje bosanske pjesme - sevdalinke.

Sevdalinka je opisivala sve događaje, zgode i nezgode života. Vremenom, postade govor duše svih muslimana. To je pjesma visoke tekstualne vrijednosti, muzički apsolutno specifična, bosanska. Bosanci su izmislili originalan, autohtoni muzički izraz, koga nema nigdje na dunjaluku, osim između ove naše četiri rijeke.

Autor sevdalinke uvijek je pojedinac, a prenošenu pjesmu, od uha do uha, od usta do usta, dodajući joj, ili oduzimajući ponešto, estetski je

izbrusio narod. Zato joj je sahibija bosanski narod, zato se i zove narodna pjesma.

Hodila je sevdalinka trgovačkim drumovima i putevima, vojnim pohodima, hanovima i konačištima, sijelima i teferičima, pohodama i dernecima, akšamlijskim dertovima i dermanima, bosanskim brdima, dolinama i rijekama, nošena svojom ljepotom, a narodnim prihvaćanjem, napadana i ugrožavana ugarskim, mađarskim, rumunskim, srpskim, hrvatskim, španskim, meksikanskim, pa i previše orijentalnim natruhama, ostala uspravna, bosanska pjesma i stigla do nas.

Na osnovu ove priče, reklo bi se da je sevdalinka samo muslimanska pjesma. Genezom - jest, opstankom - nije. Svi je volimo, napadamo i branimo. I danas je napadana sa svih strana. Opstat će ako joj budemo mi, Bosanci, ljubavlju korijen zalijevali.

Mulići, 1998. godine

"ČUDA BOSANSKOG OTPORA"
Promocija knjige "SEVDAH NADAHNUT ŽIVOTOM...SLOBODOM..."
autora OMERA POBRIĆA
28.11.1996. godine, Dom ljiljana, Sarajevo,
besjeda NEDŽADA IBRIŠIMOVIĆA,
predsjednika Udruženja bosanskih pisaca, prigodom promocije projekta.

Hiljade se spodoba, bradatih volovskih glava, leluja ponad krvavih mojih mezarova. Po Bosni hiljade balvana, nepravdi capinima svjetske politike, neprekidno se otiskuje niz rižu rebara mojih golih bošnjačkih prsa. Svekoliki udarci na ovo malo moga ljudskog dostojanstva padaju bez predaha i prestanka evo pet godina i tište mi srce danonoćno. Sva tri mi naroda oko mene, uz mene, pored mene i u meni, neprekidno odmažu i nogama i rukama, dok ja svim silama ljudskosti i trpeljivosti pokušavam da popravim, zakrpim, popodim i pokrijem svoju srušenu i ucvijeljenu bosansko-hercegovačku kuću, a moja duša pjeva sevdalinku.
Šta je to u toj mojoj sevdalinki, šta je to u toj mojoj pjesmi i dubokoj i visokoj i bolnoj i prisnoj i mehlemli i čemerli i beharli i kaharli i dragoj i umilnoj da je ne može ništa zatući, zagluhnuti i ubiti?
To sam u njoj ja, sam, i ona u meni. Moj bosanski duh i dah, moj bosanski inat - otpor smrti i uništenju. Ona je moja iskonska bit. Ja priznajem nju i ona mene, ja prepoznajem nju i ona mene. Ona mene čuje i ona se čuje. Ona se čuje uvijek za jedan korak dalje od zla glasa o njoj i o meni. Ona se pjeva, diše, udiše i uzdiše, jer ću i pri mučenju, i na ratištu, i na stratištu zapjevati iza glasa: "Od nameta nema selameta..."
U mojoj bošnjačkoj duši nema više parola, ostala je samo sevdalinka. Ona je moj iskaz, moj tok, i moj utok. Pjesmu mi i dušu nikada nećete moći uzeti! Pjesmu i dušu bosansku nikada nećete moći podijeliti na tri dijela. Moja je pjesma uvijek samo cijela. Svako njeno obasjanje prosijano kroz narodno rešeto i stoga sveto. Ona se nikada i nizašta ne preinačuje. U njoj je neumrli dio bosanskoga duha i otpora, besmrtni dio bosanskoga bića, čak kad zatrešti i dvadeseti vijek traktorima i topovima: "Ko to meni Bosnu dira, nikad neće imat 'mira?"
Šta drugo može okupiti bosansko-hercegovačke ljude u rasponu od svjetla do tame, ako ne sevdalinka.

De, recite mi, koje to iste riječi osim "Bismille" možete čuti hiljadama puta, a da vam ne dodiju i ne izgube smisao, ako to nisu riječi pjesme sevdalinke.

U njoj se moja duša mekša i ogleda. Sevdalinka se ravna sa mnom. Ja sam njena slika i prilika. Ona je moja politika.

RADANJE ZAMRLE PJESME

Kasna jesen '93. godine. U Bosni i Hercegovini ključa na svim frontovima. Da neko gleda sa strane, mislio bi da se ne zna ko koga bije. A zna se. Bosnu dvoje bije, a jedno je brani. I u tome jednom ima malo iz onih dvoje. Pravda je na strani onog jednog. Bila bi kosmička greška da izgubi...

Zbog priprema prvog festivala narodne muzike Bosne i Hercegovine »Lukavac '94« krenuo ja u nevakat iz Visokog u Travnik. »Reno 4« ide k'o zvrk, kao da ne zna da je plaćen 200 maraka i da je umjesto benzina u njemu benzol - tečni otpadak Koksare iz Lukavca. Oko akšama stigosmo na izlaz iz Zenice prema Ovnaku. Primih vojnika na punktu da mi pokazuje put za Travnik. Nikada nisam ovuda vozio, a ima mnogo seoskih razmeđa. Bojim se, zalutat ću.

Jedan dio, iznad Viteza, ustaše pokrivaju snajperima, ali ja, ne misleći mnogo, s bismillom, progulih. Hitim, čekaju me u travničkom Konaku.

Travnik u mraku. Bi mi žao što ne vidjeh ulaz u grad. Ranije, kad god sam dolazio u Travnik, prije ulaza stao bih i uživao: stara gradina, mnogo munara, medresa, Plava voda – to su blagodati za oči željne ljepote. U Bosni nema tako lijepog ulaza u grad.

A večeras mrtav grad, utonuo u duboko more tišine. Usred ratom pritisnutog Travnika oaza života, Konak, a u Konaku sijelo. Šahinu Dolovcu javili da ću doći, pa napravio večer sevdaha. U Travniku sve što zna svirati ili pjevati, a nije na linijama odbrane, na jednom je mjestu - u Konaku.

Poselamih kolege i publiku, rekoh zašto sam došao, pa otpočesmo...

Većinom pjevaju pjesme iz Srbije, a malo iznad, sa Vlašića četnički topovi i tenkovi granatiraju vezirski Travnik. Ja se napatio da dođem, da pronađem i izaberem jednog učesnika prvog bosanskog festivala narodne muzike, a oni ovdje pjevaju i sviraju ono što nije iz Bosne.

»Dajte mi u Travniku otpjevajte pjesme o Travniku«, zamolih. Ne umiju. Da pomognem, rekoh im neke naslove: »U Travniku na Daltabaniku«, »Dvi planine viš' Travnika grada«, »Otkad sam se u Travniku udala«, »Kad mašina Travnikom maršira«.

Ne znaju ni jednu do kraja. U Travniku mucaju pjesme o Travniku. Za ovu posljednju »Kad mašina Travnikom maršira« nikada nisu ni čuli. Najgora je stvar što je ni ja ne znam. Znam samo tekst, pa mišljah da ću od njih naučiti melodiju.

Za Festival odabrah Mirsadu Mehić – spikericu travničke TV, a pjevat će pjesmu Fahrudina Mašića iz Kaknja »Da sam cvijeće, znam koje bih bila;

zlatni ljiljan borcu na grudima«. Optimistična mladalačka pjesma, a Mirsada mlada i lijepa - k'o Bosna.

Osnaži onaj jedan sa početka priče. Međunarodna zajednica shvati da ne može potonuti pa tom jednom pridoda jednog od one dvojice. E, tad nastade prava makljaža. Sad vidje međunarodna zajednica da će potonuti onaj što je ost'o sam, pa brže-bolje zaustavljaj sve. Neka Bosna bude onakva kakva je bila skoro milenij. To onom jednom sa početka priče paše, jer njemu ne smetaju ona dvojica, ali toj dvojici ne paše (čast izuzecima) - oni bi voljeli da onog jednog nema. Niko se ne smije previše muhati - međunarodna zajednica hoće avionima - Dayton.

Džabe i Dayton - opet onaj jedan sabire Bosnu - opet ona dvojica pokušavaju da je razvale (opet čast izuzecima). Međunarodna zajednica liječi i Bosna se polahko uspravlja. Bosna ostaje i postaje zemlja ljudi koji je vole. I oni koji je ne vole zavoljet će Bosnu i Hercegovinu, kad-tad.

Prije nekoliko mjeseci zovnu me Šahin iz Travnika. Na TVBiH jedna stara žena otpjevala »Kad mašina Travnikom maršira«. Bi mi žao što nisam gledao i slušao, naučio bih melodiju. Šahin slušao, a nije zapamtio. Poslije nekoliko dana Šahin opet zove »Evo one žene u tim i tim novinama«. Kupih novine i bi mi plaho drago kad pročitah da je obilazi i pazi Husein Živalj, zamjenik ministra inostranih poslova Bosne i Hercegovine. Znam se sa Huseinom nekoliko godina i uvijek je radost mojim očima kad ga vidim - plemenita mu čehra.

Sretosmo se slučajno, objasnih mu za šta mi treba i Husein obeća da će me odvesti ženi koja zna pjesmu »Kad mašina Travnikom maršira« - hanumici Džemili Zekić.

Zavrtje mi se... Odnekud znam to ime. Mora da sam nešto o njoj ili od nje pročitao ili čuo. Kad nešto lijepo pročitam ili vidim na ekranu, podvučem u glavi dva-tri puta ime autora. Ovo ime jako mi poznato zvuči. Huseinu ne rekoh ništa.

Vrijeme nema kočnicu, ne može se zaustaviti, otječe k'o voda. Prođe više od godinu dana, a nikako da usaglasimo termin. Kada se sretnemo, slegne Husein ramenima, slegnem i ja i razumijem ga. K'o ministar, stalno u gužvi - u Bosni puno posla, otići ćemo, ako Bog da, dobar je nijet.

10.decembra 99. godine, poslije džume na Ciglanama, Husein mi reče: «Sutra u 12 h u MIP-u«.

Naoružan magnetofonom, porano dođoh pred MIP. Šetaju Hanka i Meho Puzić. Meho me uštinu ispod miške išaretom pokazujući: «Omo, vidi onu preko Titove.« Bi mi drago vidjeti onu tamo, a još više kad skontah: be kako ga oči bole, dobro vidi. Sreća da Mehina Hanka ništa ne vidi.

U MIP-u Husein opet u gužvi. Sinoć javili da je umro predsjednik Hrvatske dr. Franjo Tudman i na Husu pala većina organizacije odlaska delegacije na sahranu u Zagreb. Hrvati odmah otišli, Srbi porijetko ili nikako ne dolaze u MIP, haman Husein sam. Zvone telefoni, zvrče mobiteli, vozač Avdo prespaja, Husein pokušava uvezati; vidim ja - ni danas nije od vakta. Predložih da odemo drugi put, ili da ja odem s Avdom.
«Sačekaj, zajedno ćemo, a bolje ti je da ne ideš«, u mimohodu će Husein.
Zbuni me Husino «bolje ti je da ne ideš«.
Krenusmo... Obalom prema Baščaršiji, pokraj Mehagine pekare, pa na Mihrivode. U prodavnici na ćošku (većina prodavnica su po ćoškovima sokaka), kupismo hedije za hanumicu. Narod nas prepozna i tu uhasulismo lijepu ramazansku atmosferu.
Puče eglen o Bosni, sevdahu, koncertu «Tri hafiza« u Zetri, ma lijepo k'o lijepo, ali valja nam ići. Husein hiti na posao, a ja trebam u red za somune, pa u Visoko na iftar.
Uske, brate, uličice na obodima Sarajeva. Narod izašao sa kućama na same ceste. Meni je ovdje nekako stegnuto. Kod mene dolje u Mulićima pukla ravnica oko Bosne, ne možeš okom nikako dokučuti kraj te ljepote, pravi rahatluk za dušu.
Jedna uličica, druga, treća, onaj pogrešno parkirao, ovom se vrati na rikverc, stigosmo, jedva. Ticina ulica - auto ne može dalje. Hedije u ruke, pa uzbrdo pješke.
Ticina broj 10. Starinska kapija, sa desne strane tarabe razvaljene, sa lijeve strane nema ih nikako, neko pravi veliku kuću, pa vjerovatno poklopio među, prolaz između jedno dva i po metra, zapušten, dugo negažen. Ovuda noga porijetko prođe.
Prvo se oku pripriječi mala kućica, k'o mutvak, jedno četiri puta pet, lijepa, nova, nema oluka na krovu pa zakišnjava.
Husein i ja kucamo, lupamo, zovemo - niko se ne odaziva.
U neko doba, neko iza te kućice odazva se dosta zvonkim glasom: «Ko je?«
Oči se susretoše sa još manjom, a prastarom kućicom. Malta odavno opala, zidovi samo što nisu isukali, u oknima od prozorćića više zašuškanih jastuka nego stakla, veranda k'o herav zub, a na verandi ona: hanumica Džemila Zekić.
Pronađoh ja ono što sam u glavi podvukao. Džemila je pjesnikinja.
Kaloše, priglavci, stara trenirka sa isukanim koljenima, bašlijom pripeta vindjakica, poduga neraščešljana kosa, staro a lijepo neizborano lice i umorne oči. Slabo vidi.
»Husein, Džemila«

»Bujrum, Huseine! Ko je to još sa tobom?«
»Omer sa televizije, svirač, hoće da te upita za jednu pjesmu.«
»Nemam ja televizor, imam mali tranzistor, slušam samo vijesti, da se ne potroši.«
Veranda zatrpana svim i svačim, ostavljen prolaz za jednog insana, otprilike kao ulaz u bunker. Ne živi, valjda, unutra. Ima ispod bolje.
Nespremna je da nas primi, nismo najavili, ali, eto, »ramazan je, pa uđite«. Mislim: povest će nas u donju, ljepšu kućicu, kad nije. Živahno se okrenu i zamače sa verande.
Propuštajući naprijed, upitah Huseina: «Koliko hanumica ima godina?«
»Osamdeset i tri«, iznenadi me Husein.
Dobro sam pogodio, unutra jeste pravi bunker. Ganjak pun svačega, prolaz opet za jednog insana, obuća se nema rašta skidati - poda nema - zemlja, a sobica k'o magazin. Ležaj se nazire kroz sumrak i nešto prekriveno slično manjoj fotelji, u sredini jedan panj se jedva izborio za svoje mjesto, a na panju mala grijalica i rešo. Sa zida jedna utičnica hrani tri kabla, sada je uključena grijalica. U ćošku lavor - krov prokišnjava.
Sjede hanumica na svoj ležaj, nudi Huseina i mene da sjednemo, nas dvojica, jedno mjesto. Neću ja zbog Huseina, neće Husein zbog mene. Hele neise, ostasmo stajati obojica. A mačke lazaju na sve strane.
Iz neugodnosti poče priča. Hanumica prije šezdeset i nešto godina završila gimnaziju i počela raditi na Radio Sarajevu kao novinar. Stigao dekret da svi novinari moraju u Partiju. Hanumica nije htjela, i od tada ovako. Ibadeti i piše. Babo joj, rahmetli, bio derviš.
»Možda vama ovdje izgleda ružno, meni je lijepo. Ja sam više decenija dervišana. Moj Doktor srca je Uzvišeni Allah, dž.š., a Doktor duše – Kur'an časni. Ja imam svoj svijet mistike, svijet poezije i mnogo, mnogo duhovnih prijatelja. Kad ja preselim, ovdje će biti tekija«.
Moje padanje u depresiju zbog uvjeta u kojima živi zaustavi njena sigurnost, njen razboriti a melodičan monolog. Ima dobar sluh.
Mačke u ovoj sobici, svijet su za sebe. Jedna malehna poče lizati mikrofon. Sva sreća i ja volim mačke: naslijedio od rahmetli Abe. Nježno štiteći mikrofon upitah:
»Hanumice, koliko imaš mačaka?«
»Onoliko koliko je imao Ebu-Hurejre.«
»A koliko je imao Ebu-Hurejre, ja ne znam?«
»Ebu-Hurejre je skupljao mačke po ulicama Meke, pazio ih, i zato je nazvan otac mačaka.« Ja sam sljedbenica Ebu-Hurejre, ja sam Hurejra. I što sam više upoznavala ljude, sve više sam voljela životinje. Kada čovjeku

kažeš da je životinja, nisi uvrijedio čovjeka, nego životinju. Čovjek može biti ispod nivoa životinje. Bolje pametan pas nego glup čovjek.«
Nakon ovog rafala koji je zvučao više kao konstatacija stanja a manje kao trenutak uzbuđenja, prebacismo se na kolosijek pjesme.
»Koja ti treba?«
»Kad mašina Travnikom maršira«, to je asocijacija na prolazak prvog voza - ćire kroz Travnik. Iz lokomotive ispala žiška, zapalila sve dućane redom i džamije do Sulejmanije. Tekst k'o i znam, a melodiju tražim nekoliko godina.
Krenu hanumica čistim, zvonkim glasom, isprve, apsolutno sigurno, kao da je baš ta pjesma nestrpljivo čekala da izađe iz njene duše. Dobro - ne može biti bolje. Vratit ćemo pjesmu njenom sahibiji - bosanskom narodu. Otpjeva još nekoliko ilahija i sevdalinki. Zadihala se. Srce i duša hoće, a godine ne daju. Nije šala: osamdeset i tri. U ovim godinama Amerikanke koje žive u svili i kadifi vodaju po četverica i ne znaju jesu li pošle ili došle. A Hanumica sigurno intonativno pjeva i priča vrlo kvalitetnim rječnikom.
»Eh, da mi je malo zeljanice, za iftar.«
Mobitel je prava stvar. Brže-bolje nazvah Hasibu Agić, kolegicu, najbliže stanuje odavdje.
»Hasiba, napravi malu tepsiju zeljanice za iftar jednoj hanumi, od nje sam naučio pjesmu 'Kad mašina Travnikom maršira' i ti ćeš je otpjevati.«
Da bih pojačao molbu, rekoh Hasibi da se nalazim kod vjerovatno najstarije bošnjačke i bosanske pjesnikinje. Počeh izokola objašnjavati u kakvom halu živi, a ne mogu direktno, da ne povrijedim, hanumica sluša. Poslije moga tuc-muc, Hasiba shvati.
»Bit će pečena, Omere, oko pola četiri.«
»Dobro, Hasiba, hvala, Allah te, dž.š. nagradio, neko će doći po pitu.«
»Koju još voliš sevdalinku?« , upita Hanumica.
»Ja volim sve sevdalinke , a najviše volim one koje ne znam.«
Obično ljudi kad vole, vole nešto opipljivo, konkretno, a ja volim naslijepo, imaginarno, u zraku nešto.
»Moja hanumice, ja sam ti k'o Krleža. Pitali Krležu šta traži, a on odgovorio: «Ne znam, kad nađem, znat ću.« Tako i ja, tražim, pa ako nađem, znam da sam nešto tražio, a kada ne nađem, uvjerim sebe da nisam ni tražio, jer kad ne znaš šta tražiš, onda ustvari tražiš ništa.«
Zakači mačka na neravnu površinu postavljen mikrofon. Jedva ga sustigoh u zraku pa nastavismo:
»Znaš li, Hanumice 'Turunđa je u Džennetu rasla, na Džehennem grane naslonila', ili 'Kolika je sarajevska pruga, još je veća na mom srcu tuga', ili

'Sinoć paša niz Sarajvo sađe i provede Mehmeda svezana', ili 'Moli Boga, Zumro moja, da Ukrina dođe'? I te pjesme godinama tražim.«
Ne umije, iznenadili smo je dolaskom. Za drugi put će se prisjetiti, pa mi pokazati nešto što zna, a što ja, može biti, ne znam.
Stuži mi se u duši. Zamislih sebe, ako ostarim ovako, možda će neki, sada nerođeni Omer dolaziti meni, starom, da mu pokazujem bosanske pjesme - sevdalinke, ako durajući opstanu do tada. Suza krenu iz suhog oka, stid me Huseina, sageh se kao da popravljam mikrofon, MIRUHNU ZEMLJA umjesto poda i ja spoznah šta je Džemilina sreća.
Sreća hanumica Džemile Zekić je njena duša, puna ljubavi prema Allahu Uzvišenom, prema poeziji, prema ilahijama i sevdalinkama, prema mačkama. Okolo je totalna sirotinja koju Džemila ne vidi, a čovjek, kad je malo upozna, ni on ne vidi tu, očiglednu, sirotinju.
Da li je Erich Fromm, dok je pisao «IMATI ILI BITI«, shvatio šta je bolje?

ŠTA JE, ZAPRAVO, SREĆA?

P.S.
Avdo odnio Hanumici pitu za iftar, ja kod Mehage kupio sarajevske somune, pa pun auto miruha sarajevskih somuna i ja idemo na iftar, u Muliće. Sutra će, ako Bog da, moja kćerka Zlata odnijeti Hanumici veću grijalicu, iscijepanih drva i iftar. Valja dijeliti Huseinovu brigu oko Hanumice, jer čovjek, kad pomaže drugom, pomaže samom sebi, samo većina to ne zna. Svako misli da zna svoje, a samo Allah, dž.š., zna svačije.

24.12.1999. godine.

životom...slobodom", "Bosna je u meni", "Bosanski mevlud" - sve sa pripadajućim audio i video kasetama, puna torba. Poteška za nošenje, a valjalo je to unutra sve smisliti, napisati i odsvirati...

Lijepo je voziti auto niz Bosnu... Neobjašnjivo volim svoju zemlju. Znam da je nekad bila bogata raznim dobrima, i da su je zbog tog bogatstva napadali. Znam da je strateški važna i da je zbog toga stalno napadaju. Znam da joj je svaka stopa krvava. Znam da je nama u ovo vrijeme amanet da je branimo. Znam da je sada neracionalno biti u Bosni... Sve znam, a ne mogu drukčije, nego ovako.

Vozim prema Poreznom uredu u Zenici, a pored mene torba puna mojih knjiga - moja odbrana, a u duši... nako... stendžerilo mi se.

Počeo sam ovo pisati, nekako u vrijeme kad je Šerbo umro (bio najbolji, a ništa pisano nije ostavio iza sebe) i sve sam računao da sam nešto uradio i za Bosnu, i za vjeru i za narod.

Zapisao sam, obradio i snimio nekoliko stotina sevdalinki. Prvi na dunjaluku napisao note mevluda, sa ljudima izmislio i napravio Prvi festival narodne muzike BIH "Lukavac '94" i vratio narodu dosta zaboravljenih pjesama. Znam da je iza ovakvoga rada trebala stajati, ja država, ja institucija države, a ja sam vuk - samotnjak i niko mi dosada nije prinio ni čašu vode.

Pa mi nešto nije jasno! U Titinom vaktu samo sam dobro svirao, pa mi 1977. godine dodijeliše prvu Estradnu nagradu Jugoslavije.

U toku agresije na Bosnu, u nemogućim uvjetima uradim sve ovo, pa sam evo sada "okrivljen".

Stigoh... Prelijepa zgrada preda mnom. A u zgradi k'o u Američkom kongresu - nije na dobro! Čim poreznici imaju ovakva zdanja, narodu mora biti gusto.

Lijepa cura pritisnu dugme, mogu ući za 15 minuta. Taman, polahko na treći sprat.

Uđoh... mala kancelarija, pisaća mašina nagotovs, četvero unutra, lijepe im čehre. Ponudiše me, sjedoh i počesmo...

"Molim vas, pomaknite svoje knjige i spise sa stola, da ja nešto poredam"- zbunjeno uradiše tako i ja poredah svoje knjige.

"Ja vam sada dođem kao David Štrbac, samo što je David donio jazavca, a ja knjige."Iznenadiše se, počeše pregledati i kad vidješe da je svaka "odlukom ministarstva za kultura i obrazovanje" oslobođena poreza na promet - zovnuše mi kahvu.

Uz kahvu, lijepo se ispričasmo, ljudi cijene to što radim (što ne bi cijenili - pun hastal mojih djela), ali i oni rade svoj posao.

Allahimanet i dovidenja - i ja nizbrdo. U prizemlju, ona na prijemnom primotala noge, pa se šminka. Da sam imao abdest odmah bi ga izgubio. "Ne morate, lijepi ste i bez šminke"- dobacih.
Odoh po Nusretu Kobić. Imam lijepu pjesmu za ramazanski koncert: "Djevojka je nafilu klanjala, dvadest sedme noći ramazana".
Nusreta ima prelijep glas, bešvakat, prva snimila"Nema ljepše knjige od Kur'ana". Nusreta danas zadovoljna – kupila pet metara drva.
E moja Nusreta, mislim u sebi, hvatajmo se mi "Gara, Gara, gariš li se sada, k'o što si se garila nekada?"- bit će nam mnogo toplije. Ne znam šta misli Nusreta, ja hoću, a ne mogu...Ne mogu pljuvati po ovom do sad urađenom, čime ću se braniti ako me opet pozovu a još malo pa će i penzija: brat bratu, jedno 150 maraka.
Svanjiva...
Eno kroz prozor k'o iz magle izranja kuća moga komšije Seida. Primakoh stolicu do prozora. Volim gledati buđenje života – dijeli se noć i dan. Sad će horozi i ezan.
Zapisah... nako.

Noću, sa 11. na 12. 1999. godine.

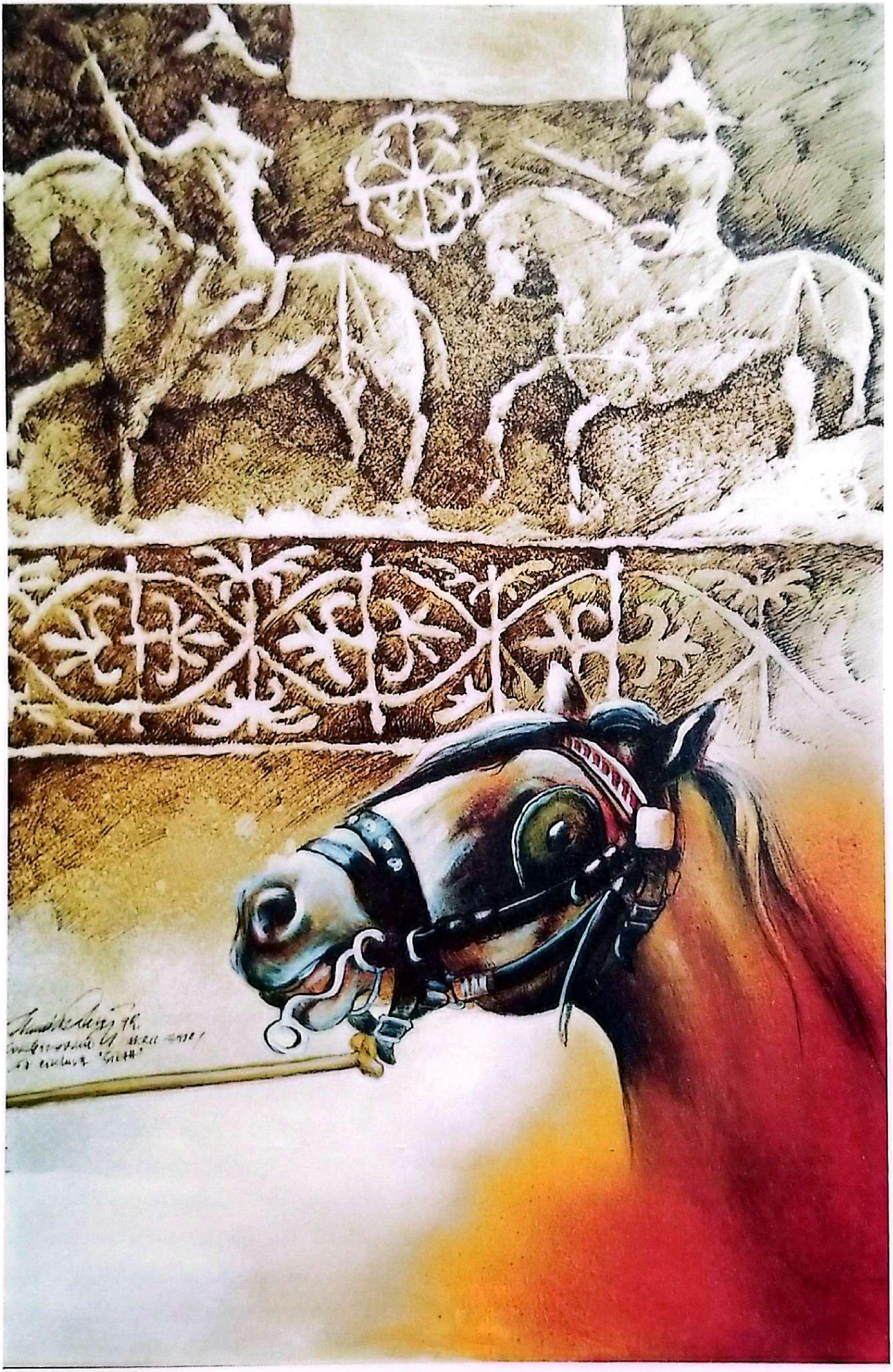

SEVDALINKA JE KAO ZGODNA ŽENA KAKO GOD IH "OBUČEŠ"- LIJEPE... UZ PROMOCIJU CD-a GORDANE TOPIĆ I OMERA BLENTIĆA

Prostor Bošnjačkog instituta - neobično kvalitetna akustika - većinom poznate fizionomije dragih iz svijeta muzike i novinarstva.
U ćošku: klavir.
Promocija CD-a Gordane Topić - mezosopranistkinje i Omera Blentića - klaviriste - sevdah.
U svjetlosno prigušenoj atmosferi uvaženi promotori ispričaše priču o Gordani i Omeru i o autorima obrada tih pjesama - nadahnuto, jer svi to svojim znanjem i stručnošću zaslužuju.
Priđe Omer klaviru i poletješe tonovi nekada hamamom - kupatilom, potom Hamam-barom i najposlije Bošnjačkim institutom, ispunivši svaki ćošak.
Ciknu Gordana milujući:
"Snijeg pade na behar, na voće..." - lijepo k'o lijepo.
I tada shvatih: sevdalinka je kao žena - uvijek lijepa - i sa sazom i sa harmonikom i sa klavirom i bez pratnje - kad nešto valja, uvijek valja.
"Snijeg pade na behar, na voće... " opisuje istinit događaj kada je u Sarajevu, u maju, dakle u nevakat, pao snijeg i naškodio beharu i pupovima, a pjesma to zabilježila.
Gordana je tumačila (volim izvođače sevdalinke zvati tumačima - djeluje mi dostojanstvenije i sa više poštovanja) tekst:
"Snijeg pade na behar, na voće, neka ljubi ko god koga hoće..." Meni je draže i vjerovatno vjerodostojnije:
"Snijeg pade na behar, na voće, nek Bog dadne svakom ko šta hoće, a i meni što mi srce želi..."
Ova varijanta odslikava širinu bosanske duše: dadni, Bože, Svojom milošću, svakom ko šta hoće, a i mene nemoj zaboraviti...
U tome vidim starog, dobrog Bošnju, našeg pretka, i njegovo vjerovanje da želeći drugom dobro, priziva dobro i sebi.
Teško da mi tu dobrinu imamo danas. Možda posljednjih desetak godina našeg vakta u nas pada snijeg i na behar i na voće, a mi ne vidimo.
Izadoh iz Bošnjačkog instituta pune duše - zapahnu me lijepo Sarajevo.

Visoko, 29.09.2001.

UZ ČETRDESET PETU GODIŠNJICU UMJETNIČKOG RADA HUSEINA KURTAGIĆA

Većina ljudi ovoga svijeta traži i sanja samo jednu riječ - ta riječ ima šest slova i zovemo je - pravda.
I nažalost - ne pronađemo je...
A postoji univerzalna pravda - i na ovom i na budućem svijetu - to je Božija pravda.
Bog mome prijatelju Huseinu Kurtagiću, Svojim određenjem oduzme vid, ali ga neizmjernom milošću višestruko podari drugim blagodatima, između ostalih i muzikom - sretan sam što nam je to dodirna tačka.
Muzika Huseina Kurtagića jest milovanje tonova, i u interpretativnom, i u sviračkom, i u kompozitorskom dijelu.
Tu vrstu senzibiliteta mogu imati samo tako hendikepirane ličnosti.
Muzika Huseina Kurtagića nije patetika, ali jest prožimanje stvarnosti - jest odslikavanje stanja i zato zvuči tako iskreno - bosanski.
Kad Husein svira, pjeva ili komponuje - miriše Bosna - to je dodirna tačka sličnih sudbina - oboje ranjeni a uspravni.
Huseinu Kurtagiću dugujem zahvalnost za pjevanje moje prve kompozicije pod naslovom "Pismo majci" prije tridesetak godina - Husein je i tada bio afirmisam umjetnik i ta podrška zapravo je bila podstrek meni da nastavim.
Dugujem zahvalnost za moj prvi profesionalni estradni angažman u Huseinovoj organizaciji, i za višedecenijsko drugarstvo pretočeno u prijateljstvo.
Huseinu čestitam jubilej a u budućnosti mu želim ono što bi poželio sebi ili bratu kojeg nemam.

Hvala ti, prijatelju.

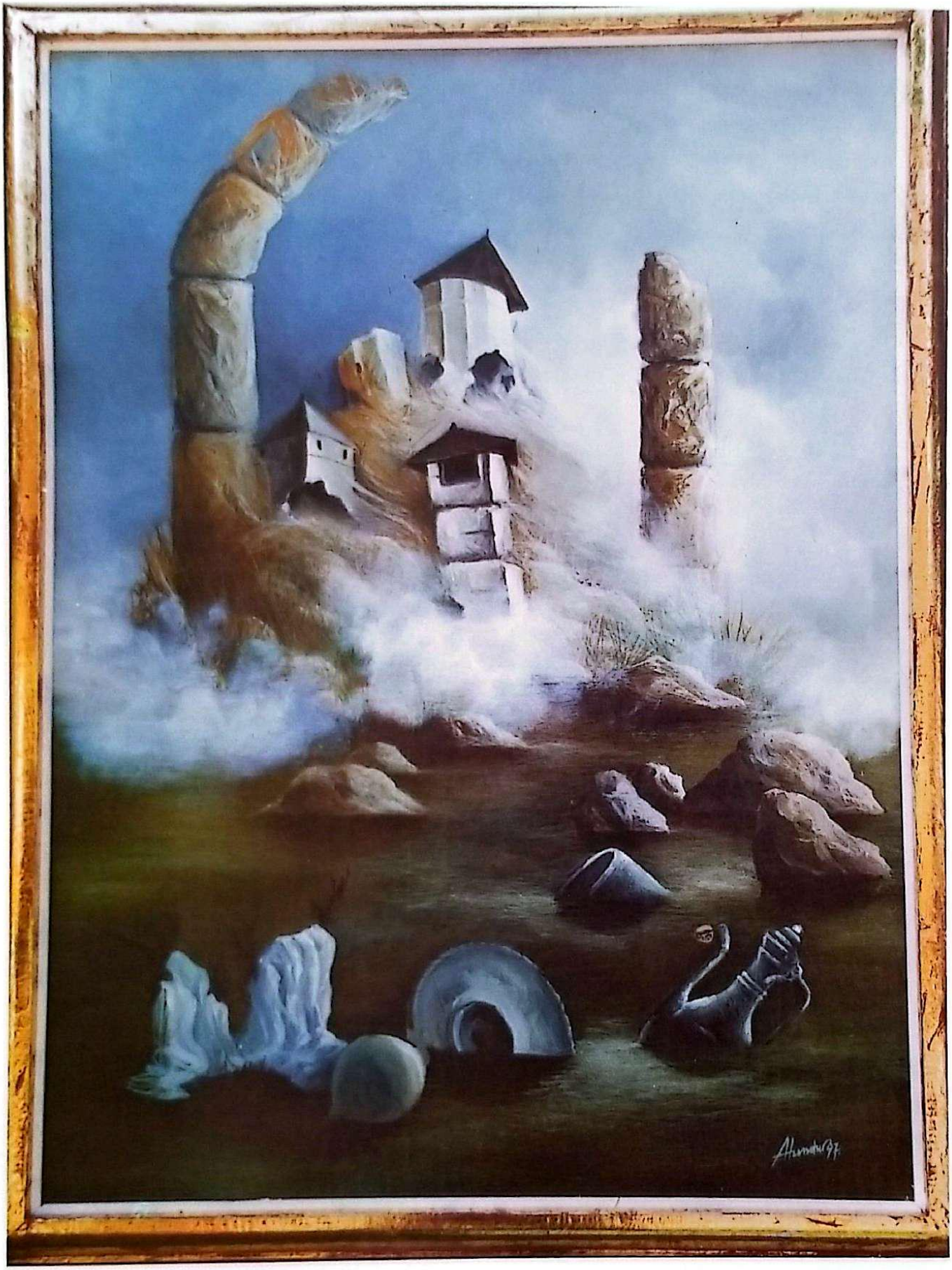

TO JE ENKINA RUKA

Od 1990. godine, dakle u vrijeme kada su kompjuteri već zauzimali mjesto u našoj praksi, opredijelio sam se za ručno pisane notne zapise, najmanje iz dva razloga.
Sevdalinka je arhaična, trajna vrijednost, i na nju šokovi, kao što je kompjuterski, ne bi trebali bitno uticati, a i toplija je, zrači sevdaliskije, ručno napisana.
Drugi je razlog taj što sam već nekoliko decenija poznanik, prijatelj i kolega sa Enesom – Enkom Mujanovićem.
Enko je violinista kaljen u majstorskoj radionici Ismeta Alajbegovića Šerbe, muzičar najplemenitog kova.
Kada Enko svira violinu, prateći tumača sevdalinke - vokalnog solistu, treba se dobro napregnuti, pa razaznati: gdje je tu glas, a gdje violina - toliko Enkino muziciranje urasta u interpretaciju.
Nažalost, malo je takvih. Moguće je da je Enko posljednji...
Enko je po vokaciji inžinjer - građevinac, a po tanahnosti duše istinski muzičar, zaljubljenik u sevdalinku i bitan saučesnik u očuvanju muzičke tradicije Bosne i Hercegovine.
Kad Enko ručno prepiše, zapiše ili napiše note, to je toliko precizno da većina misli da je kompjuter, a nije, te note zrače ljudskom toplinom, to je Enkina ruka.
Od srca hvala Enesu - Enki Mujanoviću, prijatelju i saborcu.

Mulići, 08.02.2002. godine.

ZNAMENITE RAHMETLIJE

BEHKI I IGBALU ZA RAHMET DUŠI KONAČNO IH JE NEKO SHVATIO

Bila jedna Behka. Bio jedan Igbal. Bila jedna tradicionalna sazlijska muzika u najizvornijem smislu. Danas nema Behke i Igbala i nema te muzike. Njih dvoje davali svoj miruh tome, a danas nema njih i nema tog miruha Bosne.

Prije šezdesetak godina, tada djevojčurak, Behka je počela pjevati po »šerbetima« bosansko-muslimansku pjesmu sevdalinku. I tada je ta pjesma bila stara. Pjevala decenijama. I sve istu vrstu pjesme. Valjda, možda i nesvjesno, čuvala Bosnu od tuđih miruha.

Vremenom upoznala Ljucu Igbala i nastavili zajedno, a vrijeme radilo protiv njih. Prestajala potreba za tom vrstom muzike - bosansko-muslimanske. Njih dvoje se hrvali i nekako izduravali. Svakako se prometali. Kao dvije žalosne vrbe koje svaki povjetarac može nageti do zemlje, a one se nekako opet usprave.

Godine prolazile... Njih dvoje postali muzej. Živi muzej na dunjaluku. Poželite da vam muzej dođe u kuću i pozovete Behku i Ljucu. Dođu njih dvoje sa vašom nacionalnom muzikom, a vi ne znate da je vaša nacionalna pjesma u muzeju. Allahsalamet - vama.

Godine prolazile... Starost pritiskala. Malo ko volio da sluša svoju nacionalnu pjesmu. Volio tuđu. A njih dvoje durali i gonili svoje. Kao dvije žalosne vrbe posađene uz rijeku Bosnu. Moraju nekada pasti, ali opet u Bosnu.

Pozivali ih pođahkad. Onako, kad su svi drugi zauzeti, a oni uvijek isto pjevali bosansko-muslimansku pjesmu - sevdalinku. Čitav život...

Noću, Lejletul-kadra '93, preko Kozigrada uđoh iz Visokog u Sarajevo. Kroz mikroskopski ulaz - tunel, koji, uz pomoć Allaha dž.š., i naših boraca spasi šeher-Sarajevo i Bosnu.

Taj dan malo pucalo pa obiđoh i proučih fatihu na Kovačima i na Koševu. Ratom pritisnuto Sarajevo kao tužan, ćelav čovjek. Nigdje drveta. Tada, prvi puta, nakon tridesetak godina življenja u Sarajevu, zapazih:

Allahu dragi, ja šta je brda oko Sarajeva. I sva bi brda u čaršiju. A naša Armija ne da. Šeher nema hrane, vode, struje, ogrjeva. Što god oko pogleda, sve nesreća. Duboko ispod dna života. Sva tuga dunjaluka na jednom mjestu.

Odoh da zijaretim Behku i Ljucu. Sve isto, a njih dvoje sretni. Sa velikim samopoštovanjem rekoše mi:

«Mi smo počasni članovi 101. sarajevske brigade. Šalju nam ručak«.

I suze u starim očima...

KONAČNO IH JE NEKO SHVATIO.

Hvala ti, komandante 101. sarajevske! Golem si sevap zaradio!

ZA RAHMET DUŠI KASIM ef. MAŠIĆA
Iz Bosanskog mevluda Omera Pobrića

Na više strana, posebno kod naše uleme, počeh raspitivati ko u Bosni uči ezan po bosanski. Mislim, taj mora da zna i kajdu bosanskog mevluda. Većina me uputiše prema Kasimu ef. Mašiću iz džamije Sulejmanije u Travniku. Iz drugog pokušaja, moj prijatelj Šahin Dolovac upriliči mi prijem kod efendije. Poranih jednog četvrtka, naoružan tonskim rekvizitima, kod Šahina, a nas dvojica kod travničkog muftije.

Muftijstvo ograđeno ofarbanom ogradom, avlijska trava lijepo podšišana, zvekir na vratima, peškuni, sećija sa škrabijama, dolafi, sehare, telefaks i kompjuteri - zajedno. Red i mir izbijaju iz svakog milimetra prostora. Muftija travnički Nusret ef. Avdibegović feš i nasmijan. Skladna cjelina čovjeka i prostora. Uz kahvu, sa rahatlokumom, otpoče eglen o svemu pomalo, pa i o mevludu. Rekoh da će me iza podne-namaza, oko dva sahata, primiti Kasim ef. Mašić.

"Stari efendija ima jako specifičan način podučavanja djece Kur'anu Časnom, a nešto nam godinama ne dozvoljava da to snimamo, valjalo bi ako to uspiješ snimiti", upozori me muftija.

Krenusmo šetnjom prema džamiji Sulejmaniji, a Travnik k'o Travnik, vezirski. Mehlem za oči i dušu. Pitam Šahina gdje su nekada bile tračnice uskotračne pruge iz pjesme "Kad mašina Travnikom maršira, i zapali sve dućane redom i džamije do Sulejmanije..." To je asocijacija na vrijeme kada je prvi voz došao u Travnik, ispala žiška iz lokomotive i sve zapalila, a narod to opjevao u pjesmi, samo nešto ne štima: ako je žiška zapalila sve dućane redom, kako nije i dućane ispod Sulejmanije, jer se džamija Sulejmanija cijelom površinom nalazi iznad trgovačkih dućana? Može u pjesmi i tako.

Klanjasmo podne-namaz i ostadoh da ef. Mašić održi čas djeci, pa da me primi. Pri vrhu džamije, u visini prvog safa, sa lijeve strane od mihraba, starac sa ahmedijom i džubom uči petero djece.

Glasnoća remeti džamijski mir. Mora da je malo nagluh. Sjedim malo podalje, u prikrajku, i nastojim razabrati šta je tu specifično. Stari efendija cijelo vrijeme insistira na karakterističnom položaju usta, kod izgovaranja pojedinih harfova.

Kao kad ptica, iz kljuna, hrani svoje mlade, starac prelijeva svoje znanje u dječija usta. Završiše čas, odoše djeca, priđe izrazito poguren efendija.

"Selamalejkum; bujrum, brate", zadihan - vidi se da to radi iz srca, a godine pritisle, oko osamdeset.

"Alejkumu selam, efendija; odmori se i okrijepi, donio sam ti malo hedije."
"Ne mogu, brate, ja od 1974. godine postim post Davuda, s.a.v.s., svaki drugi dan; danas postim".
Da bih prikrio blagu neugodnost, star čovjek posti, a ja mnogo mladi ne postim, počeh namještati alat za snimanje.
I saznadoh:
Kasim ef. Mašić završio je Gazihusrev-begovu medresu 1939. godine, zatim Višu islamsko-šerijatsko teološku školu u Sarajevu 1943. godine. Iste godine prihvaća dužnost tabor-imama u Handžar-diviziji, a poslije Drugog svjetskog rata zbog toga biva osuđen na 13 godina robije. I odrobija 13 godina i 20 minuta. Jednostavno, jedne godine ušao u zatvor u 10 sati, a poslije trinaest godina izašao iz zatvora u 10 sati i 20 minuta.
U zatvorskoj spavaonici, u Zenici, gdje je spavalo oko 200 duša, starješina mu zabrani da klanja, kao: remeti mir ostalim osuđenicima.
"Starješino, više će buke praviti onaj koji čita novine nego ja kad klanjam. Ako ne može drukčije, dajte me trinaest godina u samicu, samo mi nemojte zabranjivati ono što mi je dužnost."
Tom rečenicom zadihani efendija poče me izbacivati iz ravnoteže. Zar je moguće da ima takvih. Pomislih, evo Ilhamije. Zbunjeno, rekoh zašto sam došao:
"Volio bih snimiti bosanski ezan i bosansku kajdu mevluda, većina su mi rekli da ti to, efendija, najautohtonije umiješ."
"Ih, brate, moj proučeni ezan, tako su mi pričali, čuo se i u Americi. A ja sebe nikad nisam čuo, ovdje, sa radija ili televizije. I danas moje mlađe kolege, u Sulejmaniji nerado me puštaju da ja ezanim, slabo mi srce, zadišem se, pravim velike pauze da se odmorim, a ja plaho volim proučiti ezan. Veliki je sevap pozivati ljude na namaz."
Poče se stari efendija pripremati da ezani, ja pripremati instrumente da snimam i fotoaparat da uslikam, kad ne može, stara mu džuba.
"Eno, efendija, na čiviluku visi nekoliko lijepih džuba, obuci koleginu, samo da uslikam."
"Ne valja, brate, ne mogu se kititi tuđim, haram je."
Opet se zaljulja moja unutrašnja ravnoteža... Snimih sa nekoliko odmaranja bosanski ezan i uslikah dobrog efendiju u staroj džubi.
Sjedosmo... Poče priča o mevludu. Po efendiji, u Travniku nemaju adet priređivati mevlud. Ne zna zašto je to tako. I kada ga negdje, nastranu, pozovu na mevlud, malo ima teksta mevluda. Jendisale ilahije i kaside.
"Tako je to, moj dragi efendija, većina naroda nije znala šta su ilahije i kaside." A kada smo 27.03.1990. godine, u Zetri, prvi put nakon 45 godina

napravili "Večer ilahija, kasida i sevdalinki", dva puta u dvije noći napunili dvoranu, 28.000 duša je to slušalo i gledalo. Prepoznao narod svoje korijene, i puklo Bosnom kao bič. Na sve strane niklo mnoštvo horova. Poravnat će vrijeme, naći će Bosna svoju mjeru u svemu, pa i u odnosu teksta mevluda, ilahija i kasida, ako Bog da."

Krenu stari efendija: "Kad je majka Muhammeda rodila, kazala je da je čudo vidjela..." Kajda bosanska, poravna, tonovi logično slijede jedan drugog, melodijsko kretanje tipično bosansko, jako malo ukrasa, ali što ih ima, svi unutra, u Bosni. Uči starac nadahnuto, duša i srce hoće, a protekle godine pritisnute raznim tegobama ne daju.

A mašina snima. Kod nje se ne broje godine. Ona ili radi ili ne radi. A danas, dobro radi. Već dva sahata, bilježi na traku život Kasima ef. Mašića, iz Travnika...

"Ima li još neko, u Bosni, da zna ovako?"

"Ima, u Tuzli, bolji od mene, moj ahbab hfz. Abdulah ef. Budimlija, prognanik iz Bijeljine. Samo pohiti. Star je."

Upitah, efendija mi objasni, a ja snimih njegov način podučavanja djece. Lahko se umara...

"Odmori se malo, Kasim-efendija, pa ćemo kasnije nastaviti."

U desnom, zadnjem ćošku džamije, nađosmo mjesto, zašuškah zadihanog starca i on sklopi oči. Poče ravnomjernije disati...

Odoh razgledati džamiju. Starost na sve strane. Stara džamija, stari Kur'ani, stara peštahta, stari drveni stupovi što podupiru musanderu, stari ćilimi, samo malo novije ozvučenje.

A iz najnovijeg ozvučenja, montiranog na krov autobusa, sa ulice pored Sulejmanije, neko, krештavim glasom, najavljuje rok-koncert u Travniku. Ja u džamiji, sjedim pored starog zaspalog hodže, i razmišljam. Dragi Bože, jesam li našao melodiju bosanskog mevluda?! Možda će i tim mladim ljudima, rokerima, trebati ta melodija, kada dođu u moje godine, ili možda nikad, samo Allah dž.š., zna.

Tiho upitah ženu što mete džamiju: "Kako se promeće Kasim-efendija?"

"Nikako", reče, uz izrazito deprimirajuću gestikulaciju...

Odmori se starac i nastavismo pričati o raznim temama, pretežno islamskim. Moja duša upija, magnetofon snima.

U jednom momentu, pazeći strogo da ne povrijedim, izvadih iz džepa novaca i pružih ruku prema starom efendiji:

"Molim te, Kasim-efendija, prouči mojim i ženinim mrtvima pred dušu."

"Nemoj meni, brate, ako imaš koga od familije, da zna, postižeš dva sevapa: veći je kabul kod Boga, a time i pomažeš svojoj familiji."

Proletje mi kroz glavu gestikulacija žene što čisti džamiju, ostade ruka u zraku, sve zajedno me totalno izbi iz ravnoteže i ja zaplakah. Skupljalo se u meni od momenta kad sam ga ugledao...
Ne znam kako smo se rastali. Znam da nisam zavezao pertle na cipelama, i znam da mi je svijet kroz plač izgledao mnogo ljepši po izlasku iz džamije. Kao da me je nur obasjao.
Uvečer rekoh muftiji travničkom Nusretu ef. Avdibegoviću:
"Snimio sam što si tražio, uspio sam otvoriti Kasim-efendiju, umijem ja sa starijim." A muftija će:
"Nisi ga otvorio, prepoznao ti dušu."
Ja zbunjen, valja razmišljati kako se može prepoznati duša čovjekova.

Mulići, 09.10.1998. godine.

MUHAMEDU MEŠANOVIĆU HAMIĆU
JEDNOĆA SAZA I GLASA

"Što je život, bajka samo"- tumačio je prije više od četvrtine vijeka Muhamed Mešanović Hamić - malehan čovjek, a ogromna bosanska duša. Tako je kucao i pjevao Hamić. Instiktivno ili namjerno, danas možemo samo pretpostavljati, baš po tabijatu - bosanski.

Žao mi je što tada, nošen mladošću, tu vrstu miruha nisam, baš previše, osjećao.

Danas, nakon neizbježnog sazrijevanja i nakon svega predeveranog u Bosni i Hercegovini, osjećam ogromnu zahvalnost Hamiću što je i tada osjećao Bosnu i to svoje osjećanje ostavio budućim generacijama na trakama.

Hamić je kucao bosanski, a pjevao vratničko-sarajski. Nazalnu a lijepu specifičnost, ukrasnu napuknutost glasa, savršenost intonacije i takvu jednoću saza i glasa mislim da Bosna do ovoga vakta nije imala.

Tu č nije č, i ć nije ć, nego nešto između, tu š nije š, i s nije s, nego opet nešto između, ali ako zažmirite, vidjet ćete pojedinačno: staru i sadašnju a zajedno dragu Bosnu, jer Hamićevo tumačenje saza i sevdalinke jest svevremensko i jest u nama, samo treba malo razgrnuti pepeo.

Muhamed Mešanović Hamić je preselio na ahiret l976. godine. Danas je dvije hiljade prva, a Hamić, nažalost, nema nišan-taša.

Moj prijatelj Vehid Gunić i ja nošeni ljudskošću sakupismo stare snimke sa željom da Hamić svojim radom, kucanjem uz saz i pjevanjem uzduriše sebi nišane, i da pokažemo kakve je sazlije Bosna imala. Nažalost - imala, jer danas ih, uz mali broj časnih izuzetaka, sve manje ima.

Možda će i mrtav Hamić pomoći opstanku saza u Bosni.

Lakše je bilo kupiti i postaviti nišan-taše, ali mislimo da je ovako ljudski toplije, i za opstanak saza korisnije.

Dragi Hamiću: neka ti je lahka zemlja bosanska i molim Allaha džellešannuhu da te obasjava džennetskim ljepotama.

Noću sa 7/8.11.2001. godine.

NAPISALI O OMERU POBRIĆU

Krug

Piše: Gradimir GOJER

*Jedna mala afiša elegancijom bliska kazališnom blještavilu, poziva, a u osvit **Mjeseca Ramazana**, na prigodnu soareju narodne glazbe.*

*U potpisu je: **Savjet za kulturu SDA**.*

*Repertoar je raznovrstan, od kompozicije "**Ramazan - Mjesec odabran**" do kompozicije "**Bosna je u nama**".*

A izvođači - reprezentacija bosanskohercegovačkog sevdaha.

Omerov koncert

*No, neću danas pisati o ćudima **Bebe Selimović**, niti **Safeta Isovića**, neću ni o inspicijenstvu **Munevera Karšića**, ali hoću o ideji i realizaciji jednog sjajnog čovjeka, čuvara sevdalijskih sehara, bosanskih i hercegovačkih...*

*Hoću da pišem o plemenitom čovjeku **Omeru Pobriću**.*

Pojak čovjek, pojak harmonikaš, a nadar režiser...

Smislio Omer koncept.

Jer, nije više Veče narodne muzike ni sijelo, ni teferič, ni dernek...

U osvit 21. stoljeća Omer je Pobrić smislio svečanost poklonjenja sevdahu i sevdalinci.

Tako to rade ozbiljne svjetske kulture.

Tako to rade oni koji drže do sebe.

*Ali, tako to rade one kulture koje imaju **Omera Pobrića**:*

***Omer Pobrić** je prošao u narodnoj muzici sve pobrojane kategorije muzičkih svečanosti, pa temeljem iskustva napravi koncept Manifestacije "**U susret Ramazanu**".*

*Otići ću na ovaj koncert radi **Safeta Isovića**, otići ću radi **Seje Huseinbegovića** i **Edina Pandura**, radi moga **Džeze**, i radi **Hasibe**, bezbeli...*

Radi Zehre...

*Prvu damu, iz obiteljskih razloga, ne pominjem, a gdje bi koncert najboljih sevdalija bez **Bebe Selimović**...*

*Otići ću radi najljepšeg sazlije i najboljeg doktora sarajevskog **Meše** iz loze plemenitih **Gribajčevića**, ali otići ću, ponajviše, da vidim koncept režije **Omera Pobrića**.*

Jer je on čuvar duha sevdalinke.

A, sevdalinka je čudo.

Što ne bih vjerovao u to ja, kad je vjerovao Gete...

Aferim Omere i ožeži...

PRENESENO IZ "VEČERNJIH NOVINA"
SARAJEVO, četvrtak 17. decembra/prosinca 1998.

Piše: GRADIMIR GOJER

OMEROV KONCERT

Jedna mala afiša elegancijom bliska kazališnom blještavilu, poziva, a u osvit Mjeseca Ramazana, na prigodnu soareju narodne glazbe.
U potpisu je: Savjet za kulturu SDA.
Repertoar je raznovrstan, od kompozicije "Ramazan – Mjesec odabran" do kompozicije "Bosna je u nama".
A izvođači – reprezentacija bosanskohercegovačkog sevdaha.
No, neću danas pisati o ćudima Bebe Selemović, niti Safeta Isovića, neću ni o inspicijentstvu Munevera Karšića, ali hoću o ideji i realizaciji jednog sjajnog čovjeka, čuvara sevdalijskih sehara, bosanskih i hercegovačkih.
Hoću da pišem o plemenitom čovjeku Omeru Pobriću.
Pojak čovjek, pojak harmonikaš, a mudar režiser...
Smislio Omer koncept.
Jer, nije više Veče narodne muzike ni sijelo, ni teferič, ni dernek...
U osvit 21. stoljeća Omer je Pobrić smislio svečanost poklonjenja sevdahu i sevdalinci.
Tako to rade ozbiljne svjetske kulture.
Tako to rade oni koji drže do sebe.
Ali, tako to rade one kulture koje imaju Omera Pobrića.
Omer Pobrić je prošao u narodnoj muzici sve pobrojane kategorije muzičkih svečanosti, pa temeljem iskustva napravi koncept Manifestacije "U susret Ramazanu".
Otići ću na ovaj koncert radi Safeta Isovića, otići ću radi Seje Huseinbegovića i Edina Pandura, radi moga Džeze, i radi Hasibe, bezbeli.
Radi Zehre...
Prvu damu, iz obiteljskih razloga, ne spominjem, a gdje bi koncert najboljih sevdalija bez Bebe Selimović.

Otići ću radi najljepšeg sazlije i najboljeg doktora sarajevskog Meše iz plemenitih Gribajčevića, ali otići ću, ponajviše, da vidim koncept režije Omera Pobrića.
Jer on je čuvar duha sevdalinke.
A, sevdalinka je čudo.
Što ne bih vjerovao u to ja, kad je vjerovao Gete...
Aferim Omere i ožeži...

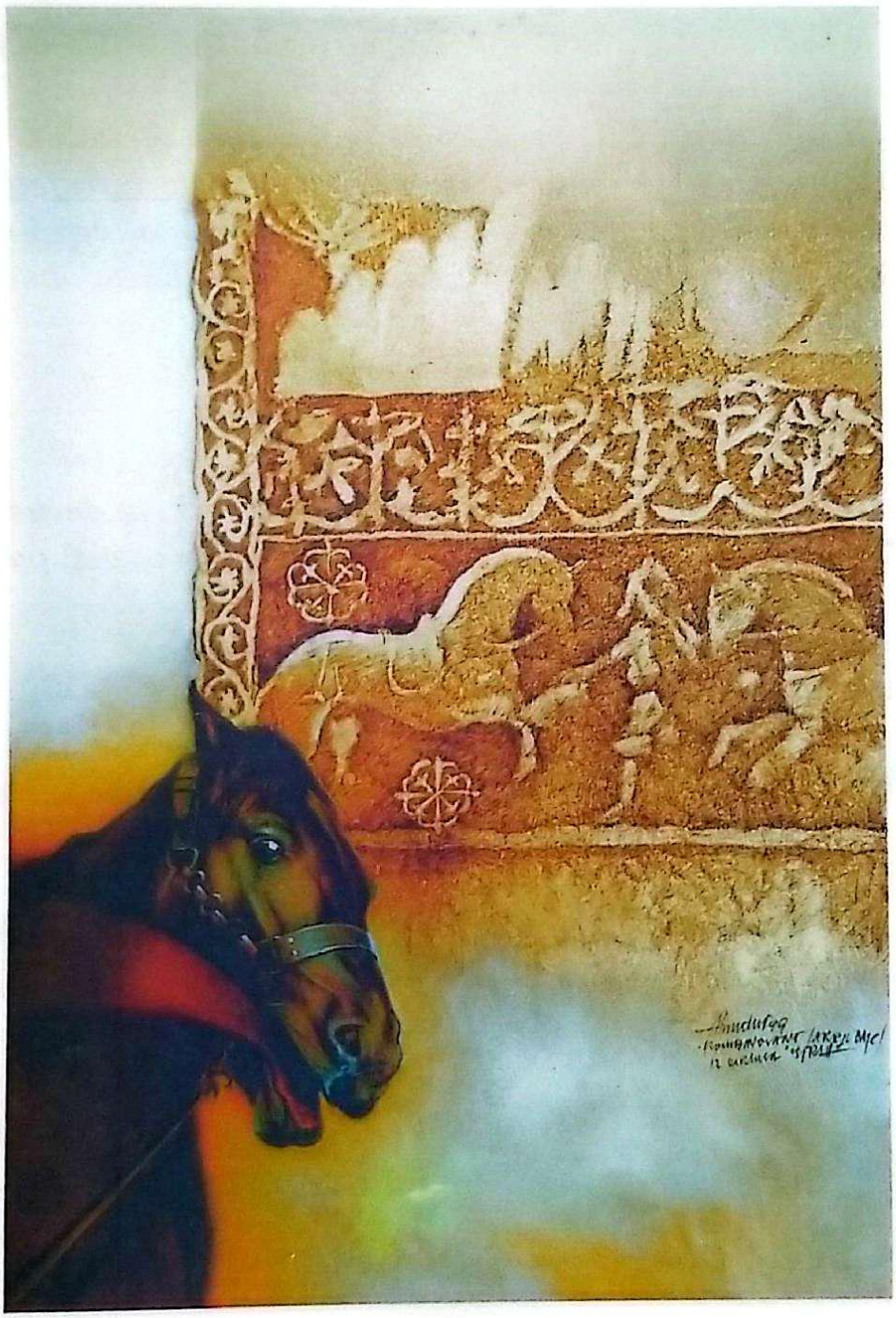

ZA MIRUH BOSNE OMERA POBRIĆA

Kada kažemo Bosna , prvo na što pomislimo je pjesma. Jer, poznato je da našeg čovjeka pjesma lako i duboko osvaja, da on pjeva svugdje i u svakoj prilici...I nisu zato neobične riječi Arif - bega Rizvanbegovića Stočevića, koji je na turskom pjevao pod imenom Hikmet - "Moj je narod najveći pjesnik!"- izgovorene jednom prilikom sedamdesetih godina XIX stoljeća u Carigradu.

I zaista, Bosna je zemlja po kojoj oduvijek hode pjesnici- pjevači, ali i oni koji njihovu pjesmu znaju slušati i u njoj se prepoznati. Ali, Bosna je zemlja u kojoj je oduvijek bilo svirača koji su tu pjesmu znali oplemeniti....

I ništa se u dugovjekom životu Bosne, barem kada je pjesma u pitanju, nije promijenilo. Još uvijek ima onih koji pjevaju, i onih koje je slušaju, i onih koje je baštine i onih koji tu pjesmu razumiju i svirkom oplemenjuju.

Jedan od njih je i Omer Pobrić... čovjek koji je svojom svirkom na harmonici četrdeset godina pratio pjevanje drugih. Sam, eto, nije zapjevao, ali zato je znao šta ta bosanska pjesma nosi, koliko daje i koliko vrijedi.

Svirajući u njoj je otkrio ono što je drugima nerijetko ostajalo zapreteno i skriveno...

Znao je On u svojih četrdeset godina putovanja širom svijeta osvojiti "uho" onih koji našoj pjesmi nisu skloni.

Znao je pronaći o ono što je drugima promaklo.

Tragao je Omer za sevdalinkom i sevdalijama, tragao je za bosanskim mekamom i bosanskim ezanom. Drugovao i učio od onih kojima život nije bio sklon, osim u jednom - u pjesmi.

Učio je od onih koji su u bosankoj pjesmi pronašli sebe i živjeli s njom.

Znao je Omer da nam na koncu ostade pjesma.

I zbog toga odluči svoje sačuvati, ali i ponuditi onima koji tek stasavaju da o toj Omerovoj pjesmi nešto nauče i pomognu joj da opstane.

Sarajevo, 6. III. 2002. *Tamara Karača*

Cijenjeni umjetniče dragi prijatelju Omere Pobriću!

Uživao sam prošle noći gledajući TV BiH slušajući one sjajne pjevače praćene i vođene još boljim orkestrom a naročito gledajući tebe. Kako svoju ulogu vrhunski izvodiš i koliko u svemu uživaš

Sjetih se tad ratne 92. hotela Metalurg u Zenici i proslave godišnjice II zeničke brigade, našeg razgovora i druženja pa i zajedničkog pjevanja mnogih pjesama. Pjevaj generale. Ne daj da u nama pjesmu ubiju. Ubiju li pjesmu ubit' će i Bosnu.
Ja sam tad gledajući pjesmu pak preferirao pušku a sada nisam bio siguran je li u Bosni i za Bosnu značajnija i vrjednija pjesma ili puška

U svakom slučaju mene posebno raduje činjenica da sam jedan dio vremena misli i energije posvetio i podijelio a i sad dijelim sa narodom koji je vičan i borbi i pjesmi ali i nedohnut i obdaren posebnom vrlinom (bosanskom širinom) u kojoj ima mjesta za sve dobre ljude pa čak i one koji su prestali biti loši.

Uz osobito poštovanje
Ante Mlakić
P. Krešimira IV 23
SL. Brod
tel 036 442 025

GENERAL-BOJNIK ANTE PRKAČIN OMERU POBRIĆU

"Cijenjeni umjetniče, dragi prijatelju Omere Pobriću!

Ne daj da u nama pjesmu ubiju!

Uživao sam prošle noći gledajući TV BiH, slušajući one sjajne pjevače praćene i vođene još boljim orkestrom, a naročito gledajući tebe kako svoju ulogu vrhunski izvodiš.
Sjetih se tad ratne 1992., hotela "Metalurg" u Zenici i proslave godišnjice I zeničke brigade, našeg razgovora i druženja, pa i zajedničkog pjevanja, a naročito tvojih riječi: "Pjevaj, generale. Ne daj da u nama pjesmu ubiju. Ubiju li pjesmu, ubit će i Bosnu."
Ja sam tad, cijeneći pjesmu, ipak preferirao pušku, a noćas nisam bio siguran je li u Bosni ili za Bosnu značajnija i vrednija pjesma ili puška.
U svakom slučaju mene posebno raduje činjenica da sam jedan dio vremena, misli i energije posvetio i podijelio, a i sad dijelim sa narodom koji je vičan i borbi i pjesmi, ali i nadahnut i obdaren posebnom vrlinom (bosanskom širinom) u kojoj ima mjesta za sve dobre ljude, pa čak i one koji su prestali biti loši.

Sa osobnim poštovanjem!
Ante Prkačin

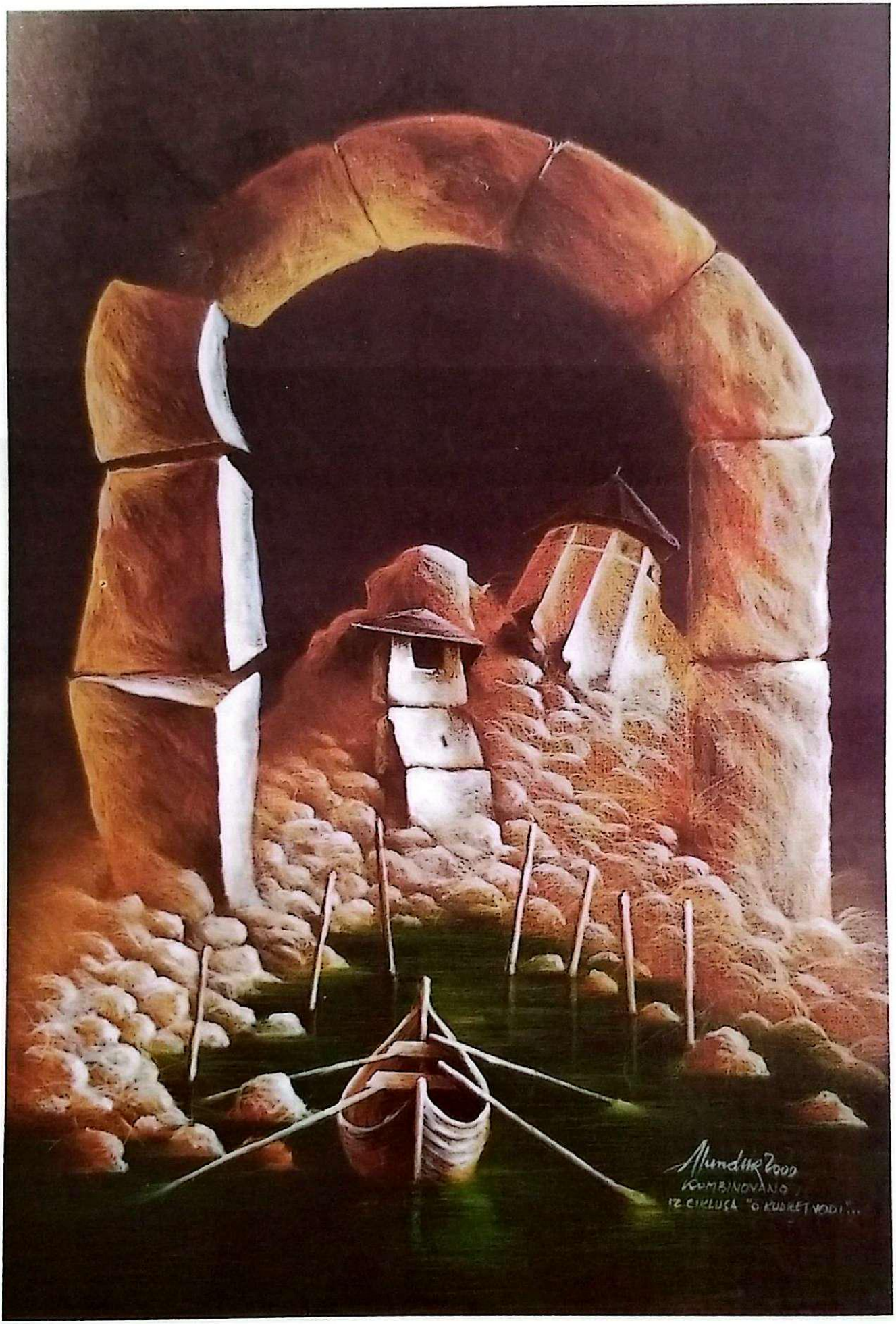
Mundus 2002
KOMBINOVANO
IZ CIKLUSA "O KUDRETI VODI"...

PRENESENO IZ KNJIGE
"LJUDI DOBRE ZEMLJE BOSNE"
autora VEHIDA GUNIĆA

Omer Pobrić

Možda se ponešto iz impresivnog opusa Omera Pobrića nije uvijek dopadalo nekim sladokuscima i zlobnicima, jer je bio i kuden i hvaljen, ali mu njegove domete i ostvarenja u oblasti narodne muzike nisu mogli osporiti. Uz to, Omeru se nikada i nikako nije mogla osporiti velika, gotovo do fanatizma dovedena ljubav prema svojoj Bosni, njenom narodu i prema kulturnom, prije svega muzičkom, naslijeđu toga naroda.

Na drugom mjestu istakao bih Pobrićevu upornost. Zahvaljući toj upornosti, ne pohađajući muzičke škole, savladao je i note i muzičku literaturu tako da je Kubine notne zapise iz 1893. godine čitao sa više lahkoće, nego što je čitao vlastite zabilješke sa časova o endemskim vrstama i o reprodukovanju biološke mase u prirodi koje je slušao kao student Prirodnomatematičkog fakulteta u Sarajevu.

Bezazlen, dobrodušan a kada hoda kao da planina hoda.

Takva mu je i svirka; muška, tvrda, a prepoznatljiva. Svoj je i svojeglav. Dovoljno je da čujete samo dva odsvirana tona i da odmah kažete: "To svira Pobrić." Neka svira stotinu harmonikaša zaredom, vi ćete jedino prepoznati Pobrića. Možda vam se neće uvijek dopasti, ali ćete ga uvijek prepoznati. A to znači da je izgradio ono što je u umjetnosti najneophodnije – originalnost, svoj stil.

Omer svira svoju svirku. Zaorao je vlastitu brazdu i proprtio vlastitu prtinu. Gazeći, tako, kroz djelimičnu prtinu, Pobrić je najčešće sam gazio kroz cjelac, pa je i sebe i nas dovodio do nekog markiranog cilja. Činio je to i tvrdo i odlučno i muški tako da i njegove umilne, krhke i senzibilne pjevačice pjevaju kao da imaju testise. On ih tako uči. Tako i one postaju svoje.

Ipak, ma kako to bilo bolno, ovdje dolazim do bolnoga saznanja da je Omer Pobrić možda Posljednji Mohikanac u svom pokušaju da spasi što se spasiti može. O takvim naporima svjedoče brojna Pobrićeva diskografska ostvarenja i sedam objavljenih knjiga sa notnim zapisima i mnogobrojna, ne samo izvođačka nego čista autorska ostvarenja.

Omer Pobrić će biti zapamćen i kao odvažni stvaralac koji je taknuo u intaktno; muzički je uobličio prvi Bosanski Mevlud. U godini kada se to desilo za neke istaknute bosanske kulturne radnike to je bio kulturni događaj godine.

Ipak, oblast koja predstavlja Pobrićevu najstrasniju i najpotpuniju ljubav, potrebu, pa i način mišljenja i iskazivanja pred sobom i pred drugima, dakle oblast koju nazivamo bosanska gradska pjesma sevdalinka, našla se u samrtničkom hropcu. Bez obzira na Pobrićevu strast koja se u jednoj fazi njegovoga djelovanja primicala fanatizmu, sevdalinka, kao muzička tvorevina, pred prodorom nazovi muzike, a zapravo je riječ o prodoru smeća i neukusa sa istoka, ali i pred ekspanzijom elektronskih medija a s njima i elektronske muzike, nježna lirska biljka sevdalinka, nažalost, osuđena je na tiho odumiranje. Uvjeren sam, ipak, da će ona preživjeti, ali kao literarna, vrhunska lirska pjesma.

Omer Pobrić nema razloga za moguću grižnju savjesti zašto nije više učinio na spasavanju ove naše pjesme. Učinio je sve što je mogao učiniti. On još nije potpisao tu vrstu kapitulacije. I dalje se, ali sve teže bori. Kaže mi:

- *Poruči onima koji dolaze da je bio i Omer Pobrić koji je volio Bosnu i muziku, živio za njih i za porodicu, i kojem je na početku Novog milenija harmonika postajala sve teža.*

Mislim da će me savremenici pamtiti po tome što sam pokušao da bosanskom pjesmom putujem kroz vrijeme, da je prilagođavam vremenu. To je, ipak, neki pomak.

Moja poruka u budućnost onim generacijama koje dolaze; stalno, do kijametskog dana istraživati i nikada ne biti zadovoljan dostignutim. Uvijek razmišljati o tome da može biti i bolje.

Volio bih da te buduće generacije znaju da sam čitavog života istraživao.

Nikome ne bih poželio da doživi ono što smo mi doživjeli i preživjeli. Htio bih da svi budu ponosni kao što smo mi sada ponosni koji smo sve ono preživjeli. Mi smo za svoju zemlju i za svoju vjeru dali sve. Kad mi umremo, a uvijek će biti Božije pravde, neko će u knjigama učiti o ovoj generaciji Bošnjaka.

- Iza tebe je veliki opus, ali ne samo kao reproduktivca nego i kao autora. Koja će tvoja pjesma dobaciti najdalje, tamo u daleku budućnost, u 25. vijek?

Mislim da će me nadživjeti pjesma Bosna je duša svijeta.

Bosna je duša svijeta, kaljena hiljadu ljeta:
Carstva propadala, Bosna opstajala.
Bosna je u nama;
U tvom i u srcu mom.
Tu smo rođeni,
tu ćemo mrijeti
Bosna je naš dom.

Bosna je džennetska bašća, svima koji je vole;
Život bude i mine, Bosna te zove sine.

Bosna je u nama;
U tvom i u srcu mom.
Tu smo rođeni,
tu ćemo mrijeti,
Bosna je naš dom.

Bosna je živa želja, a nama radost i rana;
Bože, poživi Bosnu do Sudnjega dana.

Bosna je u nama;
U tvom i u srcu mom.
Tu smo rođeni,
tu ćemo mrijeti,
Bosna je naš dom.

SPISAK NUMERA NA CD 1:

1. Pšeničice, sitno sjeme	*4,00*
2. Vratnik pjeva	*3,41*
3. Istiha me glava boli	*3,45*
4. Zapjevala bulbul tica	*4,48*
5. Begovsko kolo	*3,20*

	19,35
6. Ja te pjesmom zovem	*4,44*
7. Kiša bi pala	*4,21*
8. Moj sokole	*4,26*
9. Hurijetovo kolo	*3,49*

	17,21
10. Put putuje Latif-aga	*5,07*
11. Zaplakala šećer-Đula	*4,07*
12. Da sam ptica	*3,42*
13. Kulićevo kolo	*3,54*

	16,51
14. Zelene oči	*4,27*
15. Turunđa je kraj dženneta rasla	*2,53*
16. Kraj potoka bistre vode	*4,36*
17. Mehmeda majka budila	*3,19*
18. Zeničanka kolo	*3,43*

	19,00
UKUPNO:	*72,50*

Pšeničice sitno sjeme...

(xxx - xxx - Omer Pobrić)

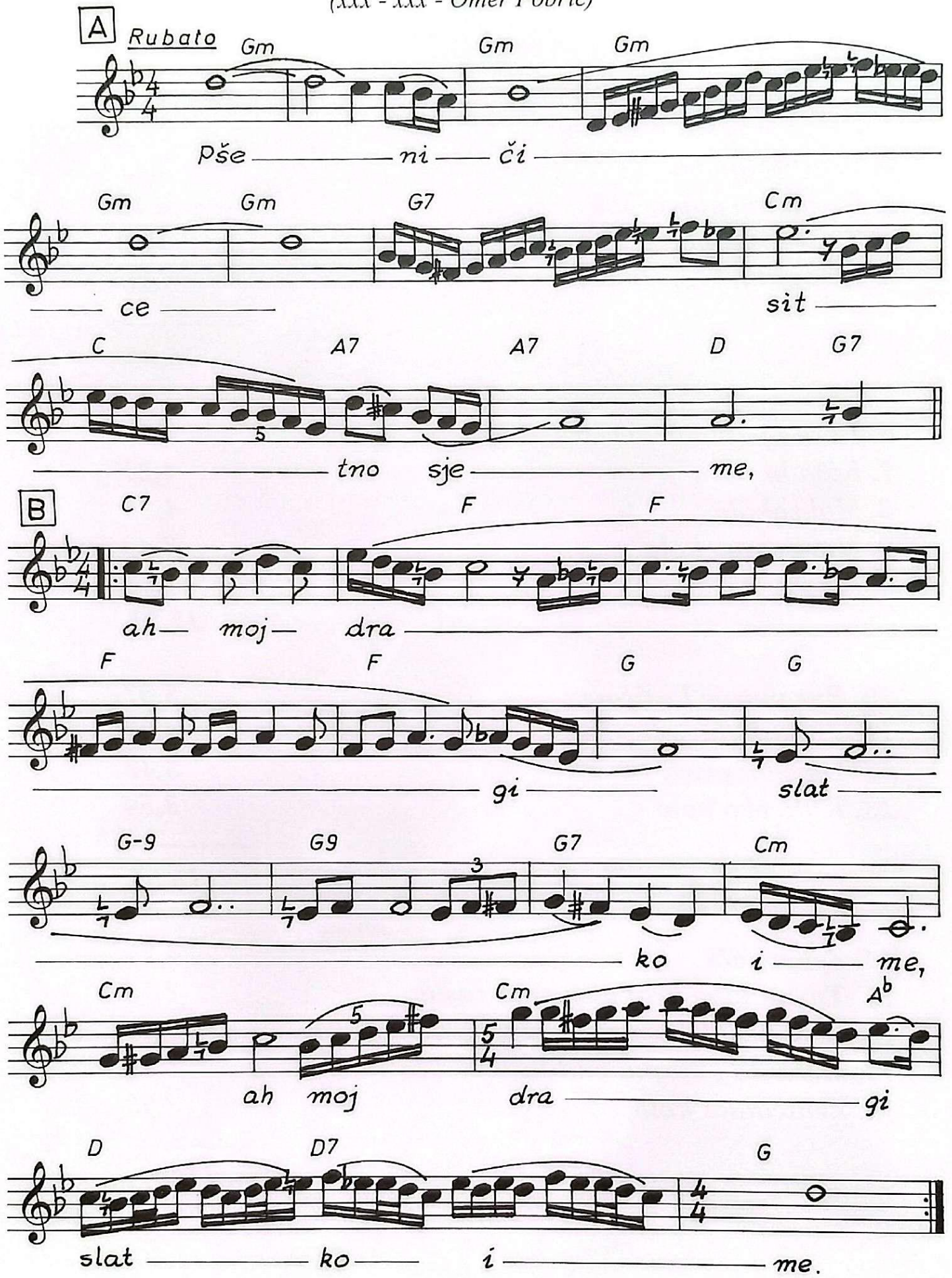

PŠENIČICE, SITNO SJEME

(xxx - xxx - Omer Pobrić)

Pšeničice, sitno sjeme,
ah, moj dragi, slatko ime.
Ah, moj dragi, slatko ime.

Otkada se mi gledasmo,
još se nismo poljubili.
Još se nismo poljubili.

Ja bih tebe poljubila,
kad bi majka dozvolila.
Kad bi majka dozvolila.

(Pjevala Zehra Deović)

Vratnik pjeva...

(I.A. Šerbo -N. Škrba - O. Pobrić)

(međuigra: I.A. Šerbo)

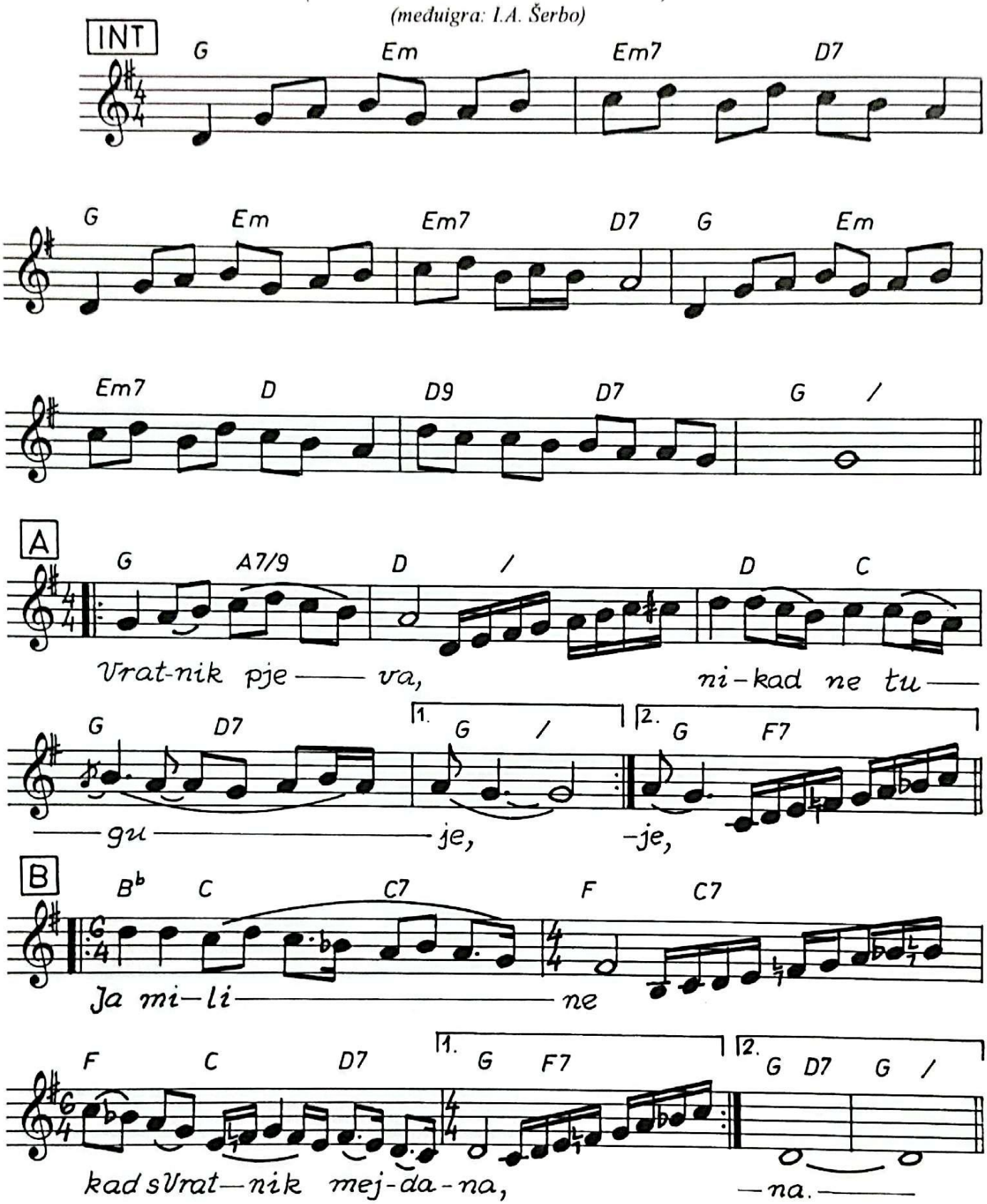

VRATNIK PJEVA
(I. A. Šerbo - N. Škrba - O. Pobrić)

Vratnik pjeva, nikad ne tuguje,
Sarajevom pjesma odjekuje.
Ja miline kad s Vratnik mejdana,
pusta mladost prođe raspjevana,
pusta mladost prođe raspjevana!

Sarajevo, bez Vratnika, šta je?
Sarajevo, bez Vratnika, šta je?
Tamo pjesma nikad ne prestaje,
tamo pjesma nikad ne prestaje!

Pod beharom, ljeti u šljiviku,
ašikuju momci na Vratniku.
Bez Zmajevca, Kule i Mejdana,
teferiča, ni uranka nema!

(Pjevali: Zaim Imamović, Edhem Huseinbegović Sejo)

Istiha me glava boli...

(xxx - xxx - obrada Omer Pobrić)

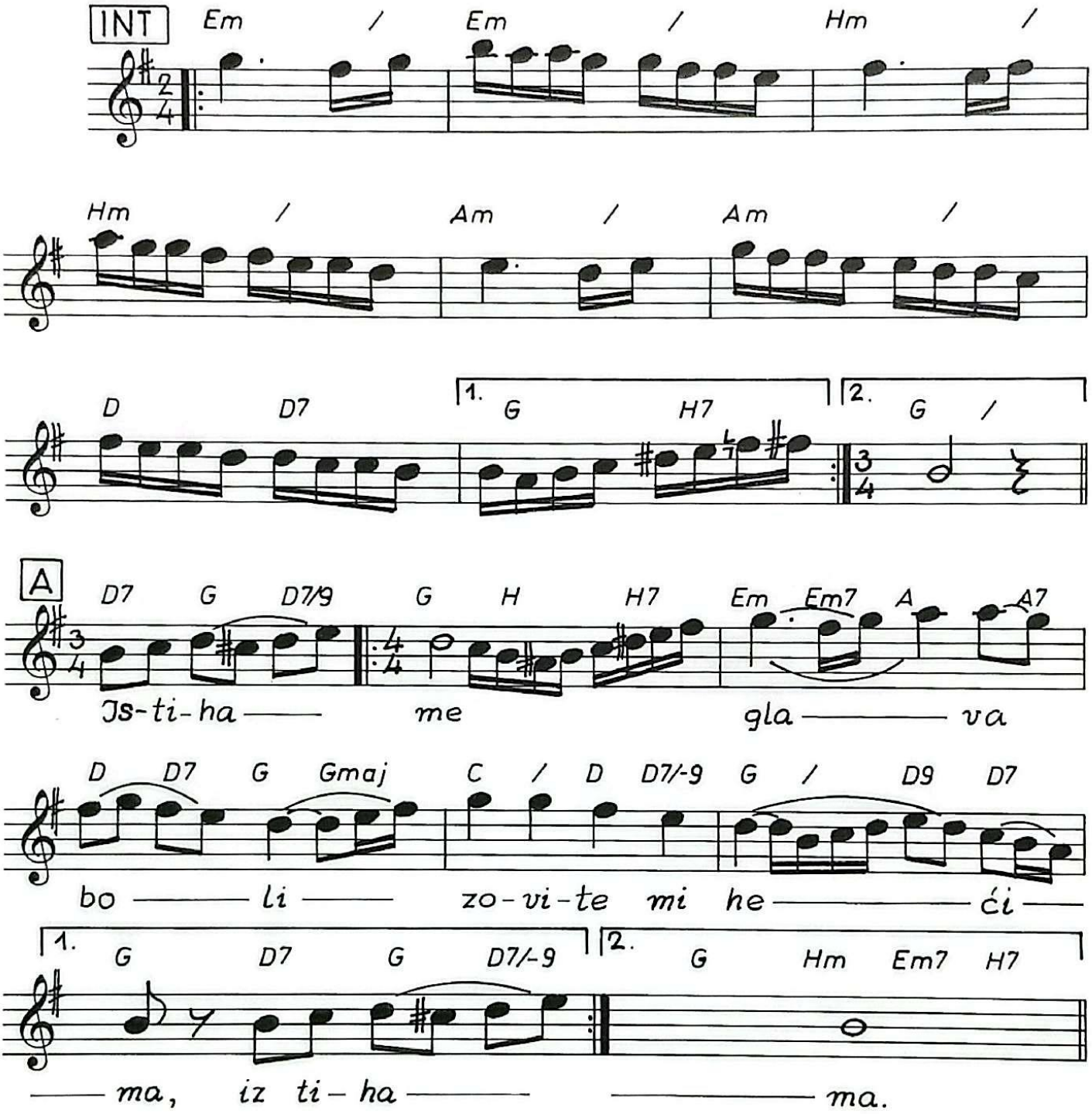

ISTIHA ME GLAVA BOLI
(xxx - xxx – obrada: Omer Pobrić)

Istiha me glava boli,
haj, zovite mi hećima,
istiha me glava boli,
haj, zovite mi hećima!

Il' hećima, il' dragoga,
haj, da ga vidim očima,
il' hećima, il' dragoga,
haj, da ga vidim očima.

Kako možeš bolan dragi,
haj, jednog dana bez mene,
kako možeš bolan dragi,
haj, jednog dana bez mene?

Kad ne može duša moja,
haj, jednog časa bez tebe,
kad ne može duša moja,
haj, jednog časa bez tebe.

Varijanta II:
Poslije druge strofe dodati:

Ne bolujem od bolesti,
haj, već od silne ljubavi,
ne bolujem od bolesti,
haj, već od silne ljubavi!

(Pjevali: Ćazim Čolaković, Kadira Ćano, Nusreta Kobić)

Zapjevala bulbul tica...

(xxx - xxx - obrada O. Pobrić)

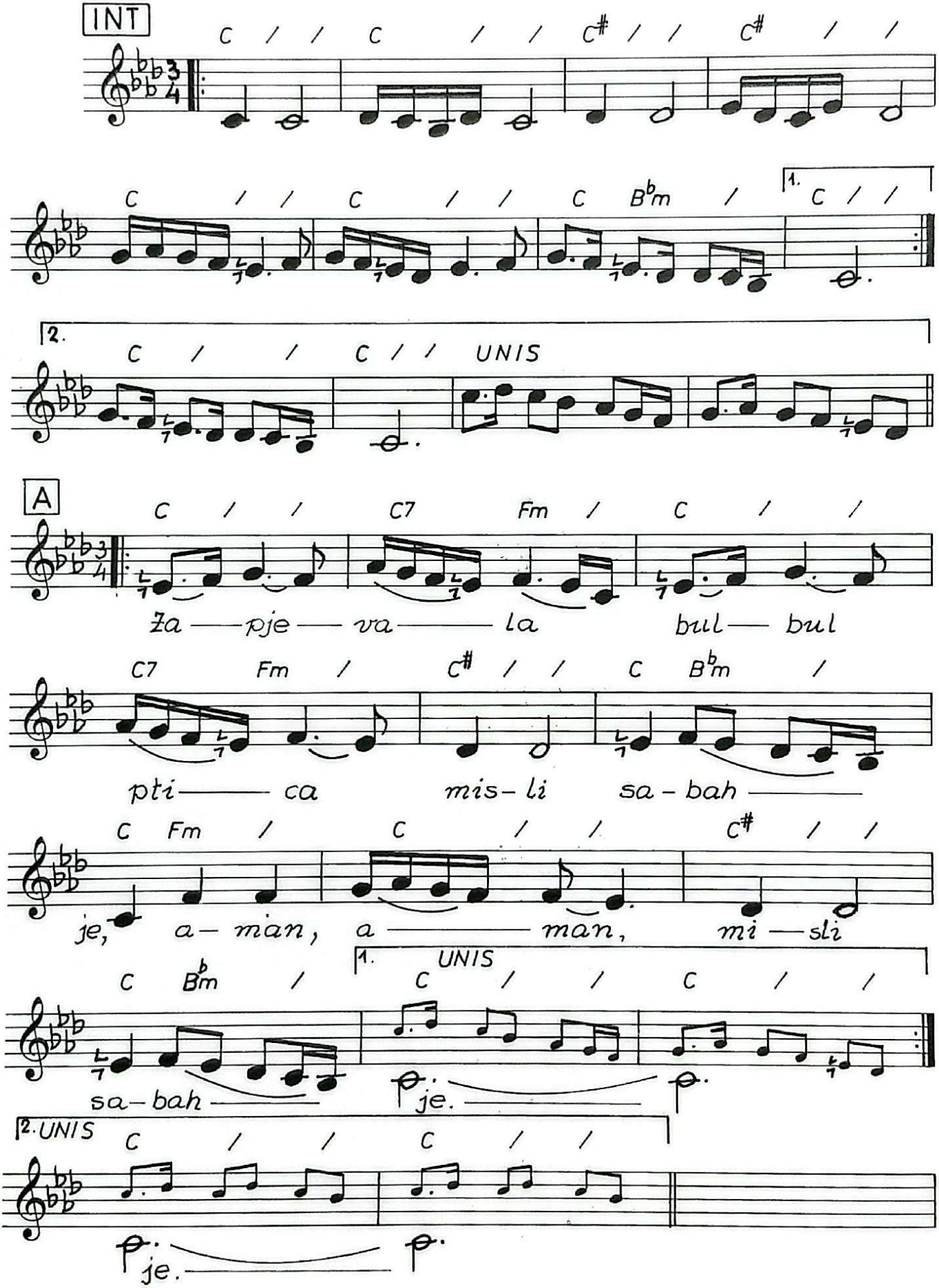

ZAPJEVALA BULBUL TICA

(xxx - xxx – obrada: Omer Pobrić)

Zapjevala bulbul ptica,
misli zora je,
aman, aman, misli zora je!
Pod pendžerom moje drage,
misli sama je,
aman, aman, misli sama je!

Ustaj, Fato, ustaj, zlato,
spremaj darove,
aman, aman, spremaj darove.
Ja sam mlada i sirota,
nemam darova,
aman, aman, nemam darova!

Kad si mlada i sirota,
što se udaješ?
Aman, aman, što se udaješ?
Udala me stara majka,
nisam ni znala,
aman, aman, nisam ni znala!

(Pjevala Nusreta Kobić)

Begovsko kolo...

(O. Pobrić)

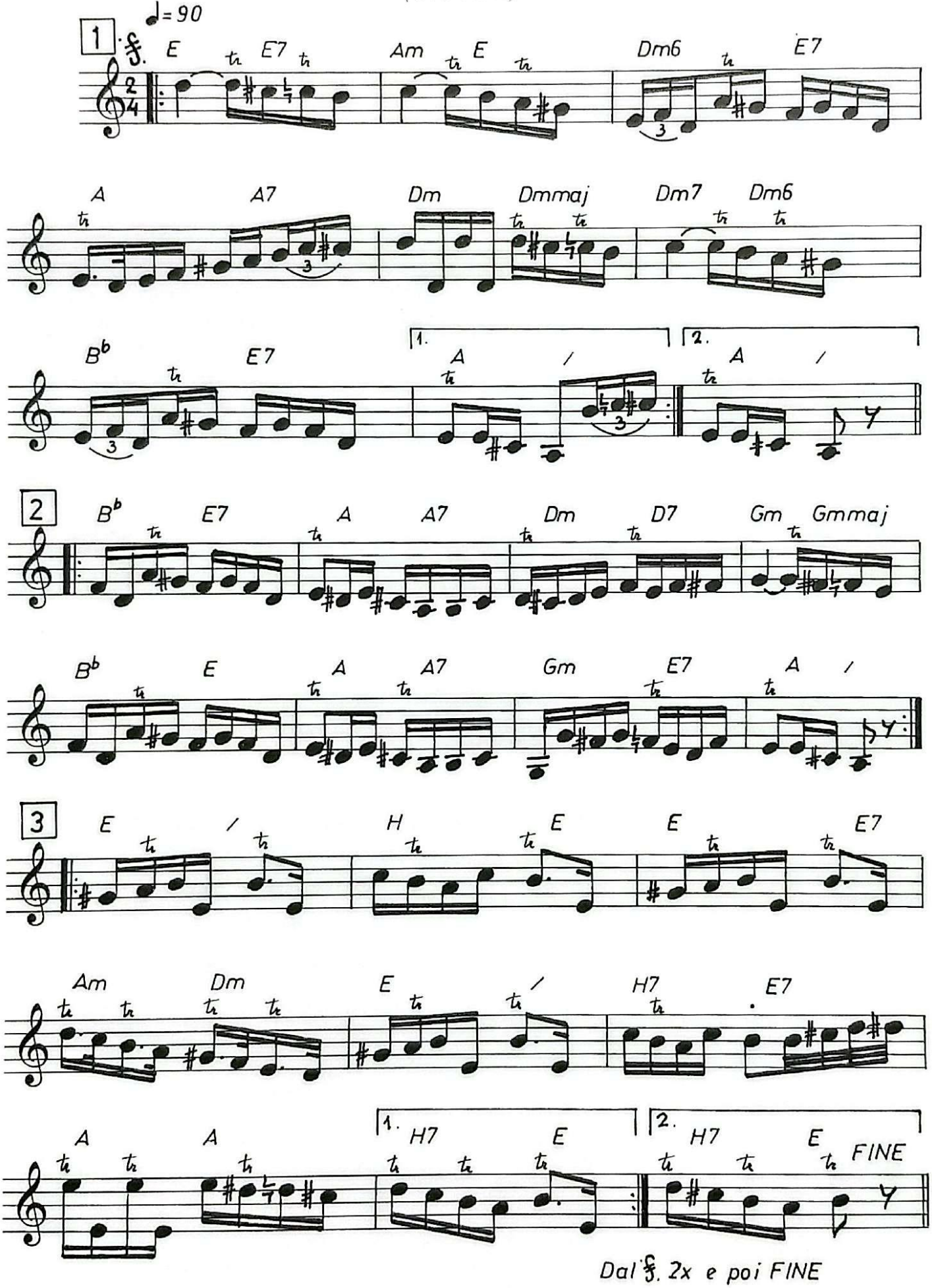

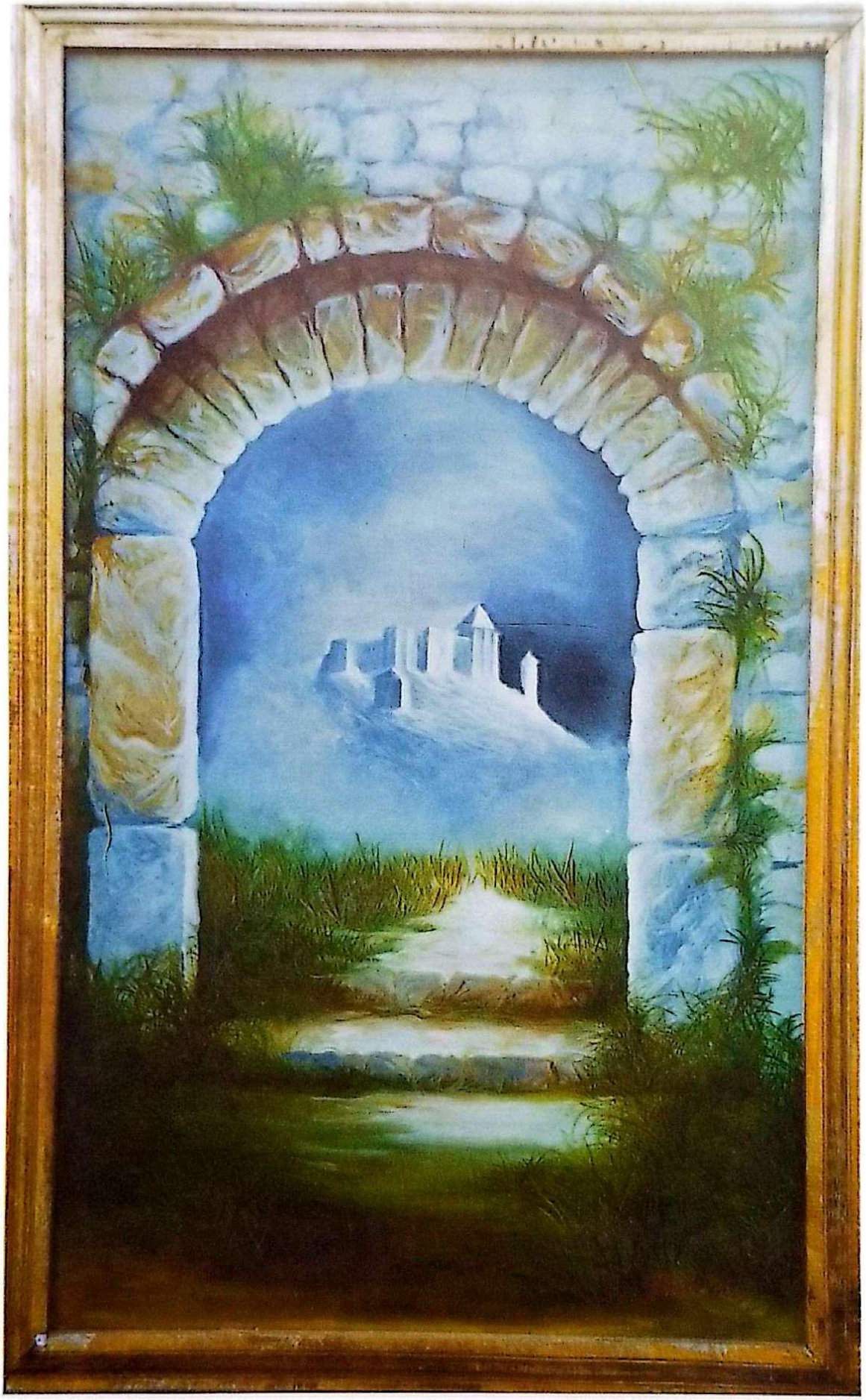

Ja te pjesmom zovem...

(J. Marić - H.Mujić - O. Pobrić)

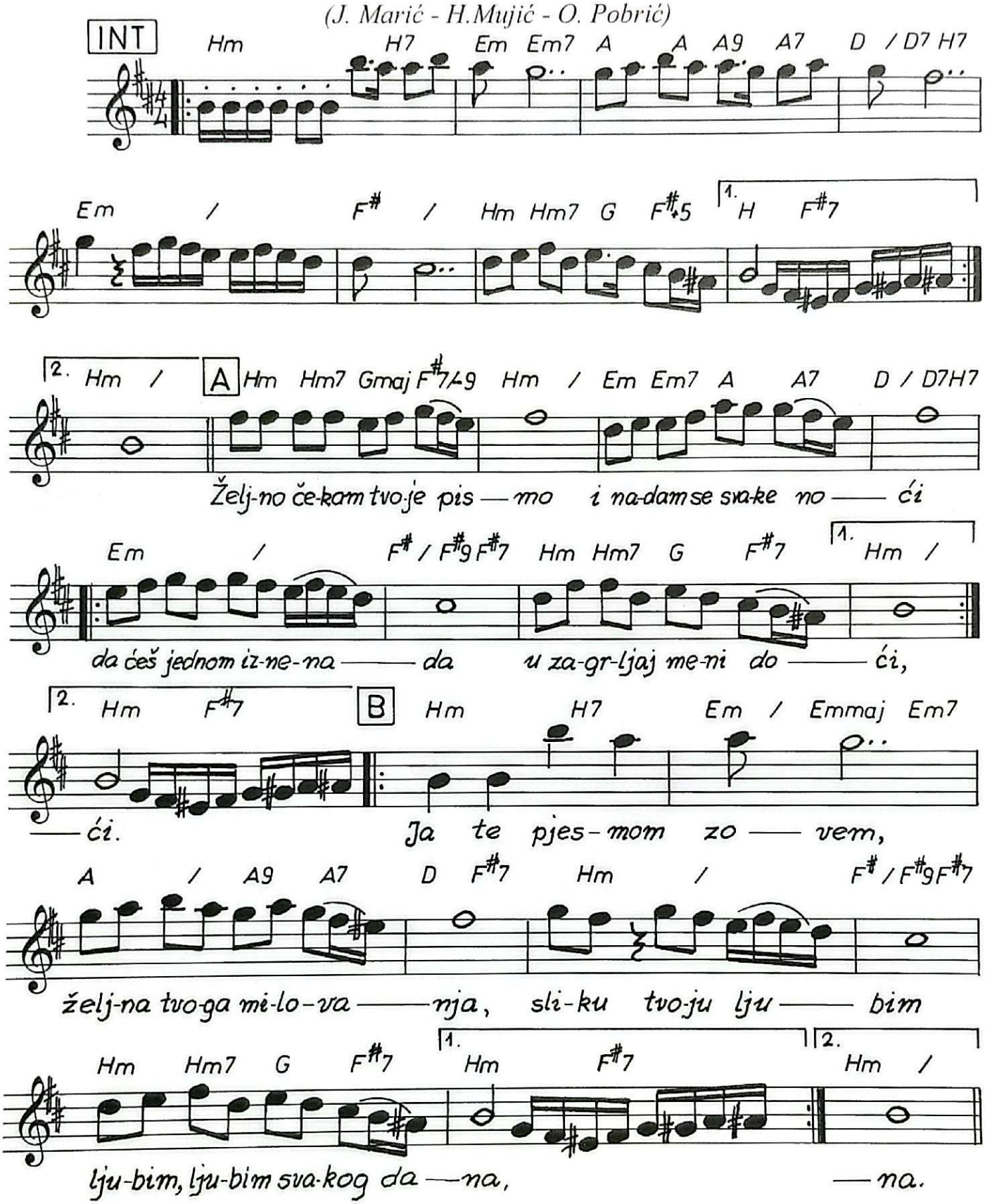

JA TE PJESMOM ZOVEM

(J. Marić – H. Mujić – O. Pobrić/
/međuigra: J. Marić)

Željno čekam tvoje pismo,
i nadam se svake noći,
da ćeš jednom iznenada u zagrljaj meni doći.
Da ćeš jednom iznenada u zagrljaj meni doći.

Ja te pjesmom zovem, željna tvoga milovanja,
sliku tvoju ljubim, ljubim, ljubim svakog dana.
Ja te pjesmom zovem, željna tvoga milovanja,
sliku tvoju ljubim, ljubim, ljubim svakog dana.

Kao ruža koja vehne,
kad joj sunce pije rosu,
i ja čekam da mi dođeš, i zamrsiš dugu kosu.
I ja čekam da mi dođeš, i zamrsiš dugu kosu.

Ja te pjesmom zovem, željna tvoga milovanja,
sliku tvoju ljubim, ljubim, ljubim svakog dana.
Ja te pjesmom zovem, željna tvoga milovanja,
sliku tvoju ljubim, ljubim, ljubim svakog dana.

Usne žele, ruke traže,
a nemirno srce sanja,
Da ću opet tvoja biti, u svitanje jednog dana.
Da ću opet tvoja biti, u svitanje jednog dana.

Ja te pjesmom zovem, željna tvoga milovanja,
sliku tvoju ljubim, ljubim, ljubim svakog dana.
Ja te pjesmom zovem, željna tvoga milovanja,
sliku tvoju ljubim, ljubim, ljubim svakog dana.

(Pjevala Hanka Paldum)

Kiša bi pala...

(xxx -xxx - obrada O. Pobrić)

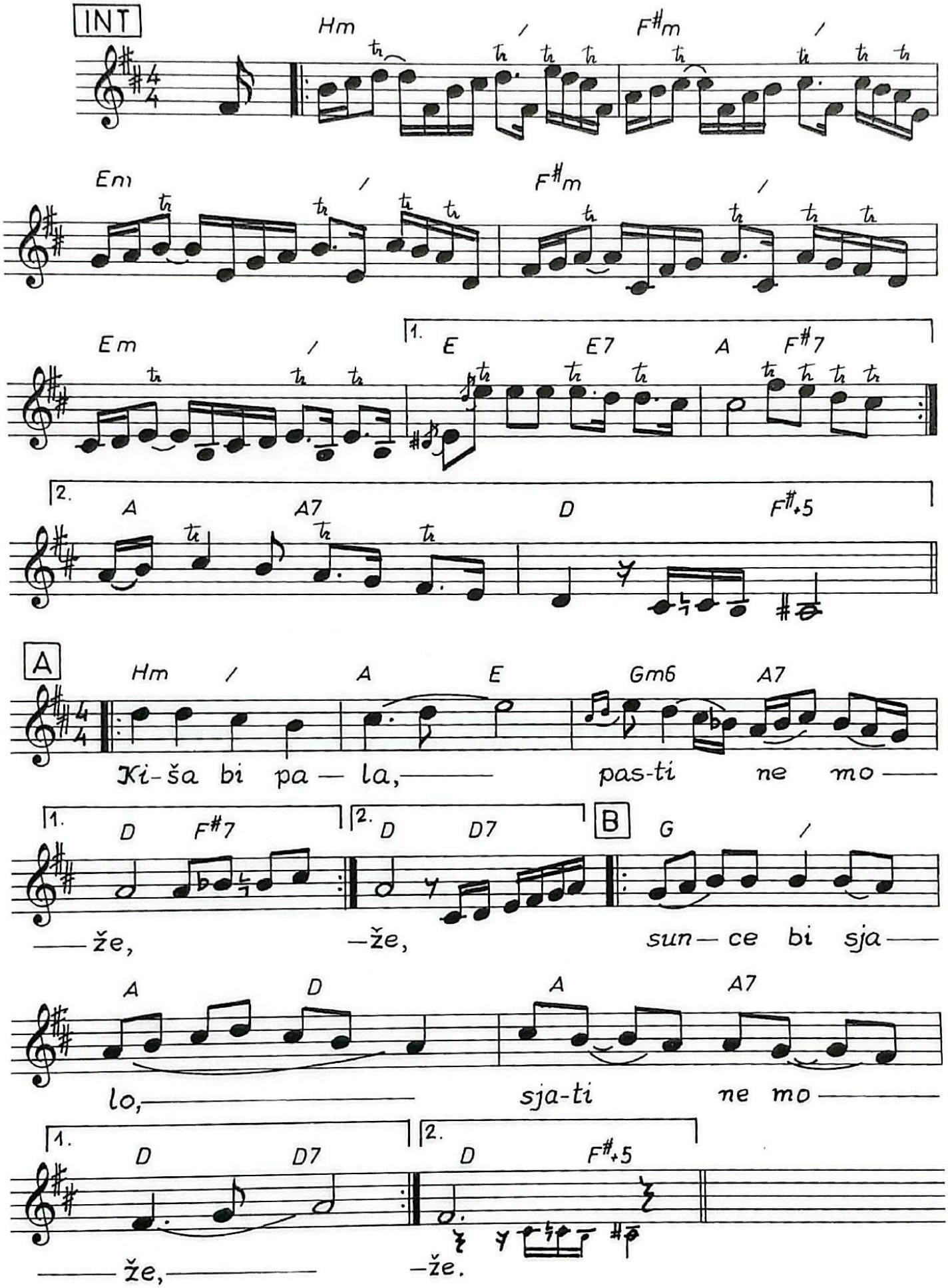

KIŠA BI PALA

(xxx - xxx – obrada: Omer Pobrić)

Kiša bi pala, pasti ne može,
kiša bi pala, pasti ne može,
sunce bi sjalo, sjati ne može,
sve zbog žalosti Ibrahim-bega.

Ibrahim-bega svezana vode,
Ibrahim-bega svezana vode,
svezana vode, da ga objese,
svezana vode, da ga objese.

Za njim pristaje brat mu Alija,
za njim pristaje brat mu Alija.
"Brate Alija, pazi mi djecu,
pazi i moju kao i svoju.

Kad svojoj djeci krojiš haljine,
kad svojoj djeci krojiš haljine,
kroji i mojoj kao i svojoj,
nek se ne pozna da su siročad."

(Pjevao Safet Isović)

Moj sokole...

(Z. Imamović - S. Kafedžić - O. Pobrić)

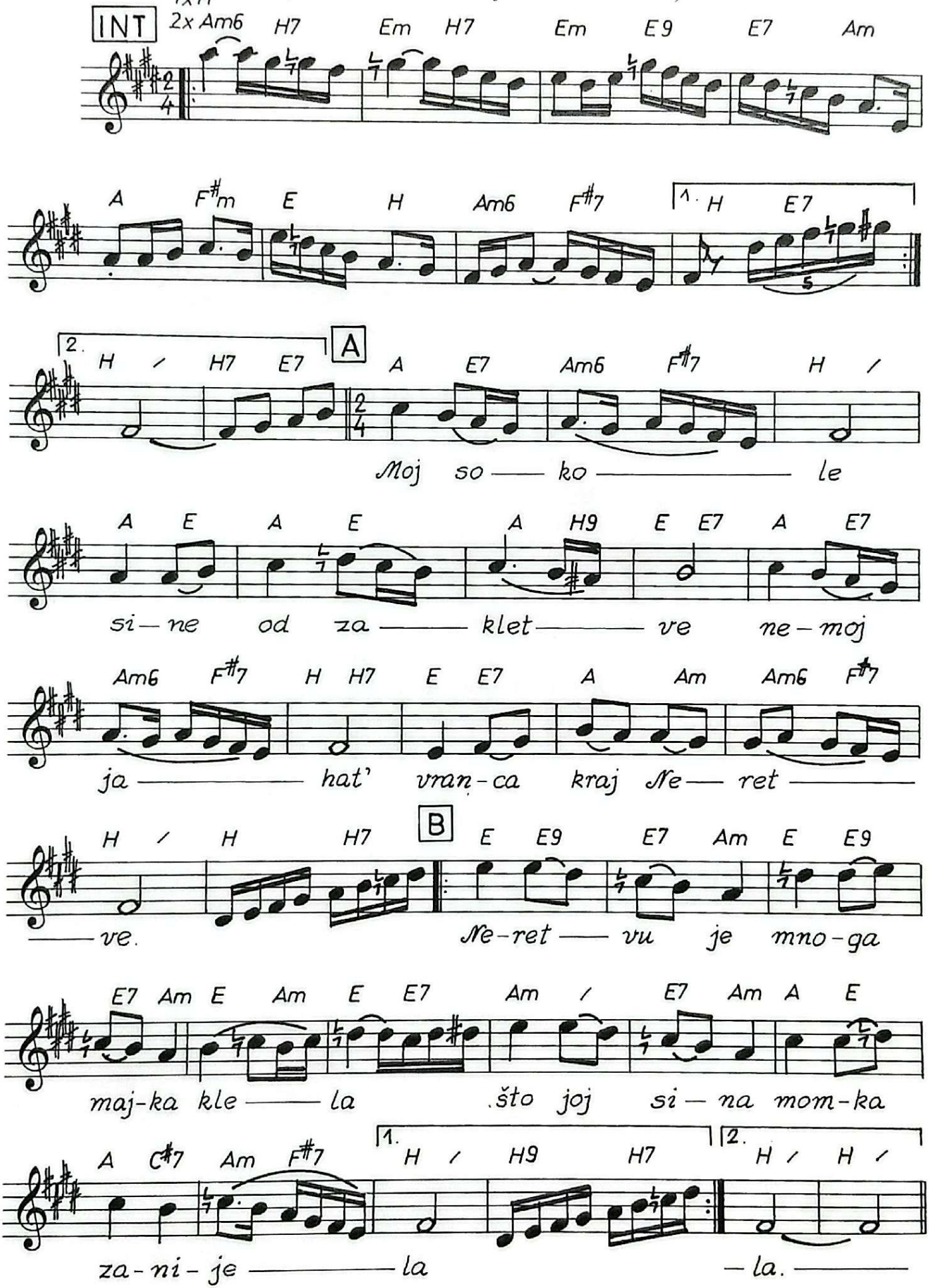

MOJ SOKOLE

(Z. Imamović - S. Kafedžić - O. Pobrić)

"Moj sokole, sine od zakletve,
nemoj jahat' vranca kraj Neretve.
Neretvu je mnoga majka klela,
što joj sina momka zanijela.
Neretvu je mnoga majka klela,
što joj sina momka zanijela."

"Dobra majko, ne brini se za me,
dok je meni moj vranac uza me:
da se rijeka na Velež propela,
ne bi moga vranca zanijela.
Da se rijeka na Velež propela,
ne bi moga vranca zanijela.

Draga mi je hamajliju dala,
ispod grla tri bisera mala,
dva pramena kose nam uzela,
pa ih vrancu u grivu uplela.
Dva pramena kose nam uzela,
pa ih vrancu u grivu uplela.

Prvi - kad se Neretva zamuti,
da mi vranca sreća domu puti,
drugi biser - da se vina prođem,
treći, majko, da joj često dođem.
Drugi biser - da se vina prođem,
treći, majko, da joj često dođem.

(Pjevali: Zaim Imamović, Meho Fazlić)

Hurijetovo kolo...

(xxx - O. Pobrić)

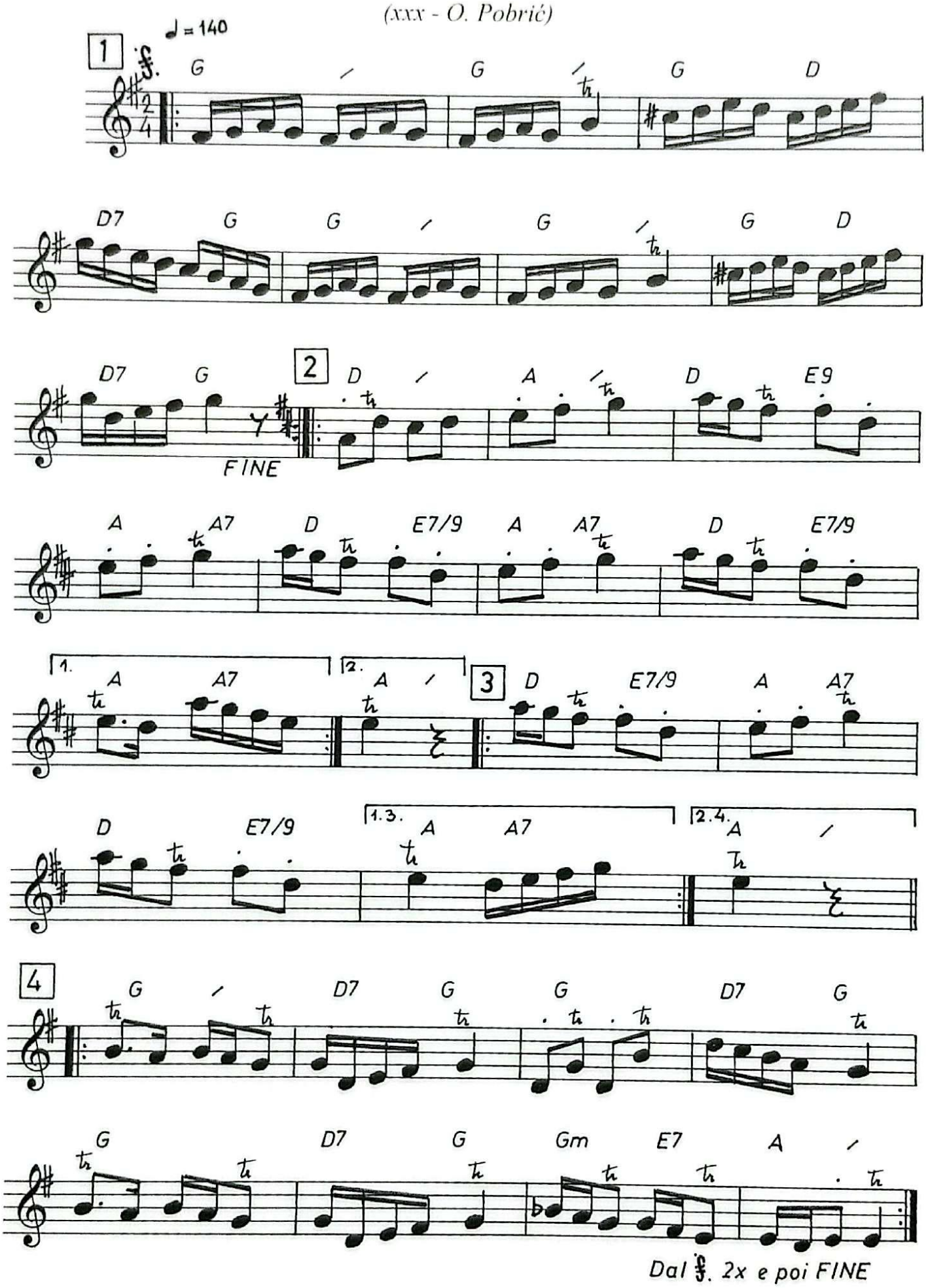

Put putuje Latif-aga...

(xxx - xxx - O. Pobrić)

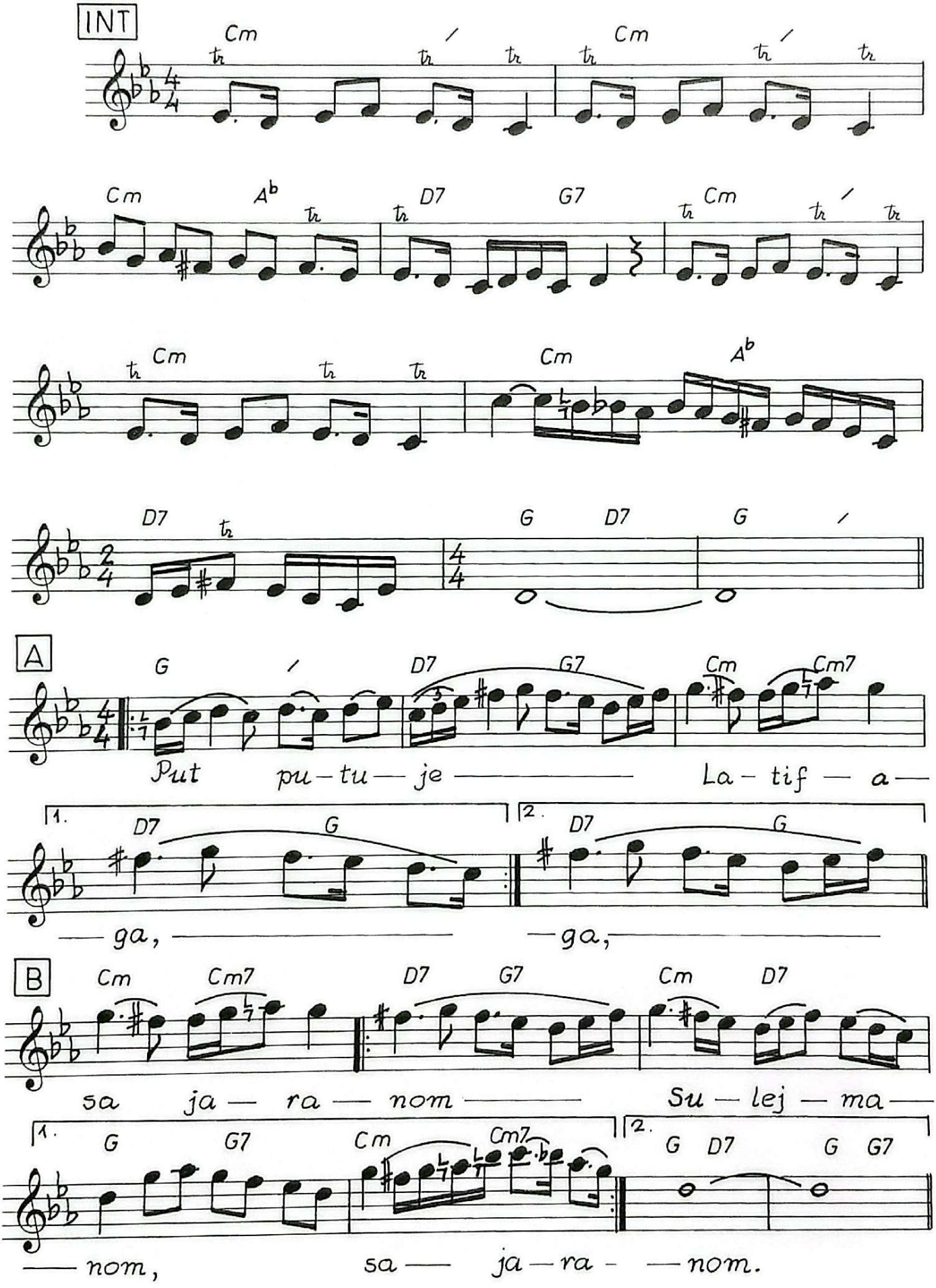

PUT PUTUJE LATIF-AGA
(xxx - xxx - Omer Pobrić)

Put putuje Latif-aga,
sa jaranom Sulejmanom,
sa jaranom Sulejmanom!

Progovara Latif-aga:
"Moj jarane Sulejmane,

Je l' ti žao Banje Luke,
banjalučkih teferiča?

I tekije Hadž'kadića,
i jalije Tetarića?

Kul-mahale Dervišića,
akšamluka kraj Vrbasa?"

(Pjevale: Hanka Paldum, Aliija Brkić)

"Poznati banjalučki glumac i pjevač Muhamed Čejvan ispričao mi je svojedobno da je ova poznata sevdalinka nastala u vrijeme balkanskih ratova. I tada su mnogi Bošnjaci primoravani da napuštaju i zavičaj i kućne pragove." (Vehid Gunić, "Sevdalinke o gradovima")

Zaplakala šećer Đula...

(xxx - xxx - obrada O. Pobrić)

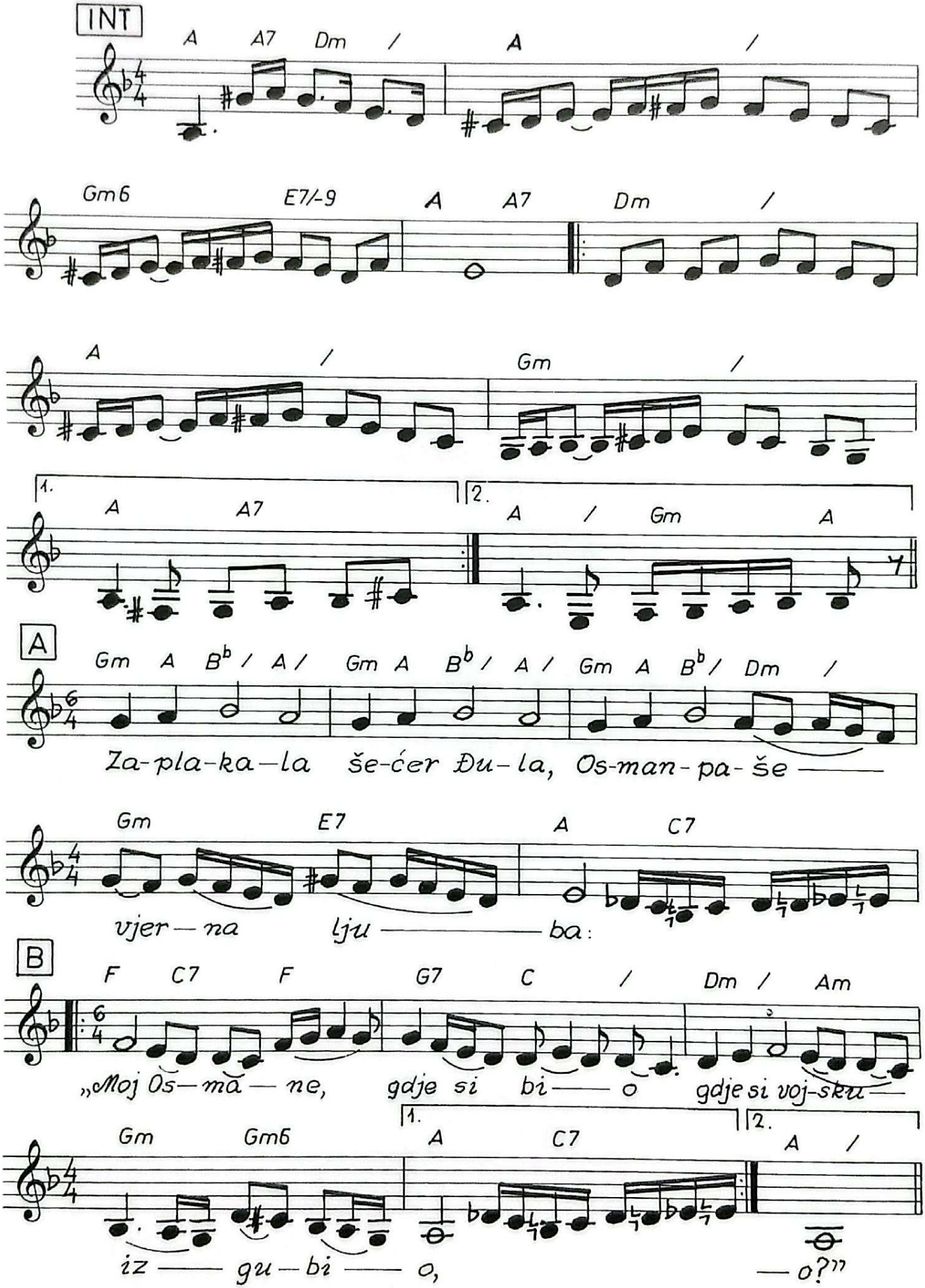

ZAPLAKALA ŠEĆER-ĐULA

(xxx - xxx - obrada: Omer Pobrić)

Zaplakala šećer-Đula,
Osman-paše vjerna ljuba.
"Moj Osmane, gdje si bio,
gdje si vojsku izgubio?
Moj Osmane, gdje si bio,
gdje si vojsku izgubio?"

"Evo mene, Đulo mlada,
pokraj Plevna, starog grada.
Što mi care vojske dade,
to mi, Đulo, za din pade.
Što mi care vojske dade,
to mi, Đulo, za din pade.

Ropstva sam ti, Đulo, pao,
britku sablju otpasao,
sada nemam nikog svoga,
osim Boga, Jedinoga.
Sada nemam nikog svoga,
već Allaha, Jedinoga."

(Pjevale: Hanka Paldum, Kadira Ćano, Hasiba Agić, Nusreta Kobić)

Po biltenu Alije Bejtića br. 2, iz 1953. godine.

U Stambolu na Bosforu

U Stambolu na Bosforu,
a u silnog cara dvoru,
zaplakala Šećer Đula,
Osman-paše, vjerna ljuba:

Osman-pašo, gdje si mori,
za tobom mi srce gori, aman, aman?
Osman-pašo, gdje si bio.
gdje si vojsku ostavio, aman, aman?
"U Bugarskoj, kraj Sofije,
gdje se rujna krvca lije, aman, aman:
Dušman me je zarobio,
život mi je poklonio, aman, aman.
Sablju mi je osvojio,
vojsku mi je oprostio, aman, aman".

Kazivala Dževahira Nuhbegović, Sarajevo.

Postanak i sadržaj te popularne pjesme, koja se i danas rado pjeva, vezani su za onaj poznati rusko-turski rat iz god. 1877., upravo za borbe oko Plevne u Bugarskoj i za pad toga grada u ruke Rusa. Osman-paša iz te pjesme je branitelj i zapovjednik Plevne u tome ratu. Punih pet mjeseci junački je odolijevao daleko nadmoćnijem neprijatelju. Krajem pomenute godine Rusima je uspjelo, uz pomoć Rumuna, presjeći sve prilaze gradu i Osman-paša zbog gladi i slabe organizacije u turskoj vojsci, za koju je okrivljen glavni zapovjednik maršal Sulejman-paša, morade najposlije izvjesiti bijelu zastavu i predati se s više paša i mnoštvom preostale vojske na milost i nemilost neprijatelju. Kad su tom prilikom Osman-pašu kao zapovjednika Plevne doveli pred kneza Nikolu, brata ruskog cara Aleksandra II, ovaj se upravo viteški ponio prema zarobljenom neprijatelju: u znak priznanja njegova viteštva ostavio mu je sablju da je i dalje paše.
Osman-paša je rođen god. 1833. u gradu Tokatu u Maloj Aziji. Prije rata na Plevni bio je na službi u Bosni. Godine 1868. služio je u Sarajevu u časti bimbaše (majora), a poslije je postao paša i vojni zapovjednik u Trebinju. Učestvovao je u poznatoj bici s Crnogorcima u Vučjem Dolu god 1876. Tu je pao i u ropstvo kneza Nikole, koji je prema njemu vrlo čovječno postupio i oslobodio ga na svoj imendan još krajem te godine. U Bosni je tada živjela i Osman-pašina žena sa djecom, i knez Nikola je jednom pustio na vjeru pašu da ode u Dubrovnik i da se vidi sa svojom čeljadi.

Suvremenik Martin Đurdević, koji se osobno poznavao sa Osman-pašom i koji nam donosi te podatke o njemu, veli još za nj, da je bio vrlo obrazovan i mio čovjek. Umro je u Carigradu 4 aprila god. 1900.
U tom ratu i odbrani Plevne učestvovali su i Bošnjaci i Hercegovci. Njih je odmah po objavi rata Turskoj odveo tamo dotadašnji hercegovački, a u početku rata i glavni zapovjednik rumelijske vojske, spomenuti maršal Sulejman-paša.
I upravo među tim našim učesnicima u odbrani Plevne nastala je ta pjesma o branitelju Plevne i njegovoj ljubi, a kod nas se počela pjevati najranije krajem 1878. ili početkom iduće godine, kad su se počeli vraćati kući prvi zarobljenici i borci sa Plevne.
Pjesma je, vidi se i po formi i dikciji, mješavina narodne i umjetničke poezije. Plod je, bez sumnje, našega varošanina, po svoj prilici Sarajlije, gdje je ona i najpoznatija. Tekst, kakav je objavljen ovdje, čuo sam od nekoliko starijih žena u Sarajevu. Pjesmu je kasnije neko proširio i prepravio još više na umjetničku (8 strofa po 4 stiha). Takva prepravljena, bolje reći nagrđena objavljena je u "Velikoj novoj narodnoj pjesmarici" (sv. VII, st. 75), zborniku narodnih i umjetničkih pjesama (priručnik za pjevače), što ga je satavio Salih Odobašić, i izdao, po svoj prilici god. 1936., St. Kugli u Zagrebu.
Bitka na Plevni odrazila se još na jednoj strani u našoj lijepoj knjizi. Do šest godina poslije završetka rata (1883.) izašao je u Novom Sadu spjev Bogoljuba Petranovića "O bojevima na Plevni godine 1877.". U tom spjevu, koji broji 765 stihova, Petranović ja opjevao, u parafrazi našeg narodnog deseterca, pobjedu ruskog oružja u tome ratu, a osobito na Plevni. Na više mjesta s pohvalom govori o Osman-paši, ali nigdje ne spominje učešće i naših ljudi u tom ratu.
Dodati treba još da u odbrani Plevne kod nas ima jedna poema i na turskom jeziku. Autor joj je, doduše, nepoznat, ali se po svemu čini, da ju je spjevao domaći čovjek.

Dragi čitači: uporedite tekst ove pjesme iz 1953. godine sa tekstom kojeg objavljujem u ovom materijalu i konstatujte tekstualne promjene nastale protokom vremena. Žao mi je što tada, 1953. godine nisu napisane note, danas bismo mogli evidentirati i melodijske promjene.

08.02.2002. godine *Omer Pobrić*

Da sam ptica...

(J. Petković - M.Mujezinović - O. Pobrić)
(međuigra I.A. Šerbo)

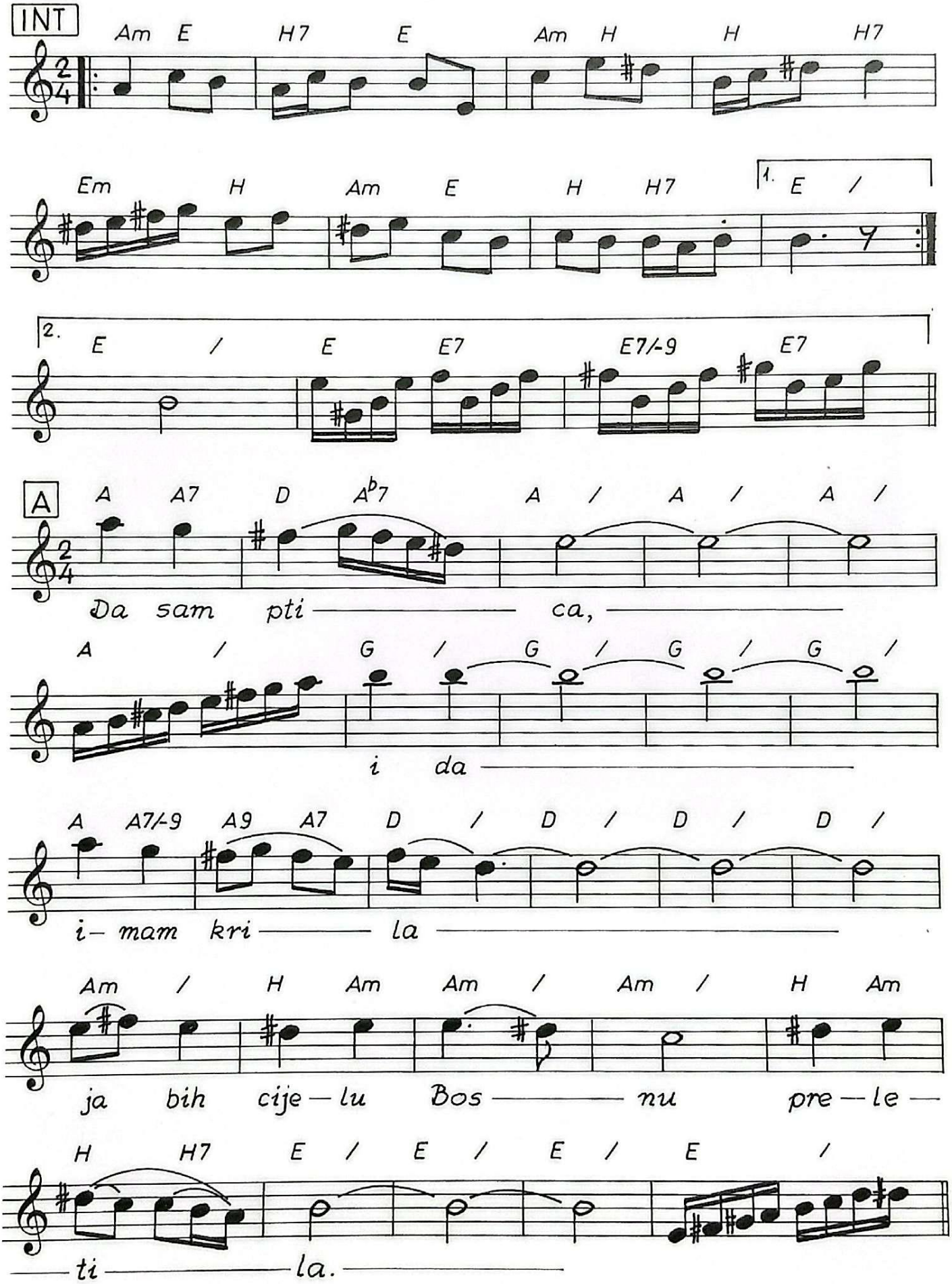

Da sam ptica... 2

(J.Petković-M.Mujezinović-O. Pobrić)

(međuigra-I.A.Šerbo)

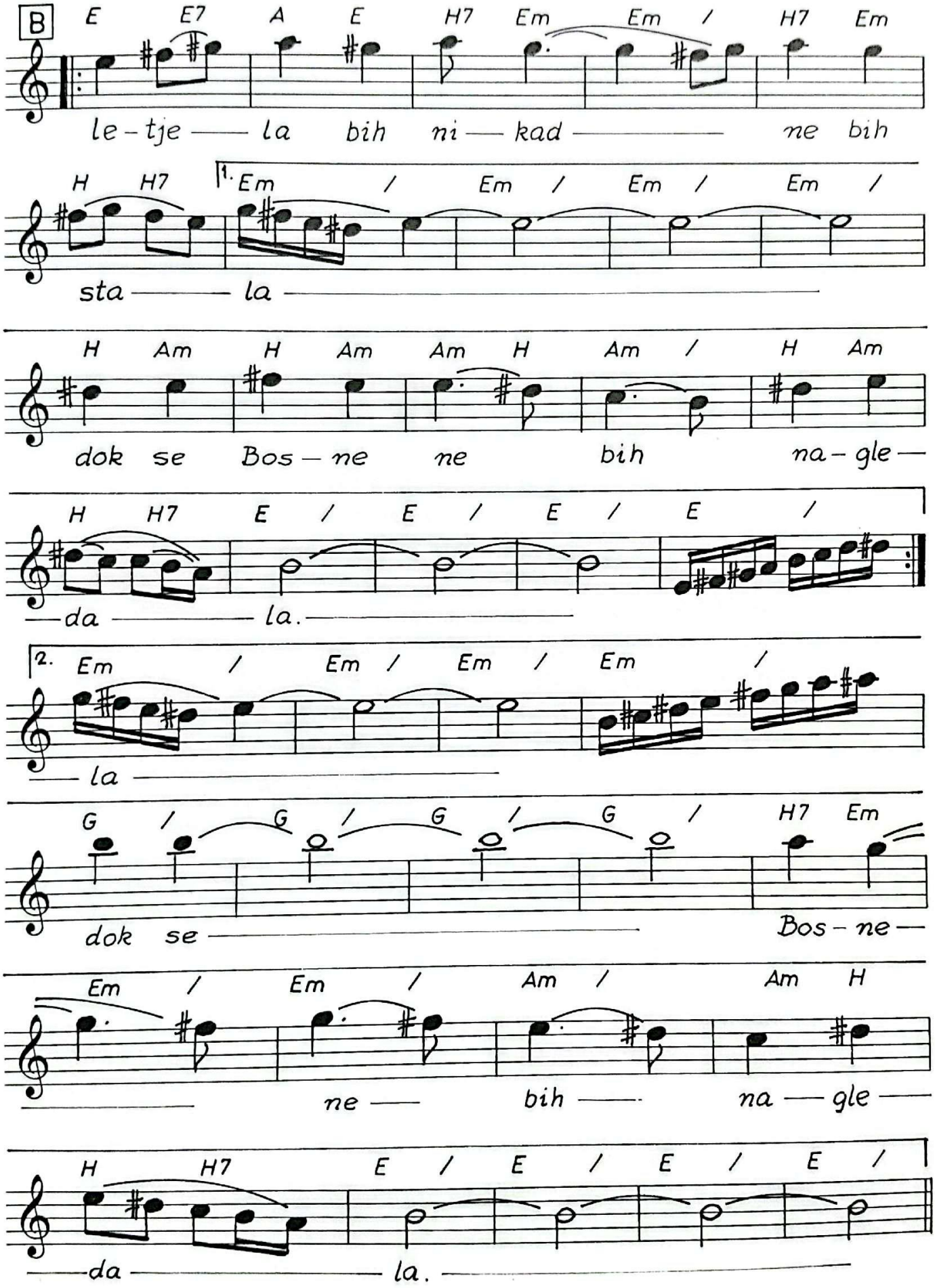

DA SAM PTICA
(M. Mujezinović - J. Petković - O. Pobrić)
(međuigra: I. Alajbegović Šerbo)

Da sam ptica, i da imam krila,
ja bih cijelu Bosnu preletila;
letjela bih, nikad ne bih stala,
dok se Bosne ne bih nagledala.
Letjela bih nikad ne bih stala,
dok se Bosne ne bih nagledala.

Nad Bosnom se planine nadvile,
zelenilom svu je zagrlile;
cvjetaj, Bosno, u mirisu rudi,
iz njeg i ja da napajam grudi.
Cvjetaj, Bosno, u mirisu rudi,
iz njeg i ja da napajam grudi.

Uvijek si mi, kao što si bila,
sva zelena, vesela i mila;
tvoja pjesma nek te uvijek krasi,
zdravo, Bosno, uvijek zdravo da si.
Tvoja pjesma nek te uvijek krasi,
zdravo, Bosno, uvijek zdravo da si.

(Pjevala Zehra Deović)

Tekst napisao Mustafa Mujezinović iz Bosanske Gradiške. Dosta jednostavnu melodiju Jovice Petkovića na "Beogradskom saboru" polovinom sedamdesetih otpjevala Zehra Deović. Vrativši se u Sarajevo, Zehra nadograđuje melodiju, učinivši je jako zahtjevnom, što je odgovaralo njenim pjevačkim mogućnostima i snima tu varijantu.

Ovo mi je ispričala Zehra Deović.
Mislim da ova pjesma ima izrazito jak, ako ne i najjači patriotski naboj.

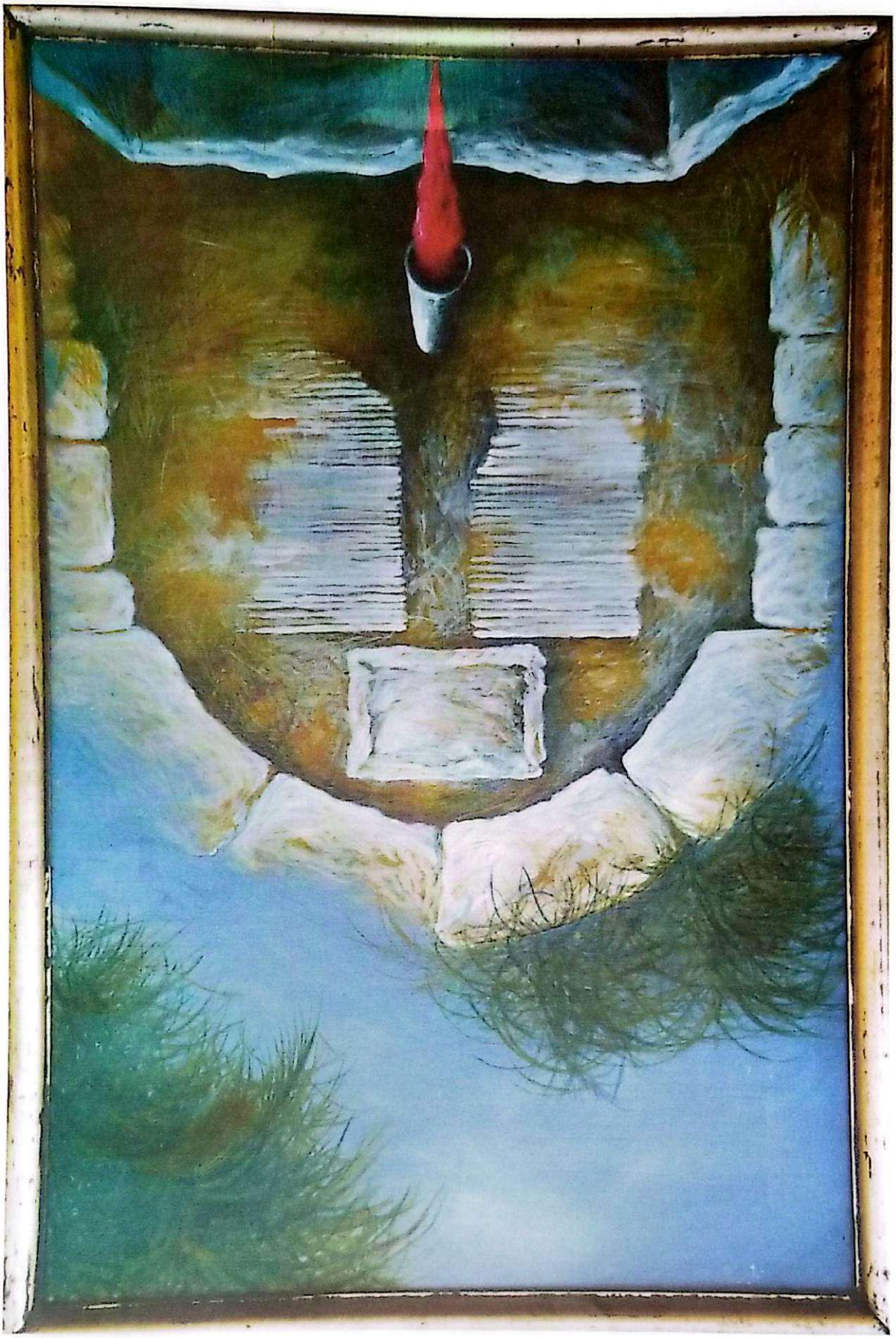

Kulićevo kolo...

(O. Pobrić)

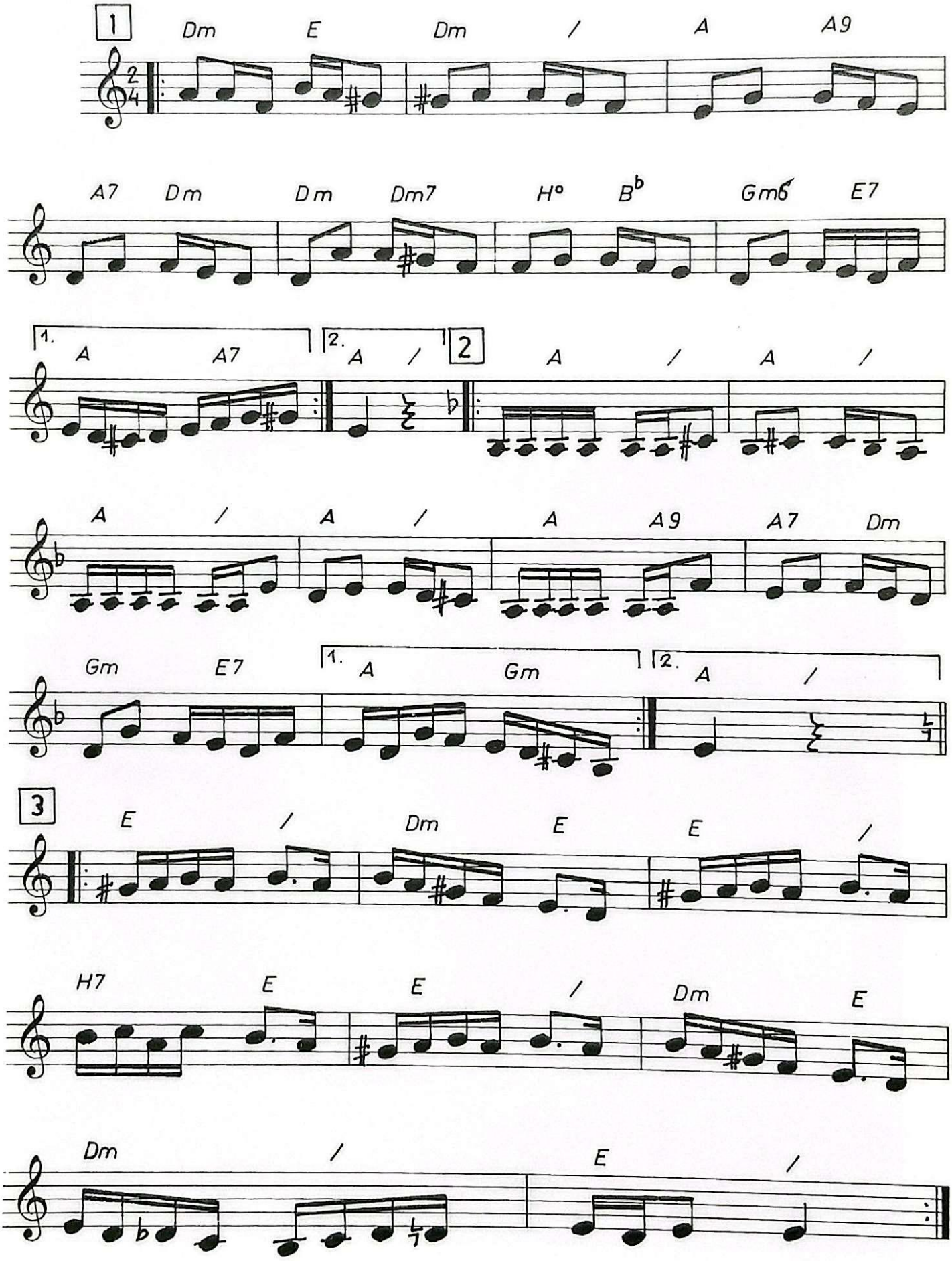

Kulićevo kolo... 2

(O. Pobrić)

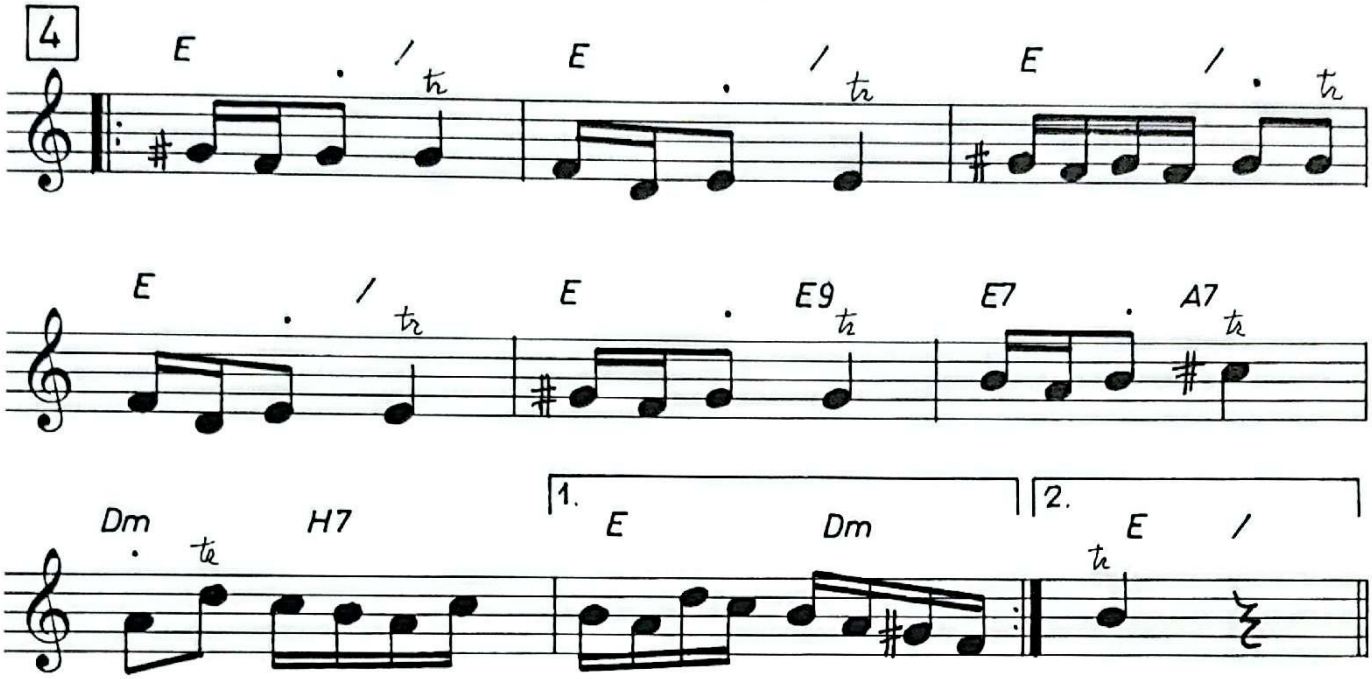

Zelene oči...

(M. Božović - O. Pobrić)

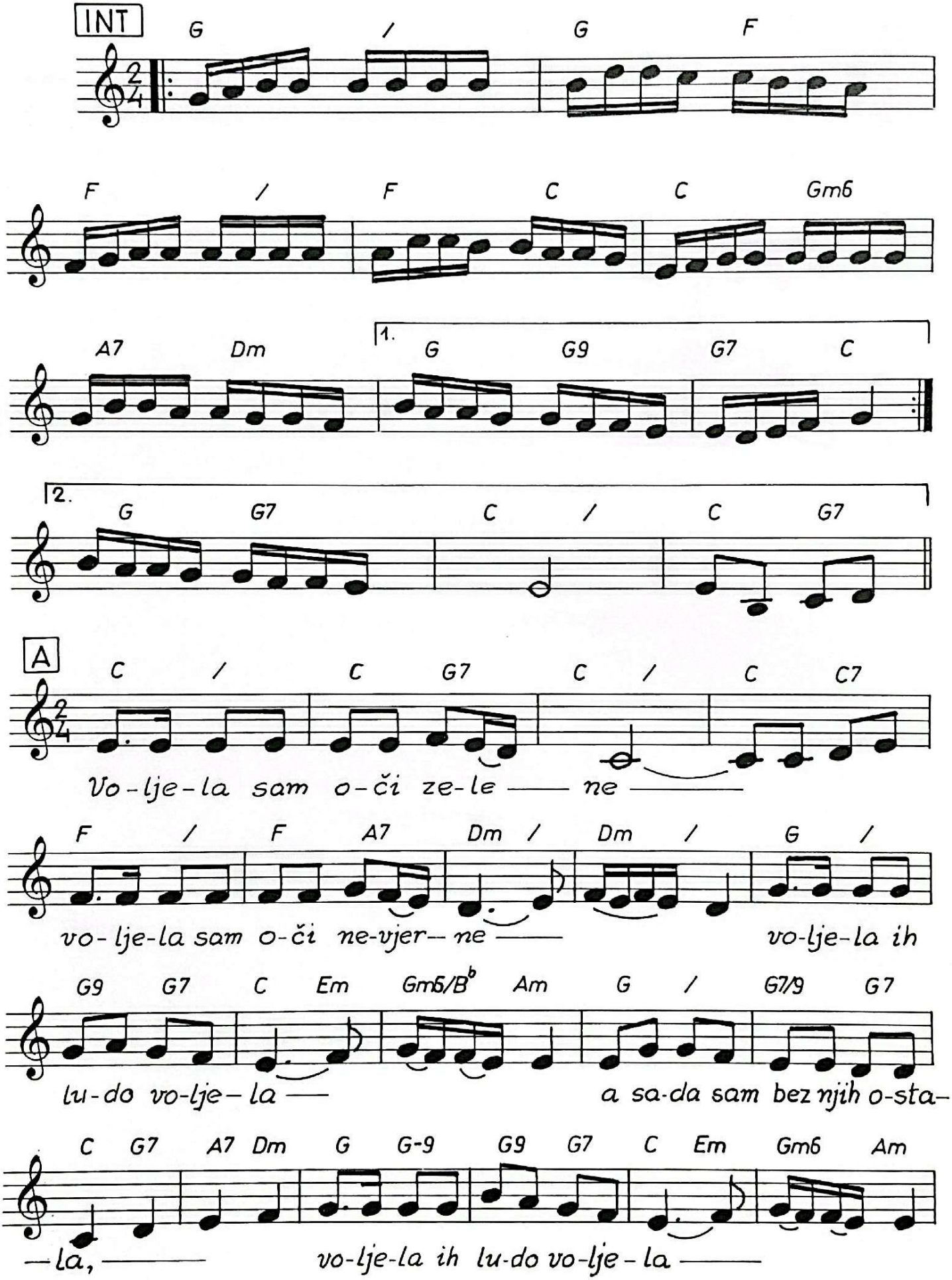

Zelene oči... 2

(M. Božović - O. Pobrić)

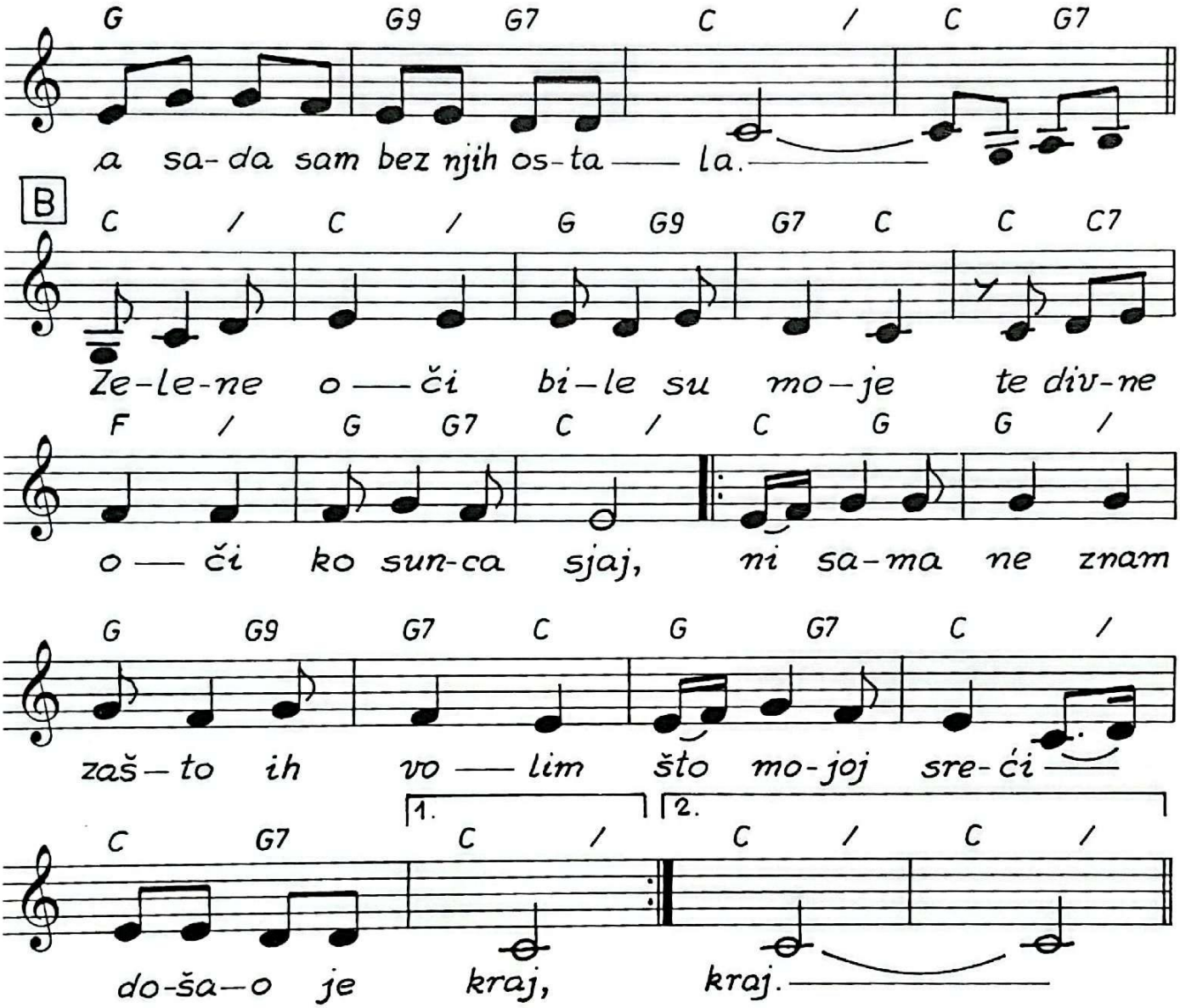

ZELENE OČI

(Mijat Božović - Omer Pobrić)
(međuigra: M. Božović)

Voljela sam oči zelene,
voljela sam oči nevjerne,
voljela ih, ludo voljela, a sada sam bez njih ostala.
Voljela ih, ludo voljela, a sada sam bez njih ostala.

Zelene oči bile su moje,
te divne oči k'o sunca sjaj,
ni sama ne znam zašto ih volim, što mojoj sreći došao je kraj.
Ni sama ne znam zašto ih volim, što mojoj sreći došao je kraj.

Sad je srcu mome najteže,
srce moje bez njih ne može,
srce voli oči zelene, iako su bile nevjerne.
Srce voli oči zelene, iako su bile nevjerne.

Zelene oči bile su moje,
te divne oči k'o sunca sjaj,
ni sama ne znam zašto ih volim, što mojoj sreći došao je kraj.
Ni sama ne znam zašto ih volim, što mojoj sreći došao je kraj.

Ljubila sam oči zelene,
ljubila sam oči nevjerne,
ljubila ih, ludo ljubila, a sada sam bez njih ostala.
Ljubila ih, ludo ljubila, a sada sam bez njih ostala.

Zelene oči bile su moje,
Te divne oči k'o sunca sjaj,
Ni sama ne znam zašto ih volim, što mojoj sreći došao je kraj.
Ni sama ne znam zašto ih volim, što mojoj sreći došao je kraj.

(Pjevala Hanka Paldum)

Turunđa je kraj Dženneta rasla...

(xxx - xxx - obrada O. Pobrić)

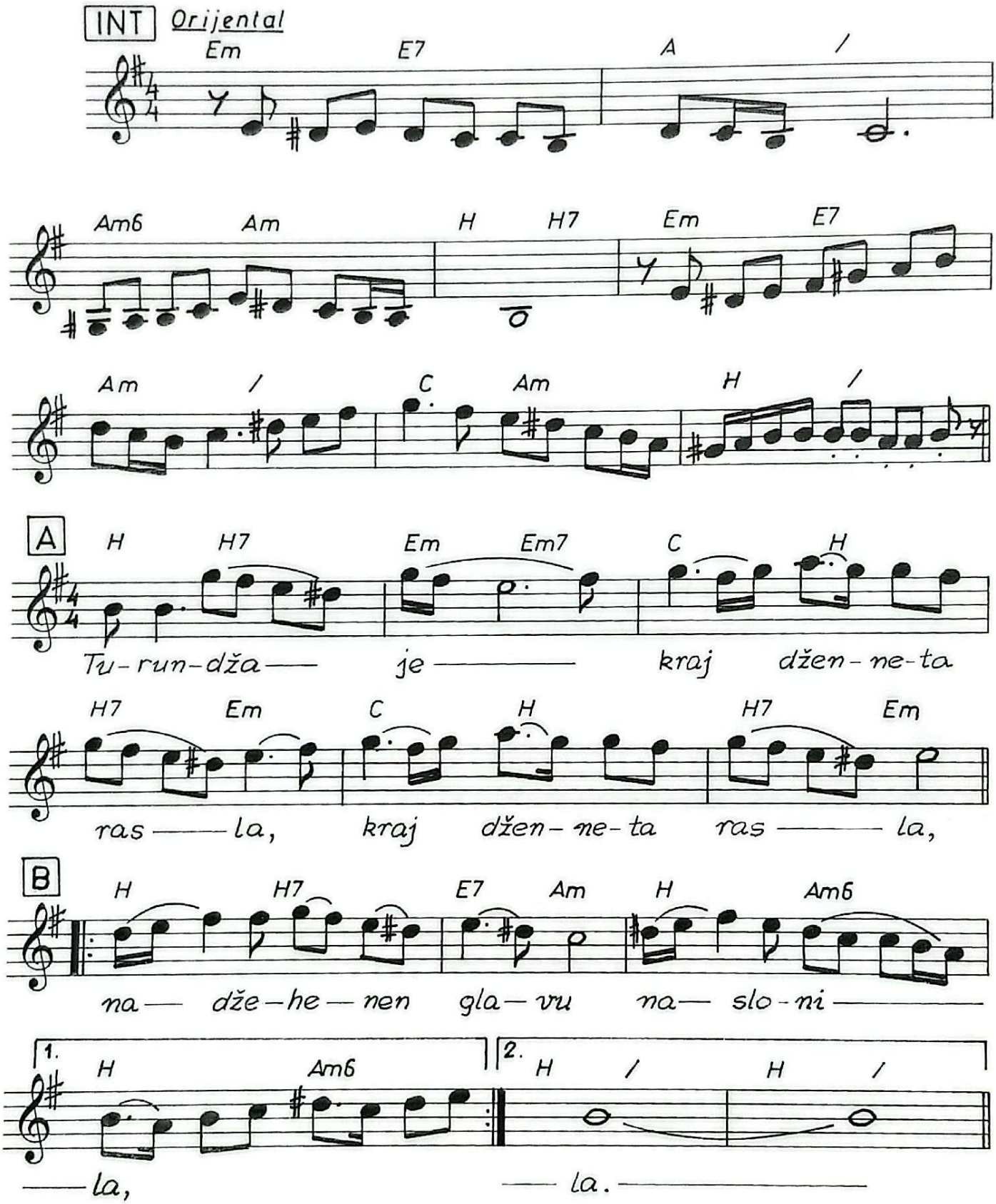

TURUNĐA JE KRAJ DŽENNETA RASLA

(Omer Pobrić - xxx - Omer Pobrić)

Turunda je kraj Dženneta rasla,
kraj Dženneta rasla,
na Džehennem grane naslonila,
na Džehennem grane naslonila.

Ona gleda na dno Džehennema,
na dno Džehennema,
kako gore tri mlada bećara,
oni što su cure ostavljali.

Poručuju tri mlada bećara,
tri mlada bećara,
selam ćete našim jaranima:
što gledaju - nek ne ostavljaju.

(Pjevala Nusreta Kobić)

Znam varijantu jako razvučene melodije. Sa željom da pjesmu približim vremenu usudio sam se napraviti novu melodiju ponesen tekstom koji, u zadnjoj strofi, (u ovoj varijanti), ima sjajnu poruku.

Kraj potoka bistre vode...

(xxx - xxx - O. Pobrić)

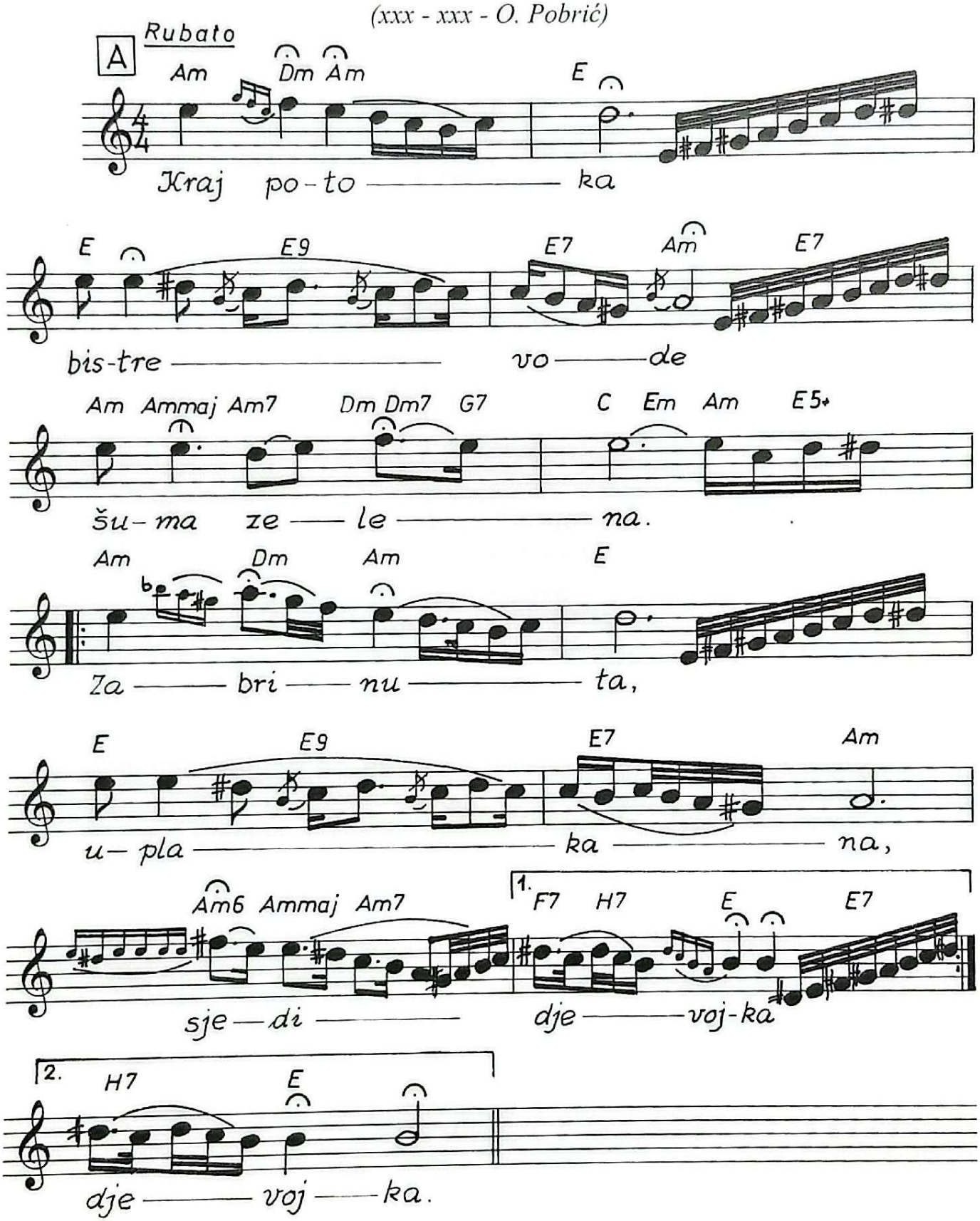

KRAJ POTOKA BISTRE VODE

(xxx - xxx - Omer Pobrić)

Kraj potoka bistre vode,
šuma zelena,
zabrinuta, uplakana,
sjedi djevojka.

Potok teče i protiče,
tiho žubori,
a djevojka uplakana,
kroz plač govori:

"Vrati mi se, mlad junače,
mladi mlađahni,
da na tvojim grud'ma umrem,
grud'ma vatrenim!"

(Pjevala Beba Selimović)

Mehmeda majka budila...

(xxx - xxx - O. Pobrić)
(međuigra: I. Alajbegović - Šerbo)

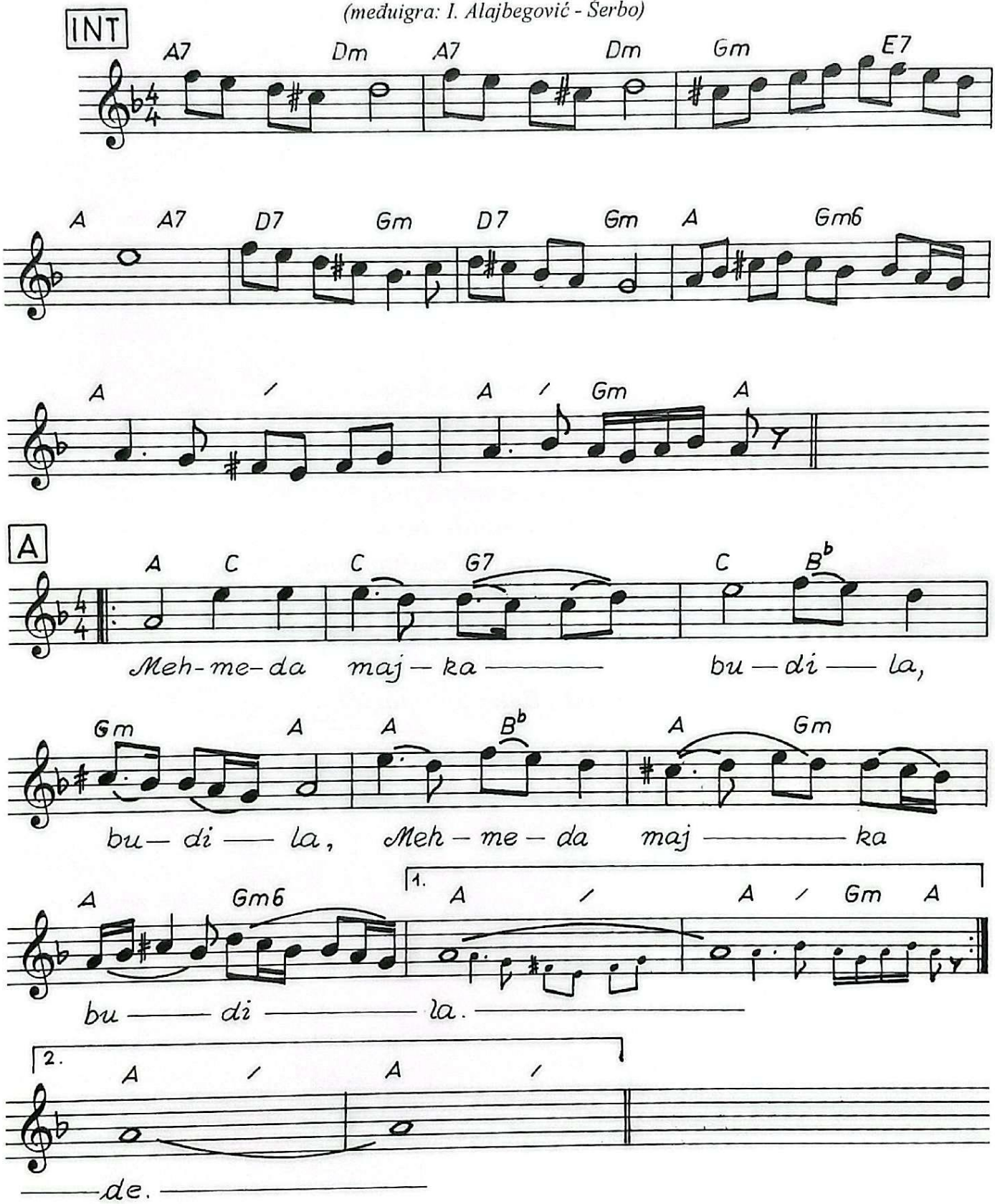

MEHMEDA MAJKA BUDILA...
(xxx - xxx - Omer Pobrić)
(međuigra: I. A. Šerbo)

Mehmeda majka budila, budila,
"Ustani, sine Mehmede!

Majka je rano ustala, ustala,
šećerli kahvu popila."

"Ne mogu, majko, ustati, ustati,
ružan sam sanak sanjao."

"Šta si mi, sine, sanjao, sanjao,
šta si mi, sine, sanjao?"

"Drugi mi dragu odvede, odvede,
koju sam, majko, volio!"

(Pjevao Meho Puzić)

Zeničanka...

(O. Pobrić)

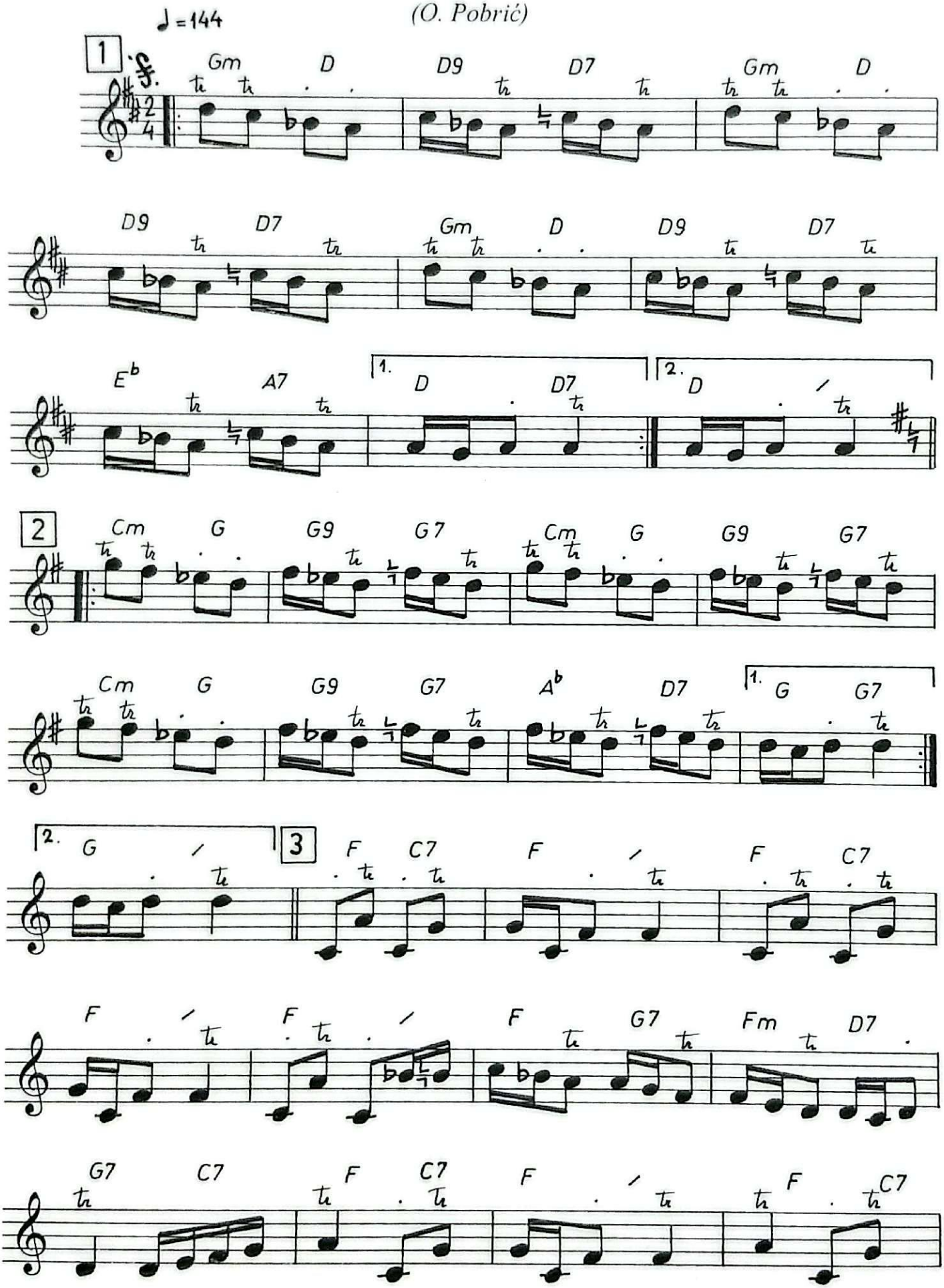

Zeničanka... 2

(O. Pobrić)

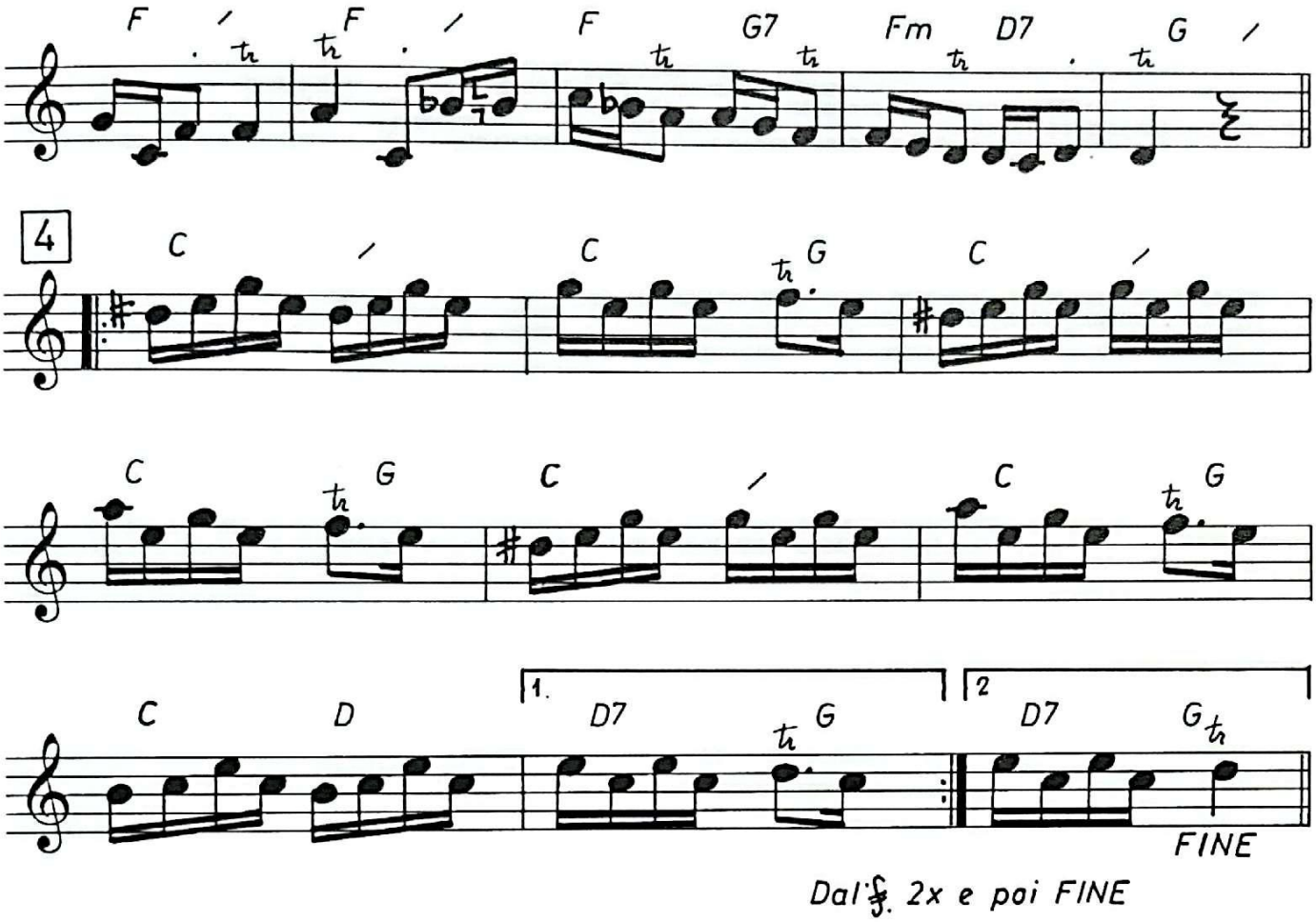

SPISAK NUMERA NA CD – 2

1. Zmaj od Bosne	*6,14*
2. Ašikuje Adem-aga	*4,15*
3. Zašto me ostavljaš ti	*4,05*
4. Brzac kolo	*3,37*

	18,13

5. Djevojka je nafilu klanjala	*3,35*
6. Šeher-grade Banja Luko mila	*4,07*
7. Sjećaš li se djevo bajna	*2,54*
8. Ah, moj Aljo	*3,32*
9. Zuhruni kolo	*5,03*

	19,13

10. Sarajevo, behara ti tvoga	*3,13*
11. Telal više od jutra do mraka	*4,39*
12. Šta ću kući tako rano	*2,59*
13. Trepetljika trepetala	*3,53*
14. Čarlama	*3,30*

	18,17

15. Zvijezdo Dano	*4,15*
16. Sve behara i sve cvjeta	*2,41*
17. Ah meraka još s večeri rane	*4,40*
18. Vozila se po Vrbasu lađa	*3,42*
19. Starobošnjačko kolo	*3,15*

	18,36

UKUPNO: 74,20

Zmaj od Bosne...

(xxx - xxx - obrada Omer Pobrić)

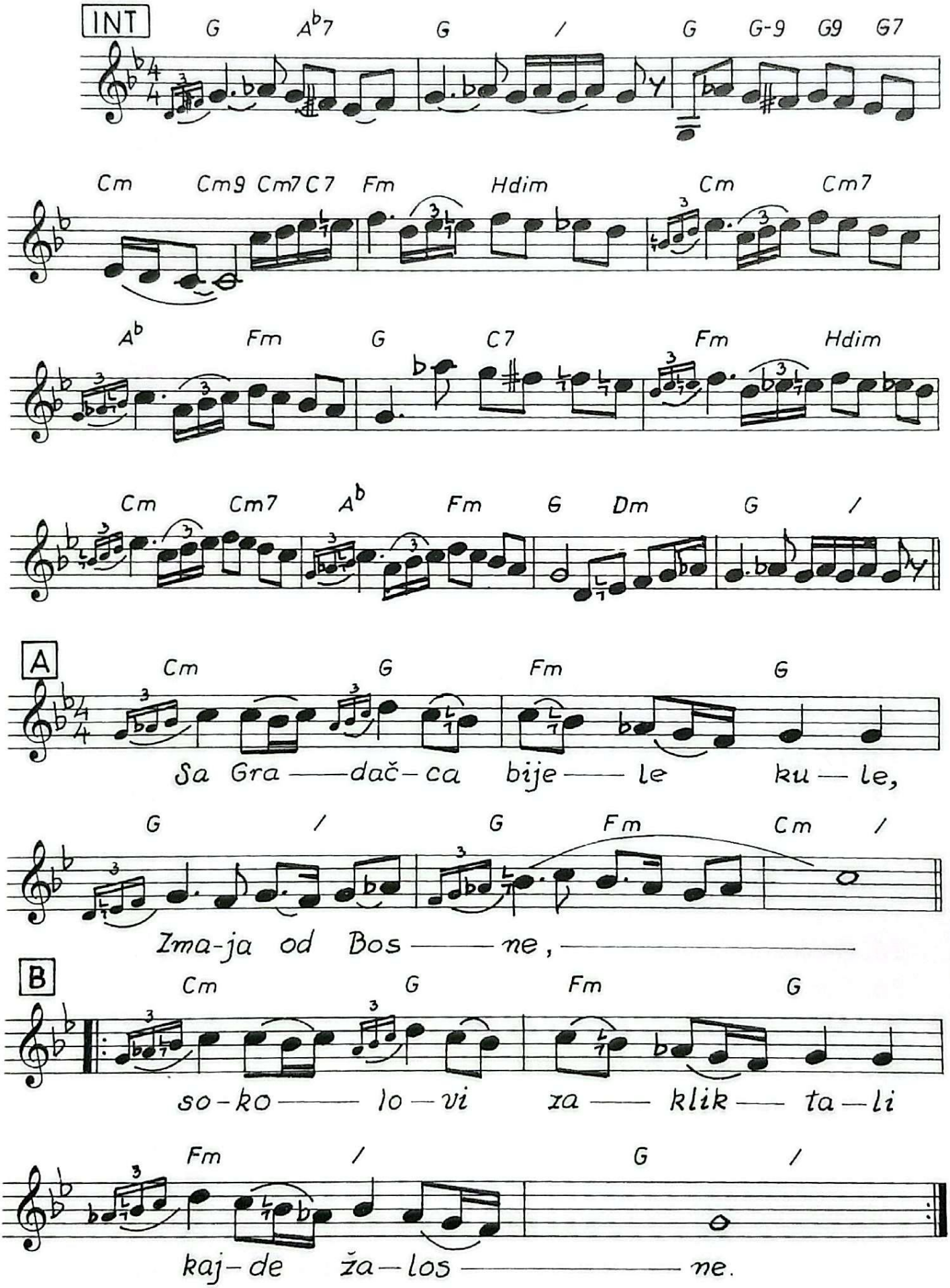

ZMAJ OD BOSNE

(xxx - xxx - obrada: Omer Pobrić)

Sa Gradačca b'jele kule Zmaja od Bosne,
sokolovi zakliktali kajde žalosne.
Plakala je vjerna ljuba Husein-begova,
jer ispraća gospodara srca svojega,
jer ispraća gospodara srca svojega.

Osedl'o je vranca svoga Husein-kapetan,
odjezdio Romaniji podijelit' mejdan.
Vjerna ljuba na čardaku: Allah – illallah,
na sedždi je klanjajući, haber čekala,
na sedždi je klanjajući, haber čekala.

Pod pendžere glasnik stiže srca slomljenog:
"Udaji se, vjerna ljubo, nema bega tvog!"
Od sevdaha i žalosti kraj pendžera svog,
prepuče joj bolno srce, neće za drugog,
prepuče joj bolno srce, neće za drugog.

Sa munare Huseinije uči mujezin,
sa čardaka i bedema kliču sokoli;
do Stambola odjekuju kajde prkosne,
vječno osta bijela kula Zmaja od Bosne.
Ostali su zmajevići Bosne ponosne.

(Pjevali: Esad Kovačević, Safet Isović, Džavid Pamuković)

Poslije velikog uspjeha albuma "Šta se ovo Bosnom čuje" 1985. godine i prvog dvostrukog albuma u tadašnjoj Jugoslaviji 1987, godine "Za dušu i sjećanje I" rekao sam Safetu Isoviću:"Ti jesi zmaj od Bosne, i naš sljedeći projekat trebao bi se zvati tako."
Naime, snimao sam sa izvornom grupom "Zmaj od Bosne"- pjesmu koja govori o Husein-begu Gradašćeviću. Jako me dojmila i često mi se vrtjela po glavi. Onda sam čuo tumačenje Seje Pitića - sve lijepo i pjevački i orkestarski ali nije potrefljena dramaturgija. Premehko za

zbivanja o kojima govori pjesma. Poslije sam čuo i varijantu Emine Zečaj. Opet dosta beskrvno.

Onda sam počeo isčitavati pisane materijale o Huseinu Gradašćeviću - Zmaju od Bosne." Mi smo u školama učeni da je Husein digao bunu u Bosni 1831. godine zbog uvođenja nizama - regularne vojske, a po meni - nije samo zbog toga. Mislim da je Husein digao bunu i zato što je sultan Mahmud II tada dao Milošu Obrenoviću Rađevinu i Jadar - teritorije koje su do tada bile bosanske. Takav sam utisak stekao čitajući materijale o Huseinu, tom vremenu i prostoru. A pjesma je to trebala podcrtati.

Osjećao sam da tu pjesmu treba "probuditi" isticanjem njenog, već u njoj postojećeg, dramaturškog naboja, čime bi postala ubojitija i mnogo sugestivnija. Pod utiskom uspjeha sa Safetom Isovićem znao sam da je Safet taj i da će on najbolje donijeti tu dramatičnost teksta. Melodija je dosta mala, šest tonova. Maštovitosti i ubjedljivosti mogao je pomoći zanimljiv aranžman. Međuigru i aranžman sam pronašao u Švicarskoj - u Lucernu, sviruckajući iza pozornice i čekajući početak koncerta, jer smo ranije došli. U tom aranžmanu sve se odmah složilo da, evo već je prošlo petnaestak godina, ni jedan jedini ton nisam promijenio. Reklo bi se slučajno, a nije - tome je predhodilo mnogo isčitavanja i razmišljanja o toj pjesmi - tako da se samo, kad je sazrelo - iznjedrilo.

Napravio sam čvrstu matricu u ritam sekciji, jer se radi o buni, a nježnu u harmonici, jer na kraju pjesme Begovici puca srce od tuge za Begom.

Dok je Safet razmišljao: hoće - neće, snimim je za potrebe "Meraklija" sa Esadom Kovačevićem, sjajnim pjevačem iz Gračanice (naravno, objasnivši Esadu da je namijenjena Safetu). Tada je Safet došao i otpjevao "Zmaja od Bosne" na istu matricu. I tako je naš drugi dupli album u tadašnjoj Jugoslaviji dobio ime "Zmaj od Bosne."

U početku agresije na Republiku Bosnu i Hecegovinu narod je prepoznao sugestivnost interpretacije, teksta i aranžmana tako da je pjesma "Zmaj od Bosne" bila, zapravo, poklič i poziv da svi postupimo kao Husein.

Ponosan sam bio kad sam je, maja ili juna 1992. godine, u jednom danu čuo sedam puta na radiju ili TV BiH, ili na oba medija zajedno. Lijepo se, i u tom džehenemu, osjeća čovjek kada lijep nijet i očiglednost rezultiraju saznanjem da je napravio nešto korisno za narod.

Odbranismo Bosnu i Hercegovinu, potpisaše "Deyton" i poteče nešto mirnije vrijeme.
Radeći 1998. godine materijal Džavida Pamukovića, izvanrednog pjevača iz Gradačca, upoznah Begu Gradašćevića - nasljednika iz plemenite loze Gradašćevića.
Obradova se moja duša. Bego beg po svemu - begovat isijava iz svakog pokreta, iz svake riječi i postupka. U obiteljskoj kući pravljenoj prije, oko tri stotine godina, kao da je vrijeme tada stalo. Iz svakog ćoška, a baška iz musandere, izbija osjećaj bogatstva, ukusa i nama. Sve je isto kao prije skoro dva vijeka - samo nema Huseina i tadašnje Bosne.
U prelijepom muhabetu Bego nače mogućnost da tekst "Zmaja od Bosne" prilagodimo vremenu.
"Omere, ima Bosne, Husein ima nasljednika, nije ostala "pusta bijela kula", trebalo bi sve to dodati u postojeći tekst - a time bismo evidentirali i herojsku borbu gradačačkih boraca."
Prvi puta u mome životu prisustvovah uticaju protoka vremena i zbivanja na sevdalinku - očiglednom dokazu da sevdalinka nije stećak, i da ima svoj život kao i svako živo biće.
Rado prihvatih sugestiju i zajedno sa Džavidom Pamukovićem ostavljam sudu vremena ovu varijantu.

PS: Ima verzija da je prvu varijantu napisao dr. Hašim Muharemović iz Srebrenika - ja ne znam, a moguće da jest. Uvijek sam, kao producent, ovu pjesmu potpisivao kao narodnu. Sve mi je, nekako mirisalo da je narod opjevao Huseinovu bunu. Samo je narod, iz samo njemu znanih razloga, mogao napisati toliko činjeničnih netačnosti: nije Husein izgubio bitku na Romaniji nego na Stupu, pored Sarajeva. Poslije tog događaja narod je taj dio Sarajeva nazvao Zli Stup. Tada su Huseina na povratku poslije velike pobjede protiv turske vojske kod Kačanika, na Kosovu, na Stupu mučki dočekali i napali Ali-paša Rizvanbegović i Smail-aga Čengić.
Husein je umro u Istambulu 1934. godine, vjerovatno otrovan.
Ostala je pjesma. Svaki autor, koji drži do sebe, svoje djelo prijavi autorskoj agenciji, u to vrijeme to je bio "SOKOJ"u Beogradu.
Meni je jako žao, ako sam iz neznanja povrijedio dr. Hašima Muharemovića, jer ja dobro znam koliko se voli autorstvo, ali ne mora producent znati sva autorstva i najvažnije je da sam uvijek pisao da je narodna, a autor prijavom dokumentuje autorstvo.

Ašikuje Adem-aga...

(xxx - xxx - O. Pobrić)

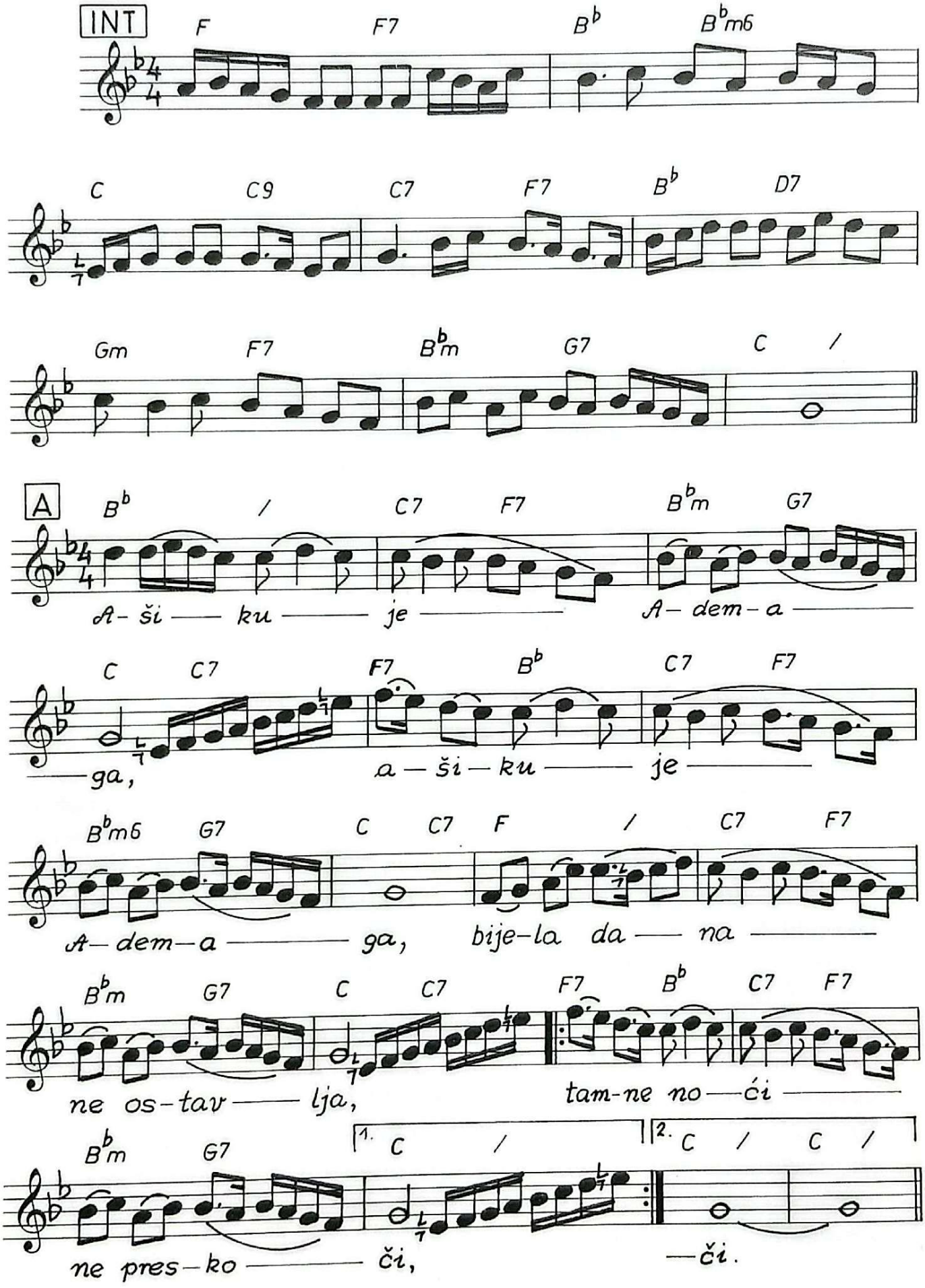

AŠIKUJE ADEM-AGA

(xxx - xxx - Omer Pobrić)

Ašikuje Adem-aga,
ašikuje Adem-aga,
bijela dana ne ostavlja,
tamne noći ne preskoči,
tamne noći ne preskoči,
tamne noći ne preskoči.

Pitala ga stara majka,
pitala ga stara majka:
"Dragi sine Adem-aga,
je l' ti čemu ta djevojka,
je l' ti čemu i po čemu,
je l' ti čemu i po čemu?"

"Dobro pitaš, draga majko,
jest mi čemu ta djevojka,
jest mi čemu i po čemu.
Iz oka joj sunce grije,
iz obraza rumen bije,
iz obraza rumen bije."

(Pjevali: Safet Isović, Džavid Pamuković)

Zašto me ostavljaš ti...

(O. Pobrić)

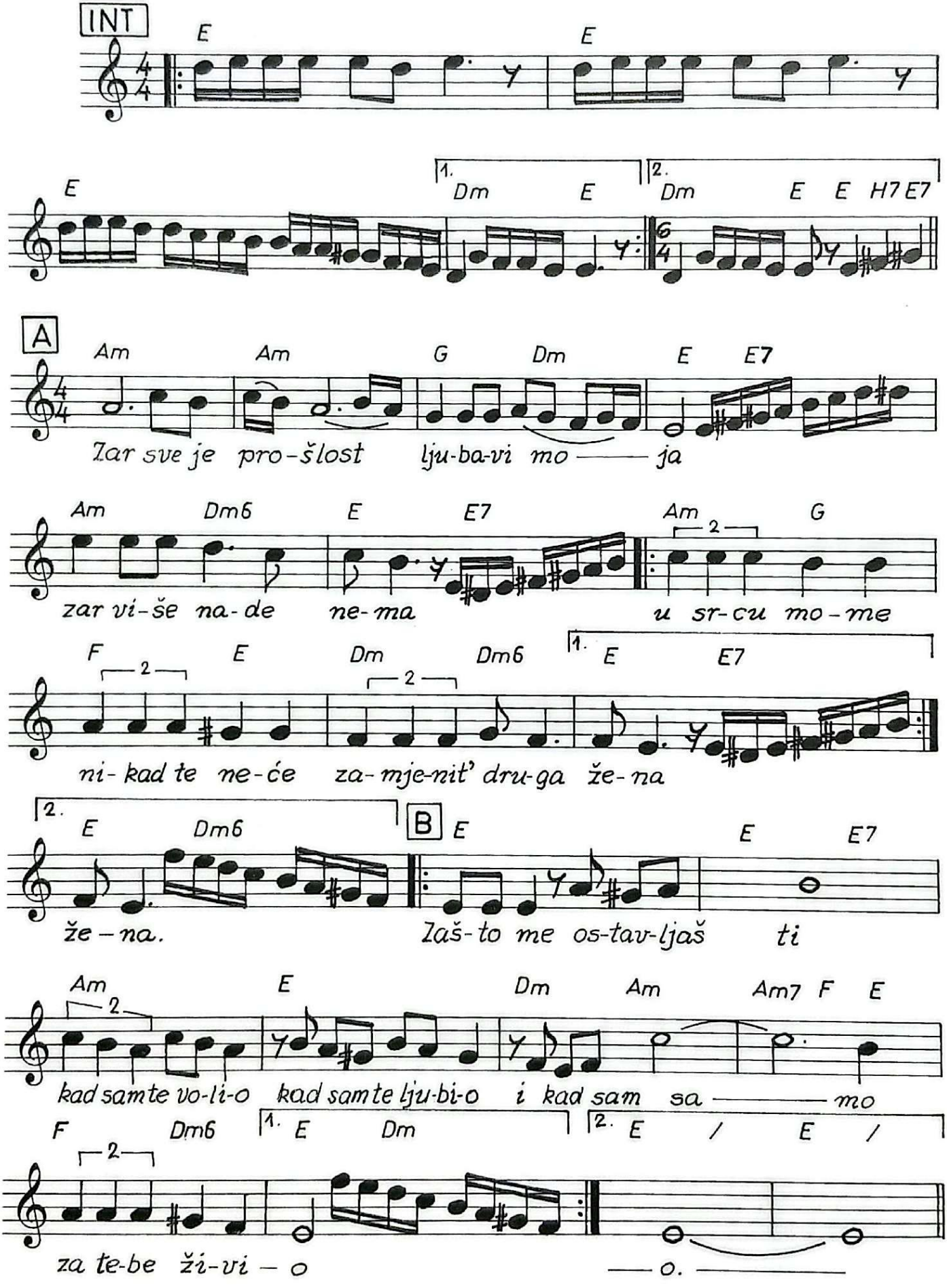

ZAŠTO ME OSTAVLJAŠ TI
(Omer Pobrić)

Zašto me ostavljaš ti,
kad sam te volio, kad sam te ljubio,
i kad sam samo za tebe živio...

Zar sve je prošlost, ljubavi moja,
zar više nade nema;
U srcu mome nikad te neće
zamijenit' druga žena.
U srcu mome nikad te neće
zamijenit' druga žena.

Zašto me ostavljaš ti,
kad sam te volio, kad sam te ljubio,
i kad sam samo za tebe živio...
Zašto me ostavljaš ti,
kad sam te volio, kad sam te ljubio,
i kad sam samo za tebe živio...

Sad idu dani i tvoja sreća,
nestaje moje tuge.
Ti ćeš me tražit', a ja ću voljet'
iskrene oči druge.
Ti ćeš me tražit', a ja ću voljet'
iskrene oči druge.

Zašto me ostavljaš ti,
kad sam te volio, kad sam te ljubio,
i kad sam samo za tebe živio...
Zašto me ostavljaš ti,
kad sam te volio, kad sam te ljubio,
i kad sam samo za tebe živio...

(Pjevao Ćazim Čolaković)

Brzac...

(H. Salković - O. Pobrić)

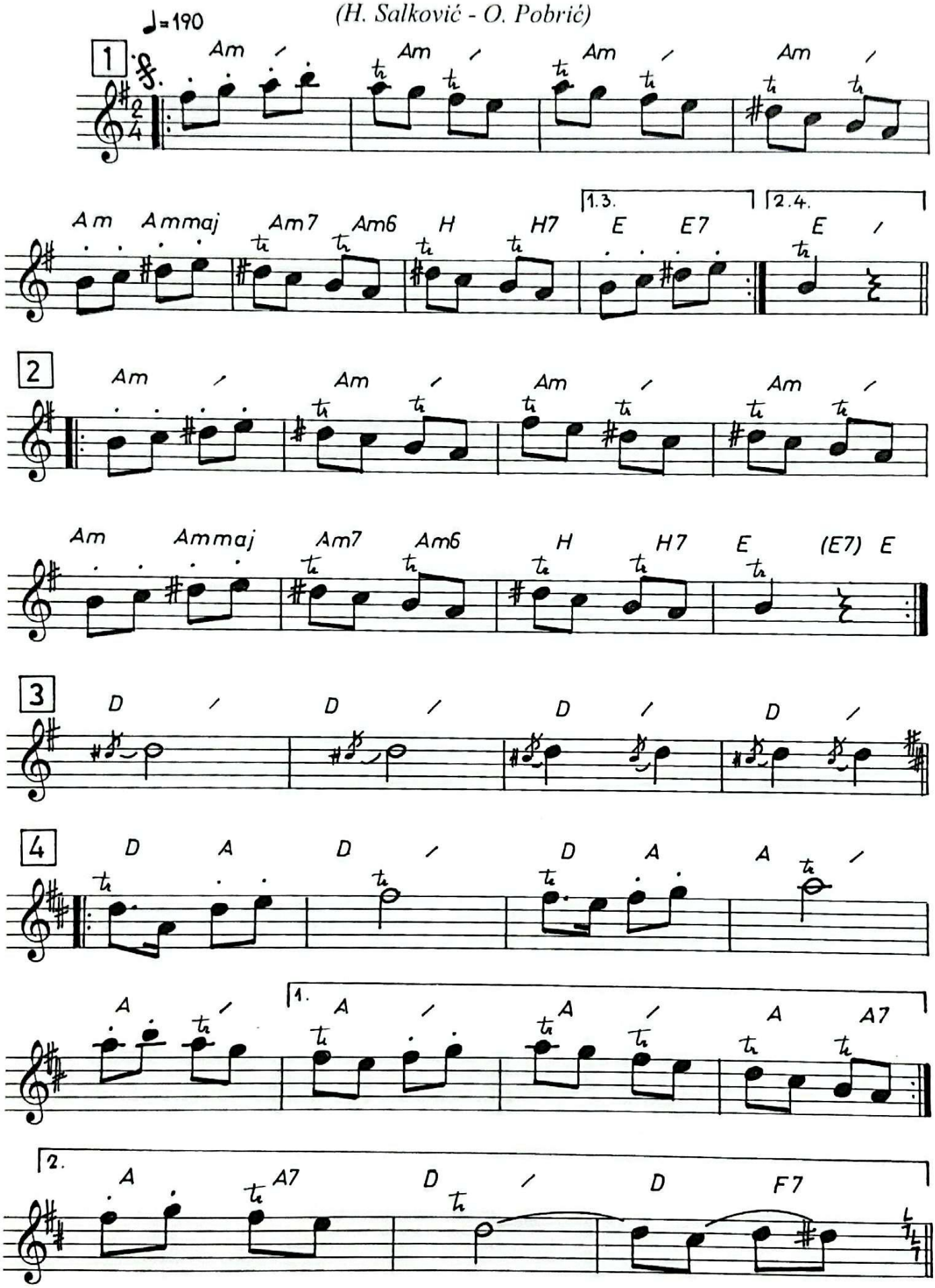

Brzac... 2

(H. Salković - O. Pobrić)

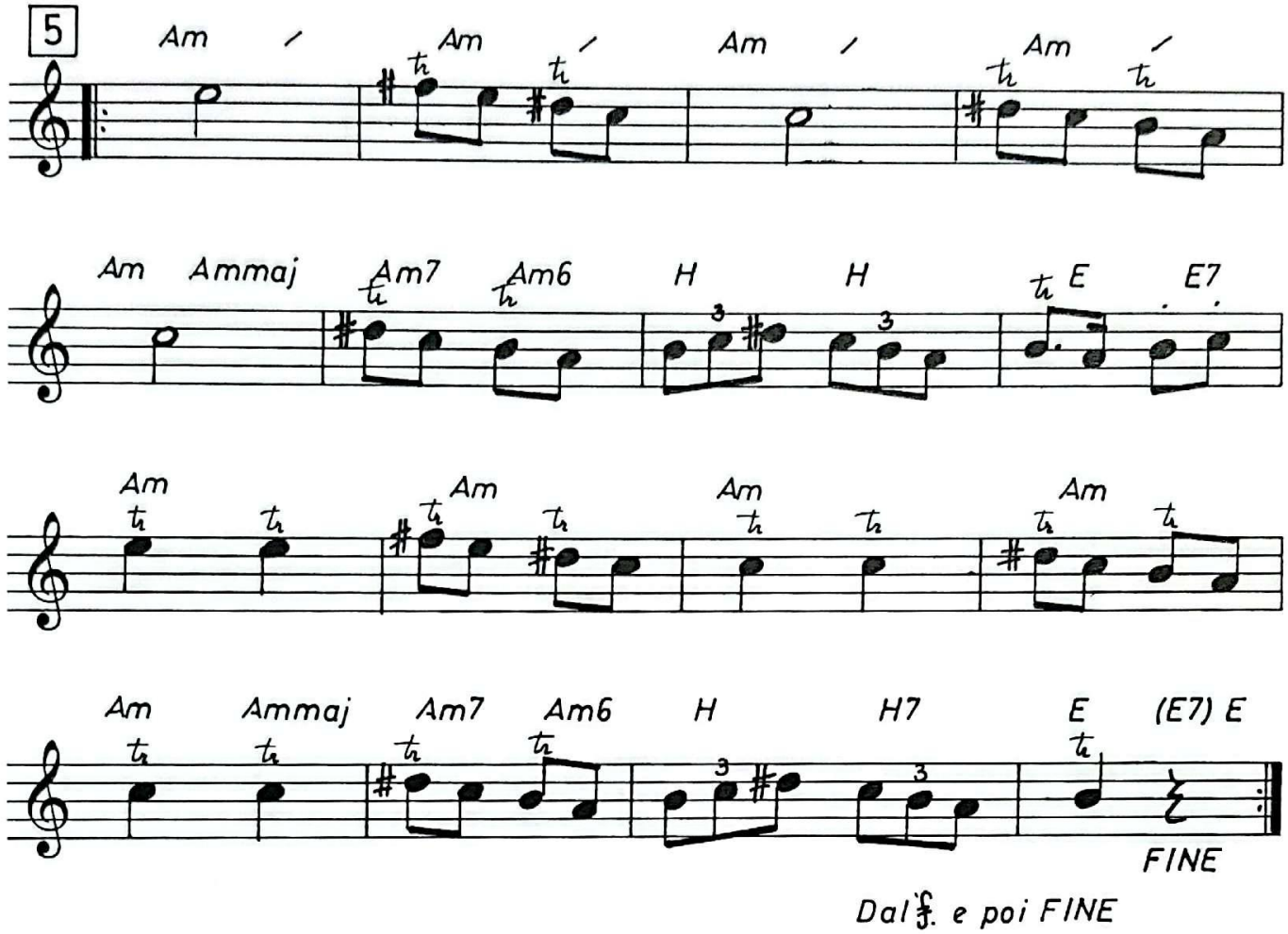

Djevojka je nafilu klanjala...

(O. Pobrić - O. Pobrić - O. Pobrić)

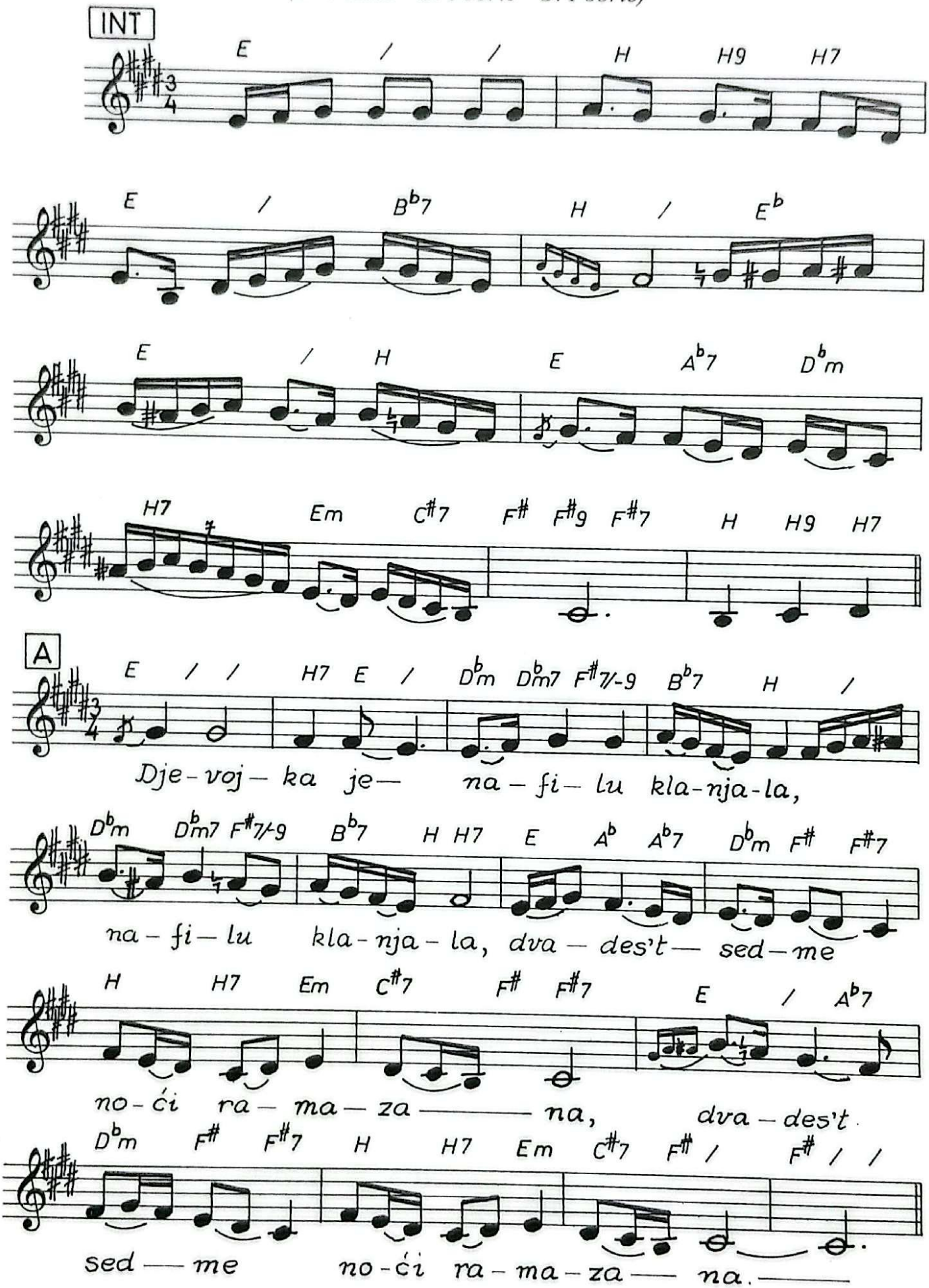

DJEVOJKA JE NAFILU KLANJALA
(Omer Pobrić)

Djevojka je nafilu klanjala,
nafilu klanjala,
dvades't sedme noći ramazana,
dvades't sedme noći ramazana.

Na namazu mlada šućurala,
mlada šućurala,
Dragi Bože, na svemu Ti hvala,
Dragi Bože, na svemu Ti hvala.

Daj mi, Bože, sreće i rahmeta,
sreće i rahmeta,
i ovoga i onoga svijeta,
i ovoga i onoga svijeta.

Daj mi, Bože, namli sudenika,
namli sudenika,
da mu budem jordamli i dika,
da mu budem jordamli i dika.

(Pjevala Nusreta Kobić)

Šeher grade Banja Luko mila...

(J. Petković - M. Mujezinović - O. Pobrić)

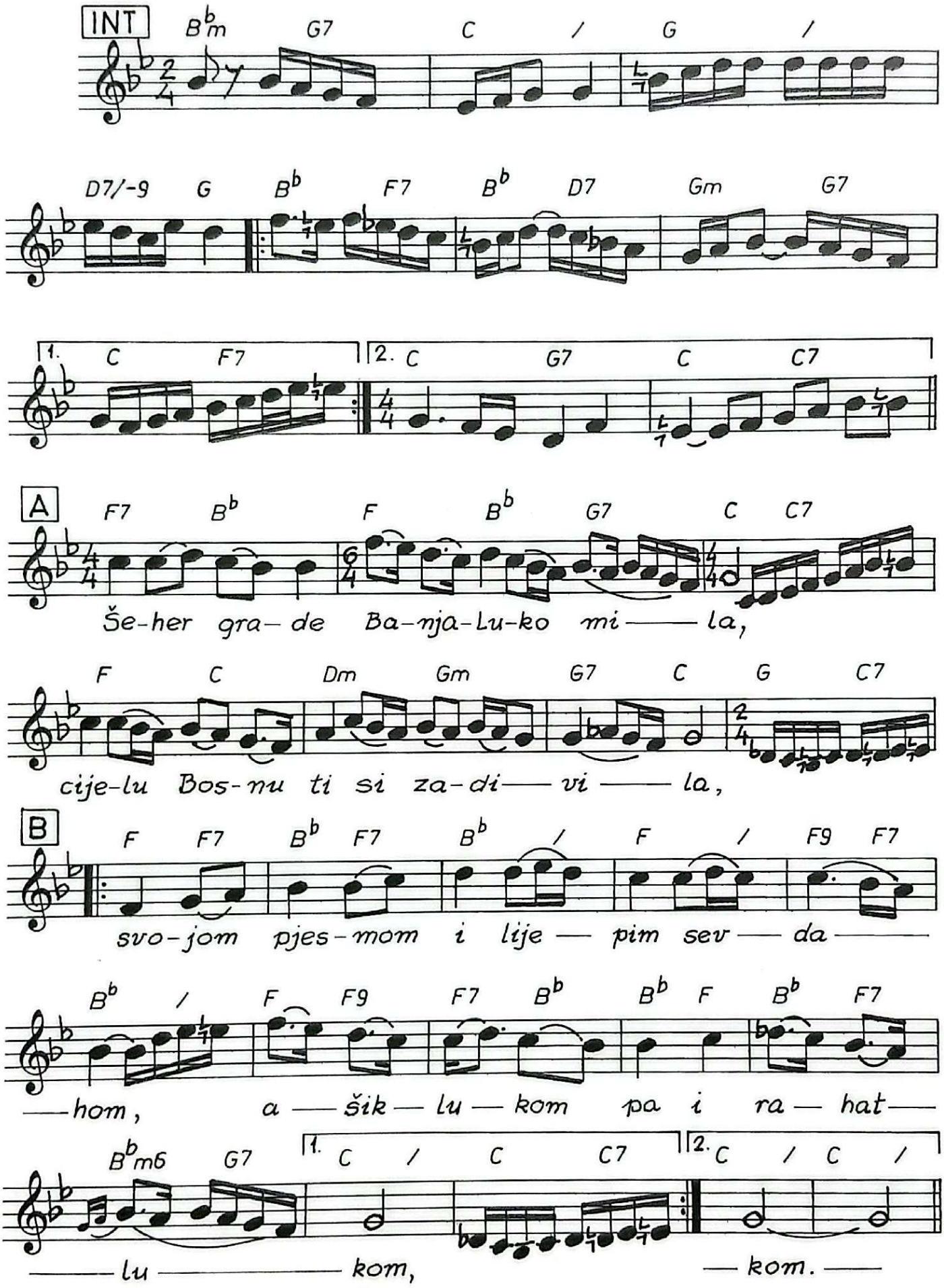

ŠEHER-GRADE, BANJA LUKO MILA
(J. Petković - M. Mujezinović - O. Pobrić)

Šeher-grade, Banja Luko mila,
cijelu Bosnu ti si zadivila,
svojom pjesmom i lijepim sevdahom,
ašiklukom pa i rahatlukom.
Svojom pjesmom i lijepim sevdahom,
ašiklukom pa i rahatlukom.

Svud se pjesme o tebi pjevaju,
u tebi je lijepo k'o u raju,
zelenilom svud si opasana,
i šarenim ruhom prošarana.
Zelenilom svud si opasana,
i šarenim ruhom prošarana.

Banja Luko, sva goriš u sjaju,
baš k'o draga u mom zagrljaju,
uvijek gori, nikad se ne gasi,
i pjevaj nam o lijepoj Almasi.
Uvijek gori, nikad se ne gasi,
i pjevaj nam o lijepoj Almasi.

(Pjevao Safet Isović)

Sjećaš li se djevo bajna...

(xxx - xxx - O. Pobrić)

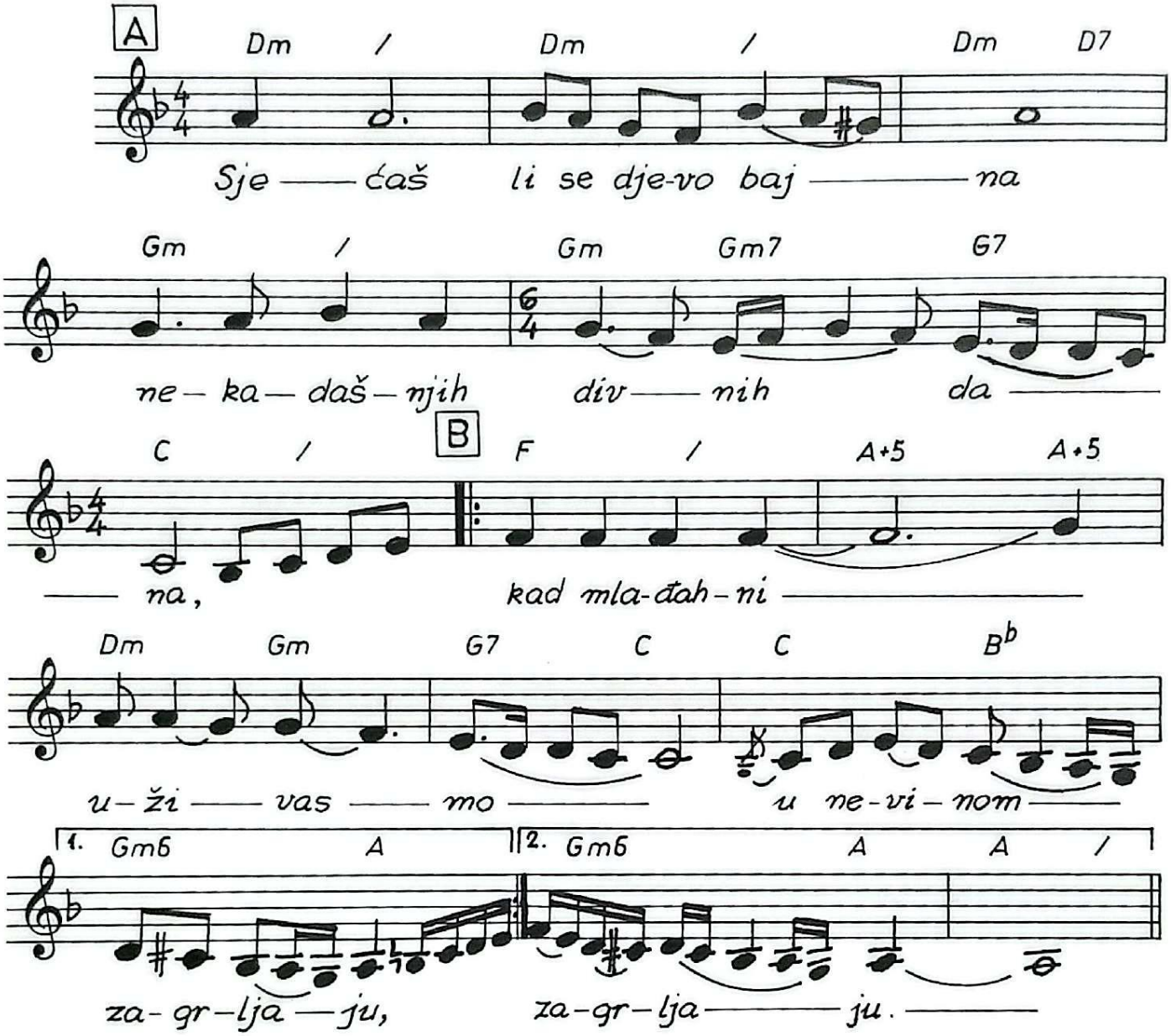

SJEĆAŠ LI SE, DJEVO BAJNA

(xxx - xxx - Omer Pobrić)

Sjećaš li se, djevo bajna,
nekadašnjih divnih dana,
kad mlađani uživasmo,
u nevinom zagrljaju.
Kad mlađani uživasmo,
u nevinom zagrljaju.

Ti mi reče da me voliš,
al' se ljubav neda skriti,
mislila sam sve do groba,
da ću vječno tvoja biti,
mislila sam: nema sile,
koja će nas rastaviti.

Proklet ću ti ime čarno,
kojim sam te, dušo, zvala,
kojim sam te, dušo, zvala,
dok sam tebe milovala.
Kojim sam te, dušo, zvala,
dok sam tebe milovala.

(Pjevale: Zora Dubljević, Hanka Paldum, Aliija Brkić)

Ah, moj Aljo...

(xxx - xxx - O. Pobrić)

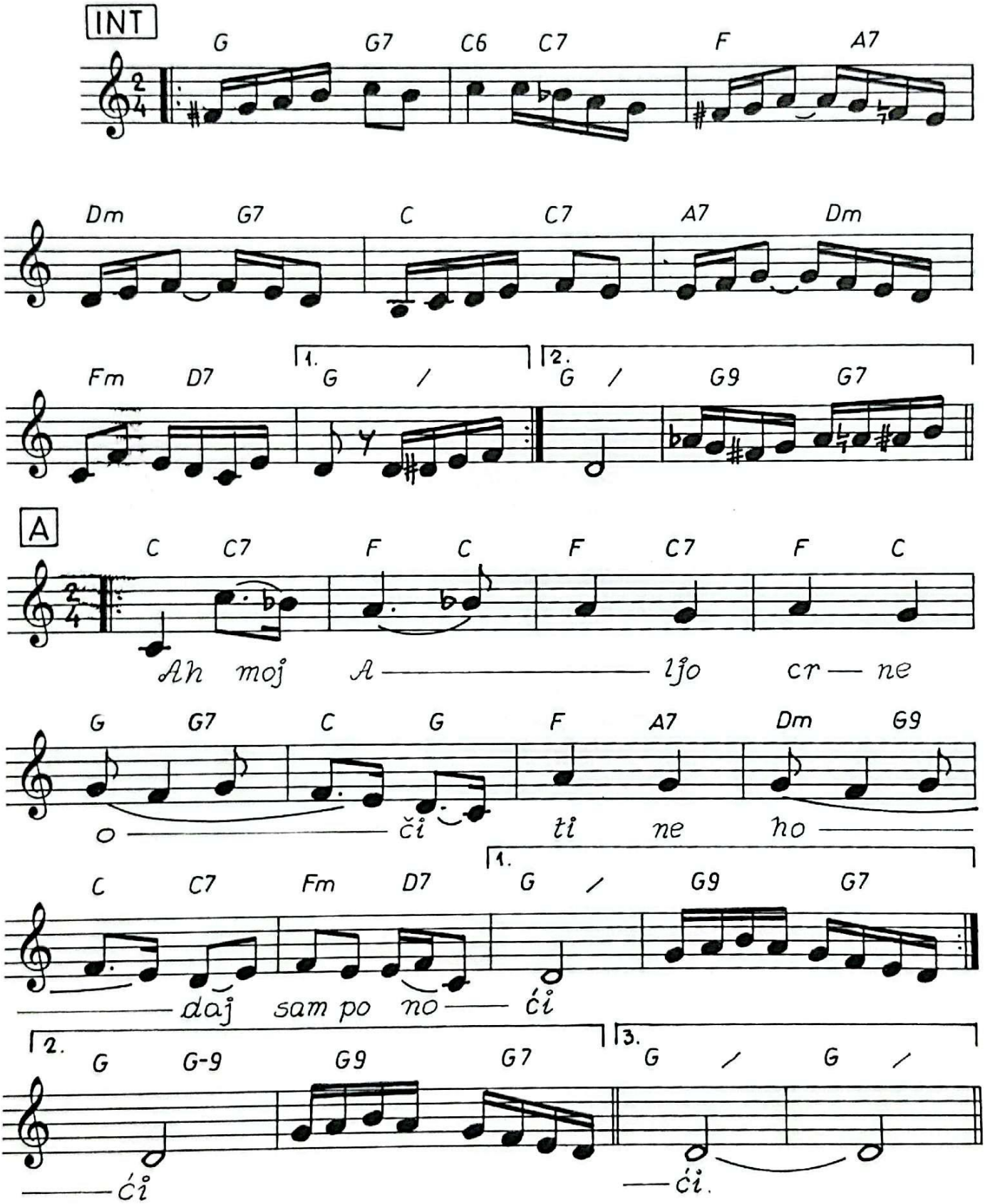

AH, MOJ ALJO

(xxx - xxx - arr. O. Pobrić)

Ah, moj Aljo, crne oči,
ti ne hodaj sam po noći,
ti ne hodaj sam po noći,
ja ću tebi sama doći.
Ti ne hodaj sam po noći,
ja ću tebi sama doći.

Ja ću tebi sama doći,
sama doći do ponoći,
na vrančiću kosmatome,
u odijelu bosanskome.
Na vrančiću kosmatome,
u odijelu bosanskome.

Moj se vranac uz brijeg penje,
često staje na kamenje,
iz kamena vatra s'jeva,
a moj Aljo pjesmu pjeva.
Iz kamena vatra s'jeva,
a moj Aljo pjesmu pjeva.

(Pjevala Zehra Deović)

Zuhrino kolo...

(Enes Mujanović - Omer Pobrić)

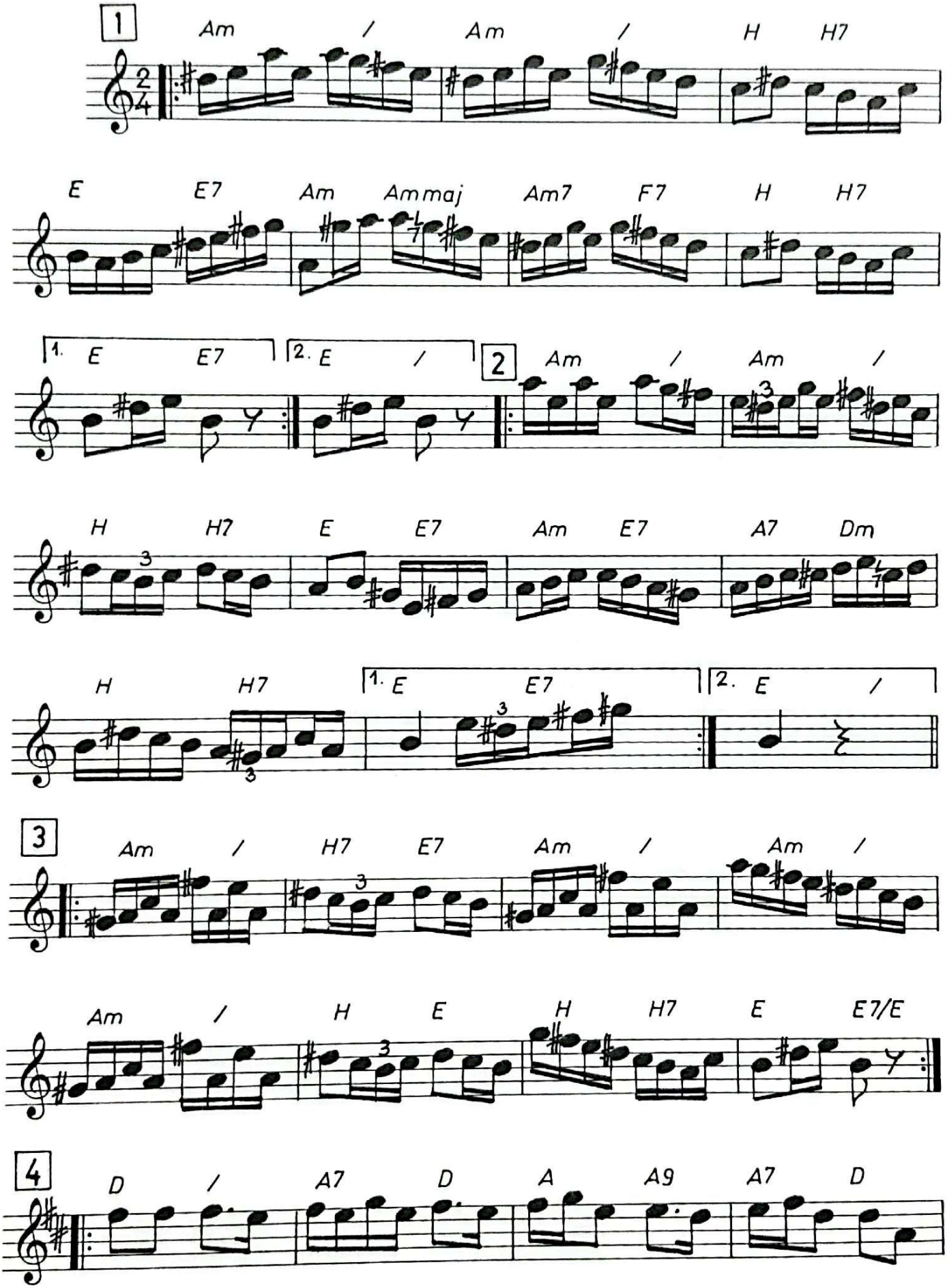

Zuhrino kolo... 2

(Enes Mujanović - Omer Pobrić)

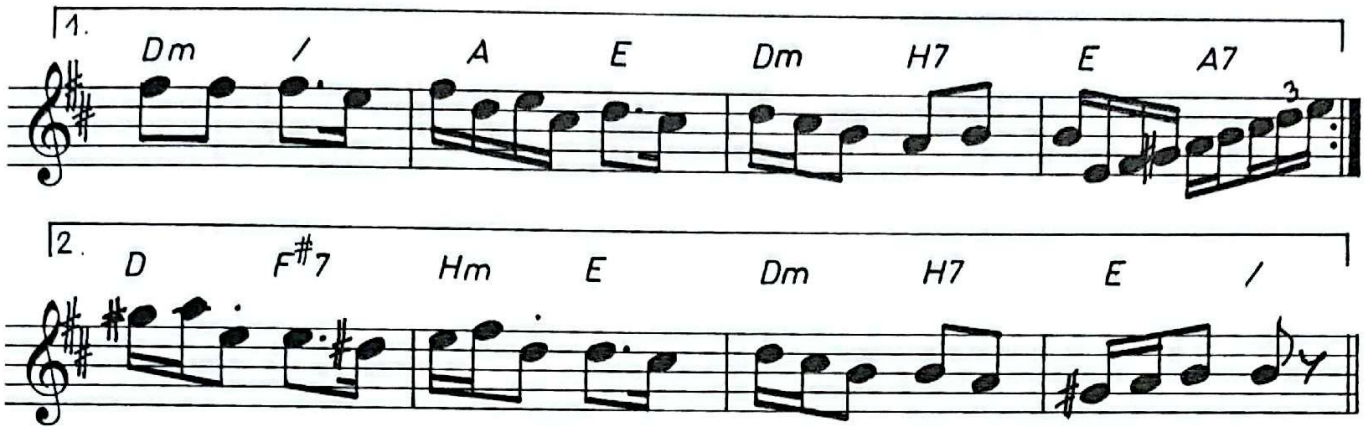

Sarajevo behara ti tvoga...

(Z. Imamović - J. Penava - O. Pobrić)

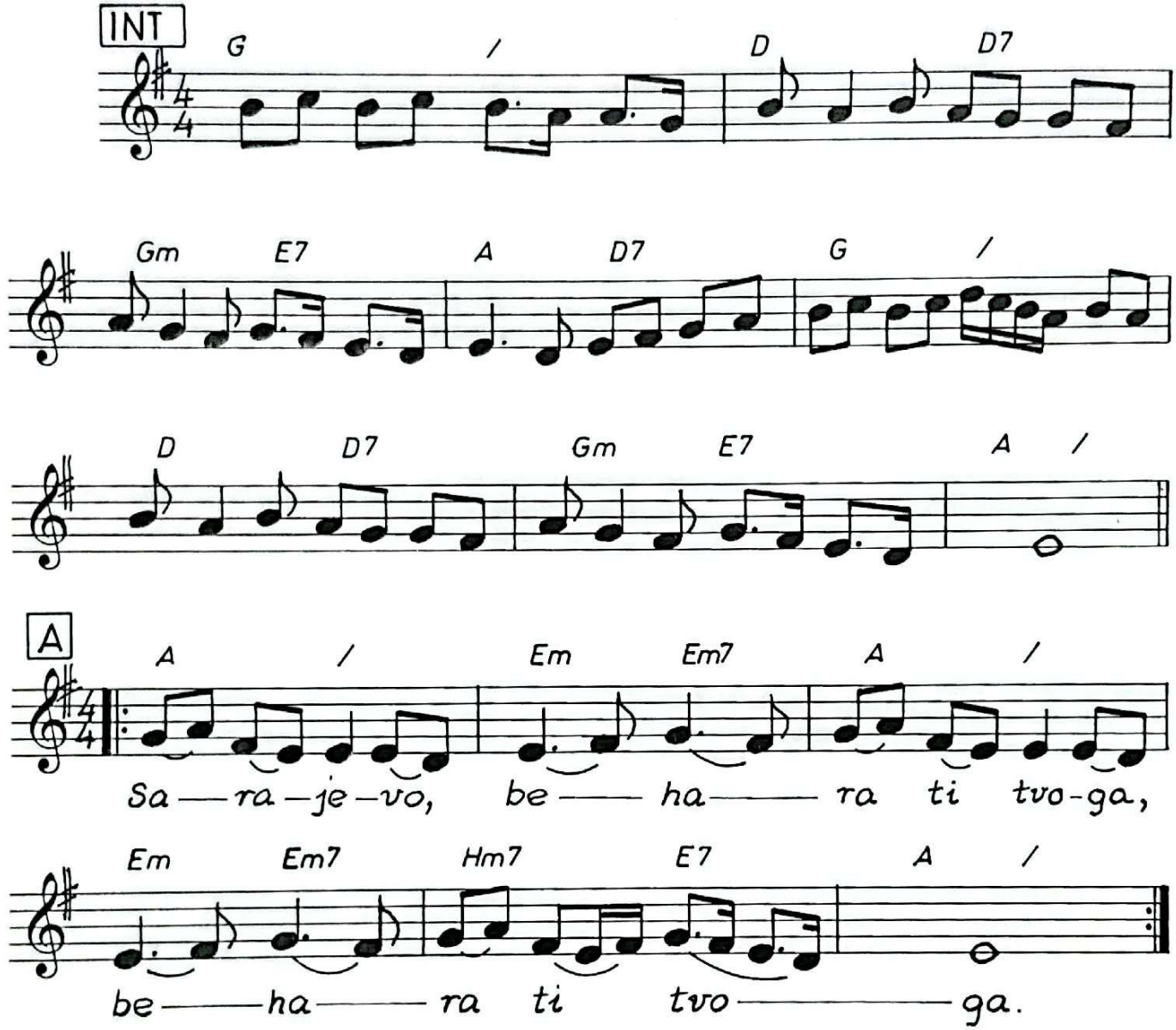

SARAJEVO, BEHARA TI TVOGA
(Z. Imamović - J. Penava - O. Pobrić)

Sarajevo, behara ti tvoga,
behara ti tvoga,
znaš li išta za dragoga moga,
za dragoga moga?

Otiš'o je već godina dana,
već godina dana,
a ja ostah tužna uplakana,
tužna uplakana.

Dođi, dragi, milovanje moje,
milovanje moje,
pa utješi bolno srce moje,
bolno srce moje.

Uzalud je i otac i mati,
i otac i mati,
kad me, dragi,
tvoj pogled ne prati,
tvoj pogled ne prati.

(Pjevala Nusreta Kobić)

Telal više od jutra do mraka...

(xxx -xxx - O. Pobrić)

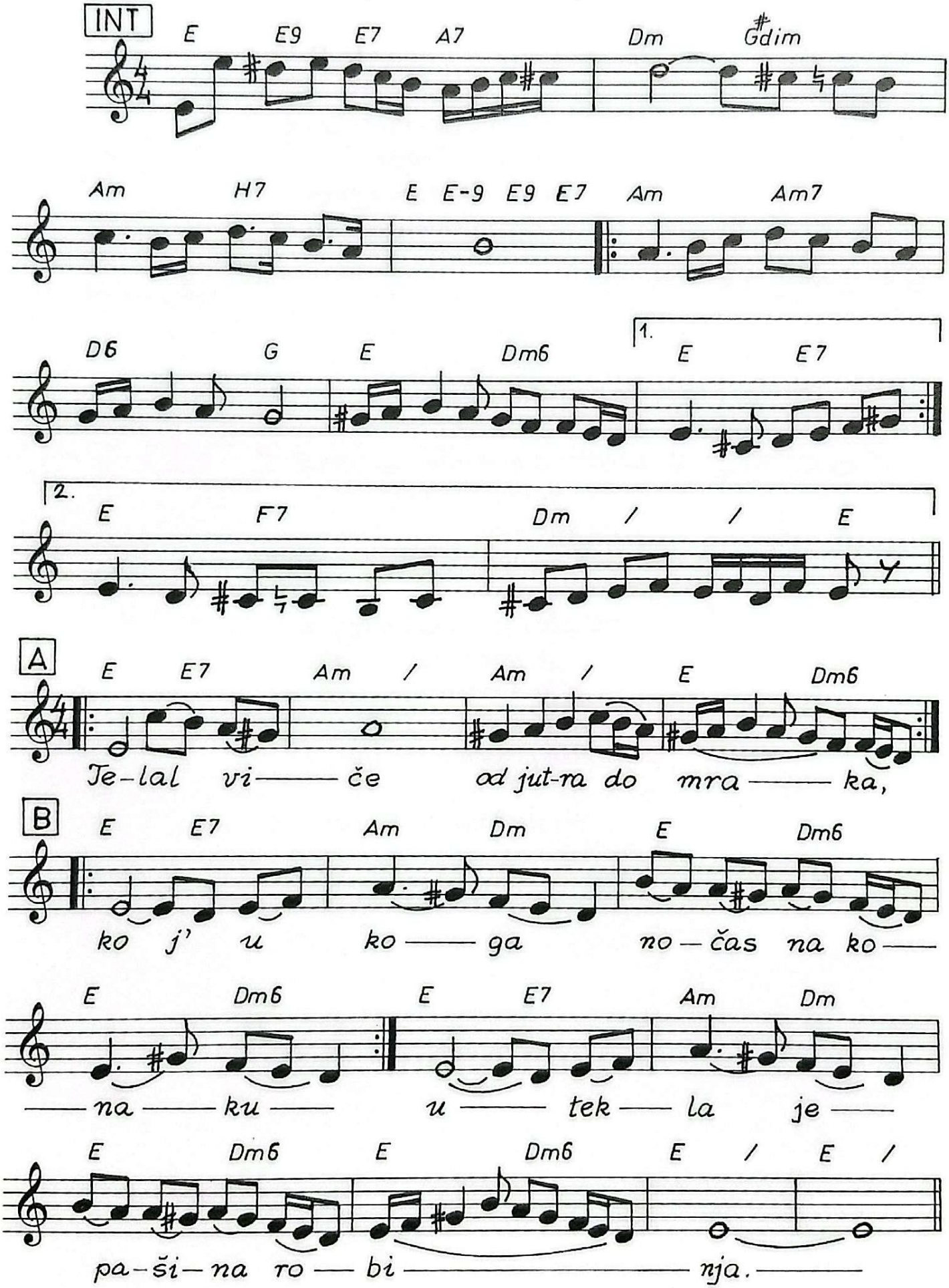

TELAL VIČE OD JUTRA DO MRAKA

(xxx - xxx - Omer Pobrić)

Telal viče od jutra do mraka,
telal viče od jutra do mraka:
"Ko j' u koga noćas na konaku,
nek' ne ide rano sa konaka,
utekla je pašina robinja.

I uzela dva tovara blaga,
i uzela dva tovara blaga,
i ukrala sahat iz njedara,
i odvela ata iz ahara,
i povela Muju haznadara."

recital:
" Što pobježe, pašina robinjo,
što s' uzela dva tovara blaga,
što ukrade sahat iz njedara,
što odvede ata iz ahara,
što povede Muju haznadara,
što povede Muju haznadara?"

"Zlato nosim da putem ne prosim,
zlato nosim da putem ne prosim,
sahat nosim da gdje ne zadocnim,
ata vodim da pješke ne hodim,
haznadara - da ne idem sama."

(Pjevali: Himzo Polovina, Esad Kovačević)

Do današnjeg vremena najuvjerljiviju varijantu ove pjesme istumačili su rahmetlije Himzo Polovina i Ismet Alajbegović Šerbo. Iako, među nama muzičarima, važi zakon da se ono što je Himzo postavio i uradio ne smije dirati (računajući da je to Himzo vrlo studiozno postavio), morao sam intervenisati na zadnjem stihu! Himzo je otpjevao: "...haznadara - da ne spavam sama". Mislim da je vjerovatnija i estetski bolja varijanta: "...haznadara - da ne idem sama"; time sevdalinku spašavamo od direktne erotike (to joj nije svojstveno) i čuvamo dostojanstvo žene, pa makar je i robinja.

Šta ću kući tako rano...

(xxx - xxx- O. Pobrić)

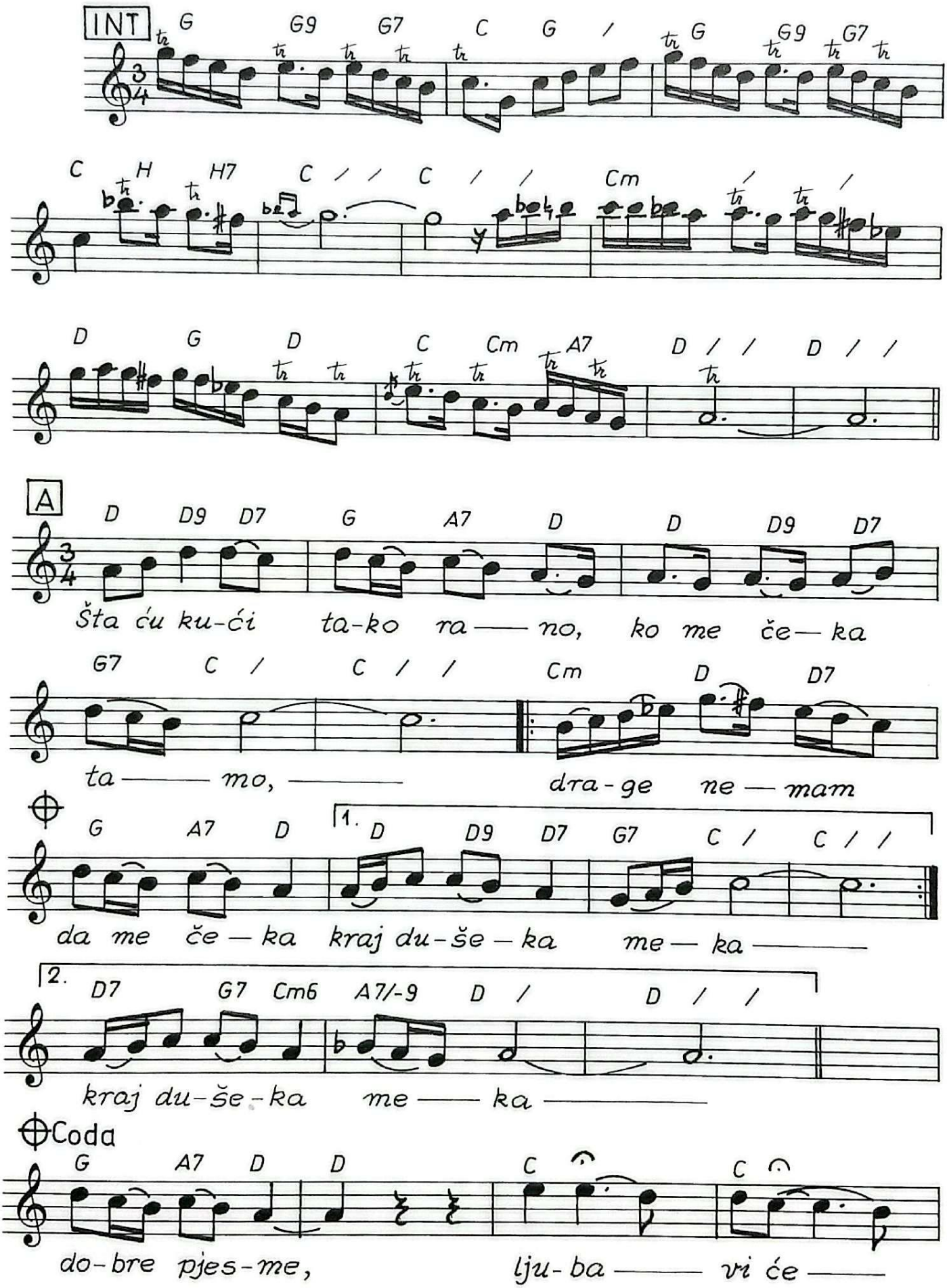

Šta ću kući tako rano... 2

(xxx - xxx- O. Pobrić)

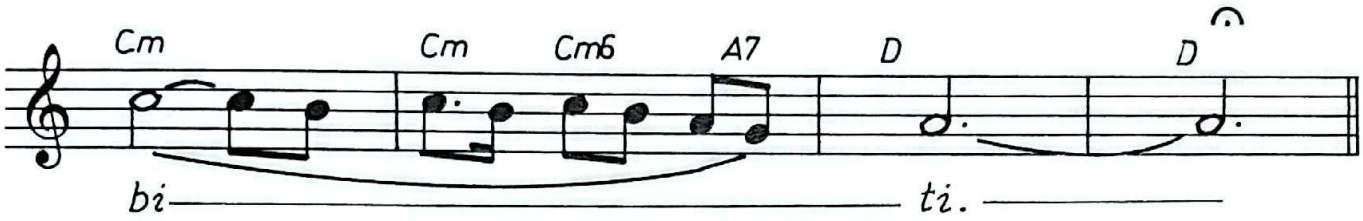

ŠTA ĆU KUĆI TAKO RANO

(xxx - xxx - Omer Pobrić)

Šta ću kući tako rano,
ko me čeka tamo?
Drage nemam da me čeka,
kraj mehka dušeka.
Drage nemam da me čeka,
kraj mehka dušeka.

Draga me je ostavila,
sve zbog rujna vina,
a ja pijem svake noći,
baš za inad svima.
A ja pijem svake noći,
baš za inad svima.

Neću niko da me žali,
neću tugu kriti,
dok je vina, dobre pjesme,
ljubavi će biti.
Dok je vina, dobre pjesme,
ljubavi će biti.

(Pjevao Meho Puzić)

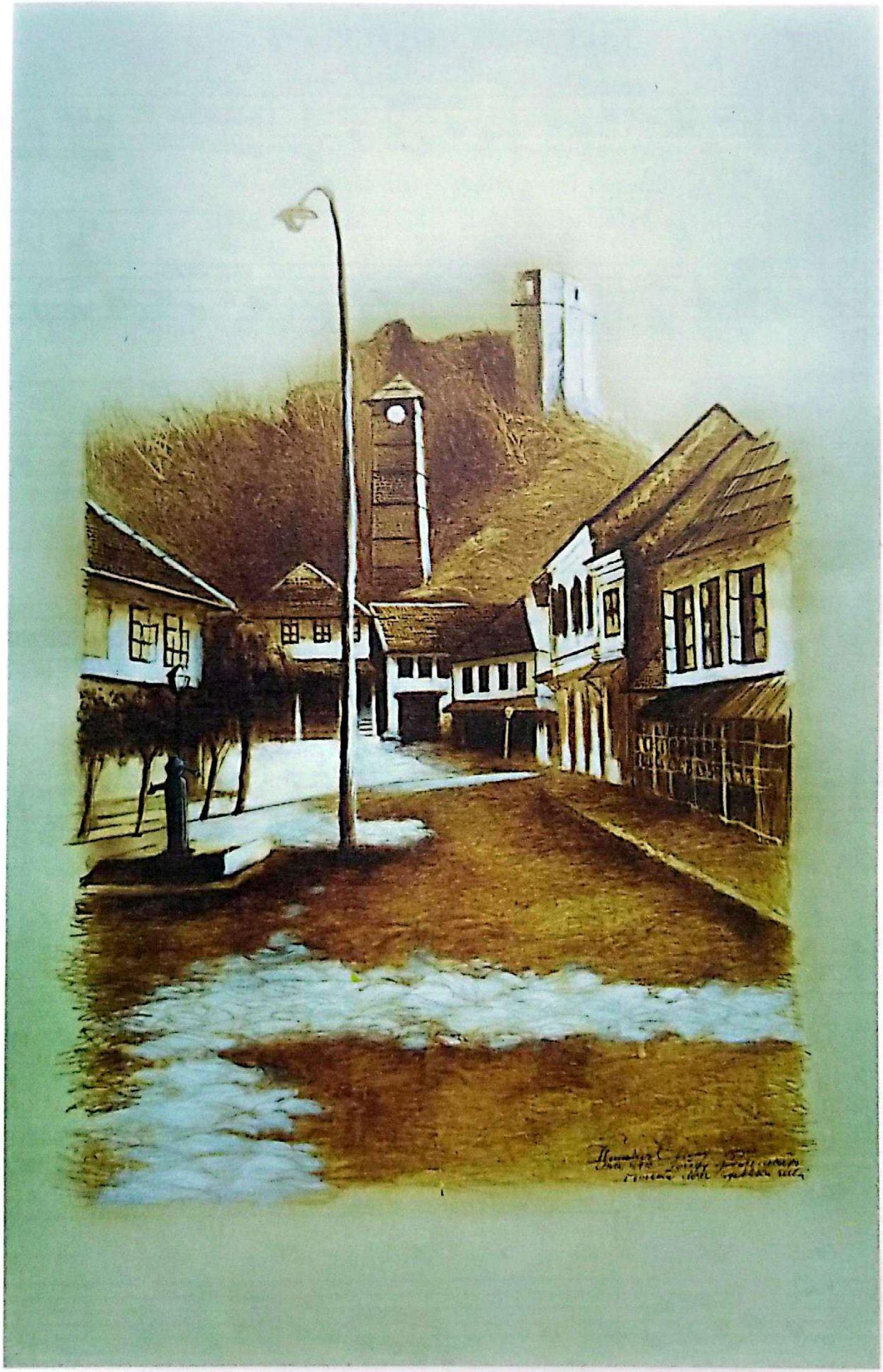

Trepetljika trepetala...

(xxx - xxx - obrada O. Pobrić)

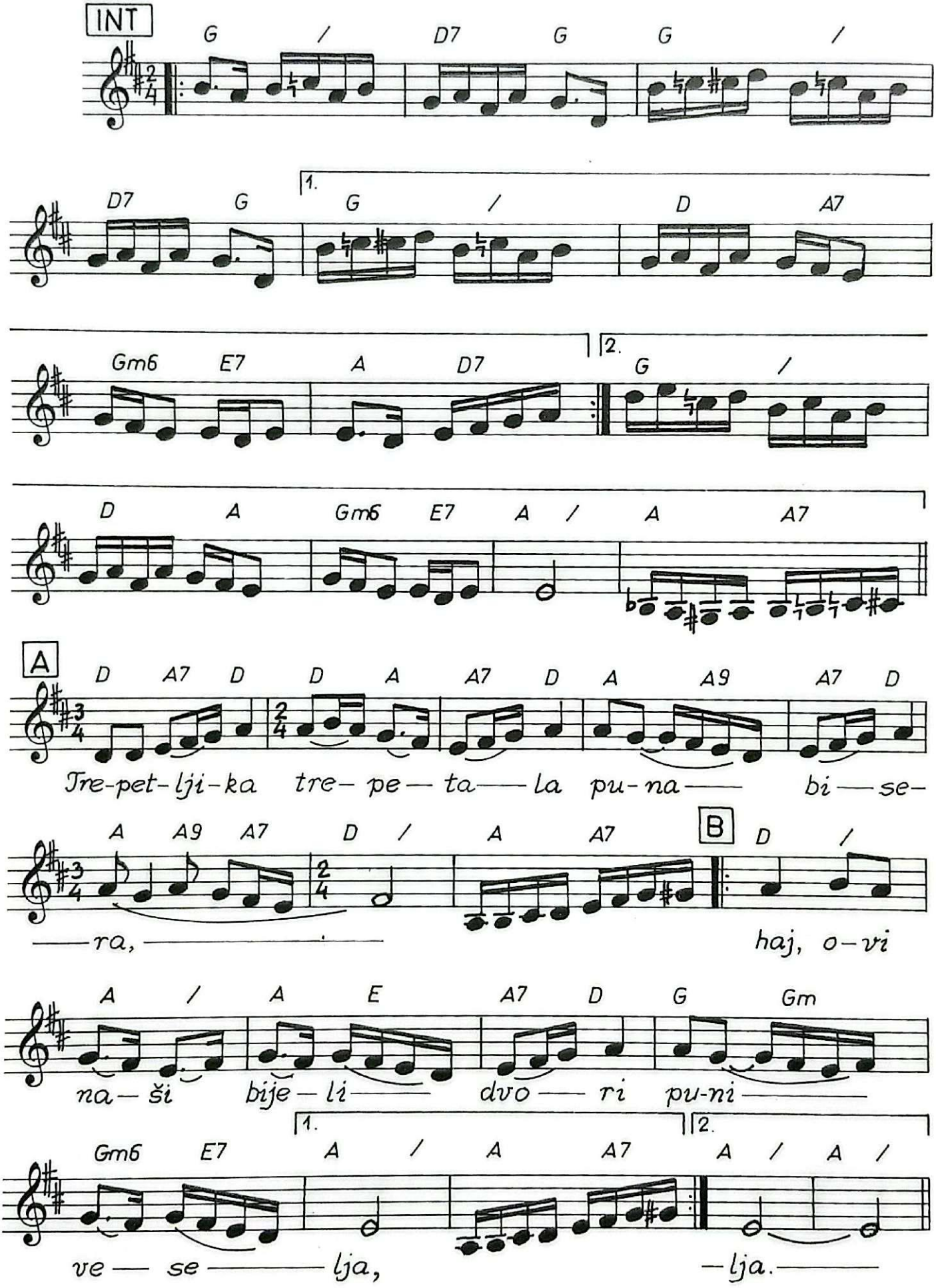

TREPETLJIKA TREPETALA

(xxx - xxx - Omer Pobrić)

Trepetljika trepetala, puna bisera,
haj, ovi naši bijeli dvori puni veselja.
Haj, ovi naši bijeli dvori puni veselja.

Što u dvoru žamor stoji, šta ono vele,
haj, ono majka sina ženi, pa se vesele.
Haj, ono majka sina ženi, pa se vesele.

Svi se redom veseljaše, majka najviše,
haj, doveli joj đul-nevjestu, đulom miriše.
Haj, doveli joj đul-nevjestu, đulom miriše.

Savila se zlatna žica, od vedra neba,
haj, savila se mladoženji oko fesića,
haj, sa fesića đul-nevjesti oko duvaka.

(Pjevale: Hanka Paldum, Nusreta Kobić)

Čarlama...

(xxx - O. Pobrić)

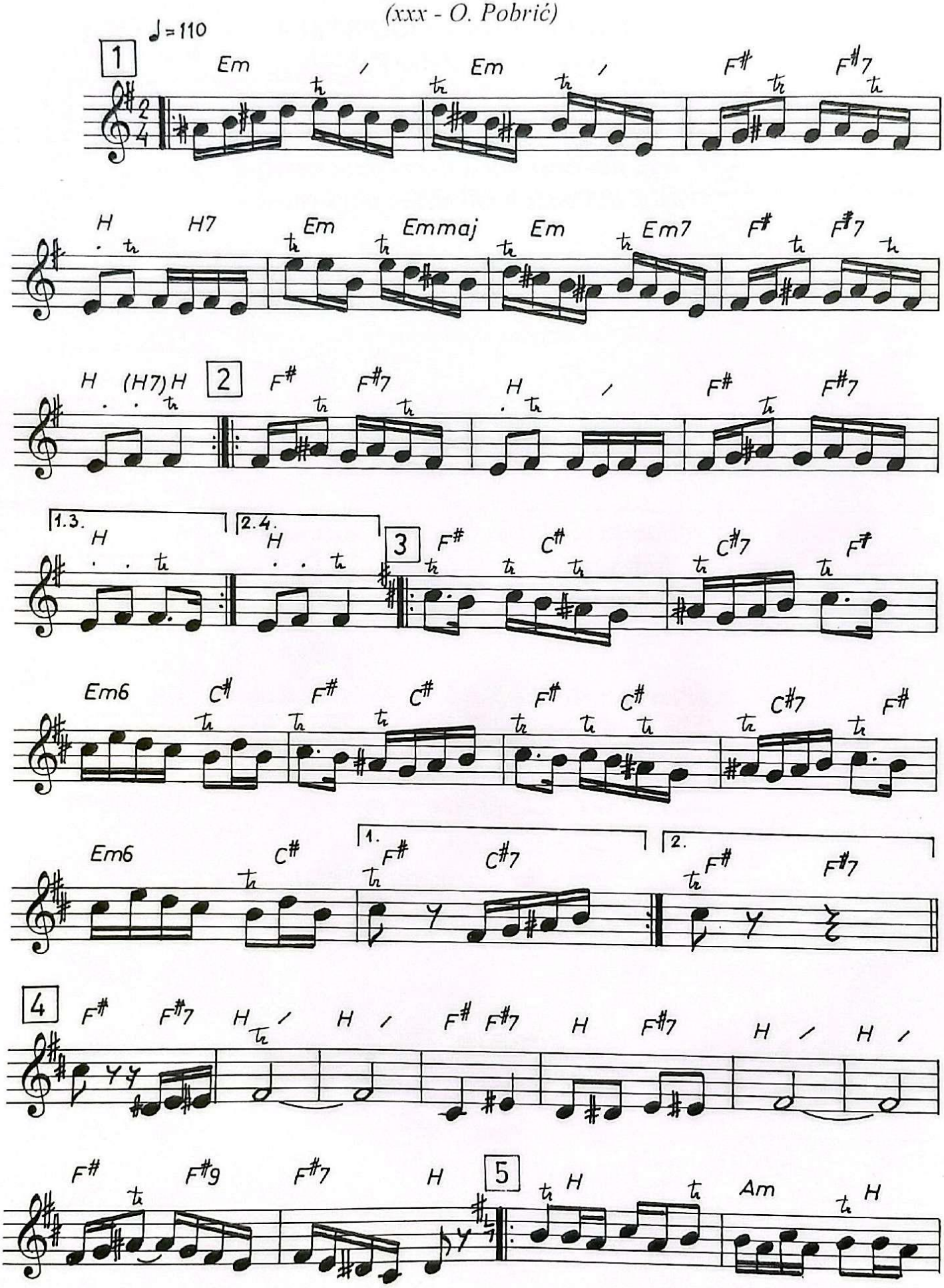

Čarlama... 2

(xxx - O. Pobrić)

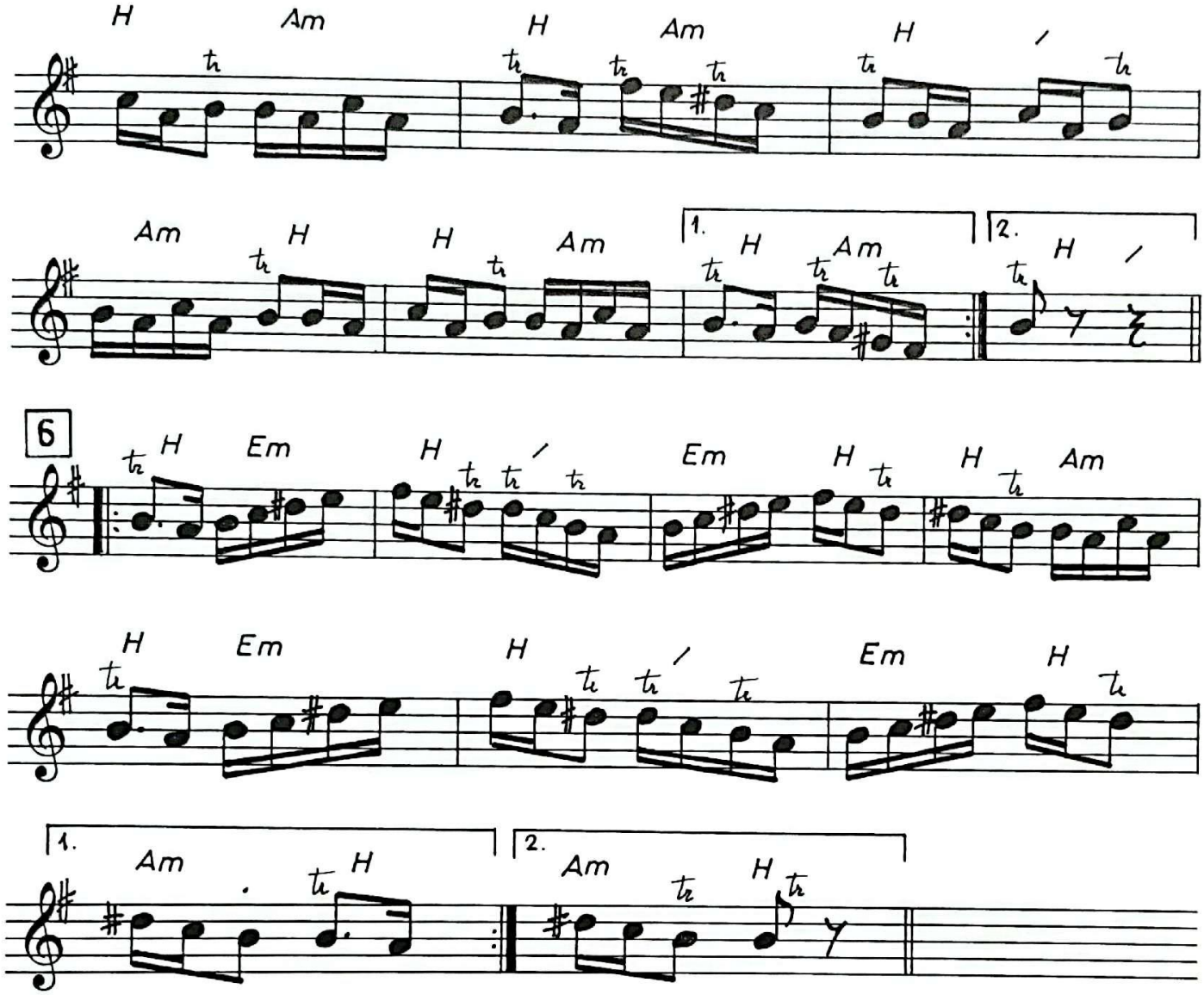

Zvijezdo Dano...

(xxx-xxx-Omer Pobrić)

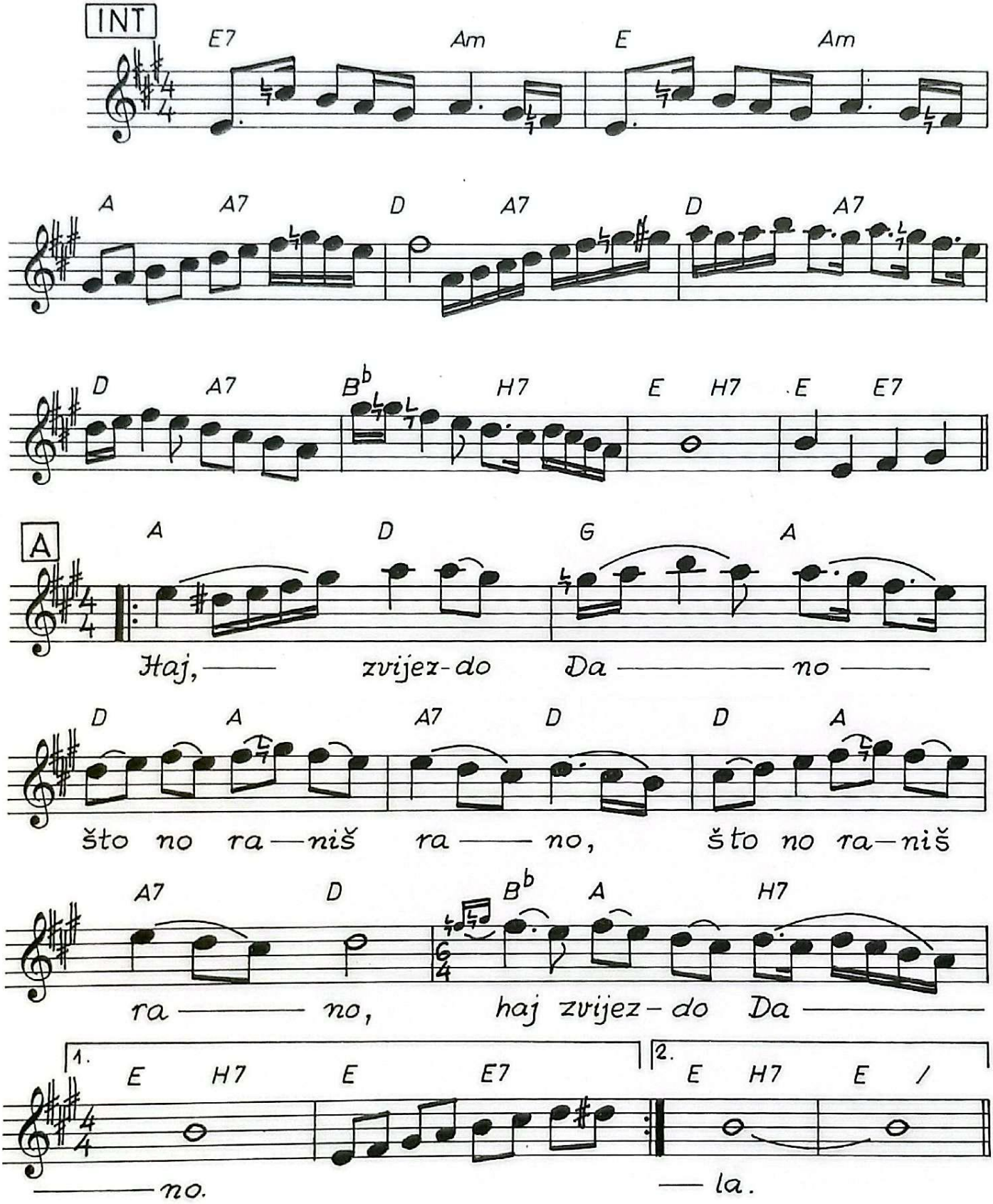

ZVIJEZDO DANO

(xxx - xxx - Omer Pobrić)

"Haj, zvijezdo Dano, što žno raniš rano,
što 'no raniš rano, haj, zvijezdo Dano.

Haj, gdje si bila, gdje si dangubila,
gdje si dangubila, haj, gdje si bila?"

"Haj, gledala sam, gdje se braća dijele,
gdje se braća dijele, haj, gledala sam.

Haj, Ahmo uze njive i ahare,
njive i ahare, haj, Ahmo uze.
Haj, Jusuf dobi kuće i sehare,
kuće i sehare, haj, Jusuf dobi.

Haj, dijeliše se, ne pokaraše se,
ne pokaraše se, haj, dijeliše se."

(Pjevala Nusreta Kobić)

Sve behara i sve cvjeta...

(Z. Imamović - N. Škrba - O. Pobrić)

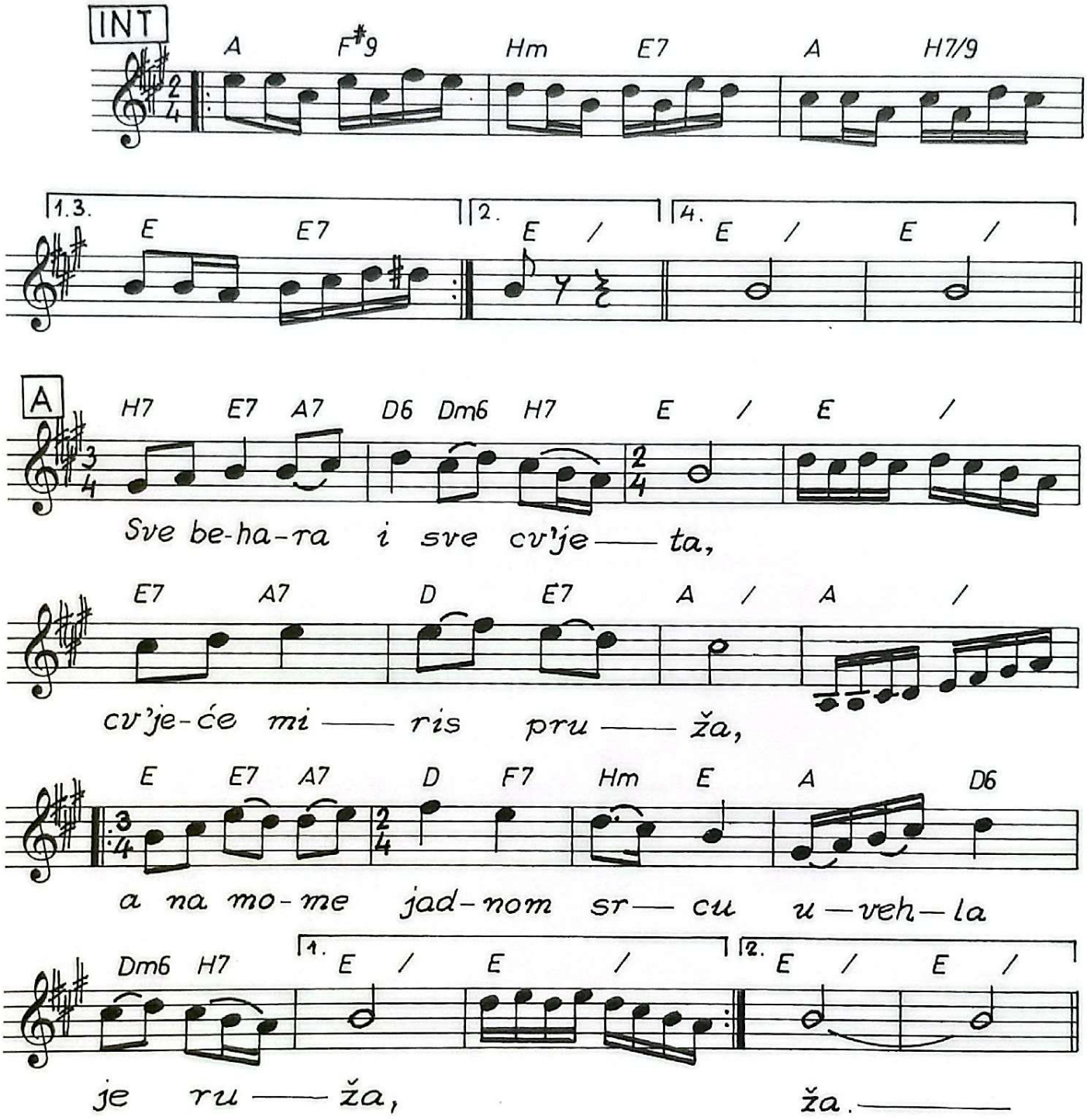

SVE BEHARA I SVE CVJETA
(Z. Imamović - N. Škrba - O. Pobrić)

Sve behara i sve cvjeta,
Cv'jeće miris pruža,
a na mome jadnom srcu,
uvehla je ruža.
A na mome jadnom srcu,
uvehla je ruža.

Uvehla je, nestala je,
iz sjećanja moga,
kao ruža neubrana,
ode za drugoga.
Kao ruža neubrana,
ode za drugoga.

Moje ruže nema više,
da se kitim njome,
ubode me i ostavi,
bol na srcu mome.
Ubode me i ostavi,
bol na srcu mome.

(Pjevao Zaim Imamović)

Ah meraka još s večeri rane...

(xxx - xxx - O. Pobrić)

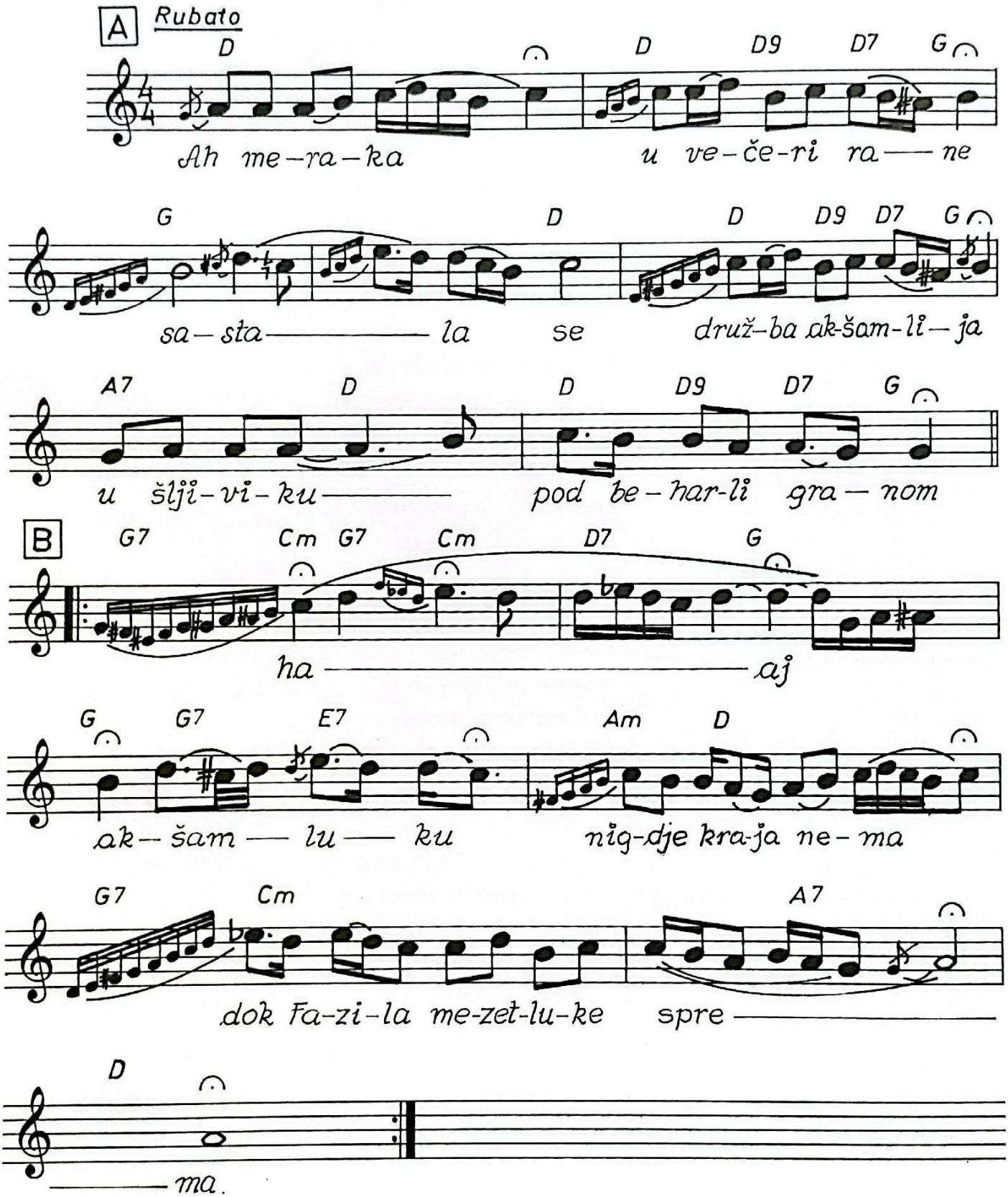

AH MERAKA JOŠ S VEČERI RANE

(xxx - xxx - Omer Pobrić)

Ah meraka još s večeri rane,
sastala se grupa akšamlija,
u šljiviku pod beharli granom:
haj...akšamluku nigdje kraja nema,
dok Fazila, mezetluke sprema;
haj...akšamluku nigdje kraja nema,
dok Fazila mezetluke sprema.

Đul se kruni, a behar miriše,
za Fazilom srce mi uzdiše:
"Oj Fazila, mladosti ti tvoje,
natoči nam biser-suze svoje!"
Haj...bez Fazile nema milovanja,
bez sevdaha nema živovanja.
Haj...bez Fazile nema milovanja,
bez sevdaha nema živovanja.

(Pjevao Hamdija Ćustović)

Vozila se po Vrbasu lađa...

(xxx - xxx - obrada O. Pobrić)

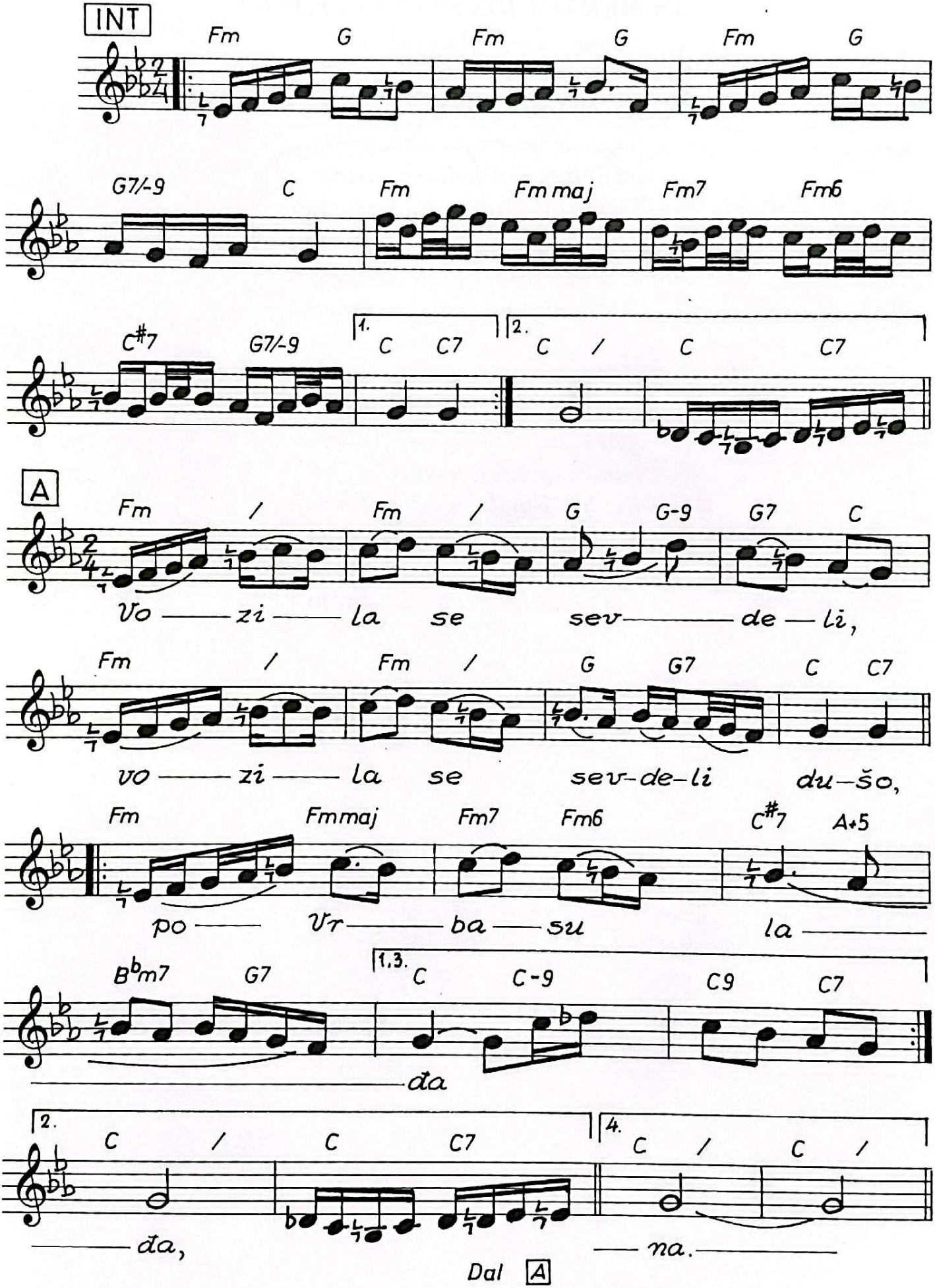

VOZILA SE PO VRBASU LAĐA

(xxx - xxx – obrada: Omer Pobrić)

Vozila se sevdeli,
haj, vozila se sevdeli, dušo moja,
po Vrbasu lađa, po Vrbasu lađa.

Sva je lađa sevdeli,
haj, sva je lađa sevdeli, dušo moja,
srebrom okovana, srebrom okovana.

Vesla su joj sevdeli,
haj, vesla su joj sevdeli, dušo moja,
od suhoga zlata, od suhoga zlata.

A na lađi sevdeli,
haj, a na lađi sevdeli, dušo moja,
devet djevojaka, devet djevojaka.

Među njima sevdeli,
haj, među njima sevdeli, dušo moja,
vesladžija Mujo, vesladžija Mujo.

(Pjevali: Zaim Imamović, Safet Isović)

Staro bošnjačko kolo...

(I.A. Šerbo - O. Pobrić)

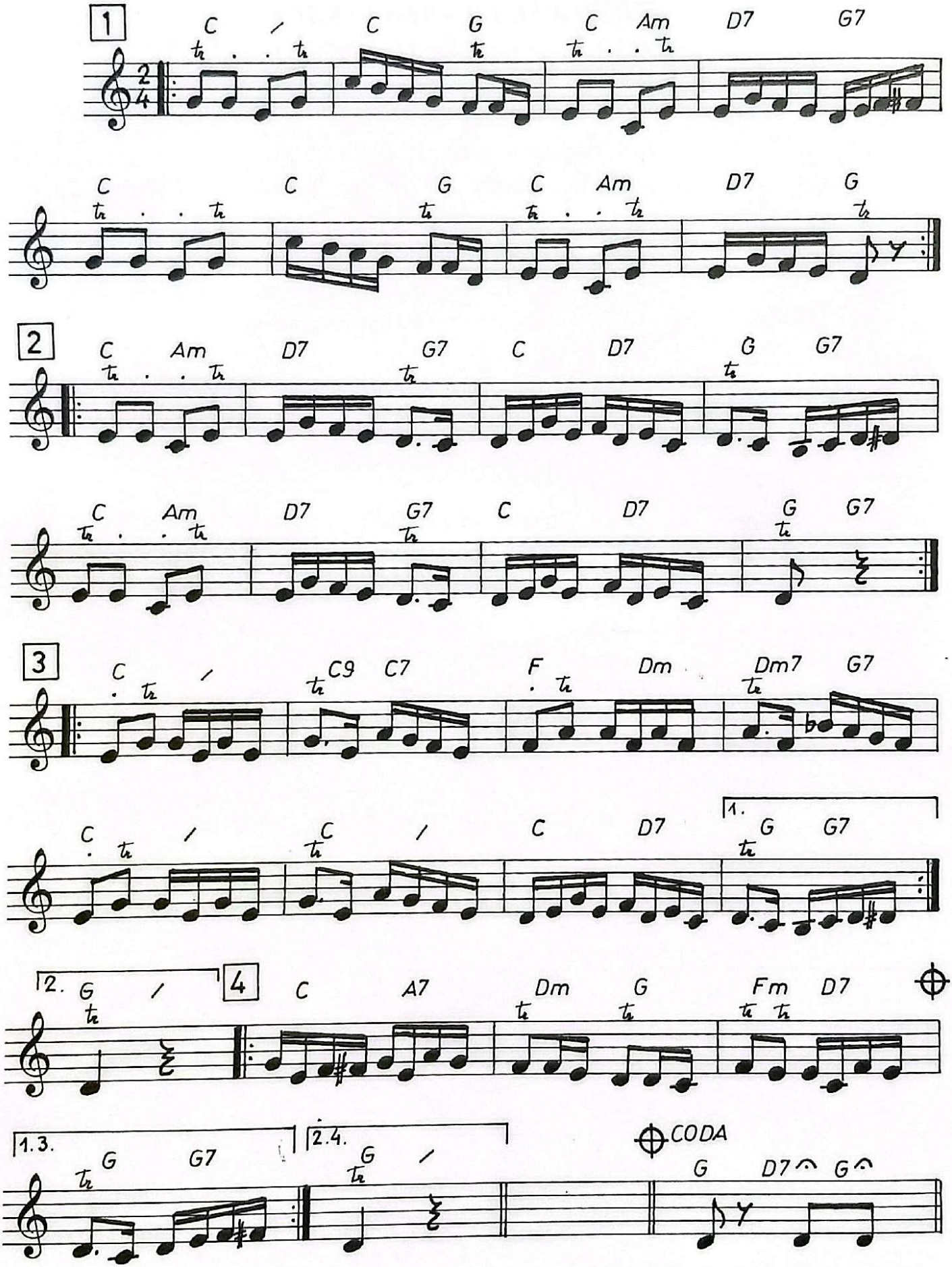

Modulacija u G, C e poi CODA

SPISAK NUMERA NA CD – 3

1. Nek mirišu avlije	*4,45*
2. Kad pogledam	*5,14*
3. Da je meni leći umrijeti	*4,28*
4. Bajramsko kolo	*4,03*

	18,32

5. Mujo đogu po mejdanu voda	*6,53*
6. Majko, što je srce voli	*4,11*
7. Razbolje se Zarka	*3,58*
8. Oj, curice dina ti	*3,29*

	18,33

9. U đul-bašči	*3,38*
10. Sevdalinko, pjesmo najmilija	*6,04*
11. Na Obhođi, prema Bakijama	*5,02*
12. Ramazansko kolo	*4,00*

	18,45

13. Nema više, moj jarane	*3,39*
14. Po Taslidži pala magla	*3,10*
15. Rasla je ruža	*3,58*
16. Uzeh đugum i maštrafu	*3,29*
17. Prusačko kolo	*3,15*

	17,33

UKUPNO:	*73,24*

Nek mirišu avlije...

(A. Bajramović - arr. E. Pandur - harmonija međuigre O. Pobrić)

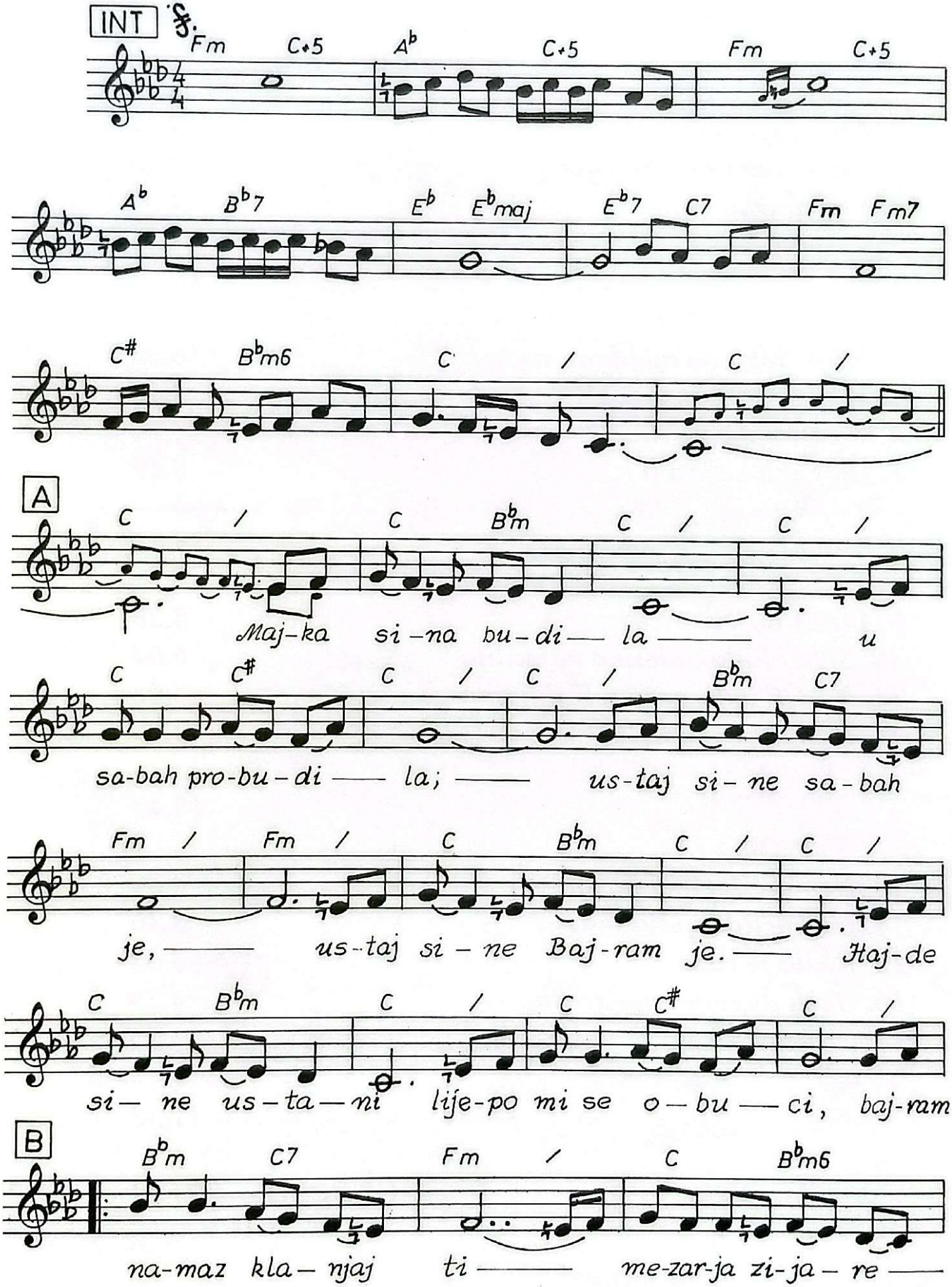

Nek mirišu avlije... 2

(A. Bajramović - arr. E. Pandur - harmonija međuigre O. Pobrić)

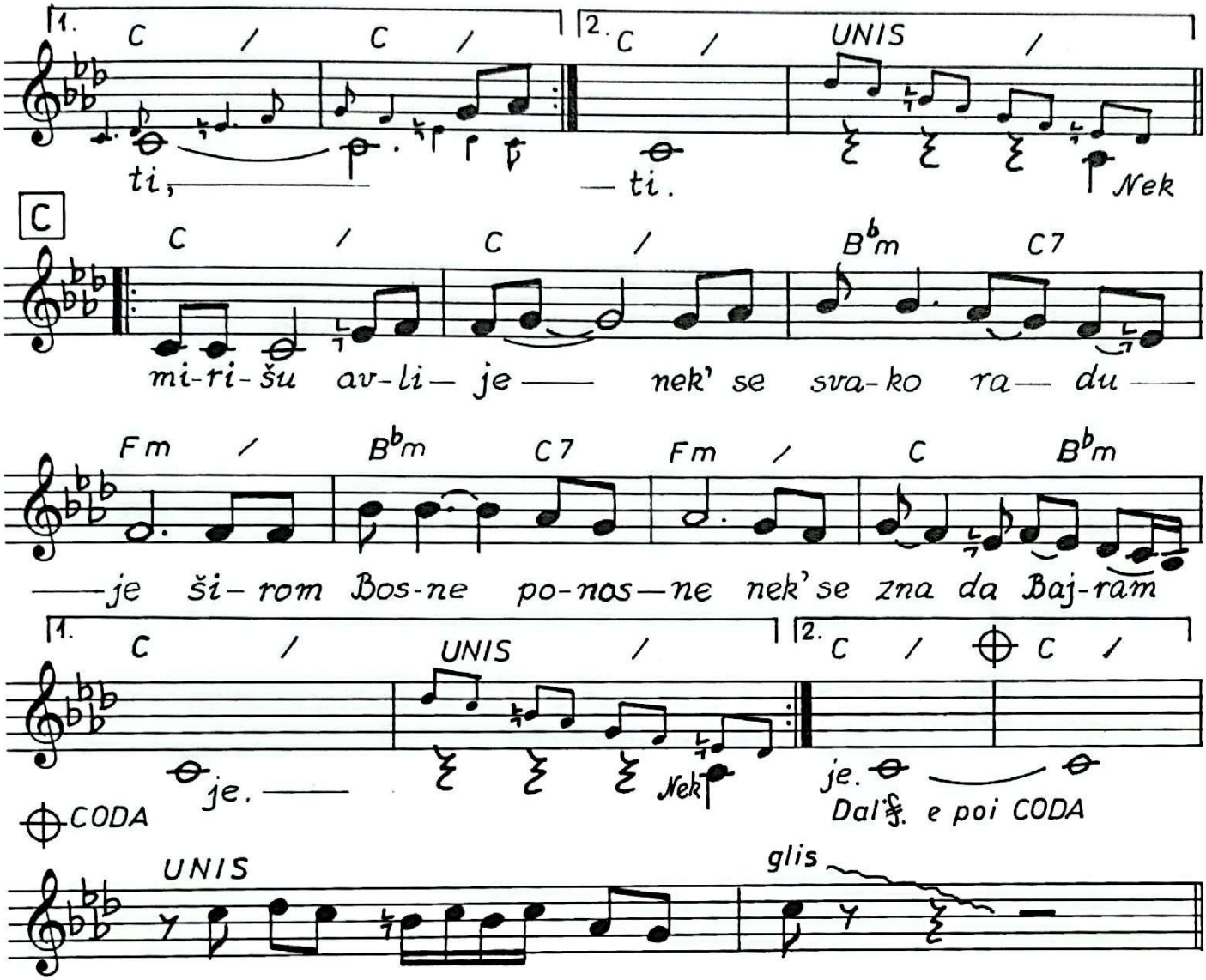

NEK MIRIŠU AVLIJE

(A. Bajramović - arr. Edin Pandur - harmonija meduigre: Omer Pobrić)

Majka sina budila, u sabah probudila:
"Ustaj, sine, sabah je, ustaj, sine, Bajram je!
Hajde, sine, ustani, lijepo mi se obuci,
bajram-namaz klanjaj ti, mezarja zijareti,
bajram-namaz klanjaj ti, mezarja zijareti."

Nek mirišu avlije, nek se svako raduje,
širom Bosne ponosne, nek se zna da Bajram je.
Nek mirišu avlije, nek se svako raduje,
širom Bosne ponosne, nek se zna da Bajram je.

"Hajde, sine, ustani, i kurbane razdijeli,
siromaha daruj ti, od srca halali,
i ahbabe posjeti, s njima radost podijeli,
kroz čaršiju prošetaj, nek se srce veseli,
kroz čaršiju prošetaj, nek se srce veseli."

Nek mirišu avlije, nek se svako raduje,
širom Bosne ponosne, nek se pjeva Bajram je.
Nek mirišu avlije, nek se svako raduje,
širom Bosne ponosne, nek se zna da Bajram je.

(Pjevali: Mustafa Dedić Muste, Edin Pandur, Hasiba Agić, Nusreta Kobić)

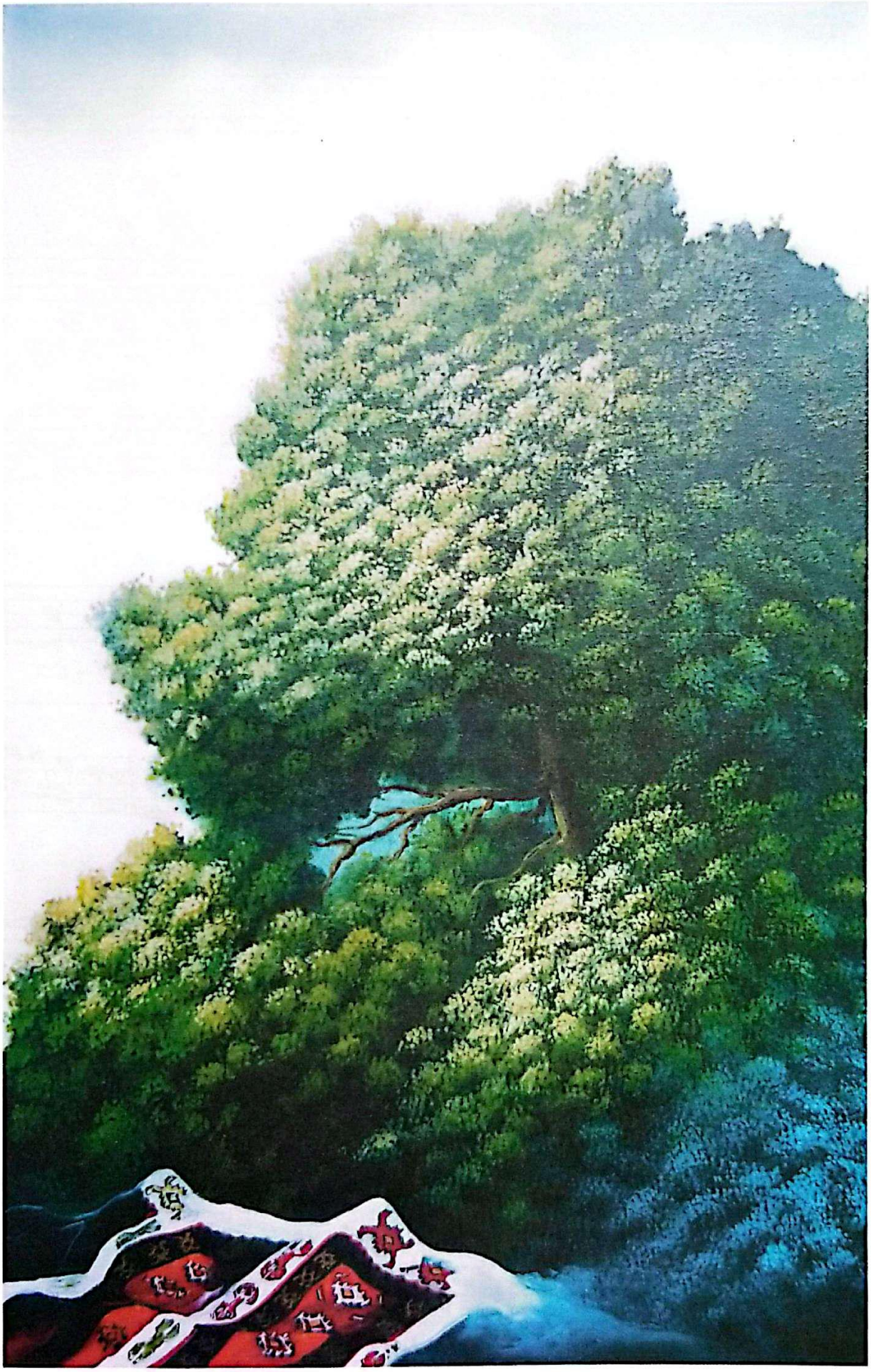

Kad pogledam...

(S. Berak -Dž. Latić - O. Pobrić)

(međuigra: S. Berak)

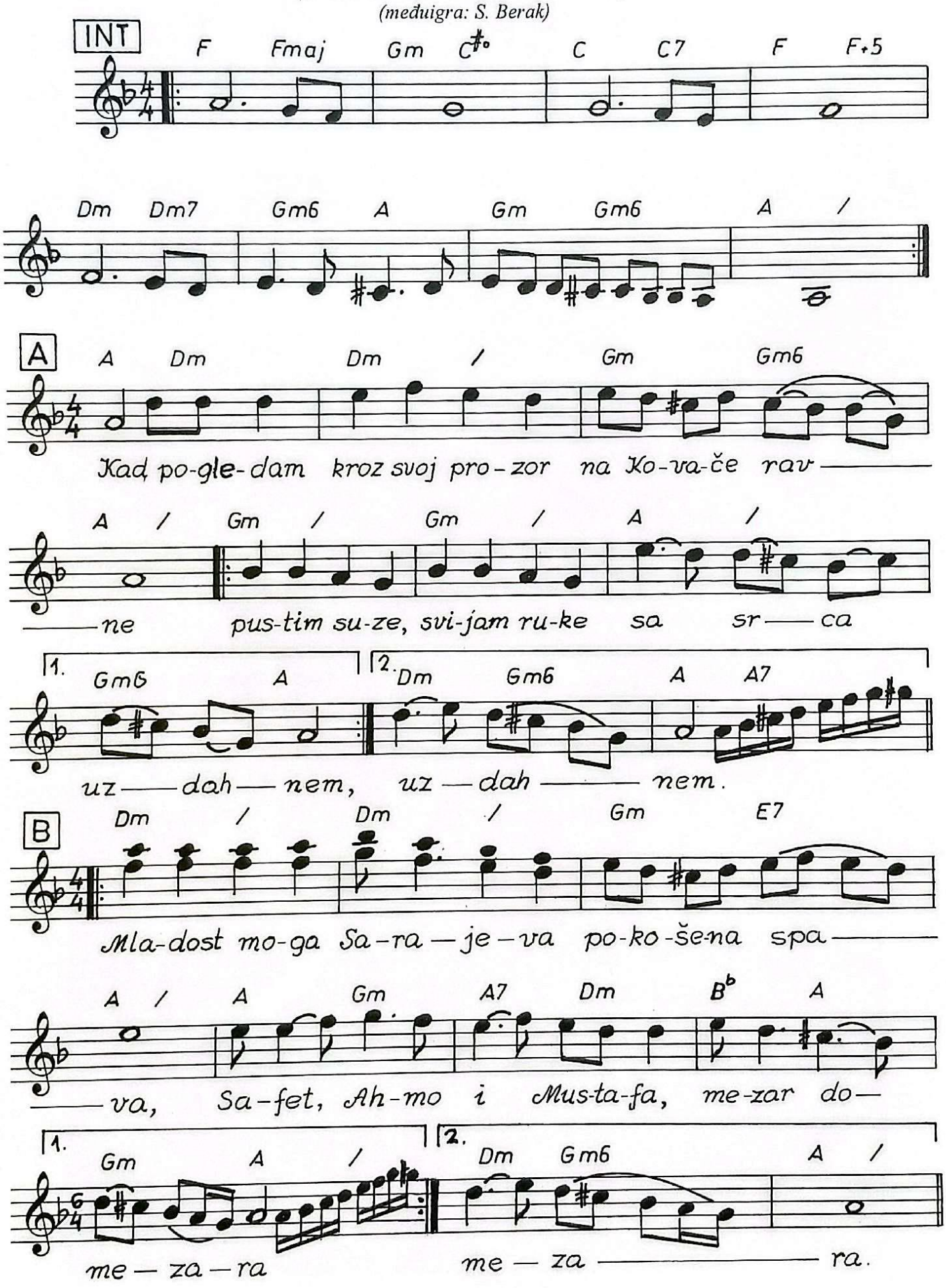

KAD POGLEDAM
(S. Berak - DŽ. Latić - O. Pobrić)
(međuigra: S. Berak - harmonija međuigre: O. Pobrić)

Kad pogledam kroz svoj prozor,
na Kovače ravne,
pustim suze, svijam ruke, sa srca uzdahnem.
Pustim suze, svijam ruke, sa srca uzdahnem.

Mladost moga Sarajeva pokošena spava,
Safet, Ahmo i Mustafa, mezar do mezara.
Mladost moga Sarajeva pokošena spava,
Safet, Ahmo i Mustafa, mezar do mezara.

Više neću sa prozora,
Razgledat' behare,
već će oči obilazit', šehidske mezare.
Već će oči obilazit', šehidske mezare.

Mladost moga Sarajeva pokošena spava,
Safet, Ahmo i Mustafa, mezar do mezara.
Mladost moga Sarajeva pokošena spava,
Safet, Ahmo i Mustafa, mezar do mezara.

Hej, Kovači, šimšir-bašče,
šehidske tišine,
mladom travom pokrivajte, za brežuljke fine.
Mladom travom pokrivajte, za brežuljke fine.

Mladost moga Sarajeva pokošena spava,
Safet, Ahmo i Mustafa, mezar do mezara.
Mladost moga Sarajeva pokošena spava,
Safet, Ahmo i Mustafa, mezar do mezara.

(Pjevala Zehra Deović)

Da je meni leći umrijeti...

(xxx - xxx - O. Pobrić)

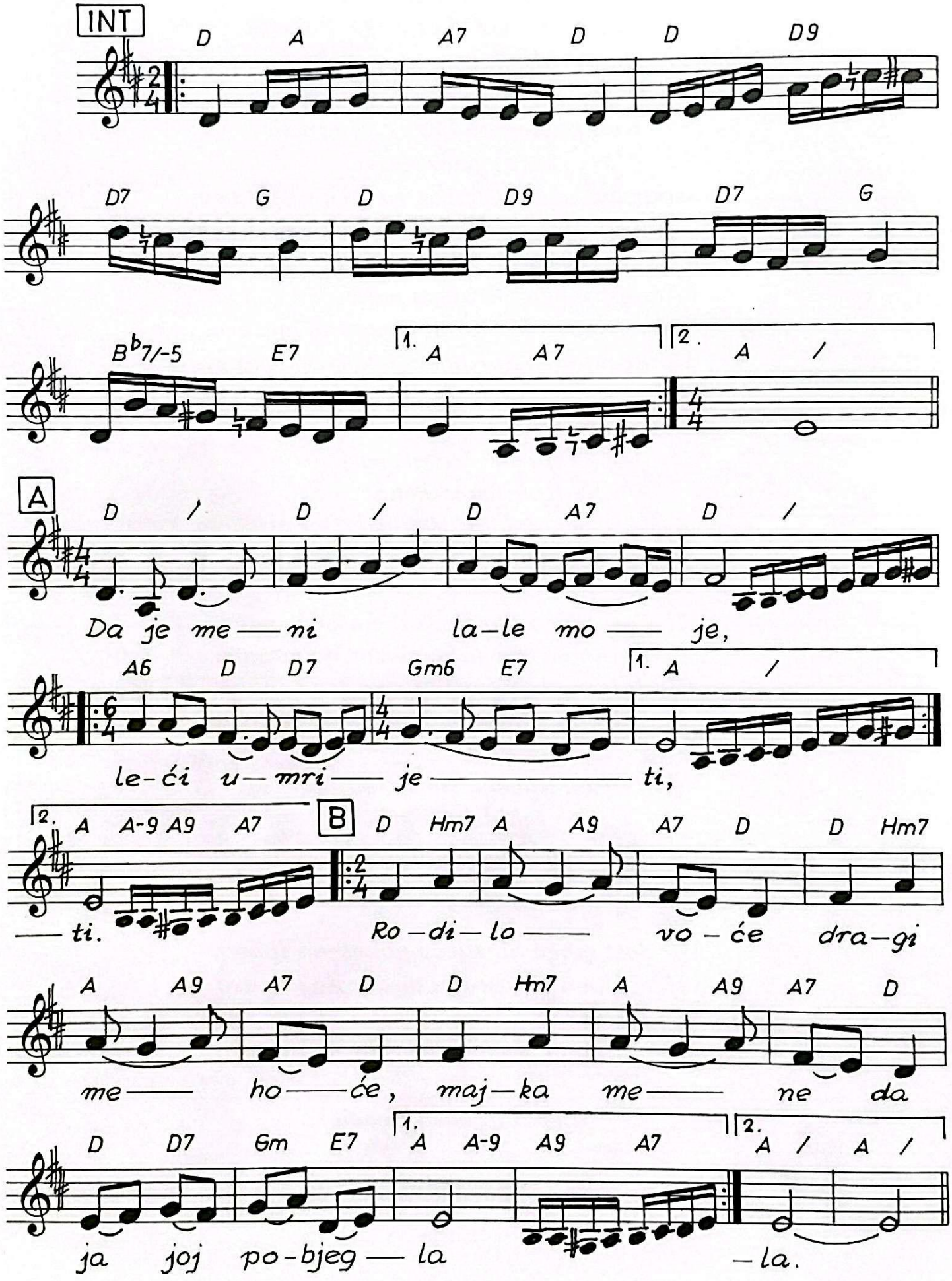

DA JE MENI LEĆI UMRIJETI

(xxx - xxx - Omer Pobrić)

Da je meni, lale moje, leći umrijeti,
leći umrijeti.
Rodilo voće, dragi me hoće,
majka me ne da, ja joj pobjegla.
Rodilo voće, dragi me hoće,
majka me ne da, ja joj pobjegla.

Umrijeti, lale moje, smrti ne vidjeti,
smrti ne vidjeti.
Rodilo voće, dragi me hoće,
majka me ne da, ja joj pobjegla.
Rodilo voće, dragi me hoće,
majka me ne da, ja joj pobjegla.

Da ja vidim, lale moje, ko će me žaliti,
ko će me žaliti.
Rodilo voće, dragi me hoće,
majka me ne da, ja joj pobjegla.
Rodilo voće, dragi me hoće,
Majka me ne da, ja joj pobjegla.

(Pjevao Šerif Manko)

(Po kazivanju Šerifa Manke, rodom iz Čajniča; oko četrdeset godina živi u Sarajevu.)

Bajramsko kolo...

(Omer Pobrić)

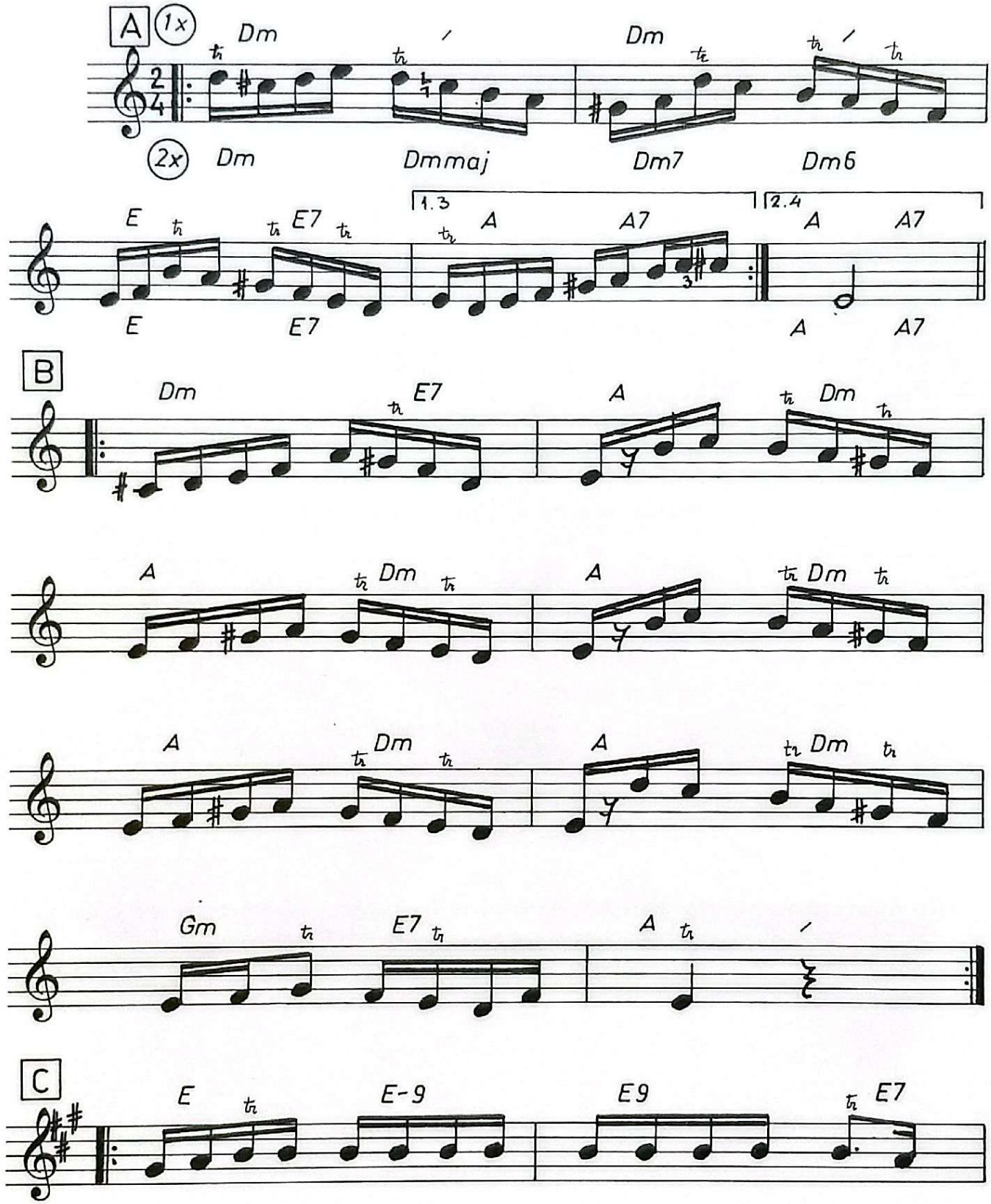

Bajramsko kolo...2

(Omer Pobrić)

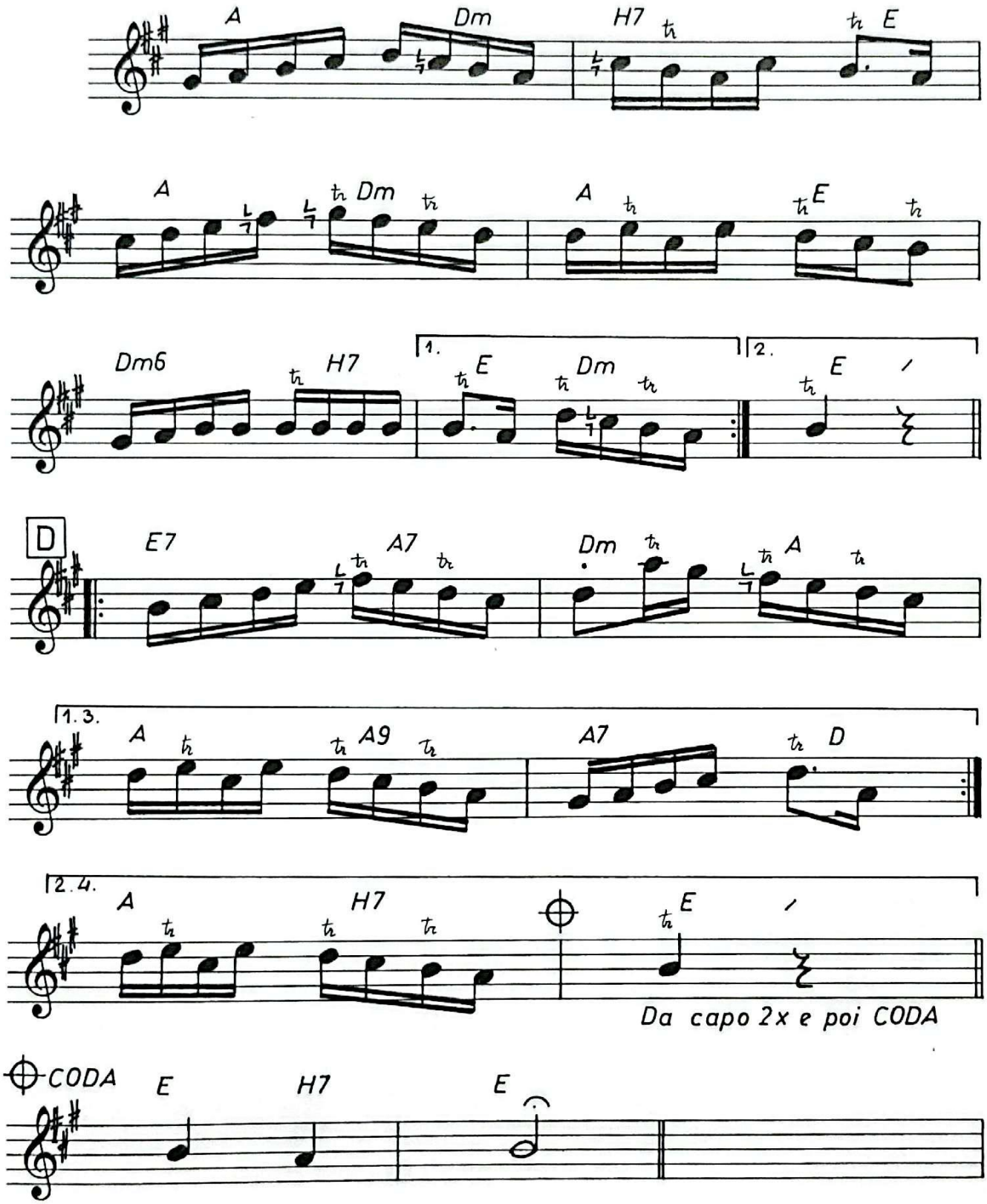

Mujo đogu po mejdanu voda...

(xxx - xxx - O. Pobrić)

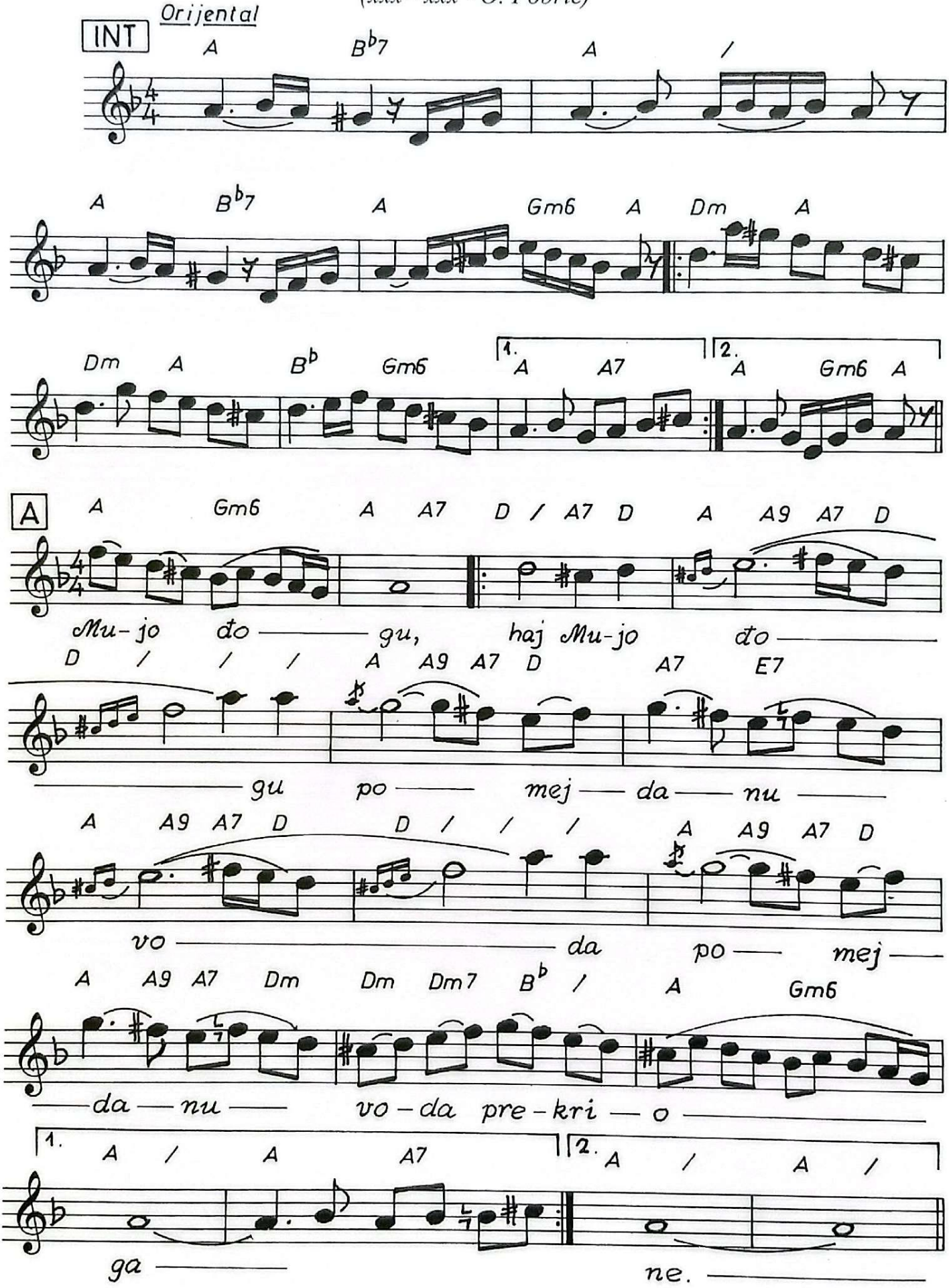

MUJO ĐOGU PO MEJDANU VODA

(xxx – xxx – Omer Pobrić)

Mujo Đogu, haj, Mujo Đogu
po mejdanu voda, pomejdanu voda.
Prekrio ga,
haj, prekrio ga zelenom dolamom,
zelenom dolamom,s obje strane.

S obje strane, haj s obje strane,
do zelene trave, do zelene trave,
a po glavi,
haj, a po glavi vezenom mahramom,
vezenom mahramom,gledala ga...

Gledala ga, haj, gledala ga,
Ajka sa čardaka, Ajka sa čardaka:
"Bolan, Mujo,
haj, bolan, Mujo, opaši se kruto,
opaši se kruto, da ti ruža...

Da ti ruža, haj, da ti ruža,
kroz pas ne propadne, kroz pas ne propadne,
da ti draga,
haj, da ti draga drugom ne dopadne,
drugom ne dopadne, bolan, Mujo."

(Pjevali: Nada Mamula, Safet Isović, Zekija Suman)

Majko, što je srce voli...

(Omer Pobrić)

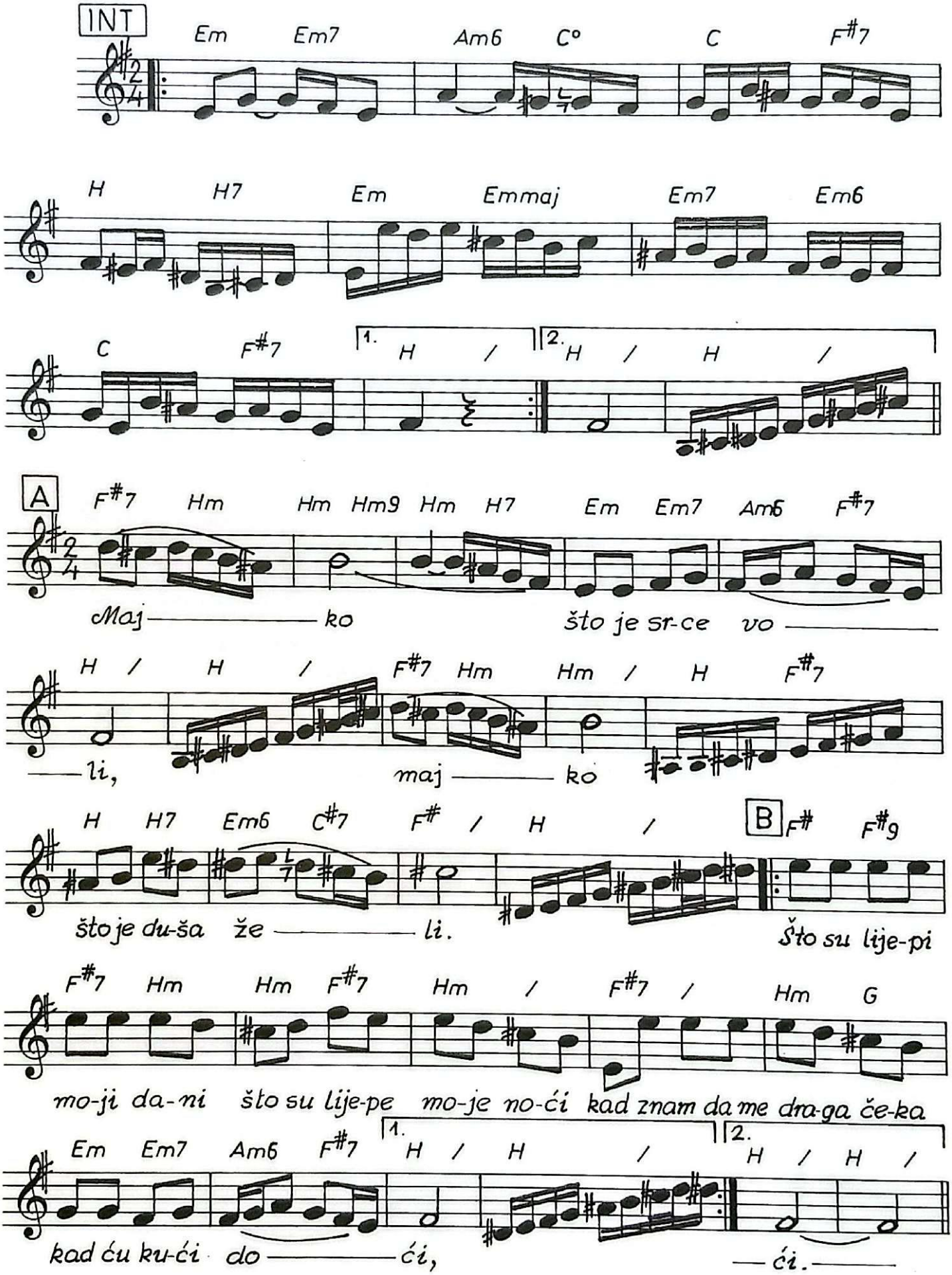

MAJKO, ŠTO JE SRCE VOLI
(Omer Pobrić)

Majko, što je srce voli,
majko, što je duša želi,
što su lijepi moji dani, što su lijepe moje noći,
kad znam da me draga čeka, kad ću kući doći.
Što su lijepi moji dani, što su lijepe moje noći,
kad znam da me draga čeka, kad ću kući doći.

Majko, daljina nas dijeli,
majko, pjesma nas veseli,
pjevam pjesme rodnog kraja, moga dragog zavičaja,
i prolazi moja tuga, pjesma mi je druga.
Pjevam pjesme rodnog kraja, moga dragog zavičaja,
i prolazi moja tuga, pjesma mi je druga.

Zemljo, miris tvojih polja,
sunca tvoga nigdje nema,
sanjam kad ću tebi doći, u krilima tvojih noći,
da zapjevam s drugovima, ja to čekam danima.
Sanjam kad ću tebi doći, u krilima tvojih noći,
da zapjevam s drugovima, ja to čekam danima.

Pjesmu sam napisao za Hamdiju Čustovića na gostovanju u Sovjetskom Savezu 1976. godine. Sticajem okolnosti snimili Šerif Konjević i Hasna Kašmo. Lijepo primljena od naroda.

Razbolje se Zarka...

(xxx - xxx - O. Pobrić)

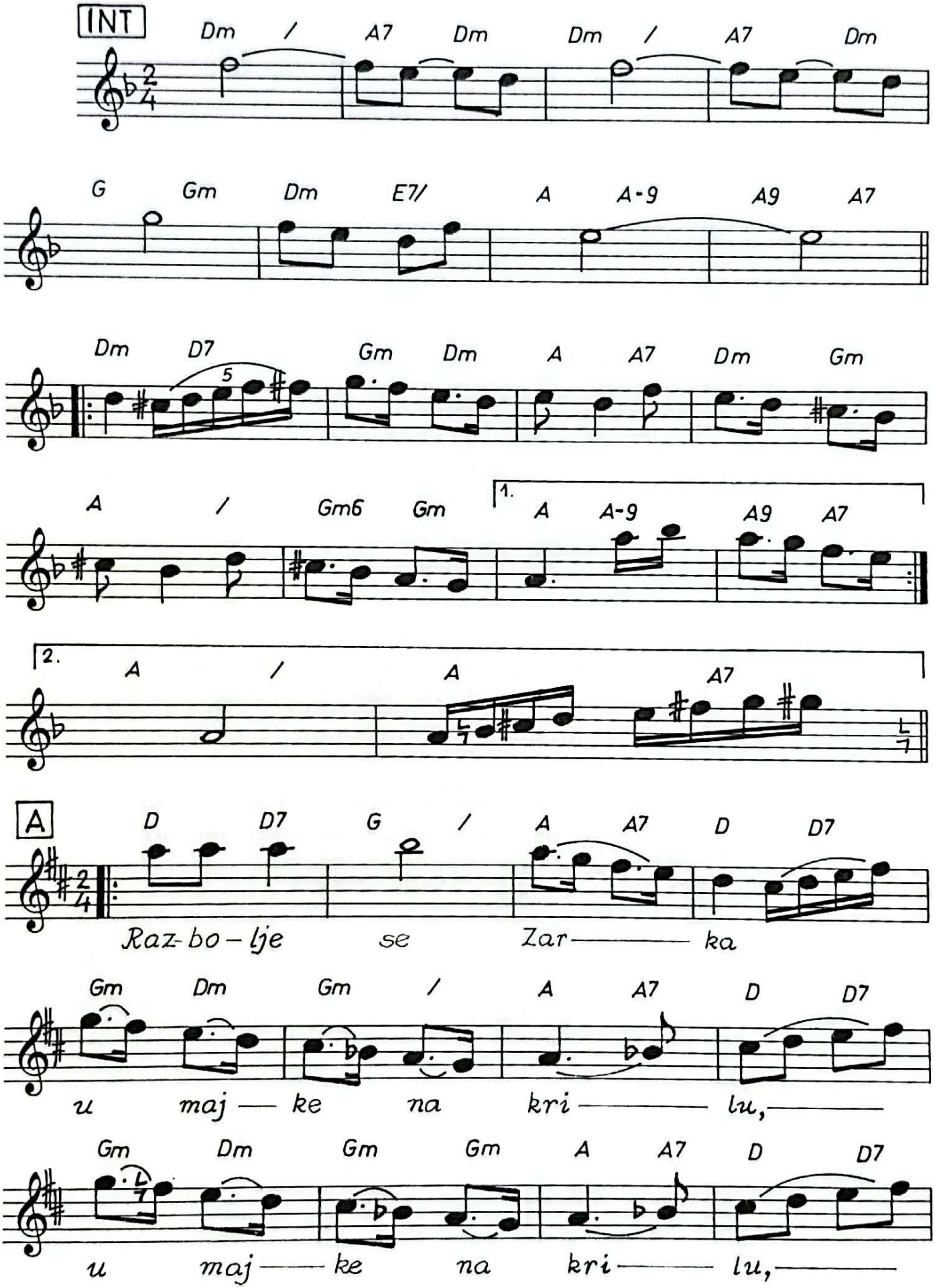

Razbolje se Zarka... 2

(xxx - xxx - O. Pobrić)

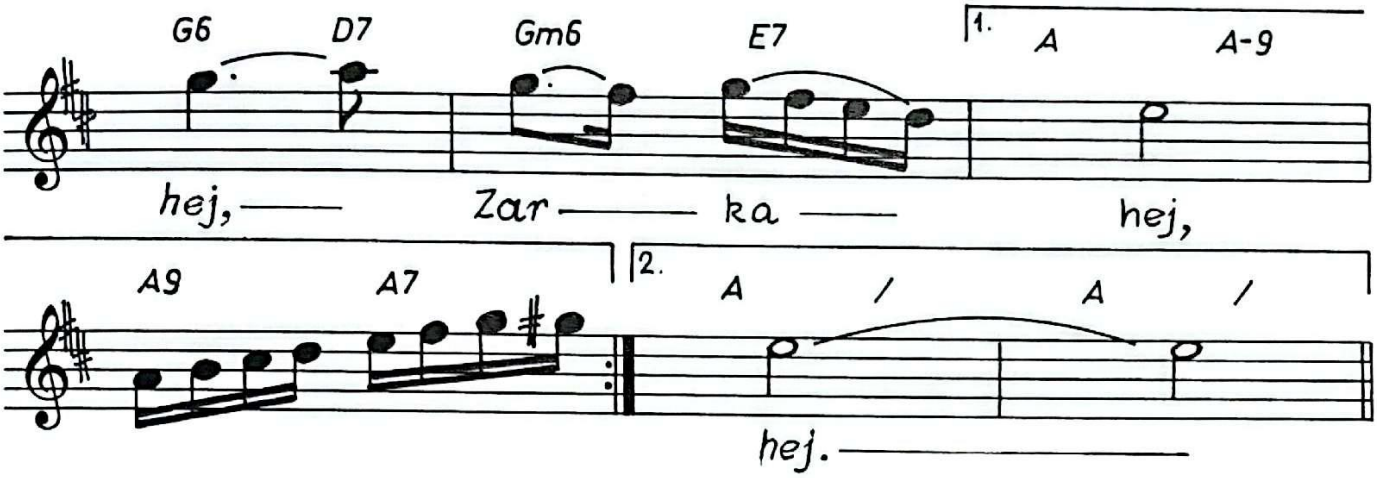

RAZBOLJE SE ZARKA

(xxx – xxx - obrada: Omer Pobrić)

Razbolje se Zarka u majke na krilu,
u majke na krilu, hej, Zarka, hej.
Pita je majka:"Šta je tebi, Zarka,
šta je tebi, Zarka?", hej, Zarka, hej.

"Prođi me se, majko, mene boli glava,
mene boli glava!", hej, majko, hej.
Dovede joj majka tri hećima mlada,
tri hećima mlada, hej, majka, hej.

Prvi hećim veli:"Neće preboljeti,
neće preboljeti!", hej, Zarka, hej.
Drugi hećim veli: "Nema Zarki lijeka,
nema Zarki lijeka!", hej, Zarka, hej.
Treći hećim veli:"Dajte Zarku meni,
dajte Zarku meni!", hej, Zarka, hej.

(Pjevale: Zarka Šećerkadić, Nusreta Kobić)

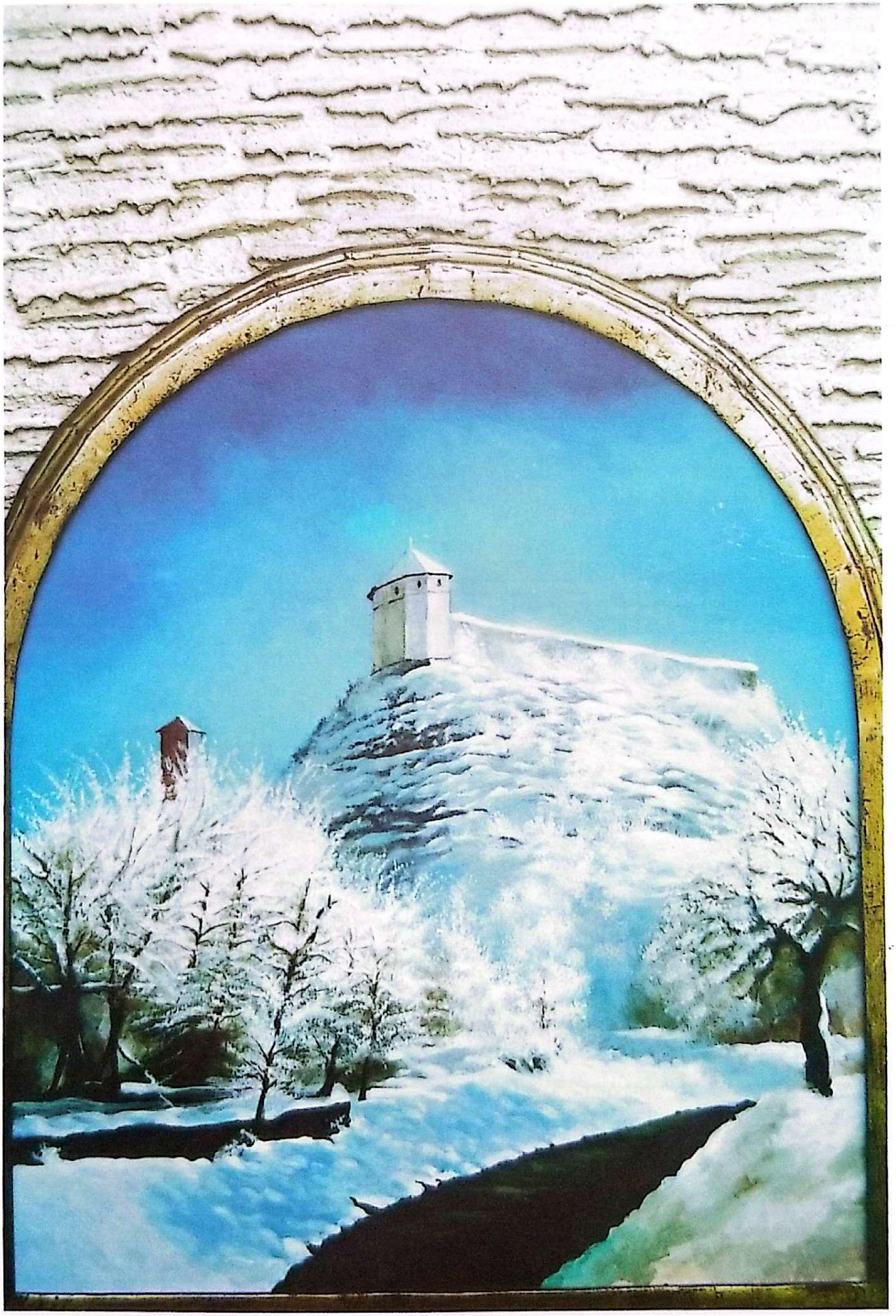

Oj, curice Dina ti...

(xxx - O. Pobrić)

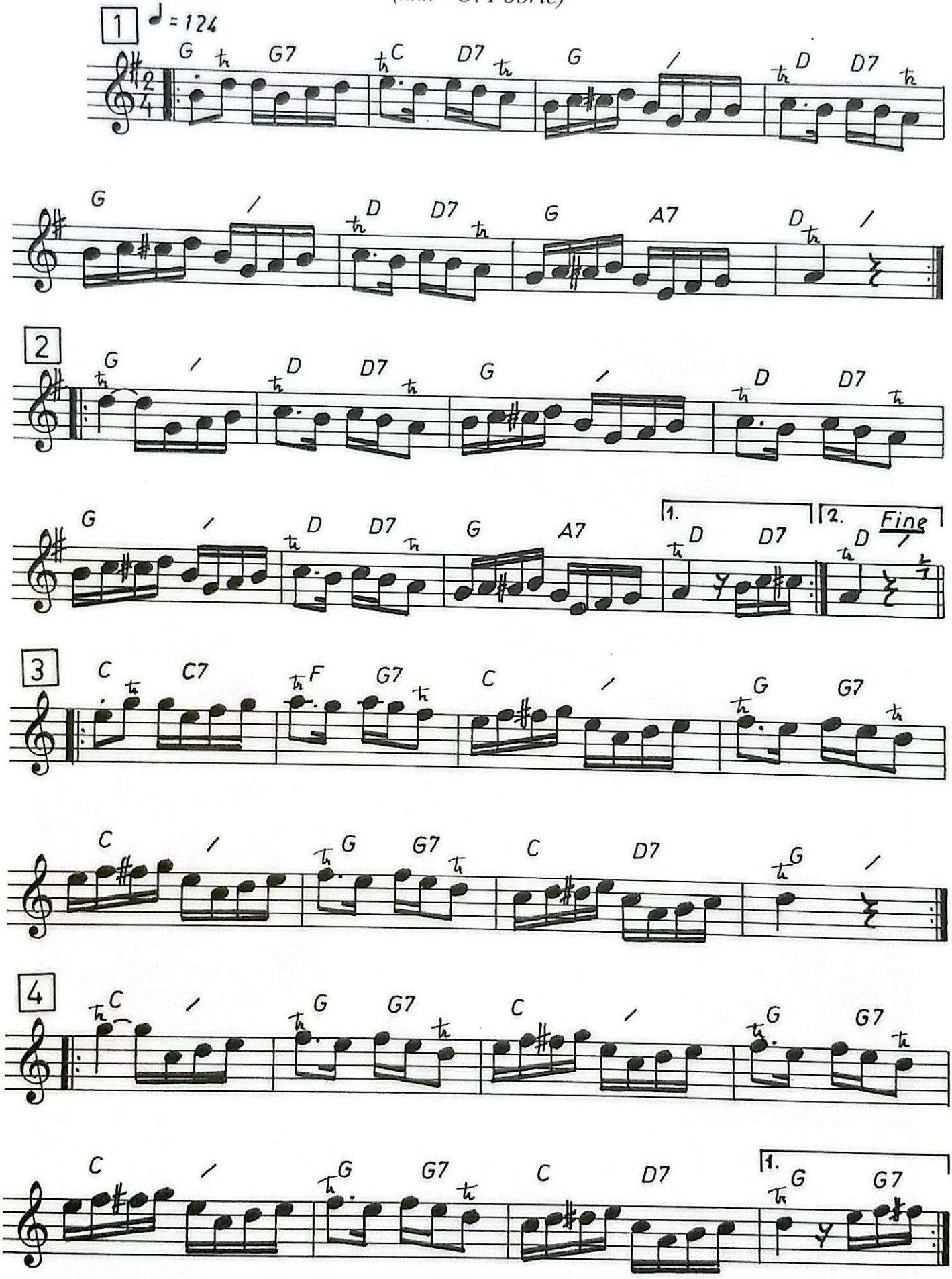

Oj, curice Dina ti... 2

(xxx - O. Pobrić)

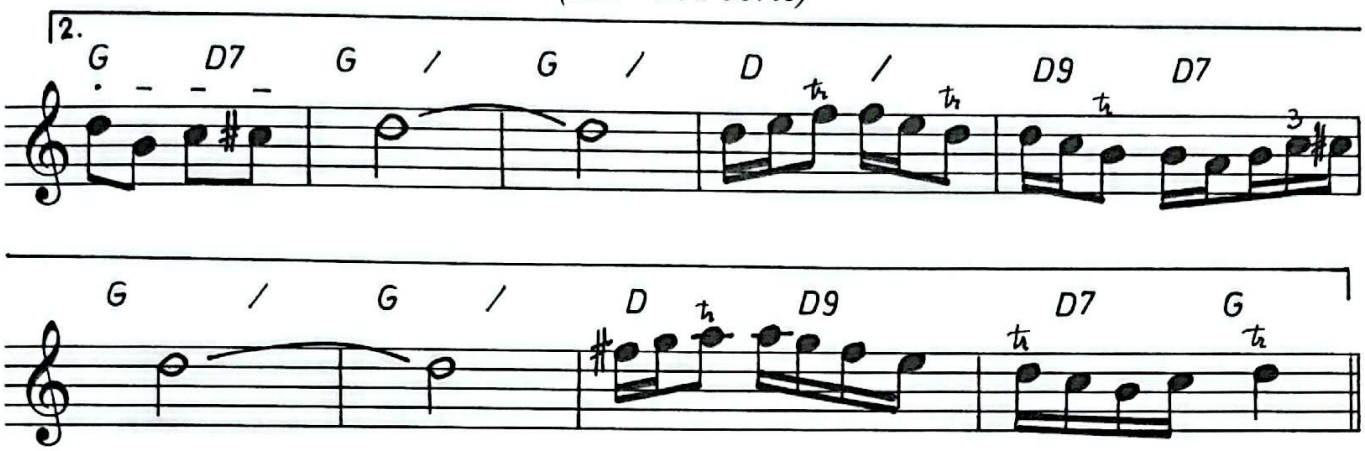

Modulacija u A, G e poi Fine

U đul-bašći kraj šimšira...

(xxx - xxx - obrada O. Pobrić)

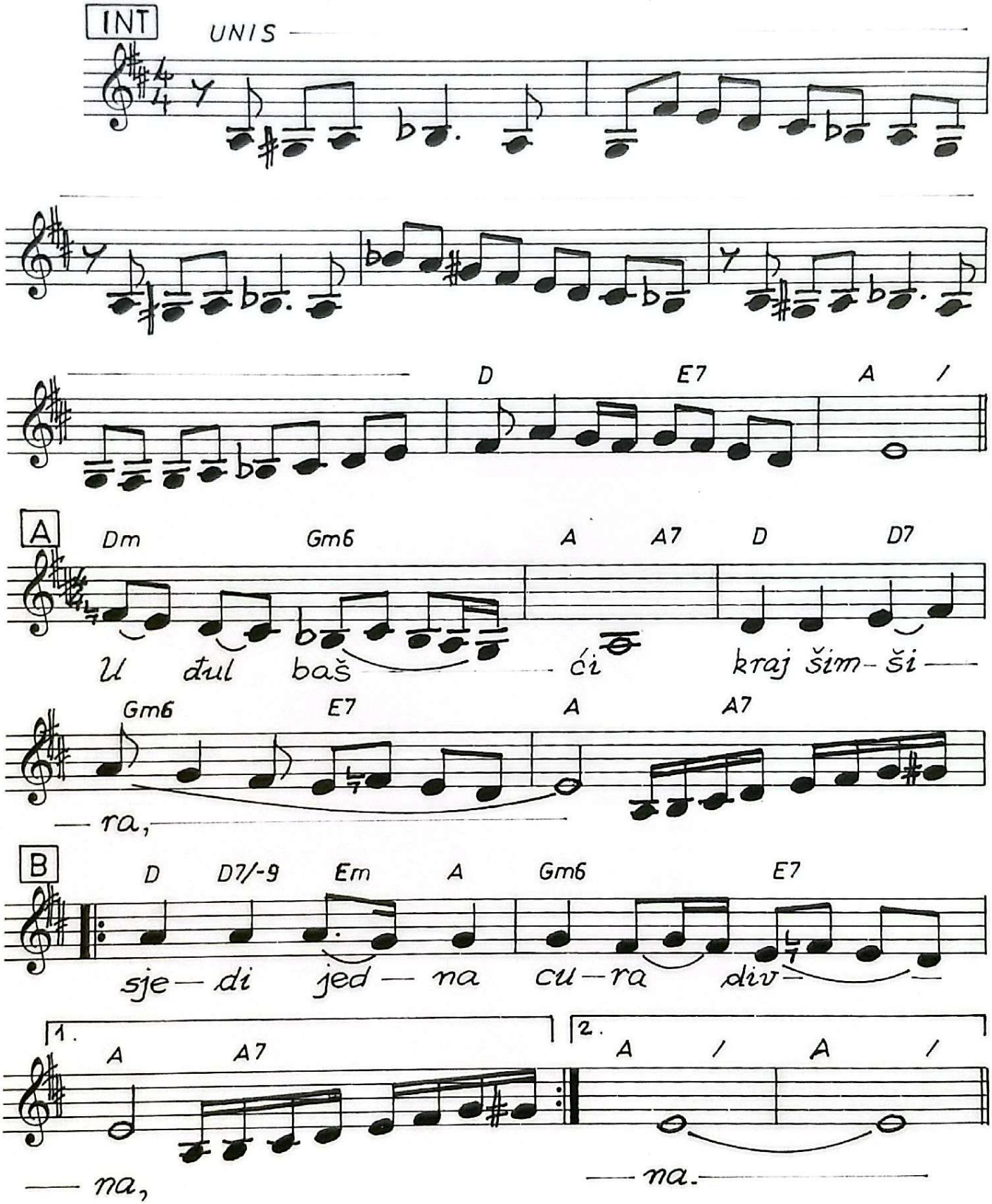

U ĐUL-BAŠČI KRAJ ŠIMŠIRA

(xxx - xxx - obrada: Omer Pobrić)

U đul-bašči, kraj šimšira,
sjedi jedna cura divna,
sjedi jedna cura divna.
Đule bere i miriše,
čeka dragog i uzdiše,
čeka dragog i uzdiše.

Ah, moj dragi, moje rane,
ubile te noći tamne,
ubile te noći tamne.

Ti mi moju mladost uze,
ubile te moje suze,
ubile te moje suze.
Zašto si me poljubio,
pa me mladu ostavio,
pa me mladu ostavio.

(Pjevali: Meho Puzić, Nusreta Kobić)

Sevdalinko, pjesmo najmilija...

(I.A. Šerbo - S. Kafedžić - O. Pobrić)

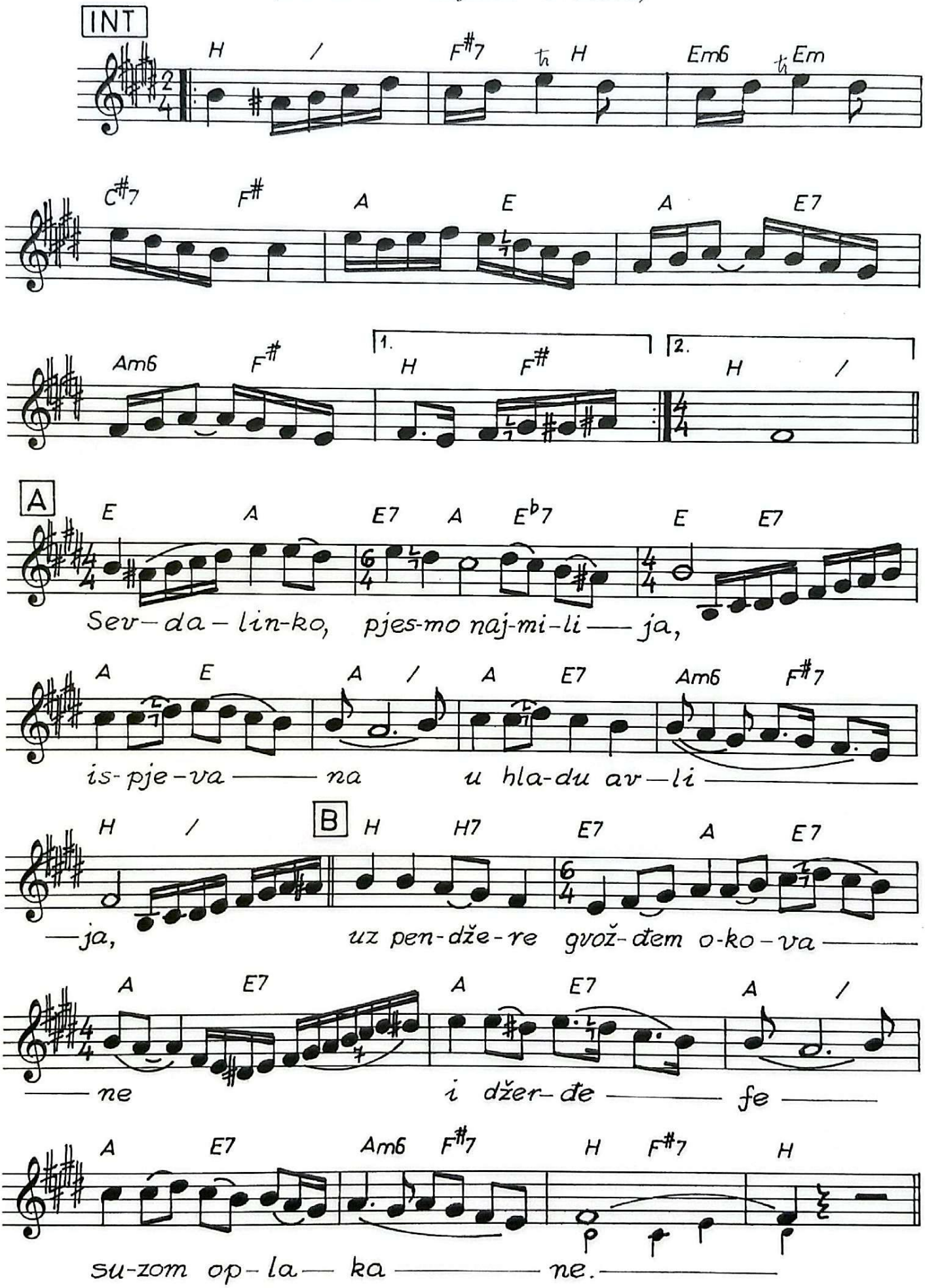

Sevdalinko, pjesmo najmilija... 2

(I.A. Šerbo - S. Kafedžić - O. Pobrić)

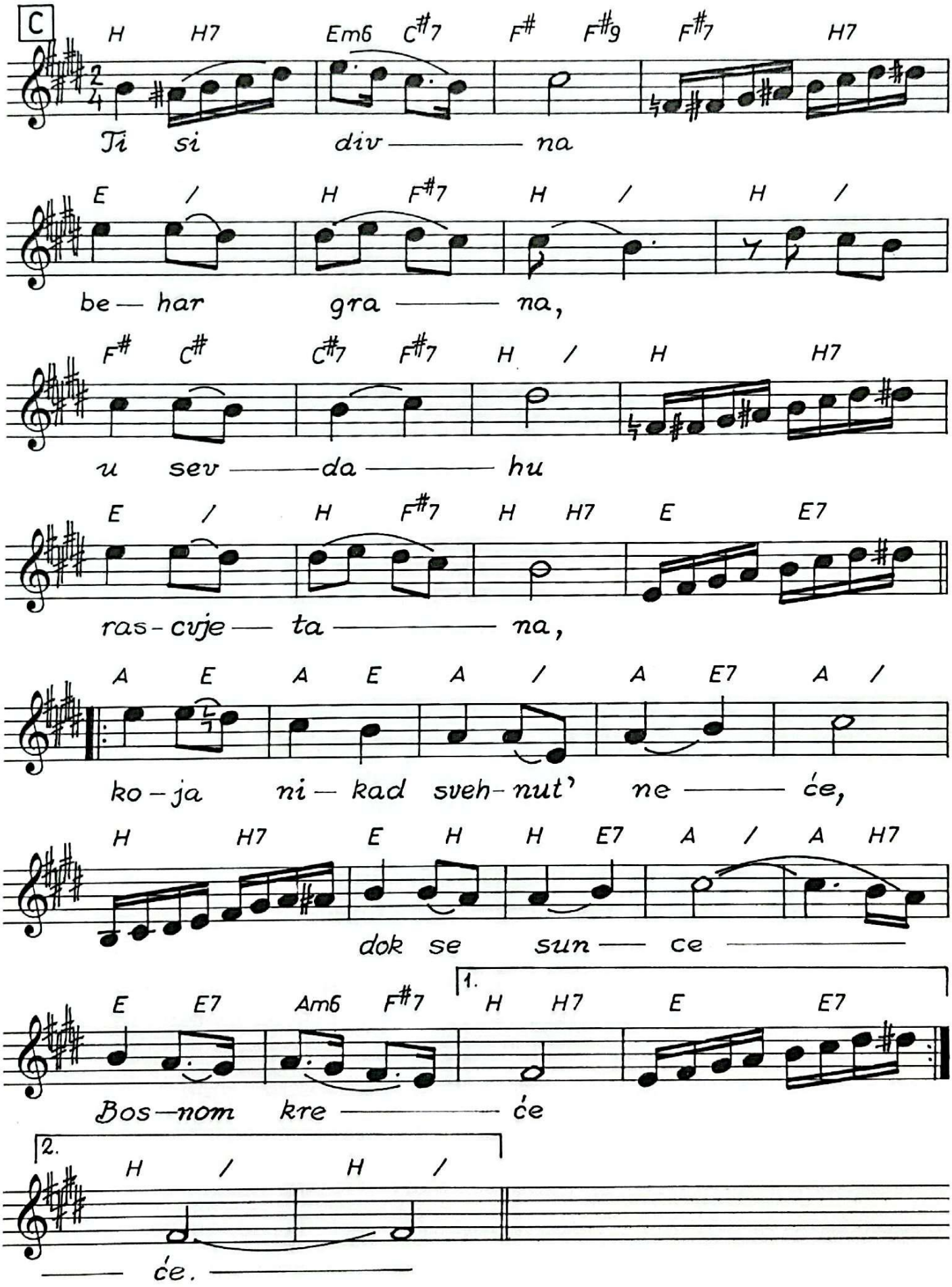

SEVDALINKO, PJESMO NAJMILIJA
(I. A. Šerbo - S. Kafedžić - O. Pobrić)

Sevdalinko, pjesmo najmilija,
ispjevana u hladu avlija,
uz pendžere gvožđem okovane,
i đerđefe suzom oplakane.

Ti si divna behar-grana,
u sevdahu rascvjetana,
koja nikad svehnut' neće, dok se sunce nebom kreće.
Koja nikad svehnut' neće, dok se sunce nebom kreće.

Sevdalinko pjesmo đulistana,
ti si žubor bistrih šadrvana,
jad sevdaha, čežnja ašikluka,
bol i tuga dertli akšamluka.

Ti si divna spomen-priča,
o derneku teferiča,
o Almasi i Emini, o Omeru i Mejrimi.
o Almasi i Emini, o Omeru i Mejrimi.

Minu doba sa fesićem đula,
prošli dani sedefli nanula,
nema više bejaz-anterija,
i sokakom džamfezli dimija.

Novo vrijeme, novi ljudi,
nove pjesme sevdah budi,
širom slavne Herceg-Bosne, zemlje divne i ponosne.
širom slavne Herceg-Bosne, zemlje divne i ponosne.

(Pjevali: Safet Isović, Adem Hadžimehmedagić)

Safet Kafedžić je u svojim tekstovima silno dočaravao sevdalijski ambijent stare Bosne. Protok vremene čini svoje - takvoga ambijenta sve je manje. Većina tih tekstova su putokazi maštovitom čitaocu. Nažalost, nemarnost i neodgovornost čine svoje. Radovi Safeta Kafedžića iz oblasti narodne muzike rasuti su po dunjaluku. Veličinu Safetovog majstorstva ilustrirat ću antologijskom strofom iz njegovog teksta "Kraj pendžera Jusuf stari...":

Šta je život dva koraka,
od avlije do sokaka,
kratak, kaljav put?
Šapće Jusuf mutna čela,
iz oka mu suza vrela,
kanu na dlan žut.

Kada bi neko uspio sakupiti najbolje tekstove Safeta Kafedžića i integralno objaviti, mislim da bi tek tada shvatili kakvog smo majstora sevdalijske pisane riječi imali.
Dotada, ako Bog da, pomažući da se ne zaboravi, prepisujem pismo Safetove obitelji, upućeno mom ahbabu Vehidu Guniću, uredniku i voditelju jedne od najgledanijih emisija na tlu bivše domovine u vrijeme kada smo zajedno radili TV seriju "Meraklije", (prvih 27 od 56 ukupno). Ovako je obitelj sročila biografiju svoga znamenitog oca, djeda i pradjeda:
Safet Kafedžić, dramski pisac, rođen u Sarajevu 1910. godine. Poslije završenog školovanja u Sarajevu diplomirao na Ekonomskom fakultetu u Zagrebu. U početku književnog rada pisao je pjesme i pripovijetke i publikovao ih u sarajevskim časopisima. Napisao je znatan broj novela, a Radio-Sarajevo mu je emitovalo oko 50 kompletnih emisija sa originalnim tekstovima humoristično – satiričnog karaktera. Bio je aktivan član kulturno-umjetničkih društava pa je i za njih napisao više dramskih djela;

- *u sezoni 1943 – 1944 Narodno pozorište u Sarajevu, u režiji Vase Kostića, izvelo mu je dramu iz bosanskog života u tri čina:*
  "Džaferbegov jemin";
- *u sezoni 1944 – 1945. održana je premijera Kafedžićeve satire u tri čina "Čaršijska posla", također u režiji Vase Kostića;*

- *u sezoni 1975 – 1976. u sarajevskom kamernom teatru izvedena je Safetova monodrama "Po suncu ti meni hodio", u zaista nezaboravnoj kreaciji ondašnjeg barda BH glumišta Safeta Pašalića.*

Uz to, Safet Kafedžić objavio je nekoliko zapaženih stručnih priloga iz oblasti bosanskohercegovačke folkloristike.
Njegovi tekstovi komponovanih pjesama nalazili su se do agresije na Bosnu, na oko, tri stotine nosača zvuka. Dobitnik je nekoliko značajnih nagrada na festivalima narodne muzike.
Pisao je i za djecu.
Na nekoliko gramofonskih ploča Safetove humorističko-satirične tekstove govorili su Nada Pani i Rejhan Demirdžić.
Za štampu je pripremio zbirku pjesama.
Smrt ga je zatekla u vrijeme kada je završavao komediju o Nasrudin hodži.
Umro je u Sarajevu 1983. godine, a sahranjen na groblju Bare.

Na Obhodži, prema Bakijama...

(xxx - xxx - Omer Pobrić)

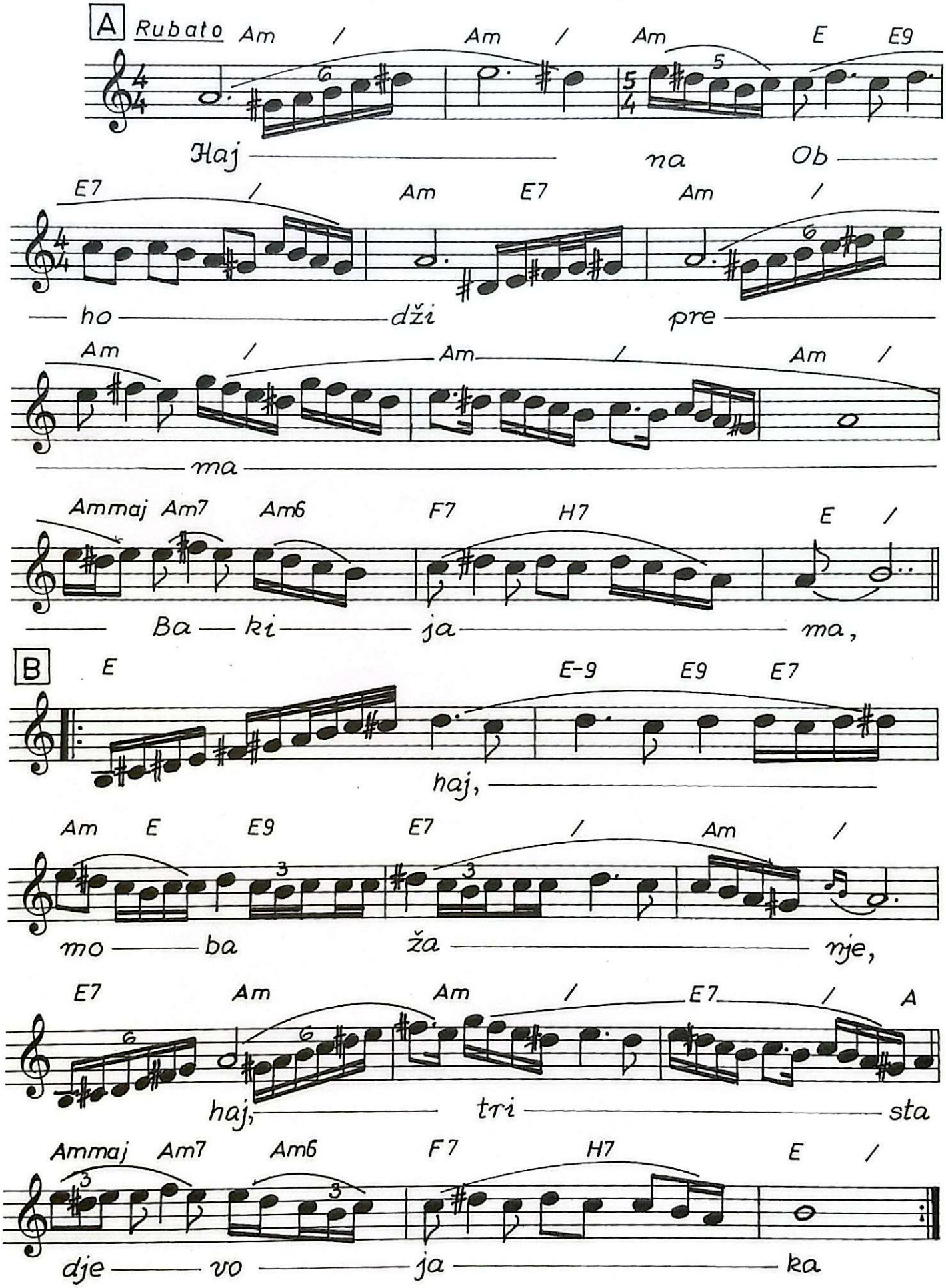

(... Bejtića broj 2, iz 1933. godine)

NA OBHOĐI, PREMA BAKIJAMA

(xxx - xxx - Omer Pobrić)

Na Obhođi, prema Bakijama,
moba žanje age Fazlagića:
sto momaka, trista djevojaka,
i pedeset djece vodonoša,
i pred njima Fata Fazlagića.
Sama žanje, sama snoplje veže,
sama pjeva, sama pripijeva:
"Haj, Mošćanice, vodo plemenita,
usput ti je, selam ćeš mi dragom:
il' nek dođe, il' nek me se prođe.
Nek ne kosi trave pokraj Save,
pokosit će moje kose plave.
Nek ne pije bunar vode hladne,
popit će mi moje oči vrane."

(Pjevala Zehra Deović)

(Kazivala Dževahira Nuhbegović, rođ. Dutbegović, Sarajevo)

Pjesma "Na Obhođi, prema Bakijama", poznata je još pod nazivom "Mošćanice, vodo plemenita", spada u najpopularnije sevdalinke Sarajeva i čitave srednje Bosne. To je pjesma koja se pjeva, kako po noćnim mahalskim sijelima, svadbama i teferičima, tako i na pozorišnim daskama, bekrijskim akšamlucima i svim veselim priredbama. Ona je u posljednje vrijeme i dramatizirana pod nazivom "Mošćanice, vodo plemenita."
Uz pet posve sličnih varijanata te pjesme s isto toliko imena djevojke Fazlagićke (Zlata, Fata, Ajka, Safa i Džehva) sačuvala se u narodu i tradicija prema kojoj se ta mnogoimena djevojka Fazlagićka prije stoljeća i po udala za uglednog sarajevskog kadiju i nakibul-ešrefa Mustafu Nurudin-efendiju Šerifiju.
A u alifakovačkom groblju u Sarajevu, do samog puta, što vodi prema Kozijoj ćupriji, nalazi se grob kadije Mustafe Nurudin-efendije, a odmah do toga i grob njegove žene s očuvanim natpisom na nadgrobnom spomeniku. Iz tog natpisa se vidi da je njegova žena doista bila iz porodice Fazlagića i to kći Omer-agina, da joj je bilo

ime Camila, i da je umrla godine 1848. Dakle, djevojka Fazlagićka iz ove pjesme je istinska osoba, pravo joj je ime Ćamila ili Ćamka, i uistinu se udala za spomenutog Nurudin-efendiju. Dugi niz godina poslije toga vremena, i lutanja pjesme iz usta u usta, iz mjesta u mjesto, potpuno su izbrisali pravo ime djevojke Fazlagićke, koje je i inače vrlo rijetko u našoj narodnoj pjesmi, i zamijenili ga drugim, općenitijim i poznatijim imenima.

Ćamkina oca Omer-agu, sina Džafer-begova, sretamo u ispravama druge polovine osamnaestog stoljeća kao uglednog sarajevskog građanina. Kuća mu je bila u hadži Husejnovoj mahali. Godine 1770, 1773, 1774. I 1778. bio je sarajevski muselim (upravitelj javne sigurnosti), koga je postavljao kao svog policijsko-administrativnog povjerenika bosanski vezir. Bio je veoma imućan čovjek, kako to ističe i onovremeni sarajevski hroničar Mula Mustafa Bašeskija. Njegova je bila čitava Obhođa, omiljeno izletište starih Sarajlija na istočnoj strani Sarajeva i iznad lijeve obale rijeke Mošćanice. Kad je Omer-beg umro, to imanje procijenjeno je na ravnih 96.000 groša. Pod vrhom tog imanja stajala je uzgor sve do iza okupacije(1878) velika kuća sa muškim i ženskim odjelom i dvije avlije. Tu je Omer-beg Fazlagić provodio ljeto sa svojom čeljadi i sklanjao se od kuge, koja kadikad haraše Sarajevom. No, čega se najviše bojao, ono mu upravo i pade na glavu: velika pošast kuge, koja haraše Sarajevom četiri godine (1780-1783) pokosi u avgustu 1783. i Omer-agu Fazlagića, i to baš i kući na Obhođi, kamo se bio sklonio od epidemije.

Omer-aga je ostavio iza sebe ženu Havu (kćerka nekog Mustaj-bega), majku Aišu i dvoje djece: sina Zulfikara, kasnijeg Zulfagu, i kćerku Ćamilu. I Zulfikar i Ćamila bili su pri očevoj smrti malodobni. Poslije smrti Omer-agine, velikim imanjem na Obhođi okretaše sin mu Zulfikar. U jednom zapisu, napisanom negdje oko 1802, navodi se pod imenom Zulfaga i kao vlasnik imanja na Obhođi. To je aga Fazlagić iz naše pjesme.

Negdje poslije one velike epidemuje kuge i smrti Omer-agine, kad se Zulfikar opasao snagom, a sestra mu Ćamka dorasla do ašikovanja i udaje, mogao je aga Fazlagić sazvati mobu na svom imanju na Obhođi, da požanje žito i skupi ljetinu, o čemu govori i naša pjesma. Toga je doba, jamačno, i nastala ova pjesma, a svakako prije god. 1791, kad Ćamka bijaše, zna se pouzdano, već udata žena. Kad se sakupila moba age Fazlagića, o kojoj je riječ, odabranik njegove sestre bješe, na svu priliku, spomenuti Mustafa Nurudin-efendija Šerifija. On opet imadaše svoje imanje u Posavini, pa se, po svoj

prilici, i nalazio tamo tih dana. Kad to imamo na umu, postaju nam posve jasni slijedeći stihovi ove pjesme:
"Mošćanice, vodo plemenita,
usput ti je, selam ćeš mi dragom:
Il' nek dođe, il' nek me se prođe.
Nek ne kosi trave oko Save,
pokosit će moje kose plave..."

Mošćanica se ulijeva u Miljacku; Miljacka u Bosnu, a Bosna u Savu, u čijim je ravninama bio njen dragi. I to je taj put kojim ona šalje selame.
Ćamkin život bio je, međutim, prilično nesretna toka. Njenu sreću pomrsiše Bogzna kakvi uzroci, i majka je dade za drugog sarajevskog kadiju, Mehmeda Sadik-efendiju, sina Omera Rifdi-efendije, iz Ćemaluše mahale. Taj brak, očito, nije bio dobre sreće, jer se ona god. 1791. već bila razišla s Mehmedom Sadik-efendijom pa se tek onda udala za svog prvog izabranika Mustafu Nurudin-efendiju. Oko god. 1808. rodila mu je sina Fadila, kasnijeg Fadil-pašu, rodonačelnika sarajevske porodice Fadilpašića, a uz njega i dvije kćeri Atiju i Mejremu.
Negdje poslije njezine druge udaje umrije joj brat Zulfaga, posljednji muški član ove porodice. Time kuća i posjed Fazlagića ostadoše na samoj ženskoj glavi, Ćamkinoj majci Hava-hanumi, te i ona uskoro poslije smrti sinove prijeđe u novi dom svoje kćeri, a s njom i na veliko imanje Fazlagića na Obhođi.
Godina 1827. i iduće bijahu kobne u Ćamkinu životu. Prve joj razuzdani sarajevski janjičari kamenovaše muža kod Jekovačke tabije na Vratniku, kad se usprotivio njihovu zahtjevu da kao kadija i ugledna osoba stavi svoj muhur na jednu njihovu predstavku, uperenu protiv reformi sultana Mahmuda II, a u ljeto iduće godine umrije joj majka i bi sahranjena na porodičnom groblju Šerifija na Alifakovcu.
Ćamka je nadživjele majku punih dvadeset godina. Umrla je god. 1848. I pokopana na Alifakovcu između muža i svoje majke, a hronograme na nadgrobnim spomenicima spjevao je i jednoj i drugog njezin sin Fadil-paša. Tako su s njome izumrli Fazlagići u ženskoj lozi. Ostala je u narodu samo pjesma kao isječak iz prošlosti Sarajeva i sjećanje na tu porodicu.

Ramazansko kolo...

(Omer Pobrić)

Svira: Orkestar Omera Pobrića

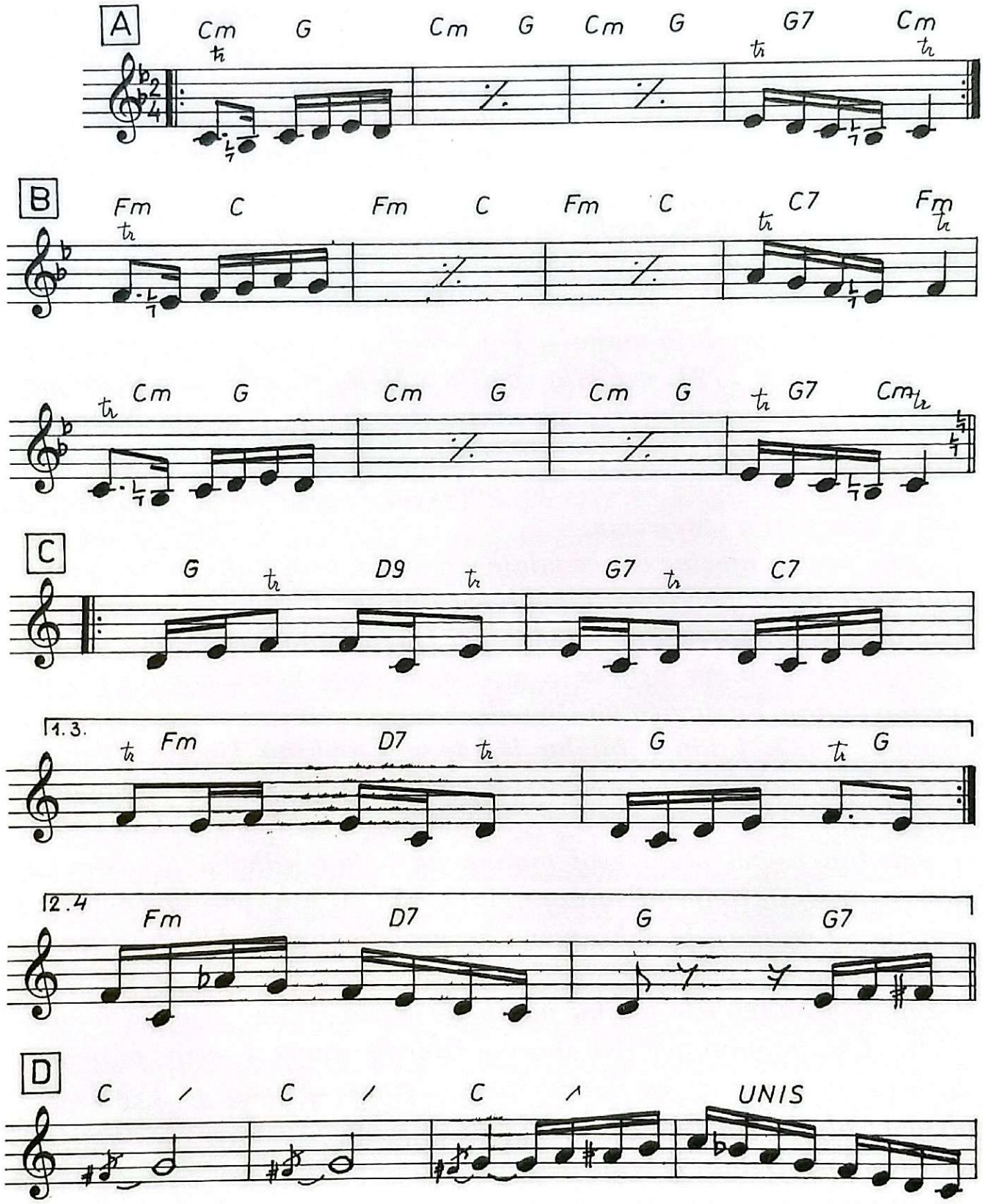

Ramazansko kolo...2

(Omer Pobrić)

Svira: Orkestar Omera Pobrića

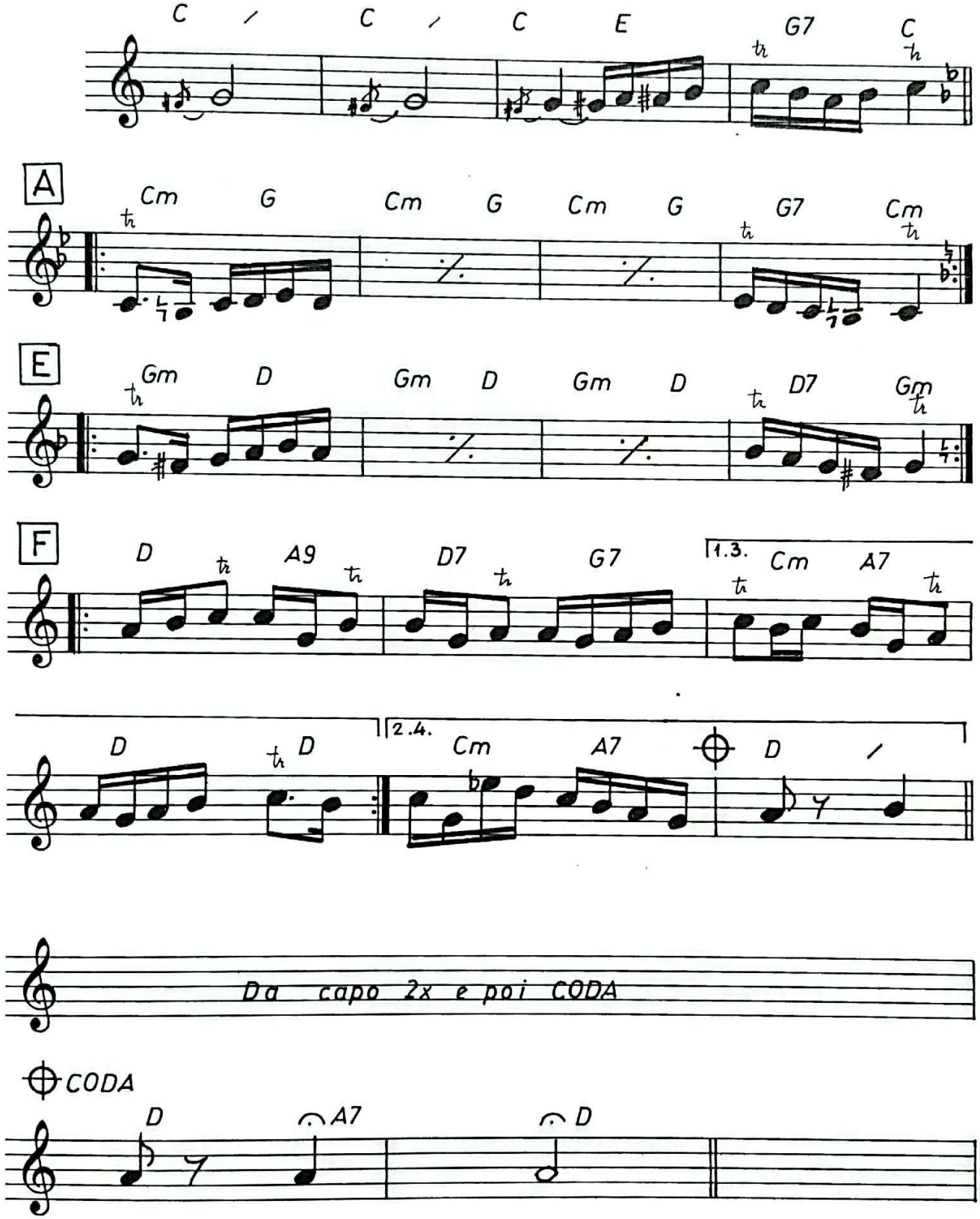

Nejma više, moj jarane...

(O. Pobrić -S. Tulić - O. Pobrić)

Pobjednička pjesma festivala narodne muzike "Ilidža '89"-odlukom Stručnog žirija

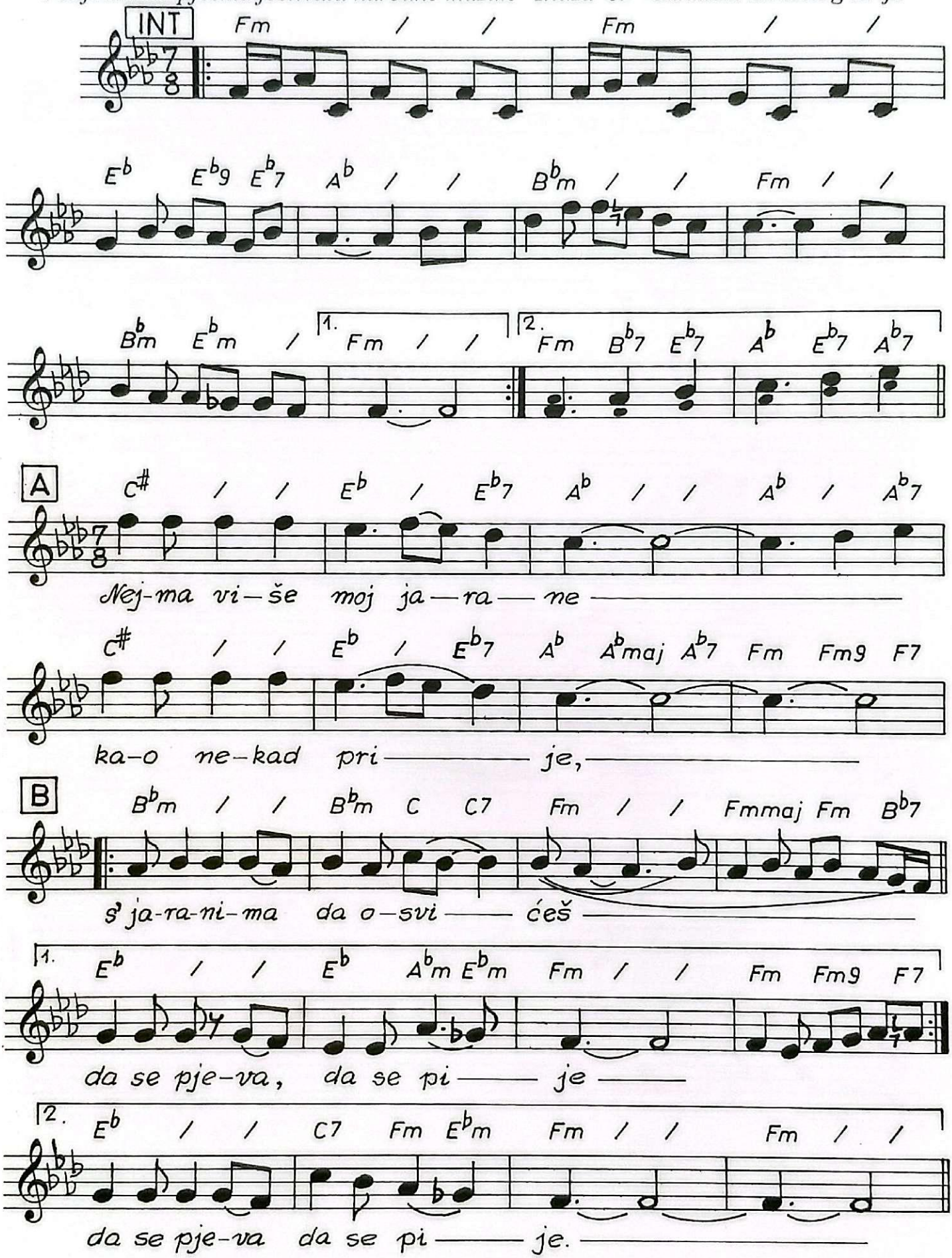

NEMA VIŠE MOJ JARANE
(O. Pobrić - S. Tulić - O. Pobrić)

Pobjednička pjesma Festivala narodne muzike "ILIDŽA 89"
-odlukom stručnog žirija-

Nema više, moj jarane,
kao nekad prije,
s jaranima da osvićeš,
da se pjeva, da se pije.
S jaranima da osvićeš,
da se pjeva, da se pije.

Nema više akšamluka,
nema naših djevojaka,
nema lijepe Đulistane,
da nam pjesmom liječi rane.
Nema lijepe Đulistane,
da nam pjesmom liječi rane.

Ostarismo, moj jarane,
kuda ćemo sada,
kose su nam osijedile,
a srca nam mlada.
Kose su nam osijedile,
a srca nam mlada.

(Pjevali: Senad Ramić, Esad Kovačević)

Po Tasliđži pala magla...

(xxx - xxx - O. Pobrić)

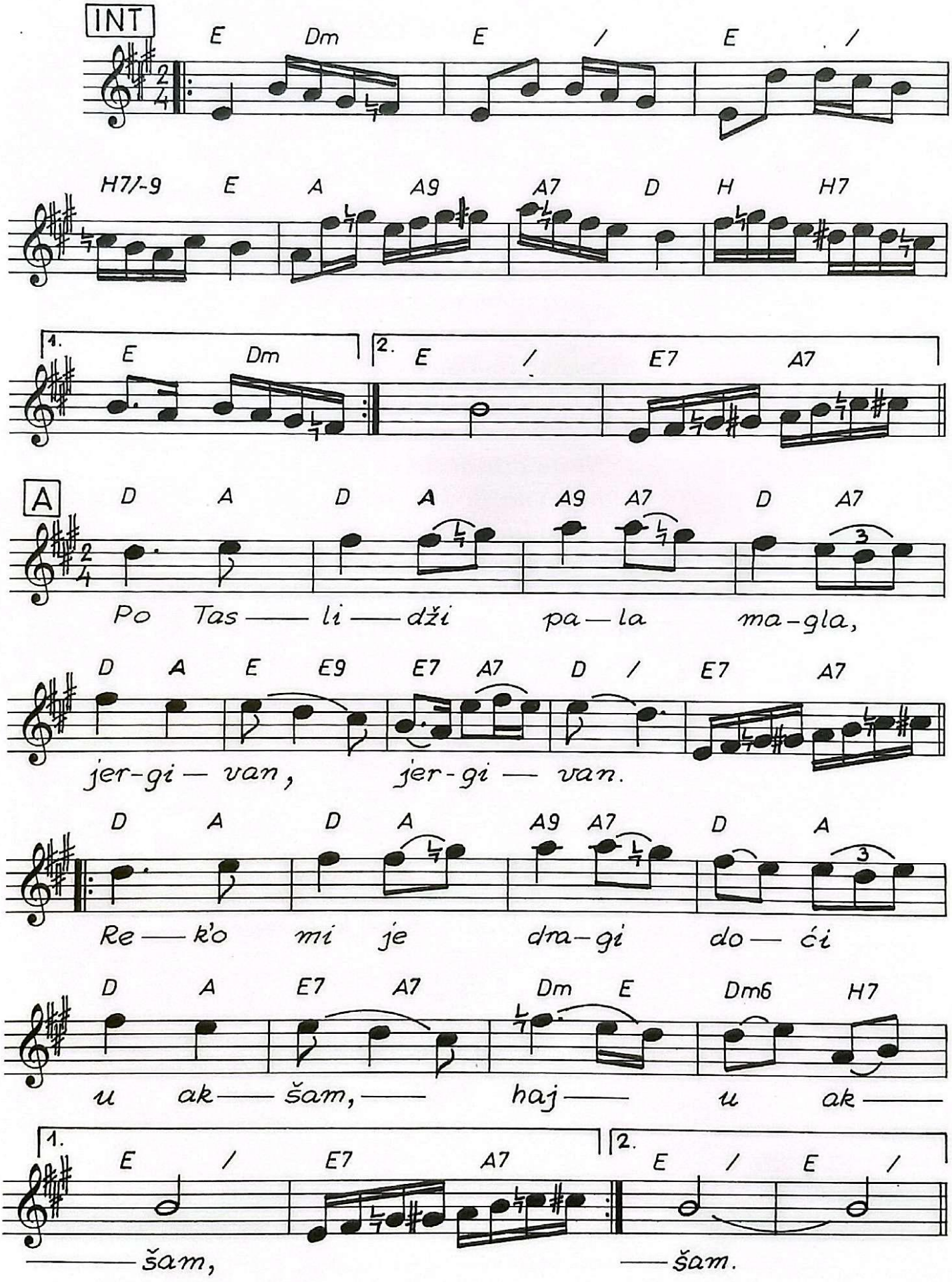

PO TASLIDŽI PALA MAGLA

(xxx - xxx - Omer Pobrić)

Po Taslidži pala magla, jergivan, jergivan,
rek'o mi je dragi doći u akšam, haj, u akšam,
rek'o mi je dragi doći u akšam, haj, u akšam.

Čekah dragog do ponoći i vazdan, i vazdan,
čekah dragog do ponoćo, uzaman, haj, uzaman,
čekah dragog do ponoći, uzaman, haj, uzaman.

Dragi mi se iznenada pojavi, pojavi,
pa kroz prozor moje lice poljubi, haj poljubi,
pa kroz prozor moje lice poljubi, haj poljubi.

(Pjevale: Zarka Šećerkadić, Kadira Ćano)

Za vrijeme osmanlijske vlasti današnja Pljevlja nosila su naziv Taslidža.

U "Sevdahu Bošnjaka" Muhameda Žere ova pjesma ima samo dvije strofe, što je nedovoljno za normalno trajanje. Zapis Hamdi-bega Šahinpašića u trećoj strofi ima stih: "Dragi mi se iznenada povrati". Bolja je varijanta: "Dragi mi se iznenada pojavi", jer ako je "povrati", znači da je već bio.

Rasla je ruža...

(xxx - xxx - O. Pobrić)

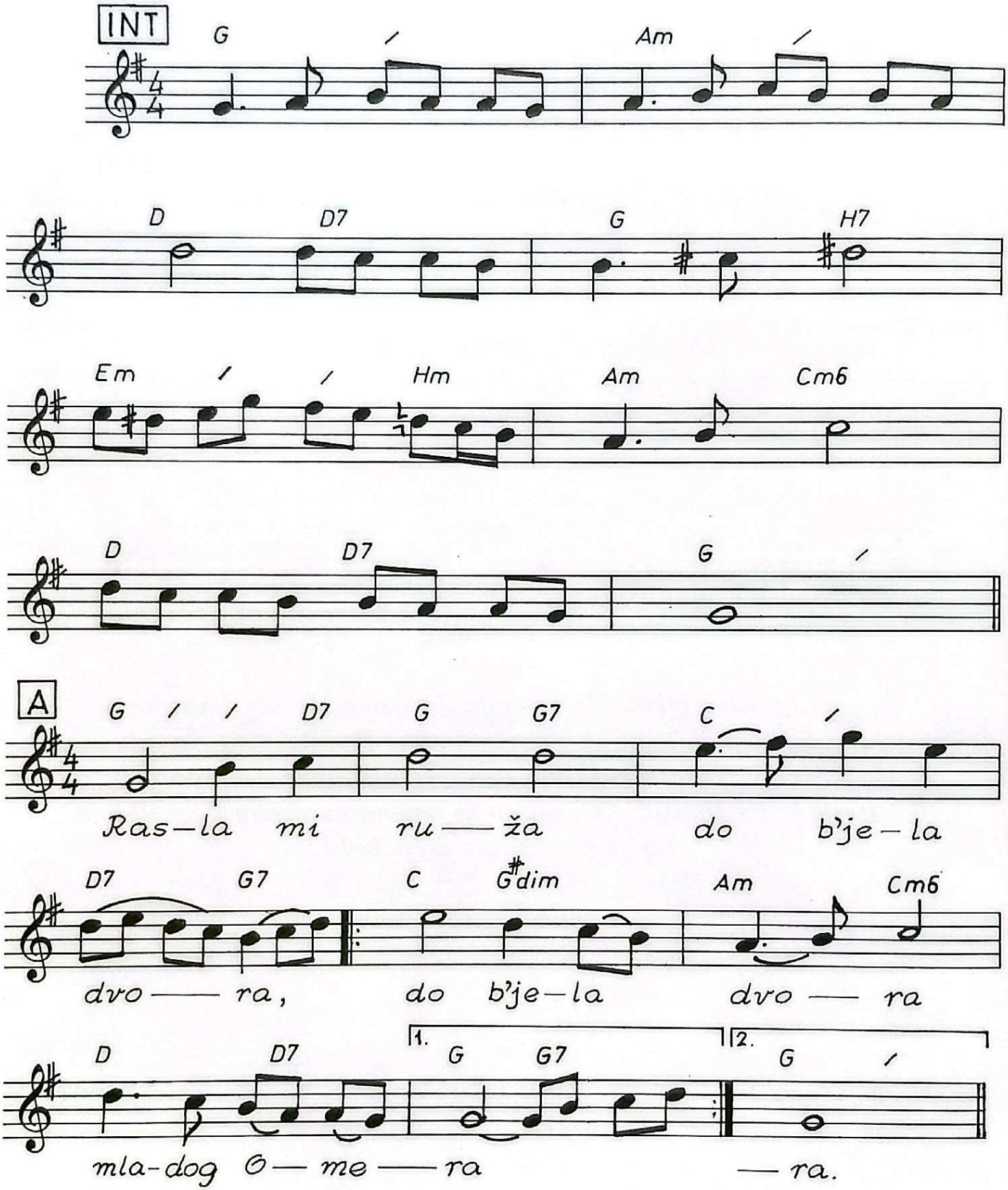

RASLA JE RUŽA

(xxx - xxx - Omer Pobrić)

Rasla je ruža do bijela dvora,
do b'jela dvora mladog Omera.
Tu je mlad Omer konja potkiv'o,
s pendžera njega draga gledala.

S pendžera njega milo gledala,
iz sveg se glasa na njeg smijala.
Njojzi govori dilber-Omere;
"S pendžera siđi, l'jepa djevojko!

Ukovah konja na te gledajući,
gledajući tvoje oko garavo!"
"To sam i htjela, moje gledanje,
da ga ukuješ, da ne putuješ!"

(Pjevale: Ljubica Berak, Zehra Deović)

Uzeh đugum i maštrafu...

(xxx - xxx - Omer Pobrić)

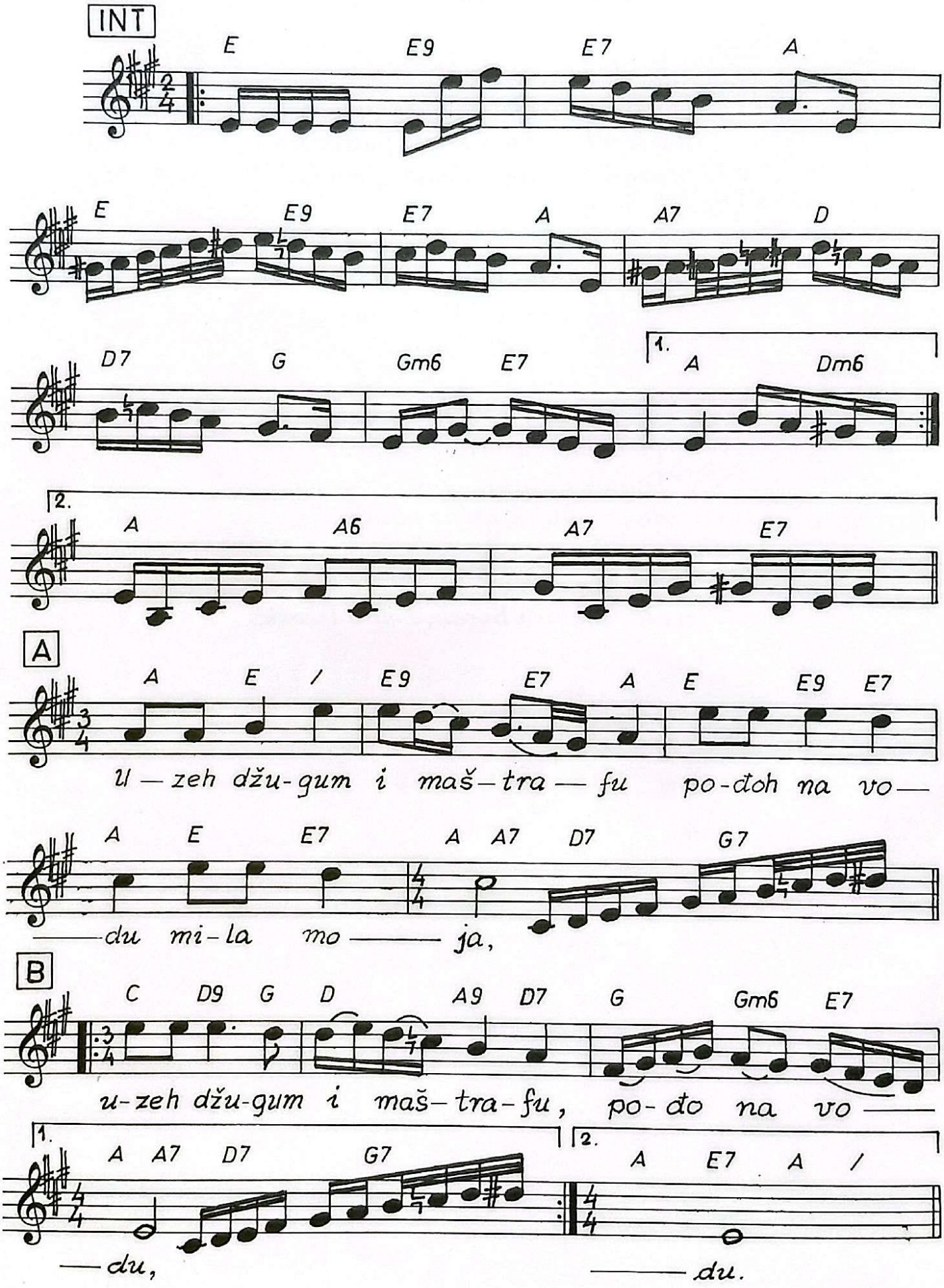

UZEH ĐUGUM I MAŠTRAFU

(xxx - xxx - Omer Pobrić)

Uzeh đugum i maštrafu, pođoh na vodu,
mila moja,
uzeh đugum i maštrafu, pođoh na vodu.
Uzeh đugum i maštrafu, pođoh na vodu.

Sretoh dragu u đul-bašči, pod karanfilom,
mila moja,
sretoh dragu u đul-bašči, pod karanfilom.
Sretoh dragu u đul-bašči, pod karanfilom.

Sretosmo se, ljubismo se, darivasmo se,
mila moja,
sretosmo se, ljubismo se, darivasmo se.
Sretosmo se, ljubismo se, darivasmo se.

Ja joj dadoh zlatnu burmu, burmu s jabukom,
mila moja,
ona meni vezen jagluk i poljupca dva.
Ona meni vezen jagluk i poljupca dva.

(Pjeva Džavid Pamuković)

Prusačko kolo...

(O. Pobrić - S. Isović)

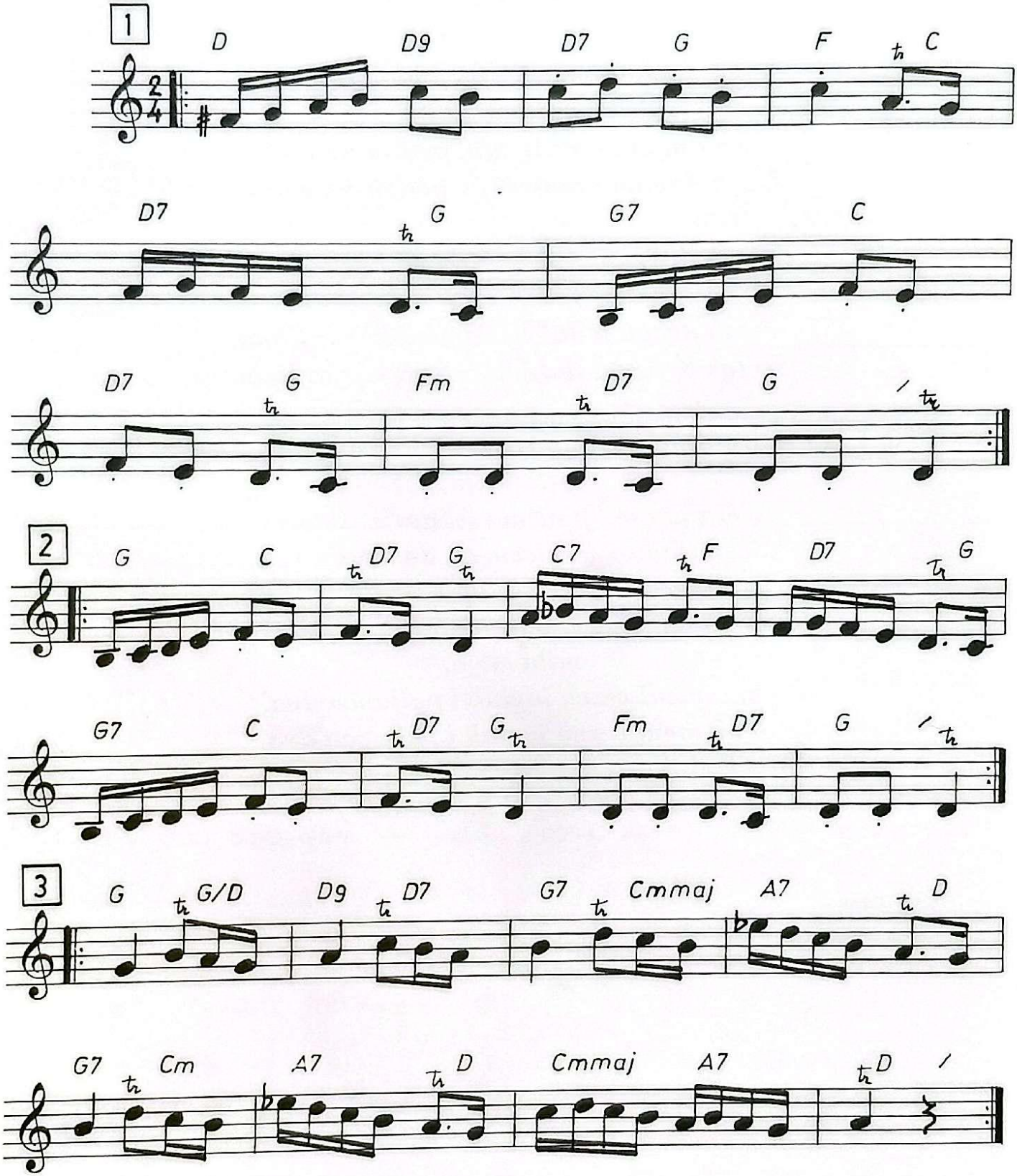

SPISAK NUMERA NA CD – 4

1. Od mora idu svatovi	*4,00*
2. Oj Mostaru, moj beharu	*3,07*
3. Oči moje, kletvom bih vas kleo	*4,27*
4. Zvijezda tjera mjeseca	*2,29*
5. Zlatino kolo	*4,23*

	18,27
6. Čempres viti	*4,54*
7. Šehidski rastanak	*5,08*
8. Vihor ružu niz polje tjeraše	*4,13*
9. Hajrudinovo kolo	*4,16*

	18,32
10. Emina	*5,15*
11. Čador penje Bosna Meho	*4,14*
12. Hej kafano, ostavljam te	*4,49*
13. Romanijsko kolo	*3,59*

	18,19
14. U Trebinju gradu	*4,25*
15. U tuđoj zemlji	*4,24*
16. Sjetuje me majka	*5,20*
17.Mirzino kolo	*3,51*

	18,02
UKUPNO:	*73,22*

Od mora idu svatovi...

(xxx -xxx - O. Pobrić)

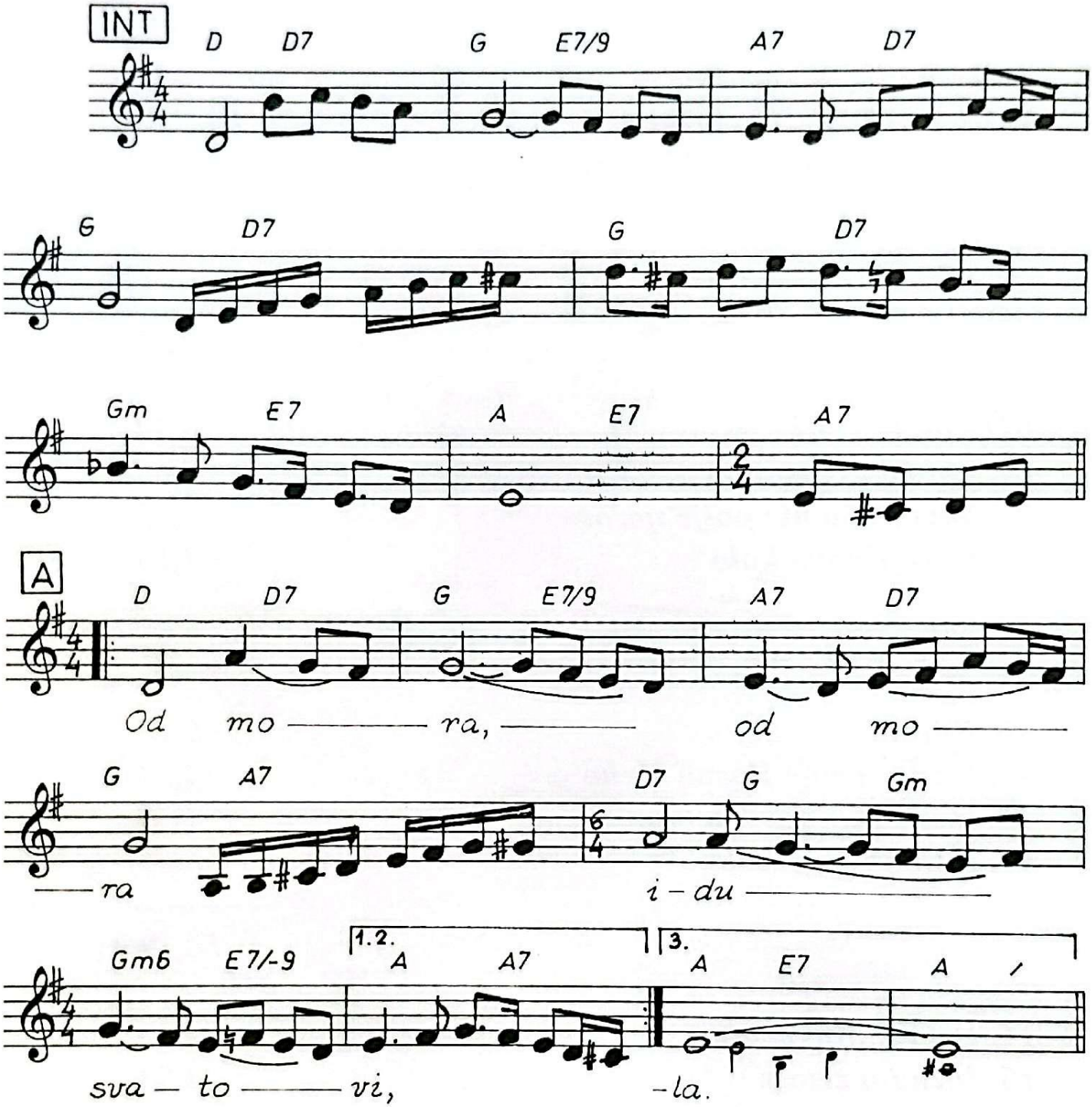

OD MORA IDU SVATOVI

(xxx - xxx - Omer Pobrić)

Od mora, od mora idu svatovi,
da vode, da vode Ajku Sarajku,
Ajka je, Ajka je majki plakala.

"Ne daj me, ne daj me, majko, daleko,
osta mi, osta mi cv'jeće nejako,
često ga, često ga, majko, zaljevaj.

Uvečer, uvečer, toplim suzama,
ujutro, ujutro, hladnim rosama,
ujutro, ujutro, hladnim rosama."

(Pjevala Nusreta Kobić)

Oj, Mostaru, moj beharu...

(I.A. Šerbo -I.A. Šerbo - O. Pobrić)

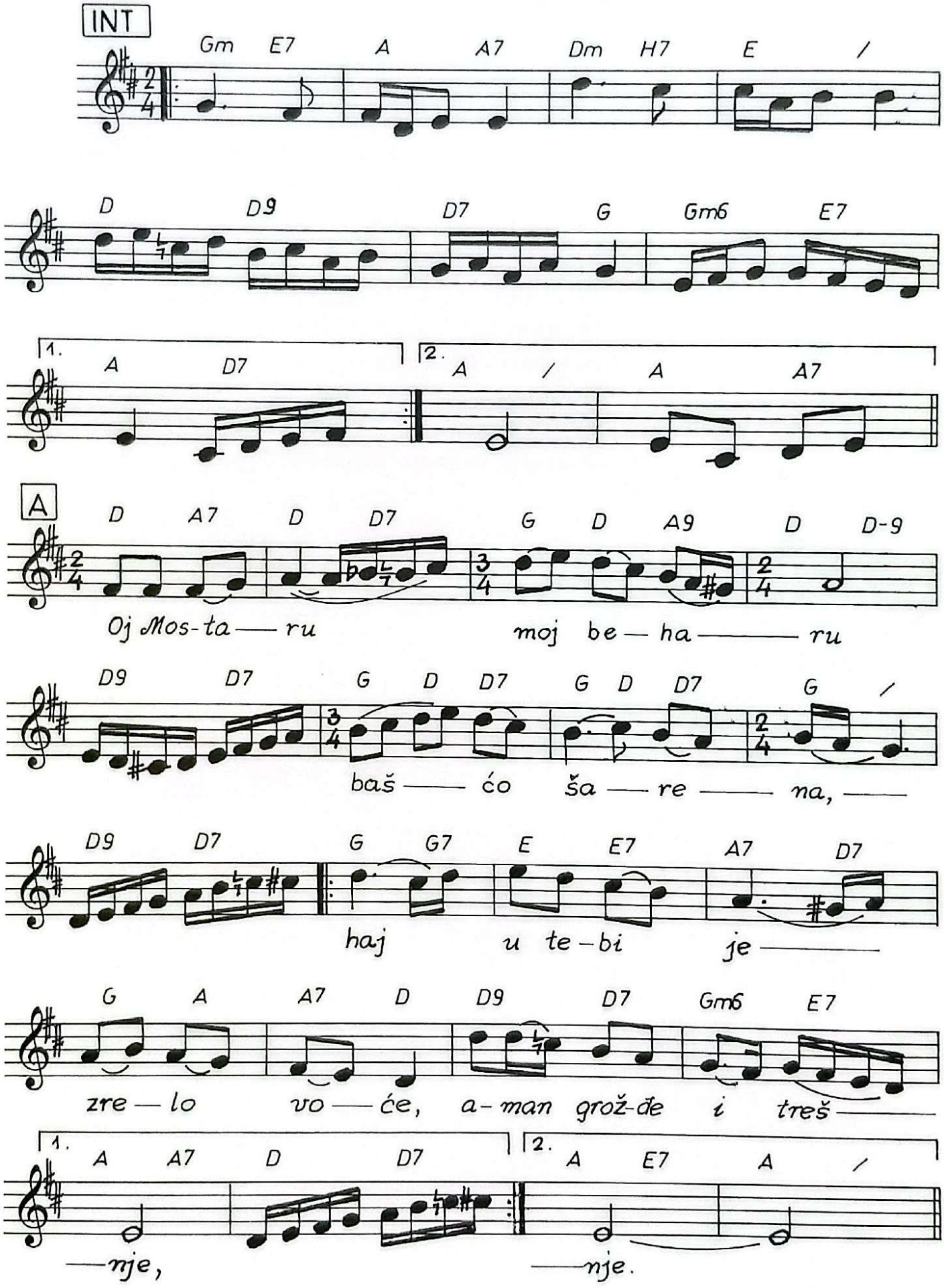

OJ MOSTARU, MOJ BEHARU
(Jozo Penava - Omer Pobrić)

Oj Mostaru, moj beharu, baščo šarena,
haj, u tebi je zrelo voće, aman, grožde i trešnje,
haj, i djevojke Hercegovke, aman, ljepša od ljepše.

U tebi je momčadija, čila, vesela,
haj, grožđe beru, vino piju, aman, pjesme pjevaju,
haj, s djevojkama ašikujuć', aman, zoru čekaju.

U tebi je Radobolja, bistra, studena,
haj, i Neretva plahovita, aman, tihog žubora,
haj, s potocima krivudavim, aman, duga do mora.

U tebi je srce moje davno ostalo,
haj, kod djevojke Hercegovke, slatke kao med,
haj, bar da sam je poljubio, aman, ubio je led.

(Pjevao Safet Isović)

Oči moje,kletvom bih vas kleo...

(R. Živković -S. Kafedžić - O. Pobrić)

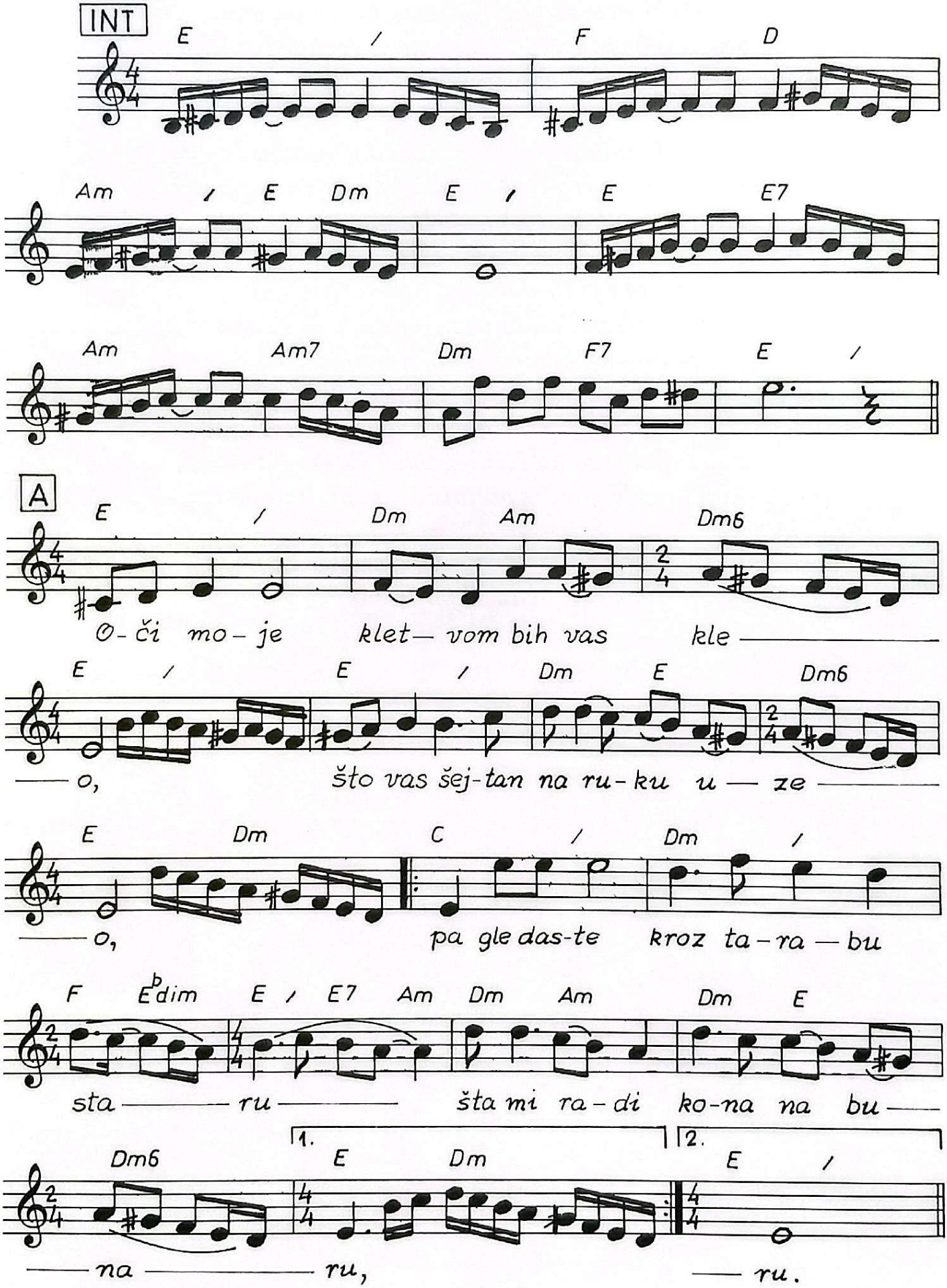

OČI MOJE, KLETVOM BIH VAS KLEO
(R. Živković - S. Kafedžić - O. Pobrić)

Oči moje, kletvom bih vas kleo,
što vas šejtan na ruku uzeo,
pa gledaste kroz tarabu staru,
šta mi radi kona na bunaru.
Pa gledaste kroz tarabu staru,
šta mi radi kona na bunaru.

Srebren ibrik u ruke uzela,
raskopčala suncu njedra bijela,
pa ih hladi vodom iz bunara,
srce moje kida iz njedara.
Pa ih hladi vodom iz bunara,
srce moje kida iz njedara.

Drhtao sam k'o list na jablanu,
gledajući konu raskopčanu,
srce vrisnu, pamet se okrenu,
skočih mlađan u avliju njenu.
Srce vrisnu, pamet se okrenu,
skočih mlađan u avliju njenu.

Sad je na me k'o na vuka hajka,
šta učinih, žalosna mi majka,
kriv sam, rekoh, ja: u ovom satu,
vješajte me o koninom vratu.
Kriv sam, rekoh, ja: u ovom satu,
vješajte me o koninom vratu.

(Pjevali: Safet Isović, Džavid Pamuković)

Zvijezda tjera mjeseca...

(xxx - xxx - O. Pobrić)

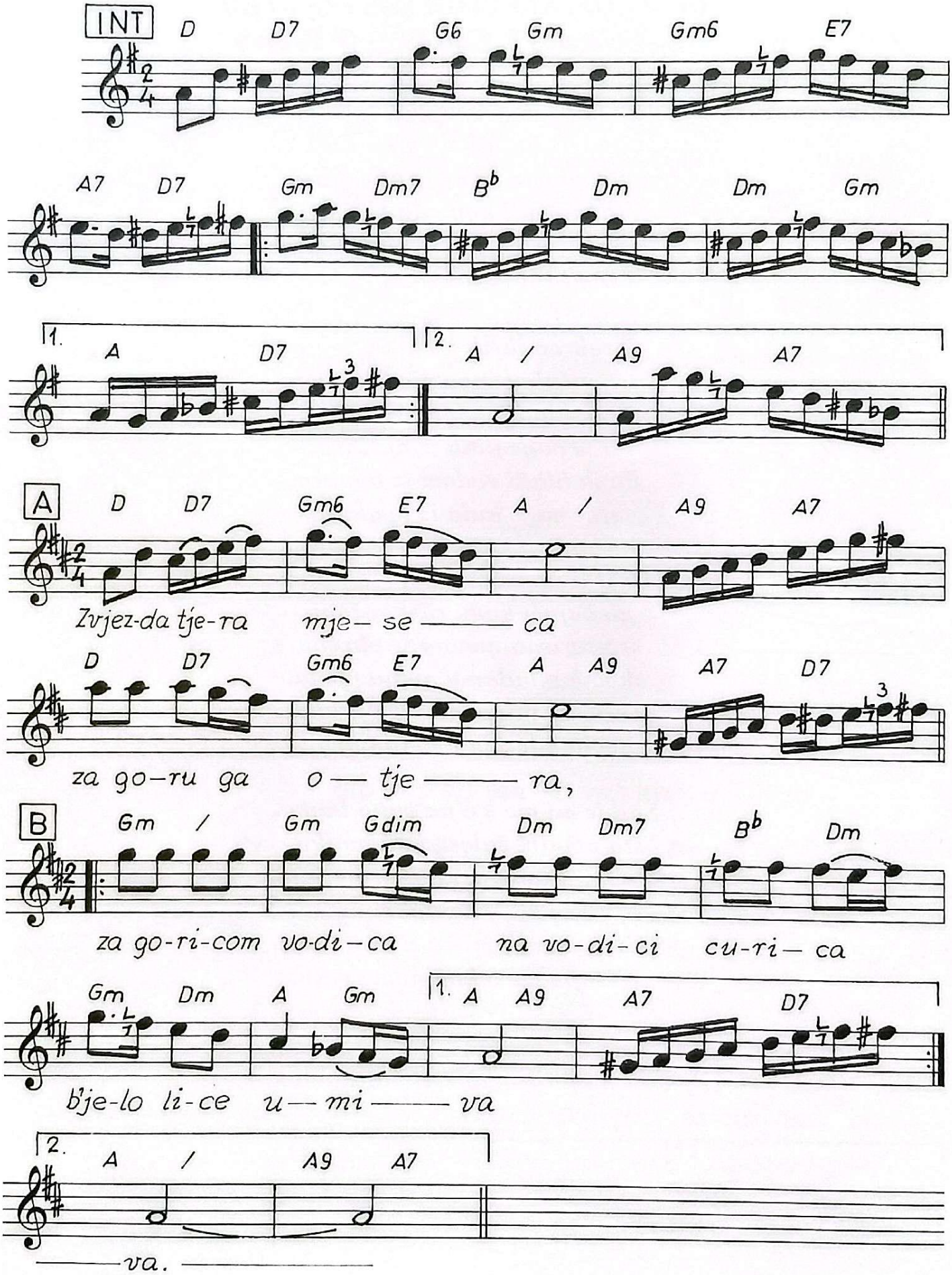

ZV'JEZDA TJERA MJESECA

(xxx - xxx - Omer Pobrić)

Zv'jezda tjera mjeseca,
za goru ga otjera,
za goricom vodica, na vodici curica,
b'jelo lice umiva.
Za goricom vodica, na vodici curica,
B'jelo lice umiva.

"Daj mi malo vodice,
iz te bijele ručice!"
"Ne dam, dragi, ni kapi, nek ti duša iskapi,
zbog sinoćnje besjede!
Ne dam, dragi, ni kapi, nek ti duša iskapi,
zbog sinoćnje besjede!

Zbog sinoćnje besjede,
i rumene jabuke,
drugoj daješ rumene, meni mladoj uvehle,
uvehla ti duša ta!
Drugoj daješ rumene, meni mladoj uvehle,
uvehla ti duša ta!"

(Pjevale: Hanka Paldum, Sabira Fazlić)

Zlatino kolo...

(O. Pobrić)

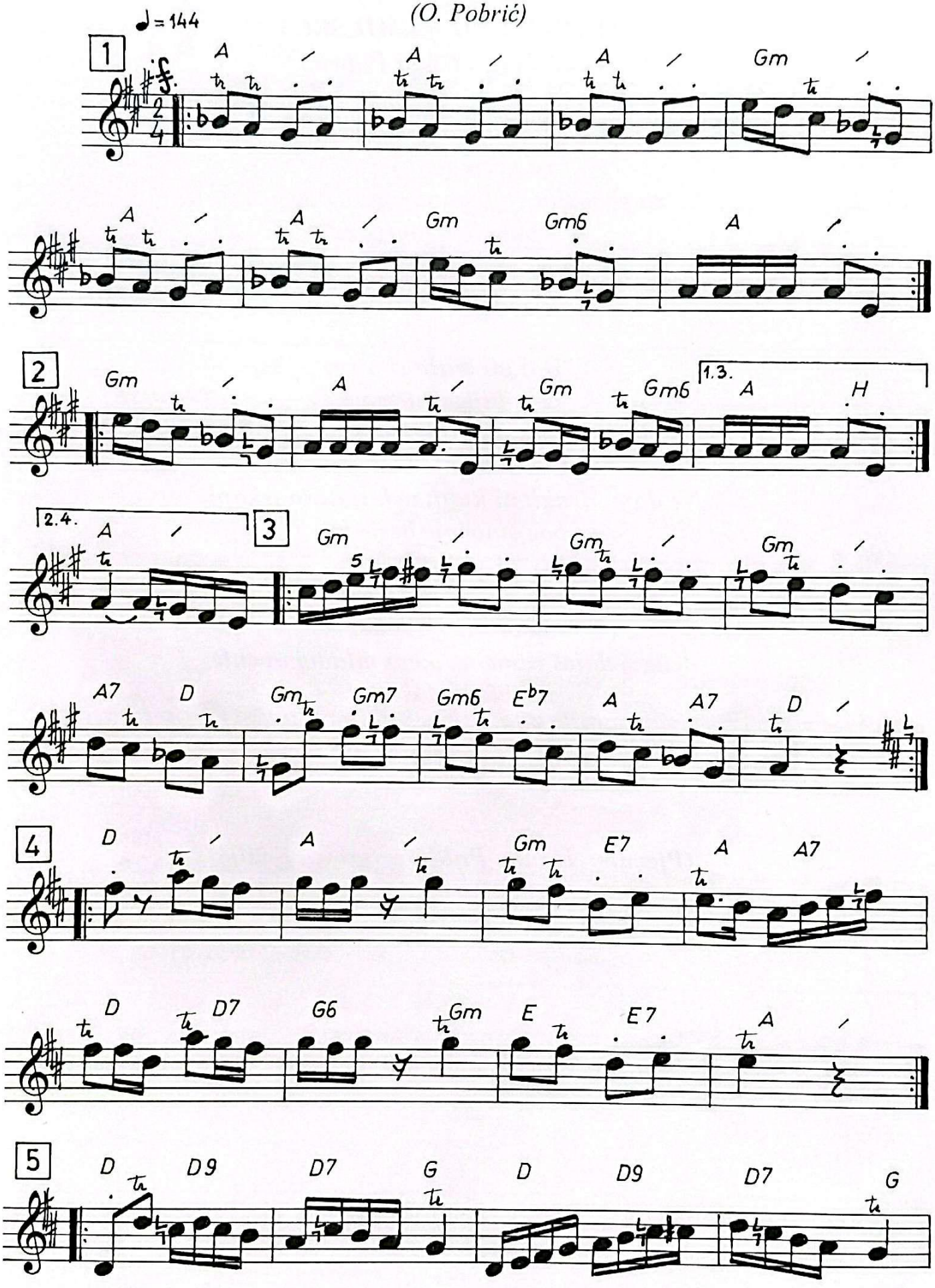

Zlatino kolo... 2

(O. Pobrić)

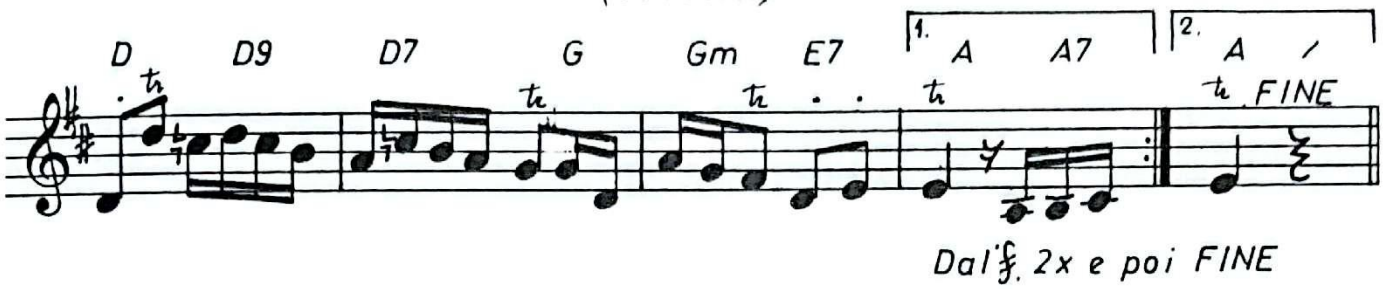

Dal 𝄋 2x e poi FINE

Čempres viti...

(xxx - xxx - O. Pobrić)

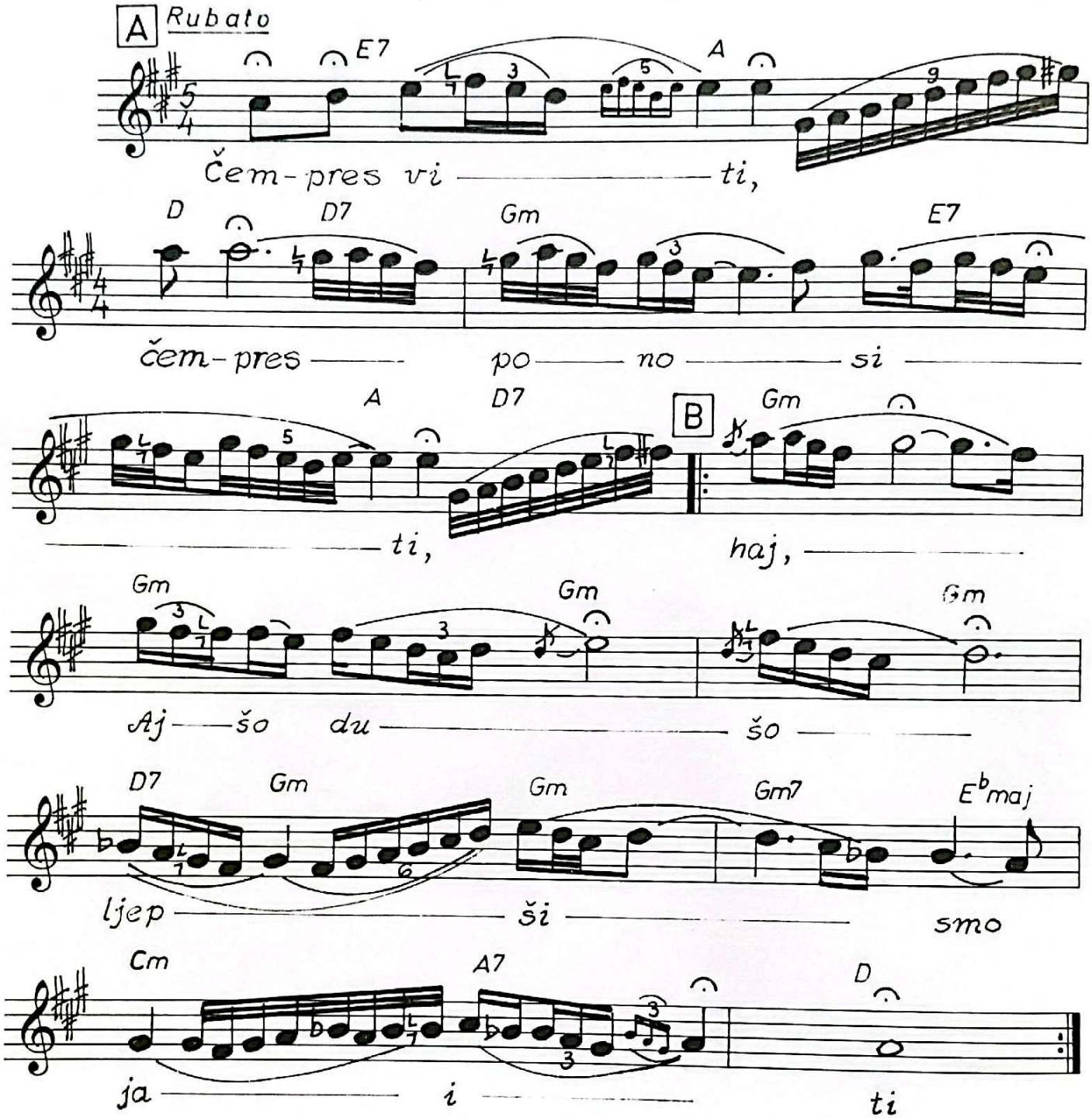

ČEMPRES VITI

(xxx - xxx - obrada: Omer Pobrić)

Čempres viti, čempres ponositi,
haj, Ajšo, dušo, ljepši smo ja i ti.

Ti si zora, a ja noćca pusta,
haj, zora rudi, ja ti ljubim usta.

A kad svane i sunce ograne,
haj, morat ću se s tobom da rastanem.

(Pjevali: Beba Selimović, Safet Isović)

Šehidski rastanak...

(xxx - Benjamin Isović - arr. Omer Pobrić)

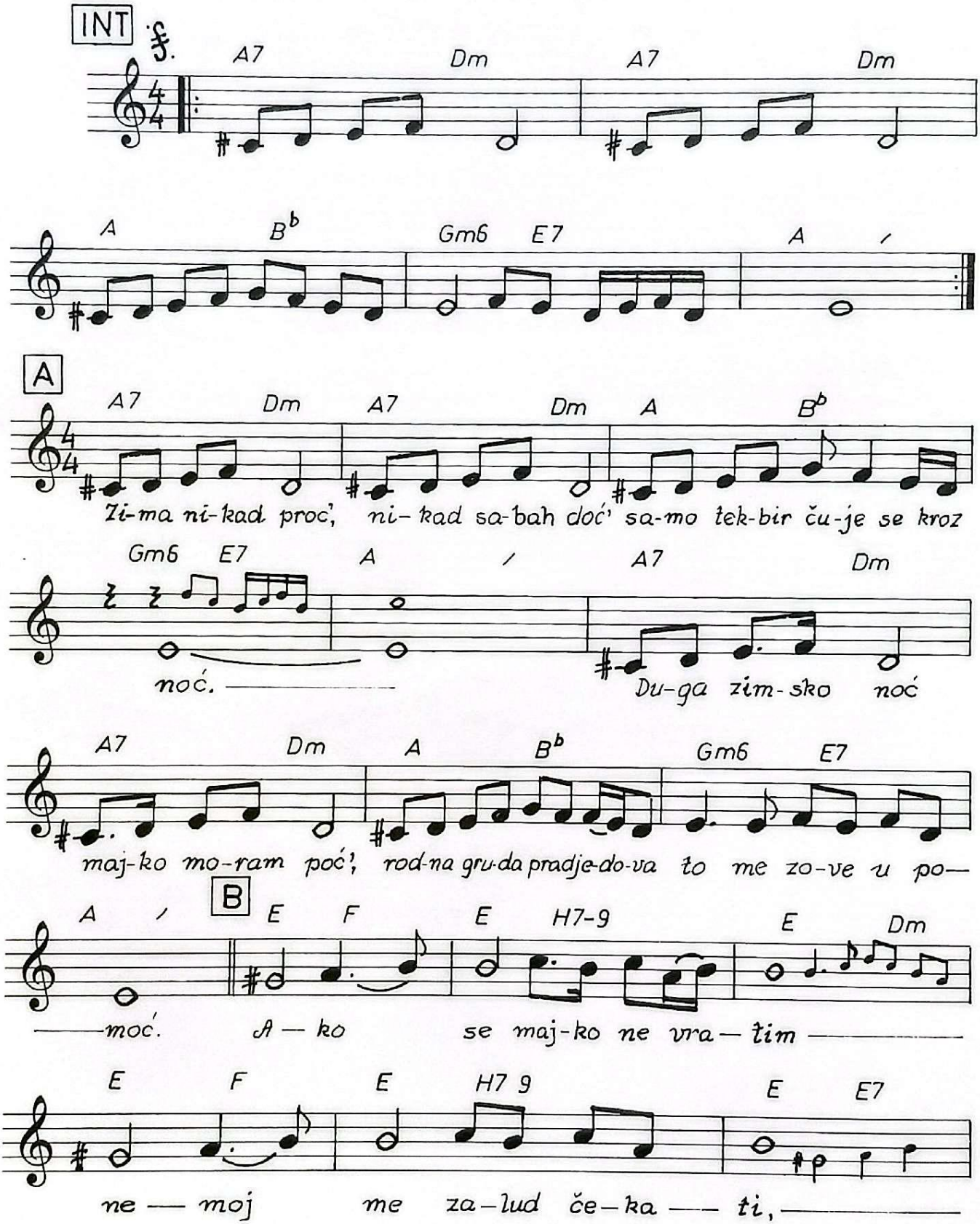

Šehidski rastanak...2

(xxx - Benjamin Isović - arr. Omer Pobrić)

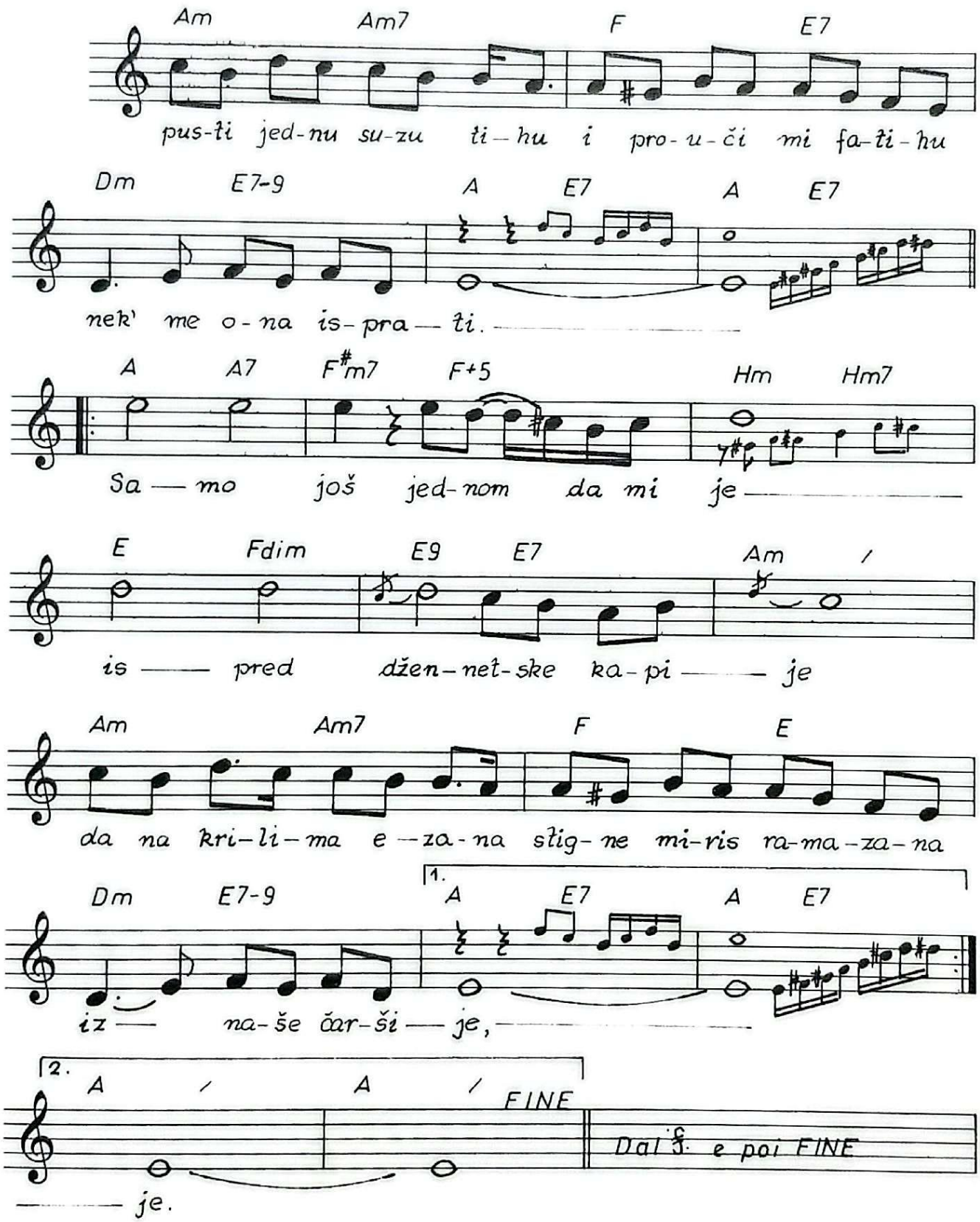

ŠEHIDSKI RASTANAK

(xxx - Benjamin Isović - Omer Pobrić)

Zima nikad proć', nikad sabah doć',
samo tekbir čuje se kroz noć.
Duga hladna noć, majko, moram poć',
Rodna gruda pradjedova, to me zove u pomoć.

Ako se, majko, ne vratim, nemoj me zalud čekati,
pusti jednu suzu tihu i prouči mi fatihu,
nek me ona isprati.
Samo još jednom da mi je, ispred džennetske kapije,
da na krilima ezana stigne miris ramazana,
iz naše čaršije.
Samo još jednom da mi je, ispred džennetske kapije,
da na krilima ezana stigne miris ramazana,
iz naše čaršije.

Nijet veliki, zulum dušmanski,
sabur, nam i inad u nama, silan bosanski.
Duga, hladna noć, valja meni poć',
rodna gruda pradjedova evo zove u pomoć.

Čuvaj mi sestru, pazi je, jer, majko, jednom da mi je,
vidjeti iz zemlje rosne, kako šćeri moje Bosne,
sad rađaju gazije.
Samo još Bosne da mi je, pa da me sevdah opije,
da me bude pjesme stare i mujezin sa munare,
sa Bijele džamije.
Samo još Bosne da mi je, pa da me sunce ogrije,
da me bude pjesme stare i mujezin sa munare,
sa Bijele džamije.

(Pjevali: Safet Isović, Esad Kovačević)

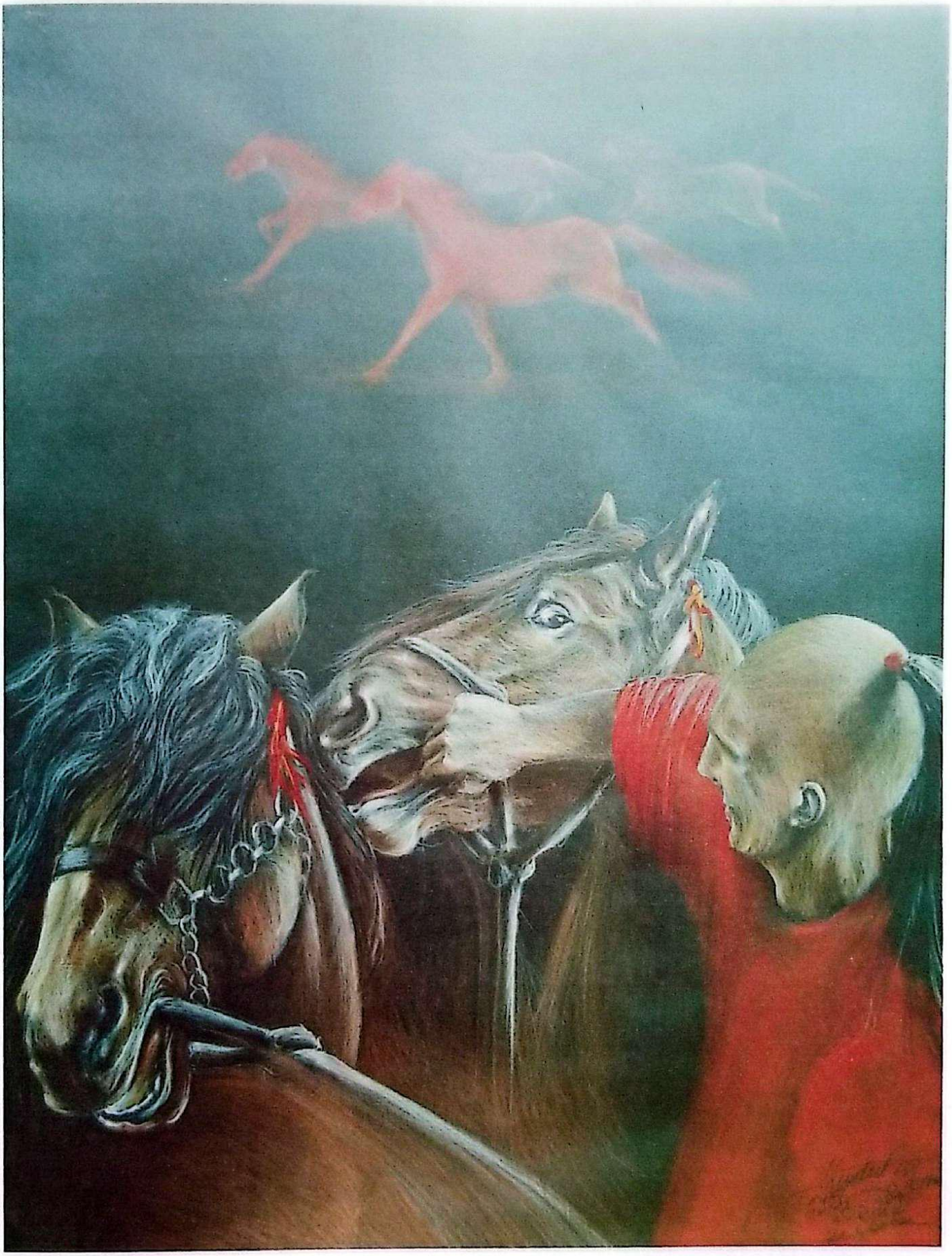

Vihor ružu niz polje tjeraše...

(xxx - xxx - obrada O. Pobrić)

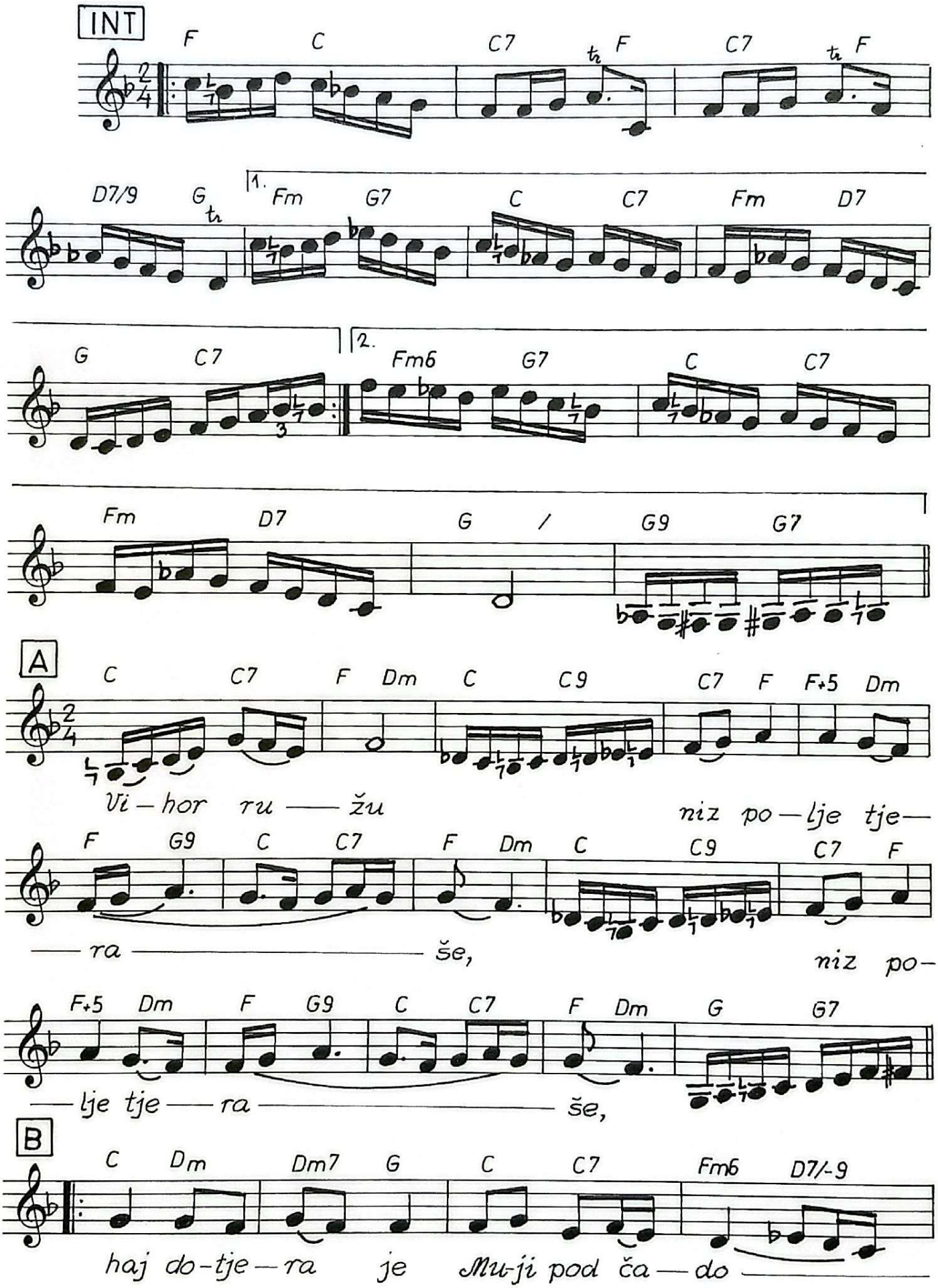

Vihor ružu niz polje tjeraše... 2

(xxx - xxx - obrada O. Pobrić)

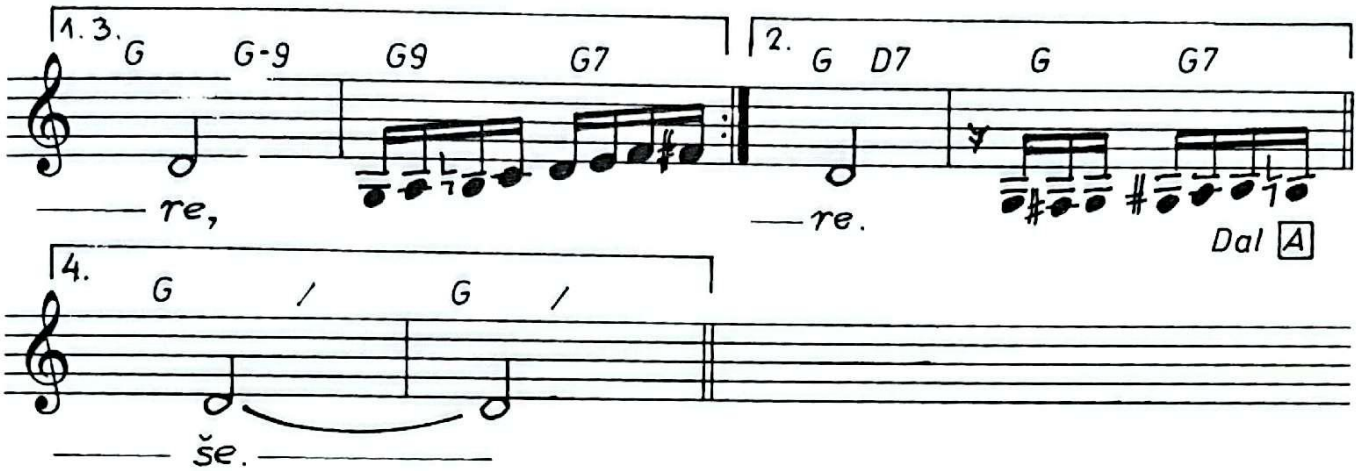

VIHOR RUŽU NIZ POLJE TJERAŠE

(xxx - xxx - obrada: Omer Pobrić)

Vihor ružu niz polje tjeraše, niz polje tjeraše,
haj, dotjera je Muji pod čadore,
haj, dotjera je Muji pod čadore.

Pod čadorom niko ne bijaše, niko ne bijaše,
haj, samo Mujo rane bolovaše,
haj, samo Mujo rane bolovaše.

"Bolan Mujo, bole li te rane, bole li te rane?"
"Haj, da ne bole, ne b' se rane zvale,
haj, da ne bole, ne b' se rane zvale."

"Sedam rana od sedam jarana, od sedam jarana,
haj, osma rana - udaje se draga,
haj, osma rana - udaje se draga.

Sve bih rane prebolio lahko, prebolio lahko,
haj, osmu ranu ne mogu nikako,
haj, osmu ranu ne mogu nikako."

(Pjevala Hasiba Agić)

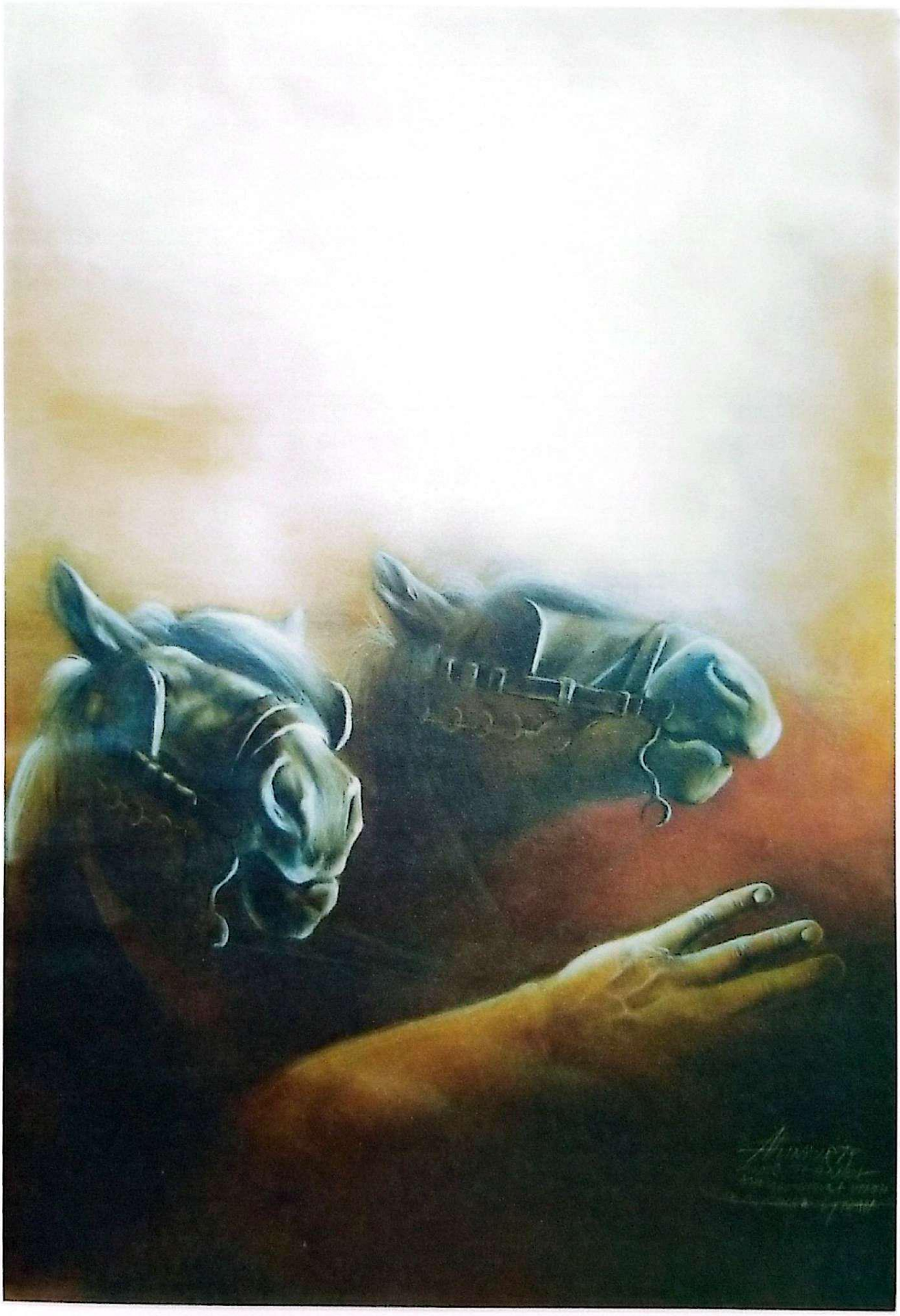

Hajrudinovo kolo...

(Omer Pobrić)

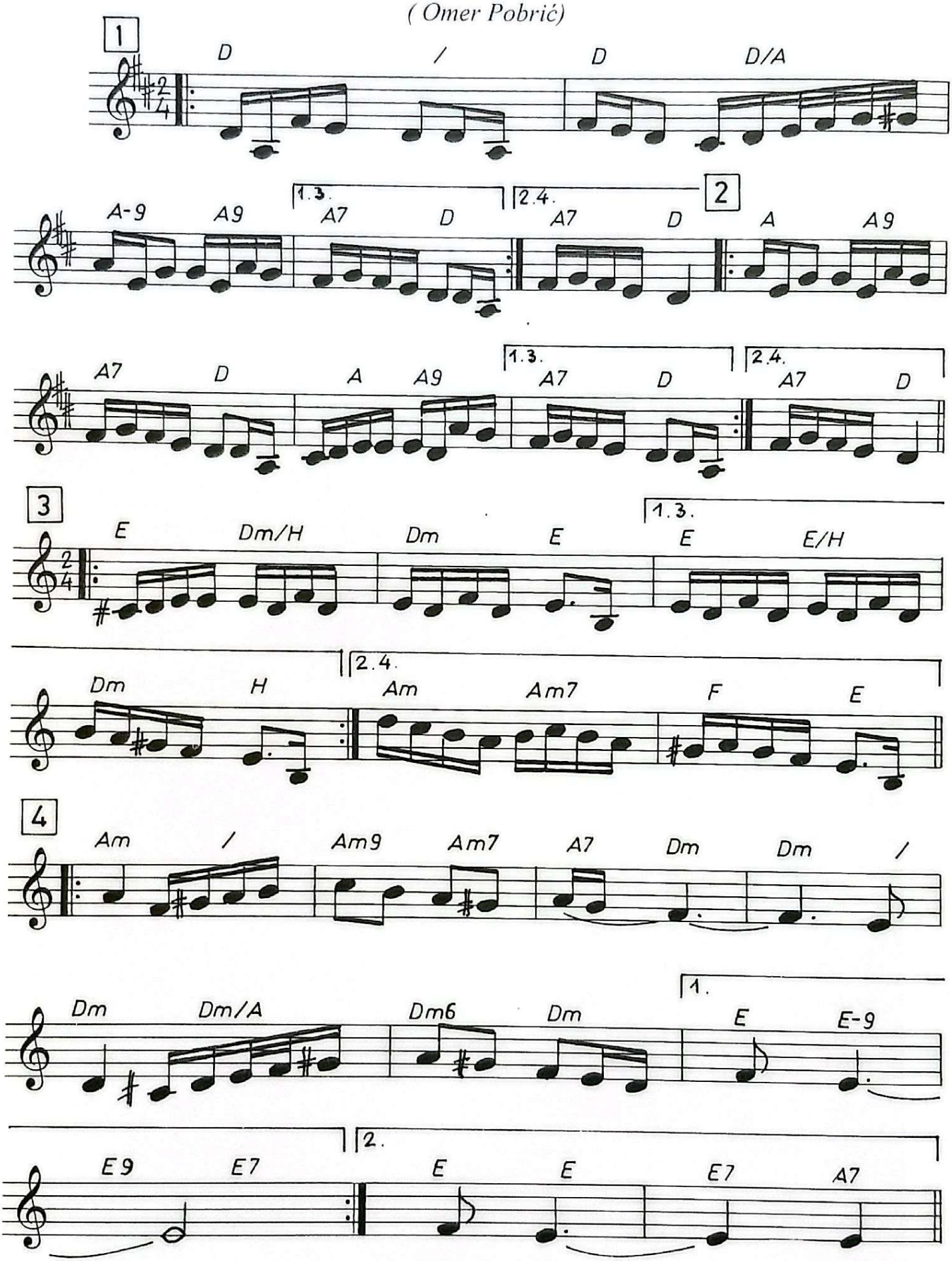

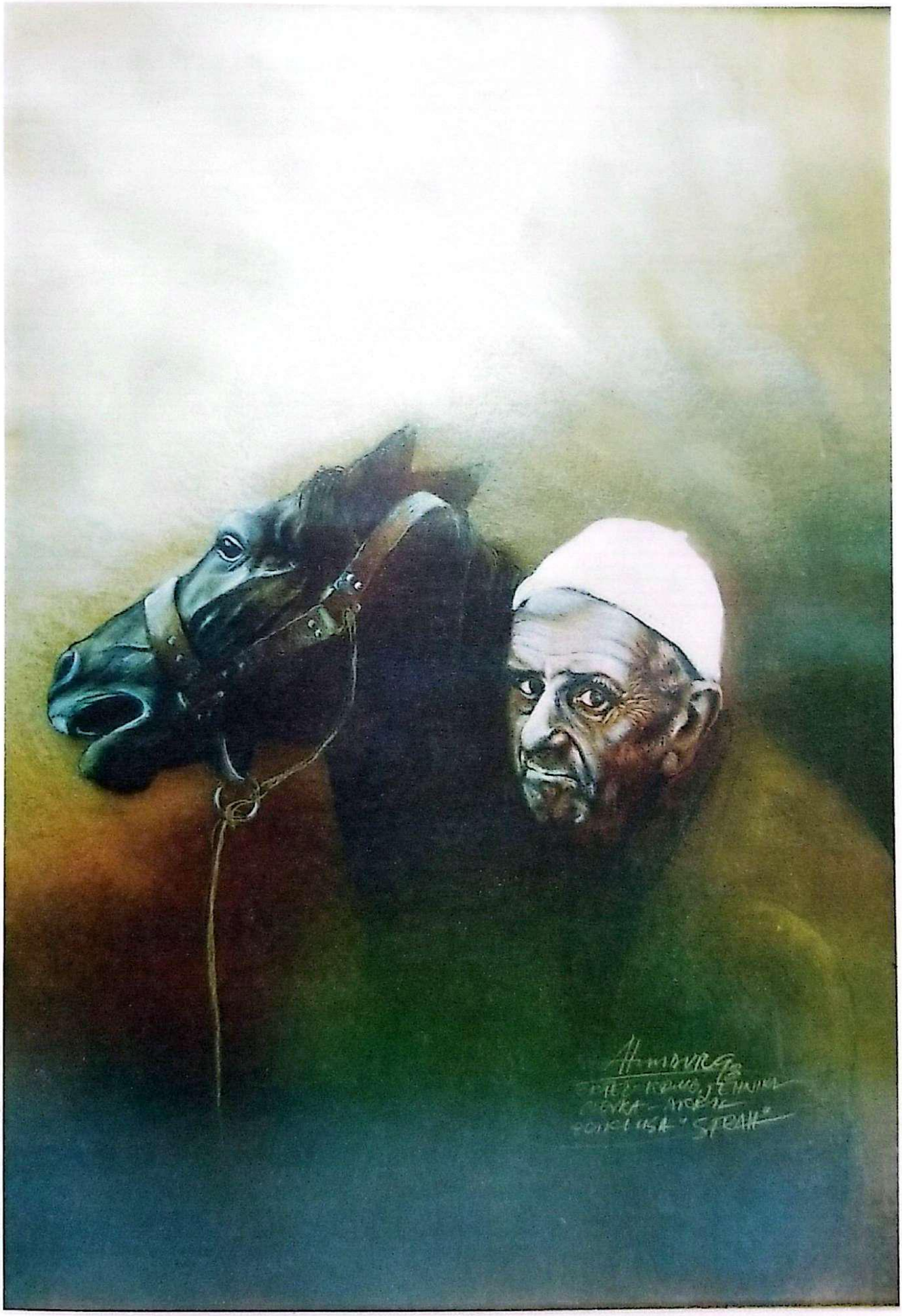

Emina...

(xxx - A. Šantić - O. Pobrić)

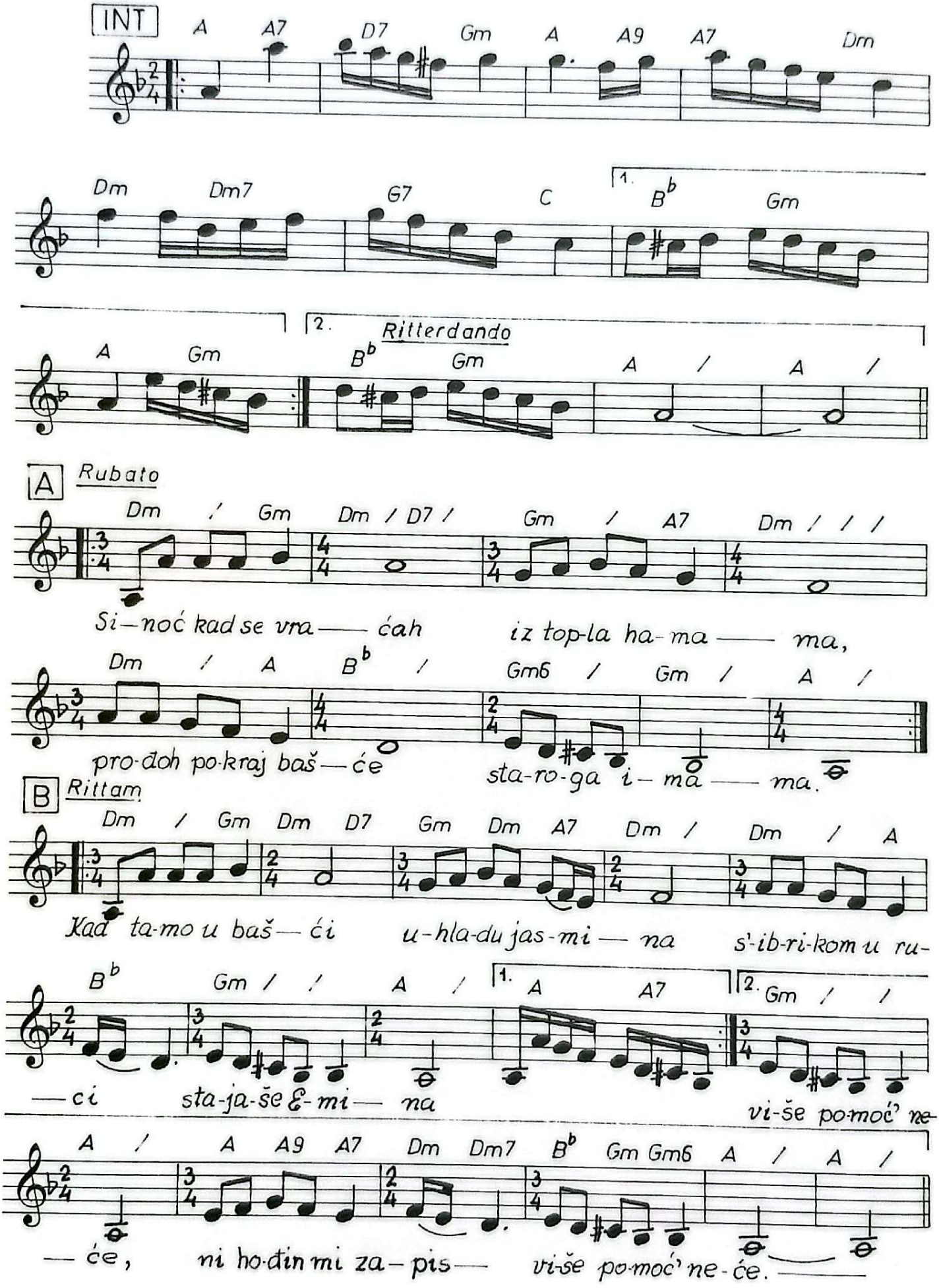

EMINA

(xxx - A. Šantić - O. Pobrić)

Sinoć kad se vraćah iz topla hamama,
prođoh pokraj bašče staroga imama;
Kad tamo u bašči, u hladu jasmina,
s ibrikom u ruci stajaše Emina.

Ja kakva je pusta! Tako mi imana,
stid je ne bi bilo da je kod sultana.
Pa još kada šeće i plećima kreće...
ni hodžin mi zapis više pomoć' neće!

Ja joj nazvah selam. Al, tako mi dina,
ne šće ni da čuje lijepa Emina,
već u srebren ibrik zahvatila vode,
pa niz bašču đule zaljevati ode.

S grana vjetar puhnu, pa niz pleći puste,
rasplete joj one pletenice guste,
zamirisa kosa, k'o zumbuli plavi,
a meni se krenu bururet u glavi!

Malo ne posrnuh, jest tako mi dina,
Al' meni ne dođe lijepa Emina,
samo me je jednom pogledala mrko,
niti haje, alčak, što za njome crko'!...

(Pjevali: Himzo Polovina, Edin Pandur)

Čador penje Bosna Meho...

(xxx - xxx - O. Pobrić)

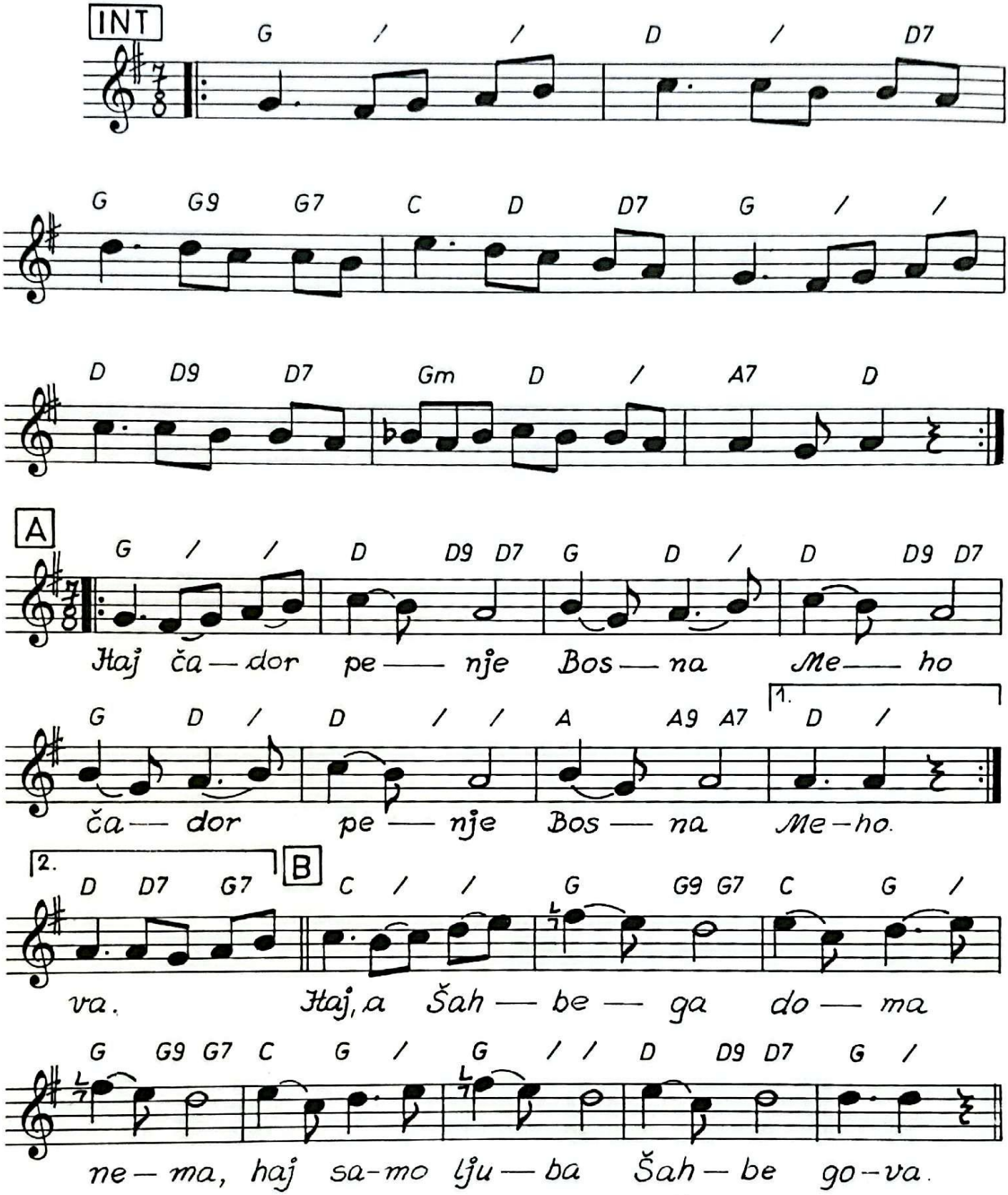

ČADOR PENJE BOSNA MEHO

(xxx - xxx – obrada: O. Pobrić)

Haj, čador penje Bosna Meho,
čador penje Bosna Meho.
Haj, ispred dvora Šahbegova,
ispred dvora Šahbegova.
Haj, a Šahbega doma nema, a Šahbega doma nema.
Haj, samo ljuba Šahbegova, samo ljuba Šahbegova.

Haj, ne penj' čador, Bosna Meho,
ne penj' čador, Bosna Meho.
Haj, čador ću ti oboriti, čador ću ti oboriti.
Haj, čador sohe polomiti, čador sohe polomiti.

Haj, urodila biber-gora,
urodila biber-gora.
Haj, sve biberom i biserom, sve biberom i biserom.
Haj, nema goru ko da bere, nema goru ko da bere.
Haj, samo momče i djevojče, samo momče i djevojče.

Haj, lijepa Mušva duša, vodu gazi,
nad vodu se nadnijela.
Haj, sama sebi govorila, Dragi Bože, lijepa li sam.
Haj, još da su mi crne oči, još da su mi crne oči.
Haj, sve bih momke zanijela,
sve bih momke zanijela.

(Pjevao Džavid Pamuković)

Ovu pjesmu sam naučio od Salke Ceribašića iz Bosanskog Šamca.

Hej kafano, ostavljam te...

(Omer Pobrić)

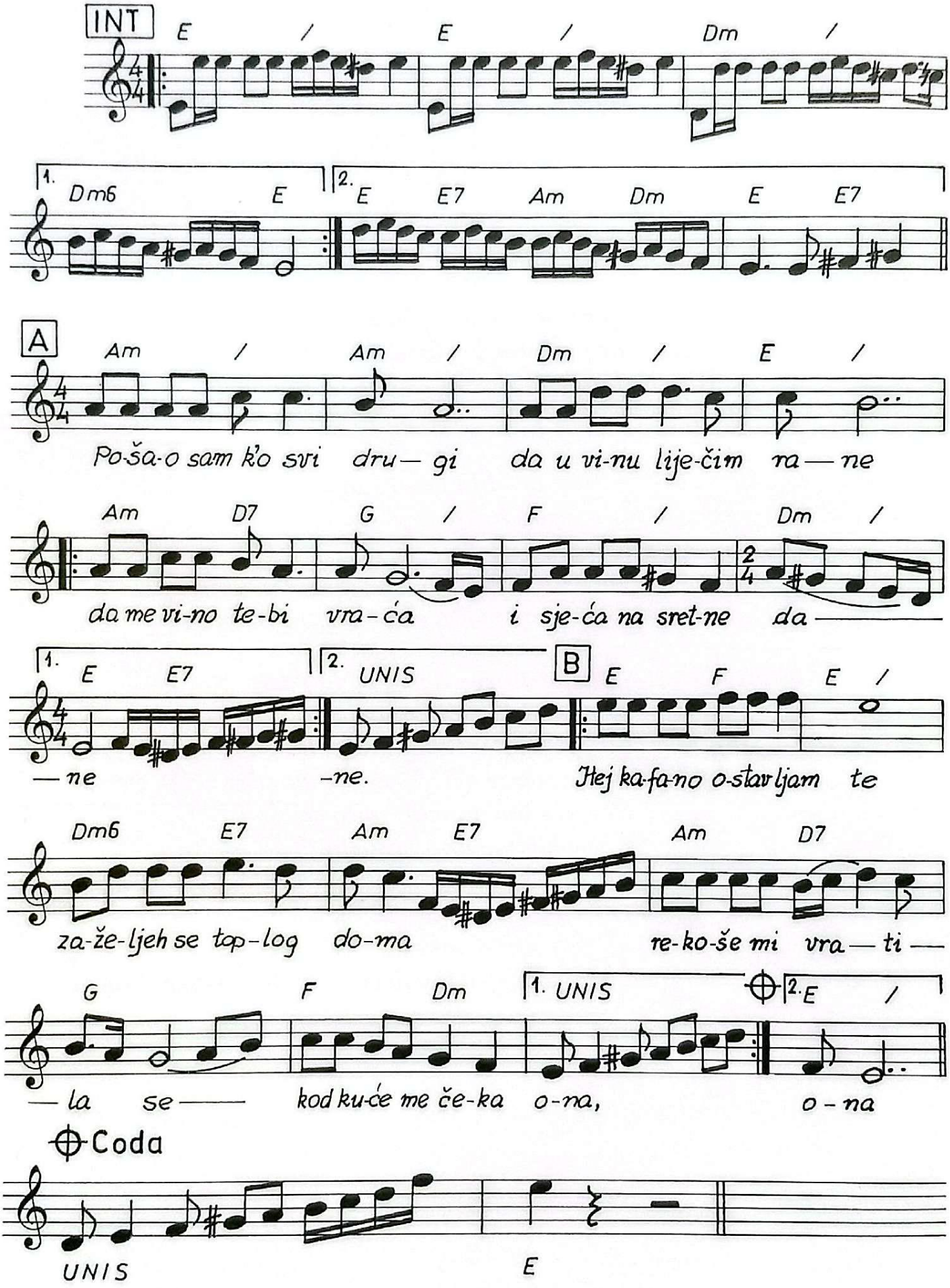

HEJ KAFANO, OSTAVLJAM TE
(Omer Pobrić)

Hej kafano, ostavljam te, zaželjeh se toplog doma,
rekoše mi: vratila se, kod kuće me čeka ona.

Mislio sam onog dana,
za nas više nade nema,
ti ćeš biti tuđa žena,
a šta meni život sprema.
Ti ćeš biti tuđa žena,
a šta meni život sprema.

Hej kafano, ostavljam te, zaželjeh se toplog doma,
rekoše mi: vratila se, kod kuće me čeka ona.

Pošao sam k'o svi drugi,
da u vinu liječim rane,
da me vino tebi vraća,
i sjeća na prošle dane.

Hej kafano, ostavljam te, zaželjeh se toplog doma,
rekoše mi: vratila se, kod kuće me čeka ona.

Evo idem tebi, dušo,
nek nam život radost sprema,
hej kafano, ostavljam te,
bit ćeš draga uspomena.

Hej kafano, ostavljam te, zaželjeh se toplog doma,
rekoše mi: vratila se, kod kuće me čeka ona.

Pjesmu sam napisao na kraju svoje kafanske karijere. Otpjevao sjajno Šerif Konjević i u izdanju "Sarajevo-diska" bila hit.

Romanijsko kolo...

(I.A. Šerbo - O. Pobrić)

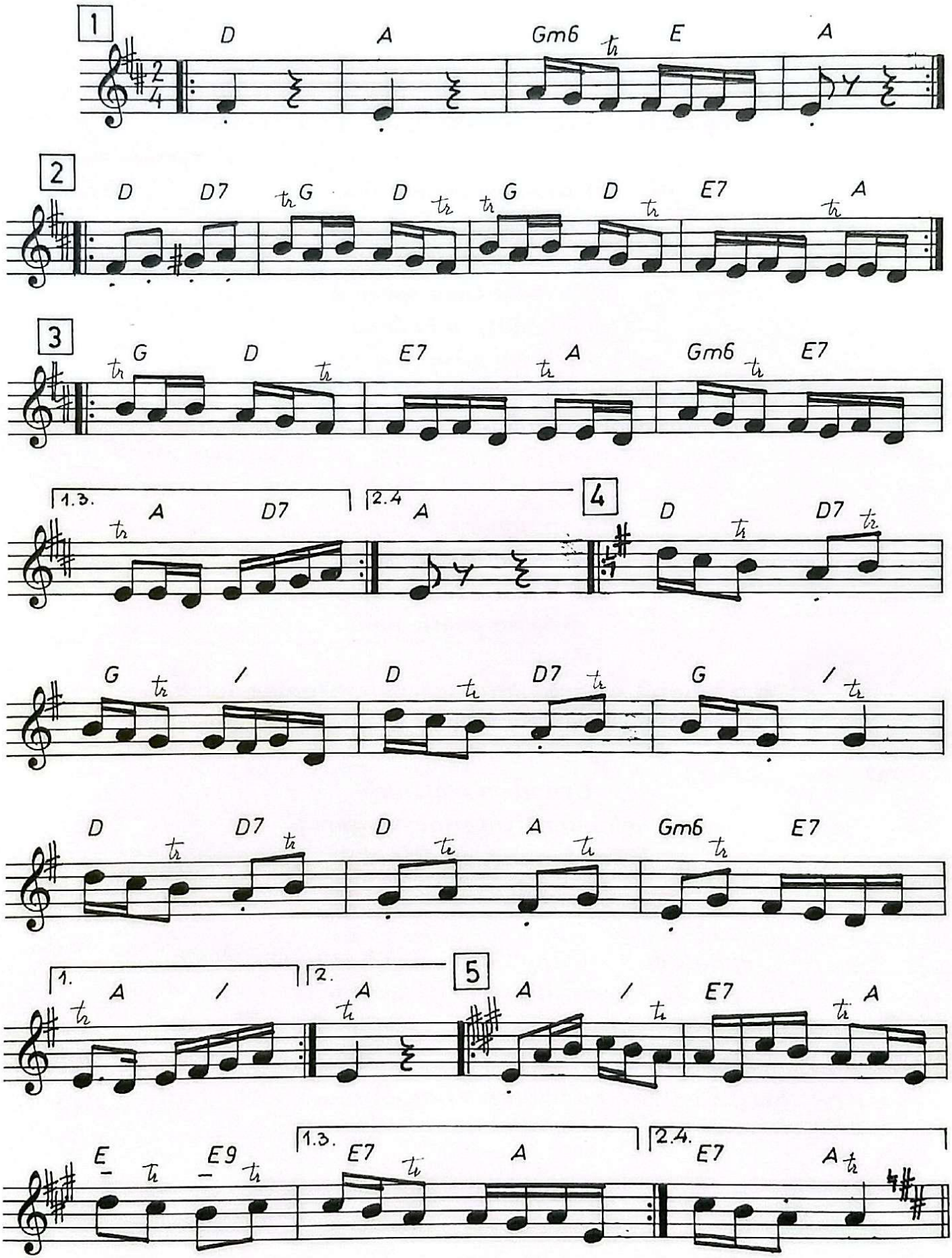

U Trebinju gradu...

(xxx - xxx - obrada Omer Pobrić)

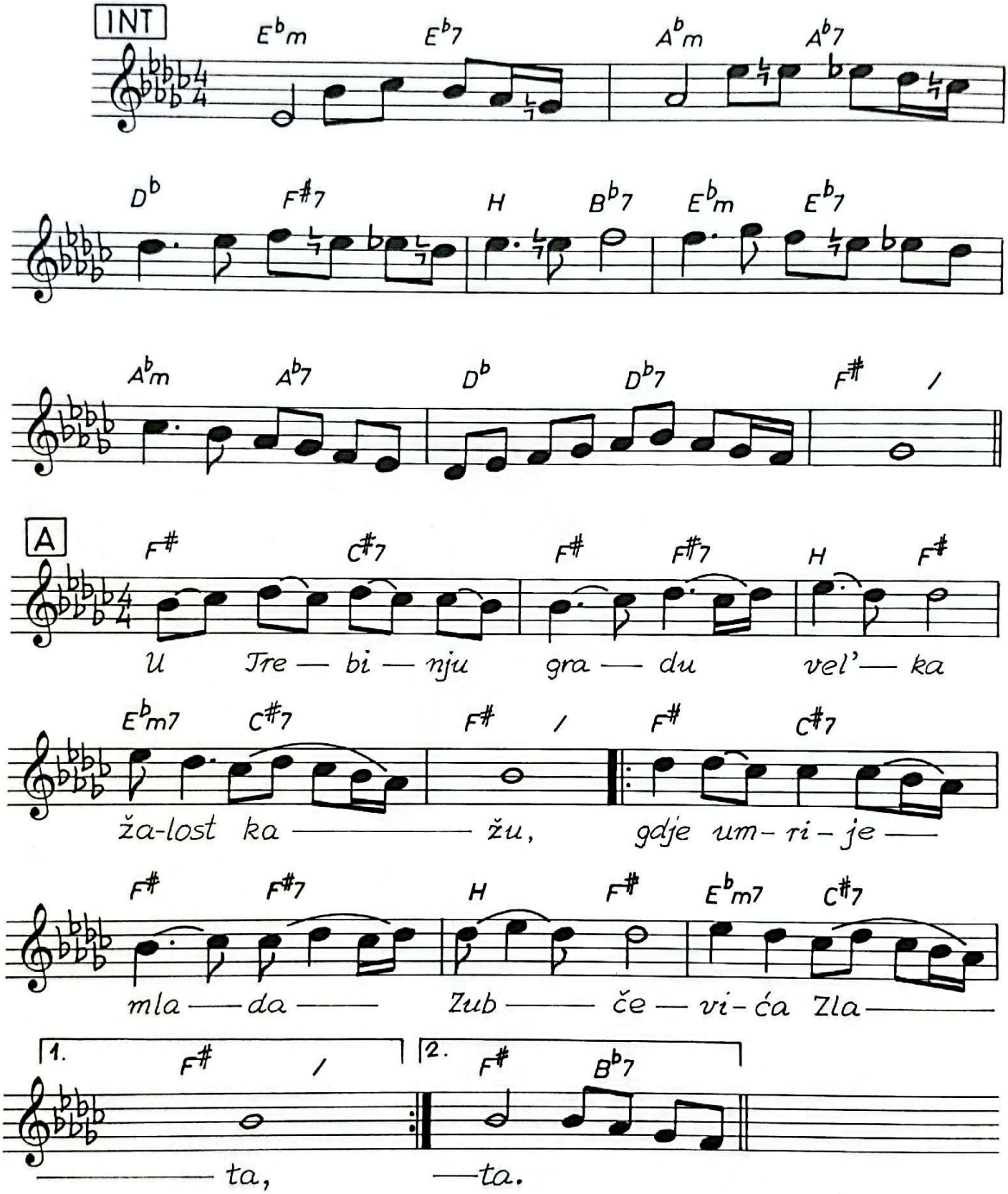

U TREBINJU GRADU
(xxx - xxx - obrada Omer Pobrić)

U Trebinju gradu, vel'ku žalost kažu,
razbolje se mlada Zubčevića Fata,
razbolje se mlada Zubčevića Fata.

Govori joj jadna ostarjela majka:
"Moja šćeri Fato, hoćeš preboljeti,
ili hoćeš bolna, mlada umrijeti?"

"Nikad ti ga majko neću preboljeti,
Vidiš haspe, majko, oko bijela vrata,
Vidi rana, majko, oko bijela vrata.

Nek' me nose majko momci neženjeni,
Nek me nose majko momci neženjeni,
Nek' me prate majko djeve neudate,
Nek' me prate majko djeve neudate."

(Pjevali: Husein Kurtagić, Džavid Pamuković)

U tuđoj zemlji...

(O. Pobrić - Rade Jovanović - O.Pobrić)

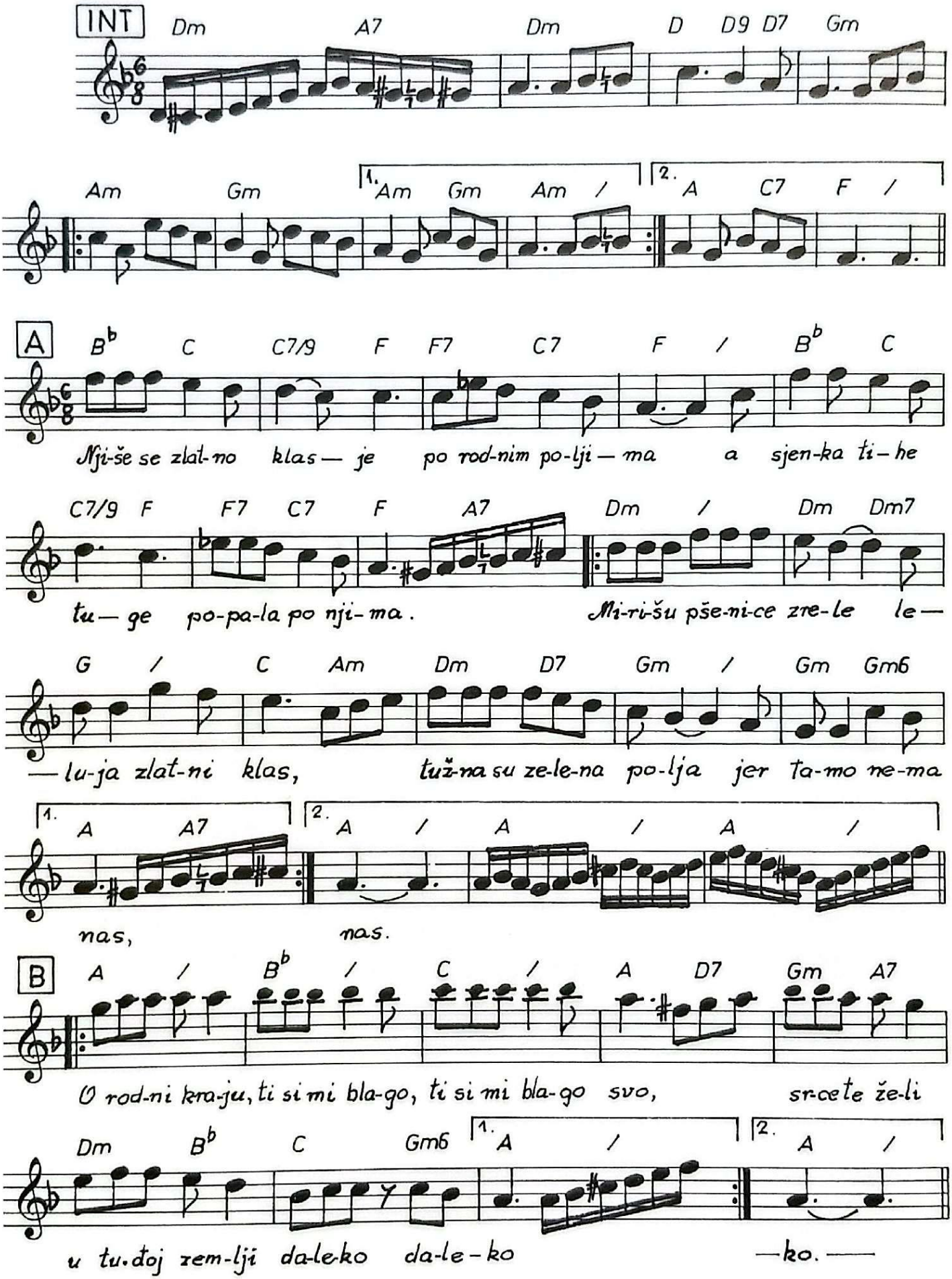

U TUĐOJ ZEMLJI...

(O. Pobrić – Rade Jovanović – O. Pobrić)

Njiše se zlatno klasje
po rodnim poljima,
a sjenka tihe tuge
popala po njima.
Mirišu pšenice zrele, leluja zlatni klas;
tužna su zelena polja, jer tamo nema nas.
Mirišu pšenice zrele, leluja zlatni klas;
tužna su zelena polja, jer tamo nema nas.
O rodni kraju, ti si mi blago, ti si mi blago, svo,
srce te želi u tuđoj zemlji daleko, daleko. 2x

Pod gorom viti jablan
svija se granama,
i tihi žubor vrela
tuguje za nama.
Ne nose jutra rana zanosne pjesme glas;
tužna su zelena polja, jer tamo nema nas.
Ne nose jutra rana zanosne pjesme glas;
tužna su zelena polja, jer tamo nema nas.
O rodni kraju, ti si mi blago, ti si mi blago, svo,
srce te želi u tuđoj zemlji daleko, daleko. 2x

Staračke bore majke
prekrile lik joj drag,
na licu mile drage,
prosutih suza trag;
i svako željno čeka povratka našeg čas;
tužna su zelena polja, jer tamo nema nas.
I svako željno čeka povratka našeg čas;
tužna su zelena polja, jer tamo nema nas.
O rodni kraju, ti si mi blago, ti si mi blago, svo,
srce te želi u tuđoj zemlji daleko, daleko. 2x

Rade Jovanović, zasigurno, jedan od najboljih kompozitora Bosne i Hercegovine, umro je 16. aprila 1986. godine. Ovaj tekst je napisao neposredno pred smrt.

Sjetuje me majka...

(J. Penava - J. Penava - O. Pobrić)

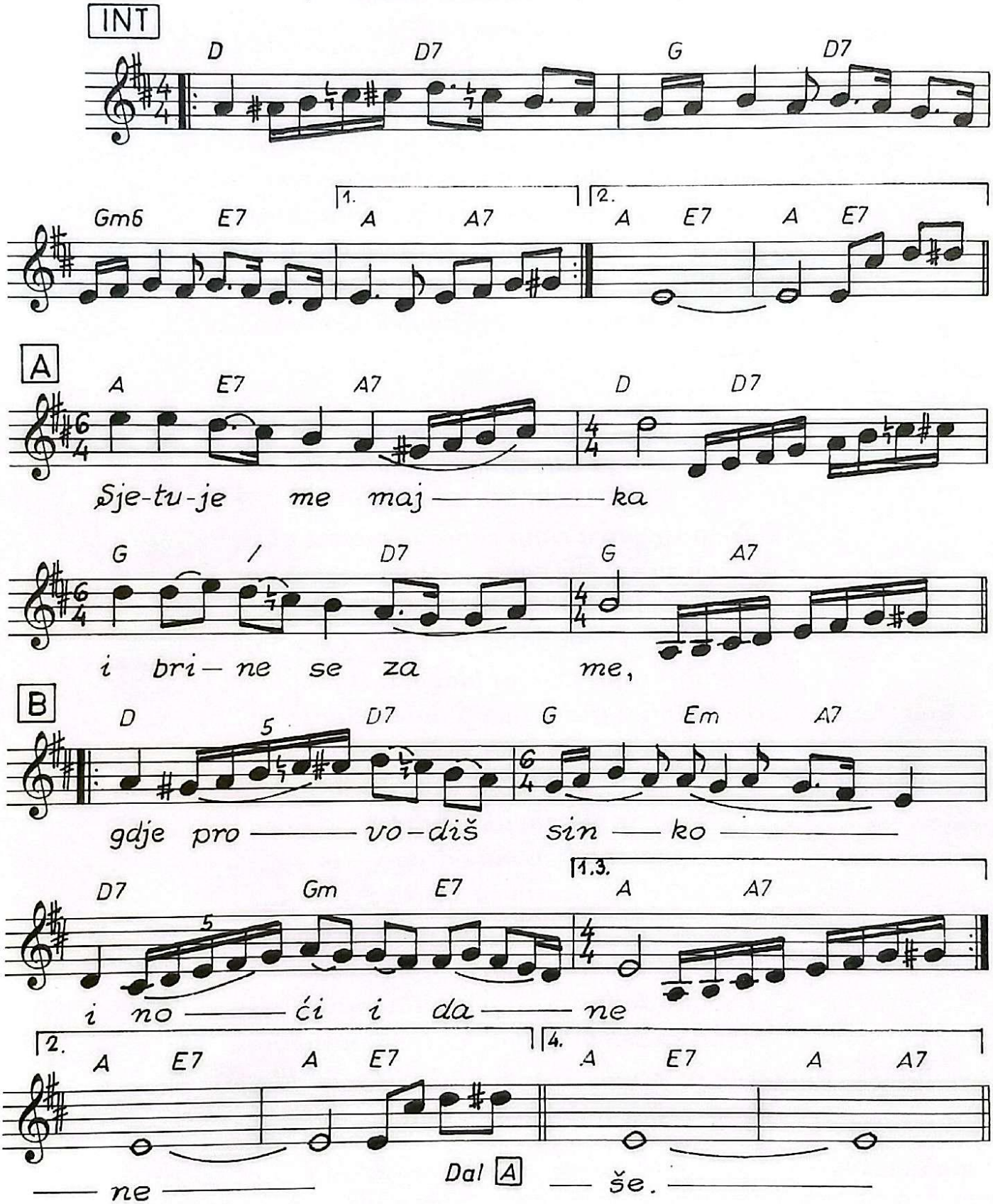

SJETUJE ME MAJKA

(J. Penava - J. Penava - O. Pobrić)

Sjetuje me majka i brine se za me:
"Gdje provodiš, sinko, i noći i dane,
gdje provodiš, sinko, i noći i dane?"

"Oprosti mi, majko, što ne pitam više:
da li ljepše zumbul od ruže miriše,
da li ljepše zumbul od ruže miriše?

U našem sokaku ima jedna mala,
slađi joj je miris od ranog behara,
slađi joj je miris od ranog behara.

Oči su joj plave k'o cvijet iz rose,
a niz bujne grudi raščešljala kose,
a niz bujne grudi raščešljala kose.

Svaki dan se smije, kad prođe mimo me,
ne znam ni čija je, a crkoh za njome,
ne znam ni čija je, a crkoh za njome.

Kada bih je, majko, zaprositi smio,
ni soko iz gore sretni' ne bi bio,
ni soko iz gore sretni' ne bi bio."

(Pjevao Safet Isović)

Mirzino kolo...

(O. Pobrić)

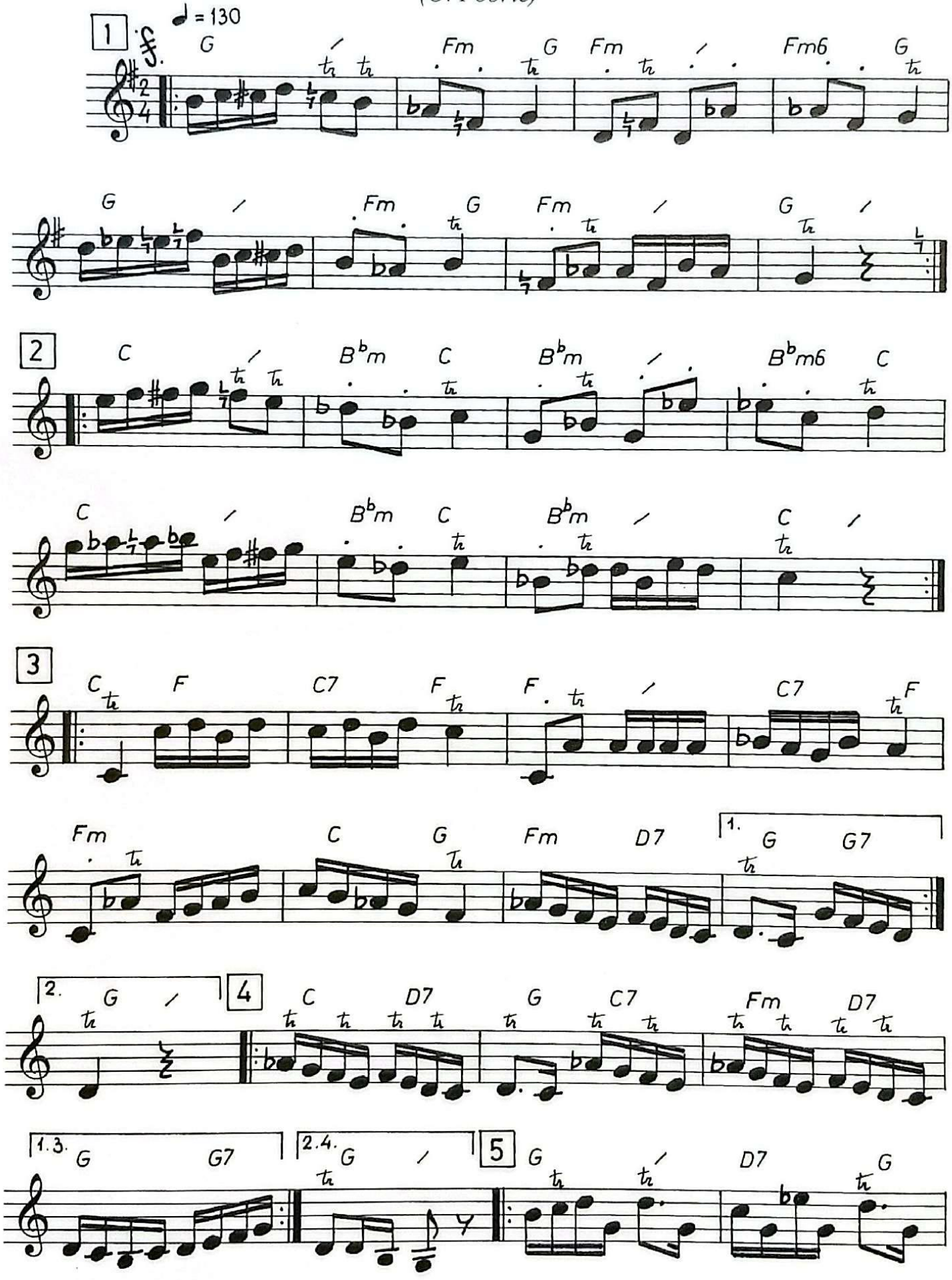

Mirzino kolo... 2

(O. Pobrić)

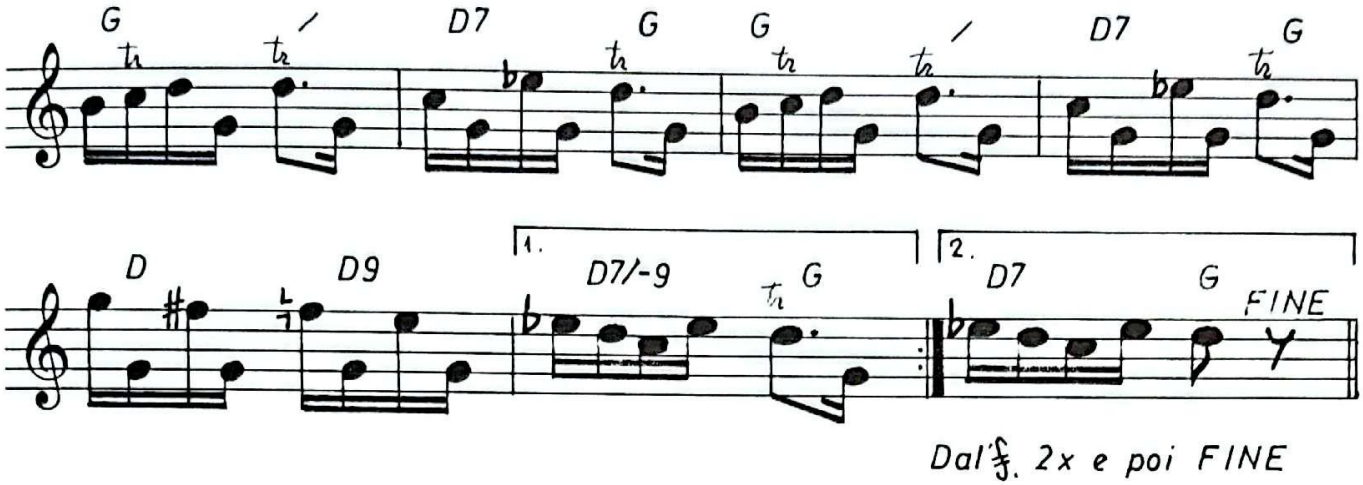

SPISAK NUMERA NA CD - 5

1. Plačem već tri dana	*5,44*
2. Pogledaj me, Anadolko	*4,17*
3. Putuj, vjetre	*5,34*
4. Fojničanka kolo	*3,36*

	19,12
5. Djevojka viče s visoko brda	*4,26*
6. Hej Munira	*3,22*
7. Dvore gradi Komadina Mujo	*5,22*
8. Havicino kolo	*4,15*

	17,26
9. Pluća su mi bolna	*3,28*
10. Stade se cvijeće rosom kititi	*4,20*
11. Sarajčice, hajdemo	*4,25*
12. Siroče sam, na sve mi se žaluje	*3,39*
13. Avduška kolo	*3,25*

	19,19
14. S one strane Plive	*3,46*
15. Ramazan, mjesec odabran	*5,09*
16. Sreli smo se kad lišće zažuti	*4,41*
17. Abino kolo	*4,07*

	17,44
UKUPNO:	*73,43*

Plačem već tri dana...

(xxx - xxx - obrada Omer Pobrić)

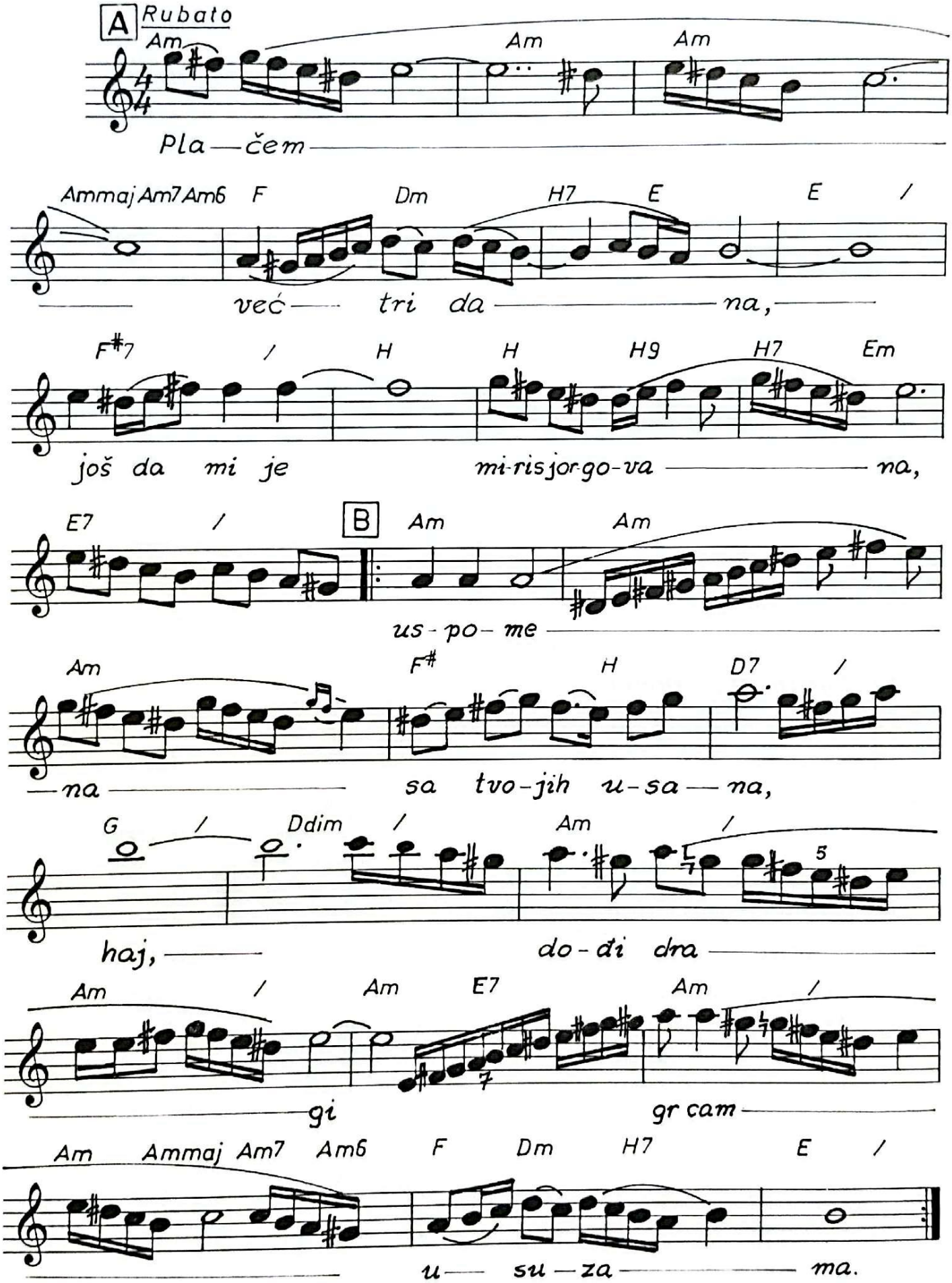

Plačem već tri dana... 2

(xxx - xxx - obrada Omer Pobrić)

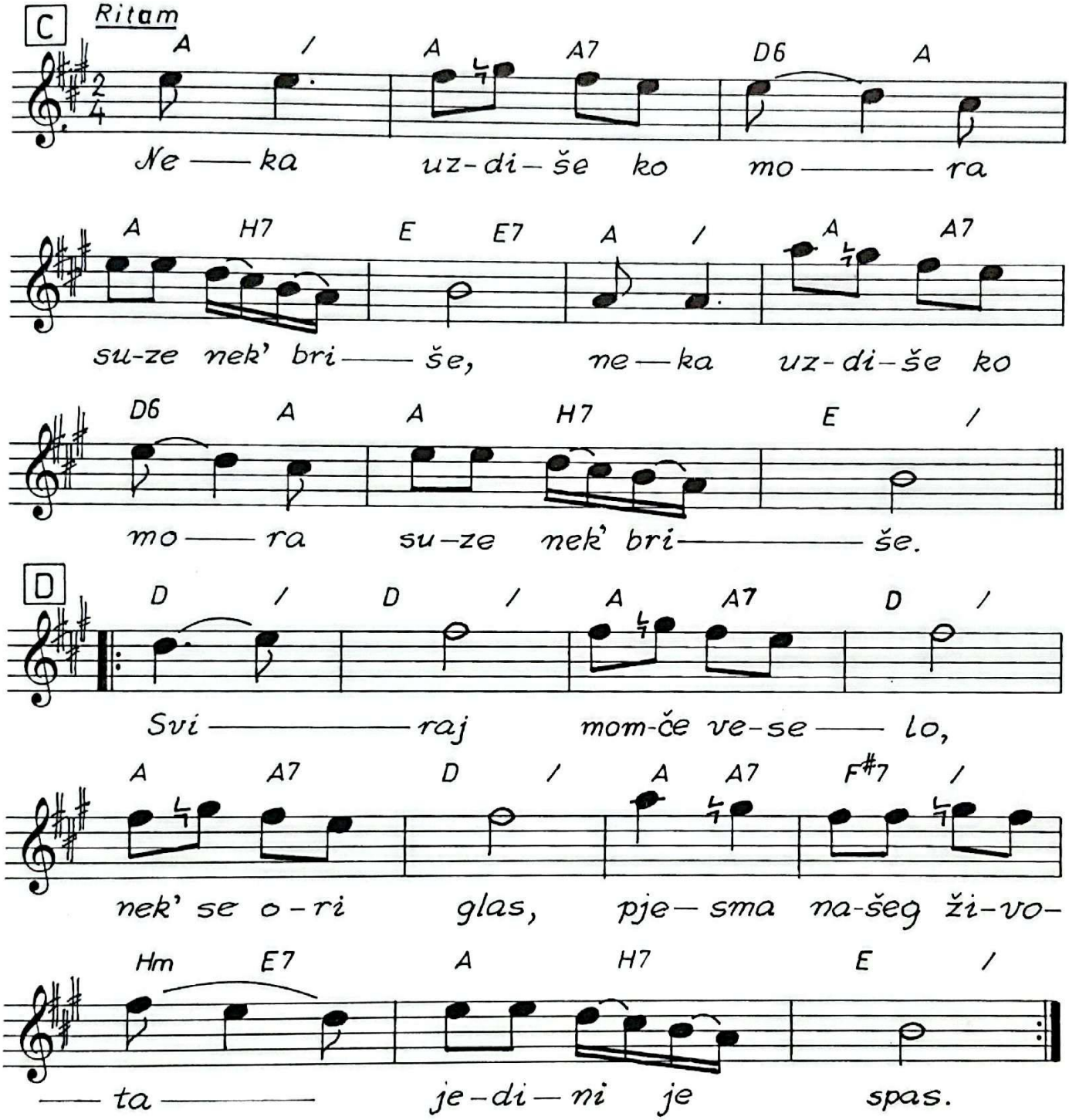

PLAČEM VEĆ TRI DANA

(xxx - xxx - Omer Pobrić)

Plačem već tri dana,
još da mi je miris jorgovana,
uspomena sa tvojih usana,
haj...dođi, dragi, grcam u suzama.
Uspomena sa tvojih usana,
haj...dođi, dragi, grcam u suzama.

Teško mi je, bolovi me stežu,
uspomene za tebe me vežu,
srce mi je puno bolnih rana,
haj...dođi, dragi, plačem već tri dana.
Srce mi je puno bolnih rana,
haj...dođi, dragi, da ne mrijem sama.

S obzirom da je pjesma izrazito tužnog sadržaja, da bi se slušačima malo razbeharalo u duši, u kafanama, poslije ove rubato numere, uvijek je dodavan pripjev u bržem tempu sa optimističnom porukom:
Neka uzdiše ko mora, suze nek briše,
neka uzdiše ko mora, suze nek briše,
sviraj (pa ime muzičara) veselo, nek se ori glas,
pjesma našeg života jedini je spas.
Sviraj (pa ime muzičara) veselo, nek se ori glas,
pjesma našeg života jedini je spas.

Cura šiške pustila, oči pokrila,
cura šiške pustila, oči pokrila,
pjevaj (pa ime pjevačice) veselo, nek se ori glas,
pjesma našeg života jedini je spas.
Pjevaj (pa ime pjevačice) veselo, nek se ori glas,
pjesma našeg života jedini je spas.

(Pjevale: Vida Pavlović, Hasiba Agić)

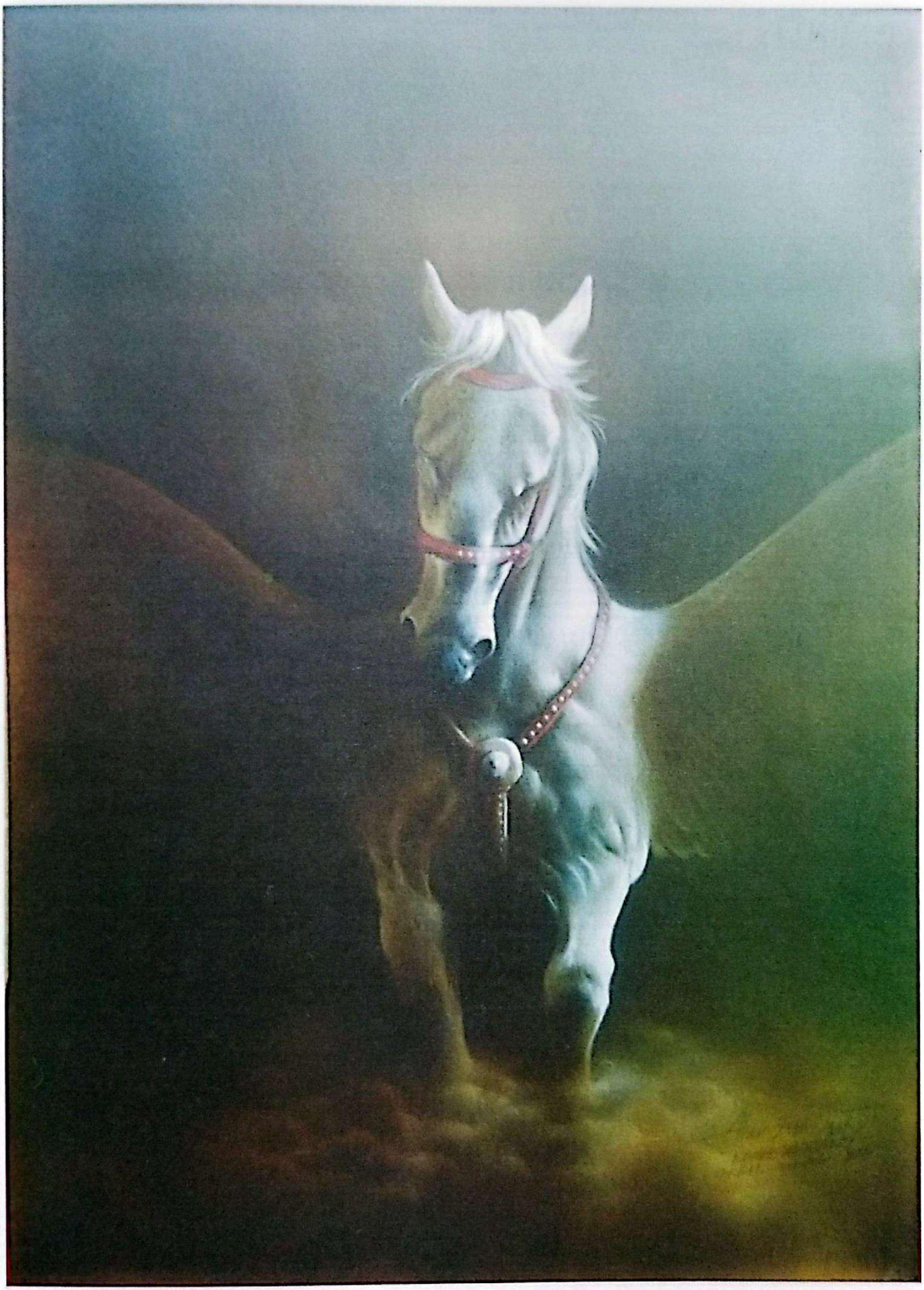

Pogledaj me, Anadolko...

(xxx - xxx - O. Pobrić)

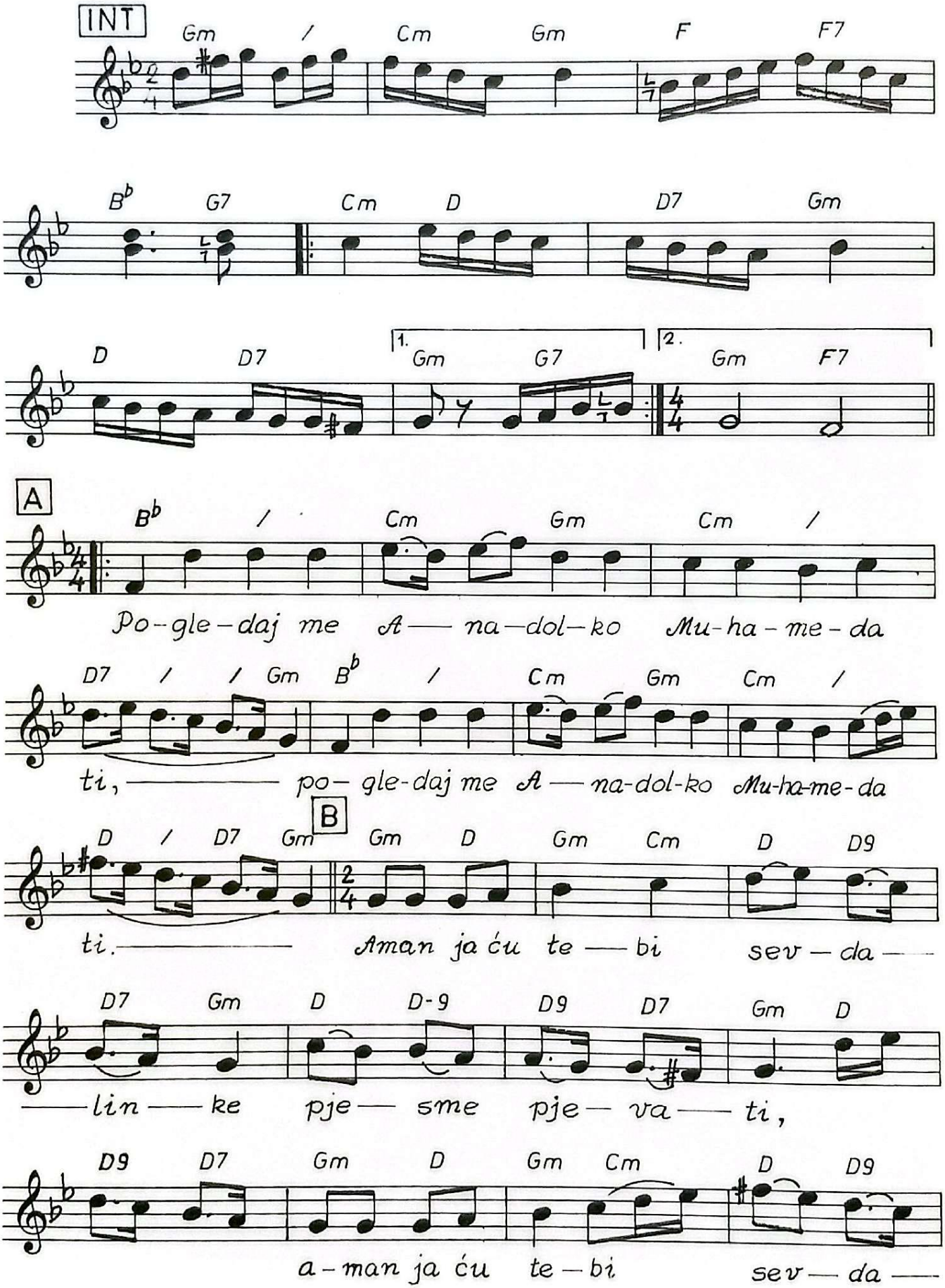

Pogledaj me, Anadolko... 2

(xxx - xxx - O. Pobrić)

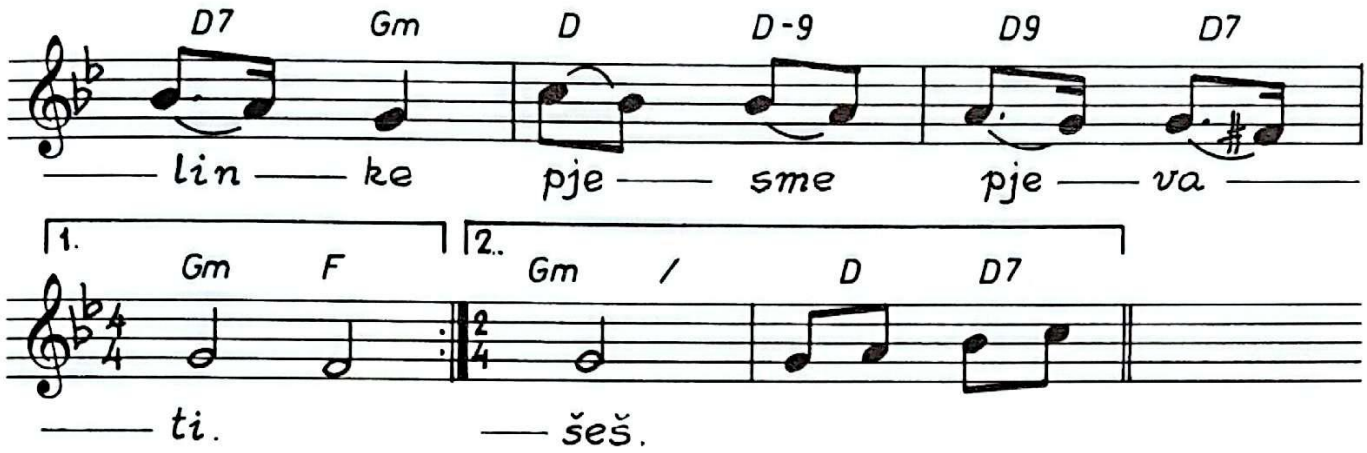

POGLEDAJ ME, ANADOLKO

(xxx - xxx - Omer Pobrić)

"Pogledaj me, Anadolko, Muhammeda ti!
Aman, ja ću tebi sevdalinke pjesme pjevati.

Hranit ću te bademima, da mi mirišeš,
pojit ću te šerbetima, da me sevdišeš!"

"Alaj imaš ruse kose, žališ li ih ti?"
"Da ih žalim, ne bih dala da ih mrsiš ti!"

"Alaj imaš crne oči, žališ li ih ti?"
"Da ih žalim, ne bih dala da ih mutiš ti!"

"Alaj imaš bžjelo lice, žališ li ga ti?"
"Da ga žalim, ne bih dala da ga ljubiš ti!"

(Pjevao Sabahudin Kurt)

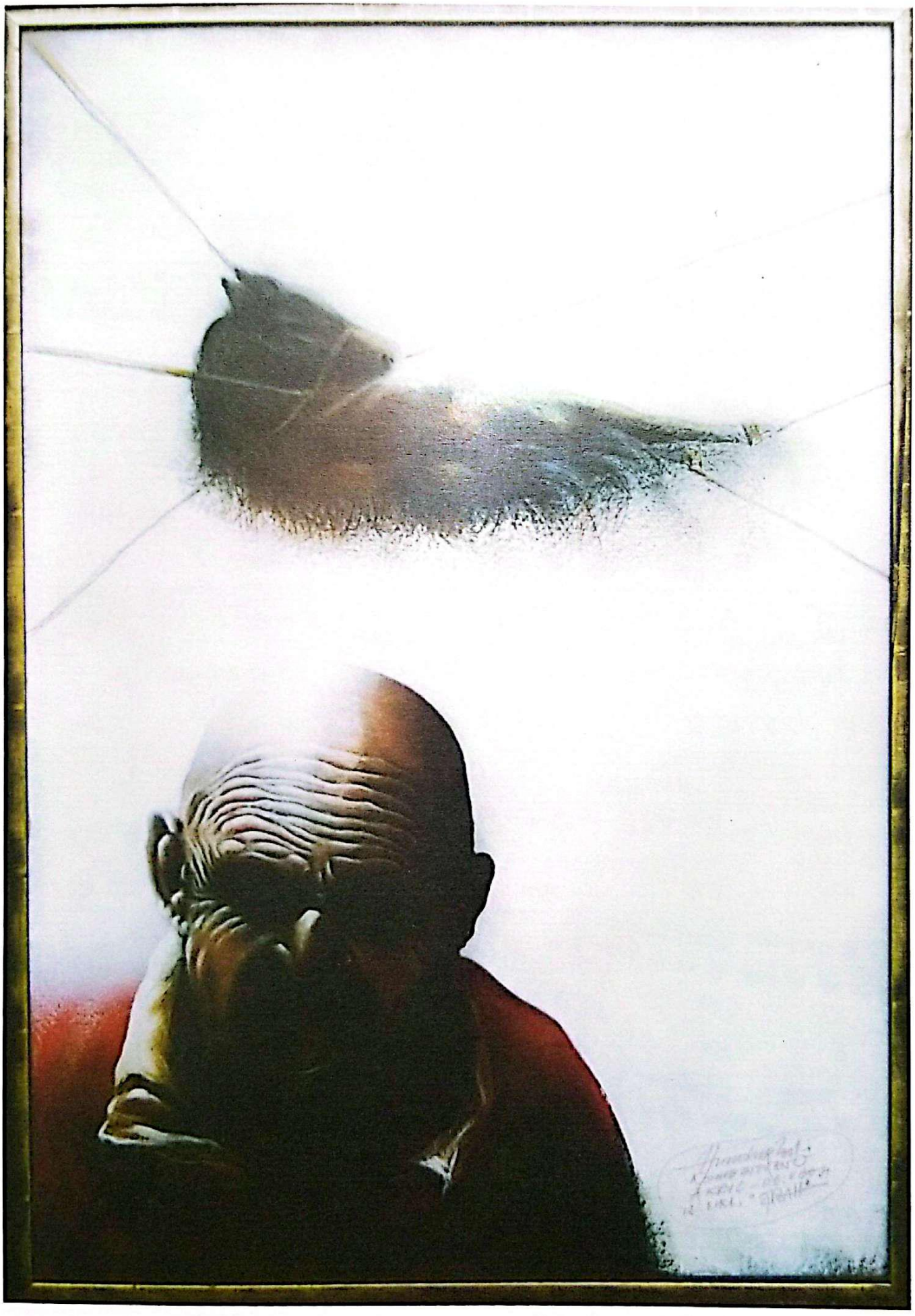

Putuj, vjetre...

(Omer Pobrić)

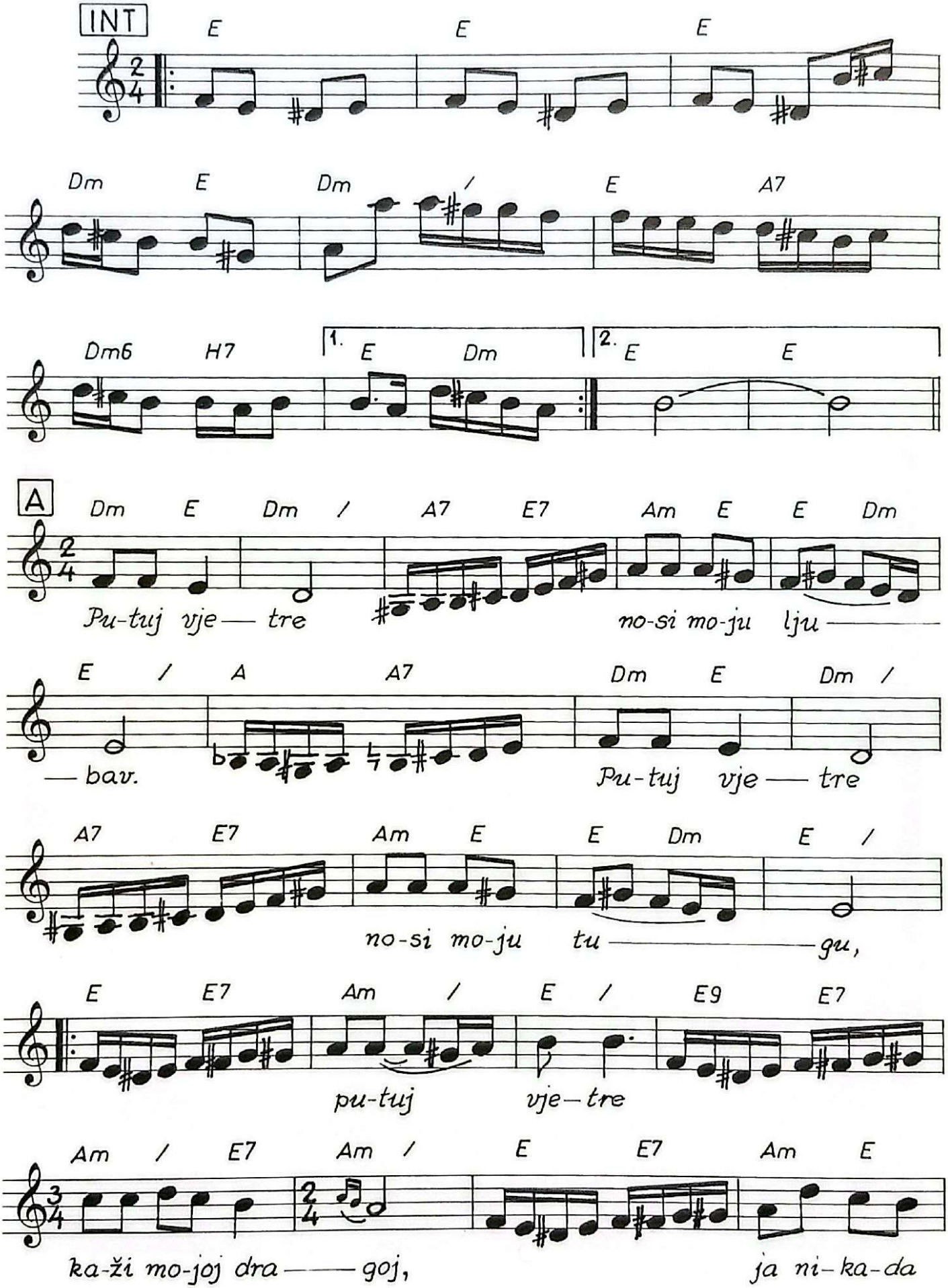

Putuj, vjetre... 2

(Omer Pobrić)

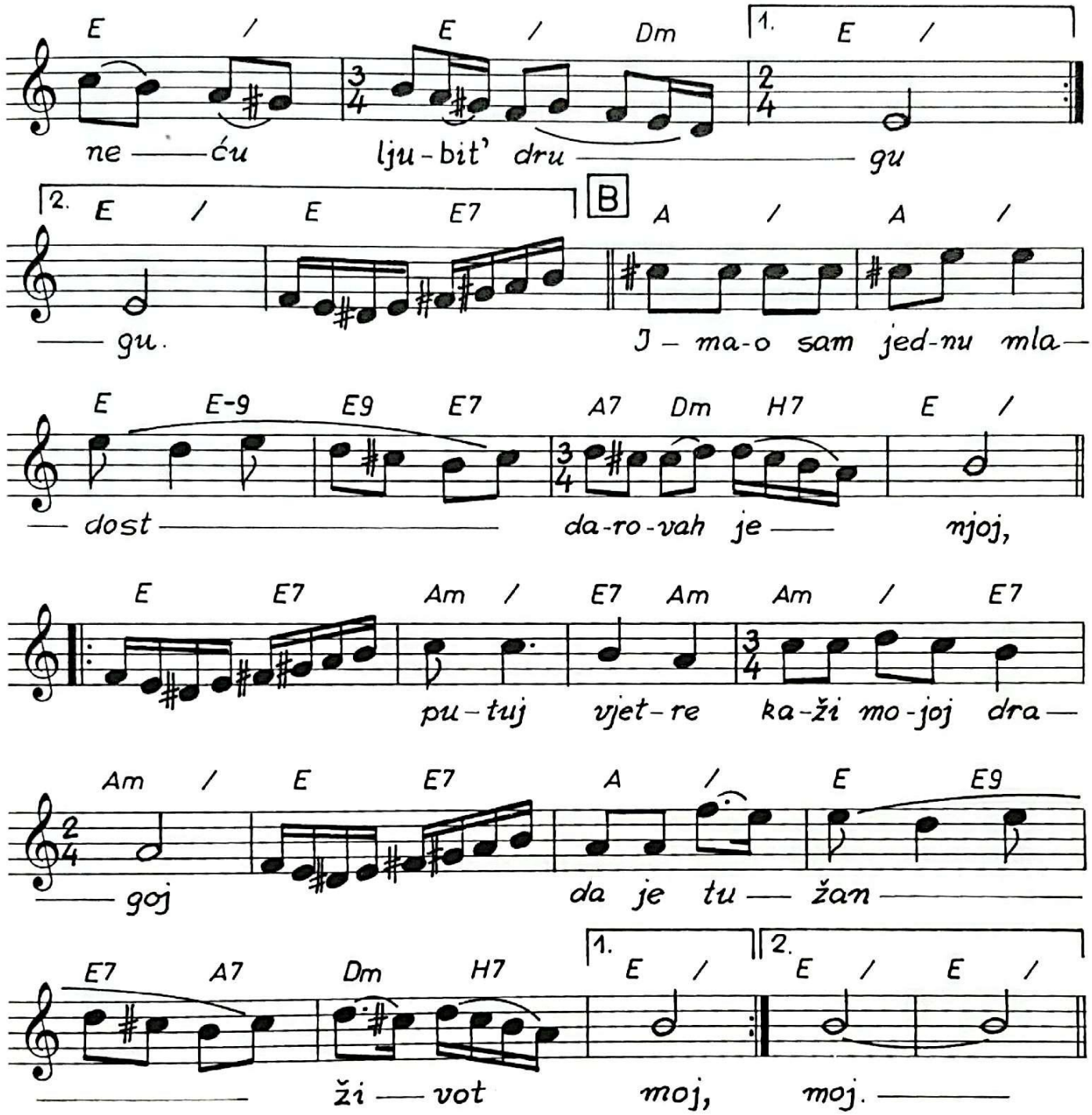

PUTUJ, VJETRE

(xxx - xxx - Omer Pobrić)

Putuj, vjetre, nosi moju ljubav,
putuj, vjetre, nosi moju tugu,
putuj, vjetre, kaži mojoj dragoj, ja nikada neću ljubit' drugu.
putuj, vjetre, kaži mojoj dragoj, ja nikada neću ljubit' drugu.
Imao sam jednu mladost
darovah je njoj.
Putuj, vjetre, kaži mojoj dragoj,
da je tužan život moj.
Putuj, vjetre, kaži mojoj dragoj,
da je tužan život moj.

Jednog dana sretoh moju dragu,
bijeli veo prekrio joj lice,
putuj, vjetre, nosi moju tugu, ja nikada neću ljubit drugu.
Putuj, vjetre, nosi moju tugu, ja nikada neću ljubit drugu.
Imao sam jednu mladost,
darovah je njoj.
Putuj, vjetre, kaži mojoj dragoj,
da je tužan život moj.
Putuj, vjetre, kaži mojoj dragoj,
da je tužan život moj.

Idi, draga, nek te sreća prati,
sretne dane sjećanje nek vrati,
putuj, vjetre, nosi moju tugu, ja nikada neću ljubit' drugu.
Putuj, vjetre, nosi moju tugu, ja nikada neću ljubit' drugu.
Imao sam jednu mladost,
darovah je njoj.
Putuj, vjetre, kaži mojoj dragoj,
da je tužan život moj.
Putuj, vjetre, kaži mojoj dragoj,
da je tužan život moj.

(Pjevao Safet Isović)

Fojničanka...

(O. Pobrić)

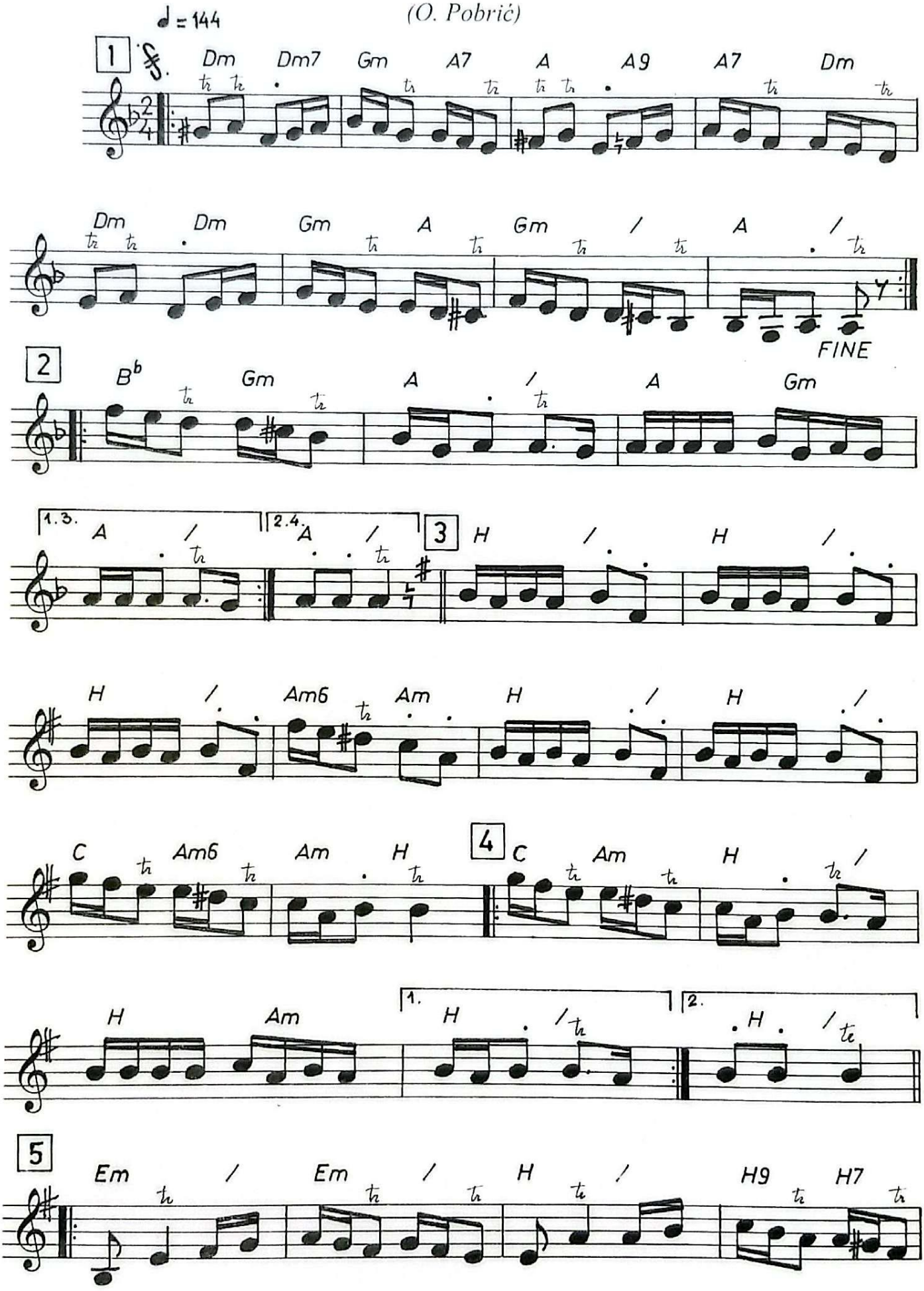

Fojničanka... 2

(O. Pobrić)

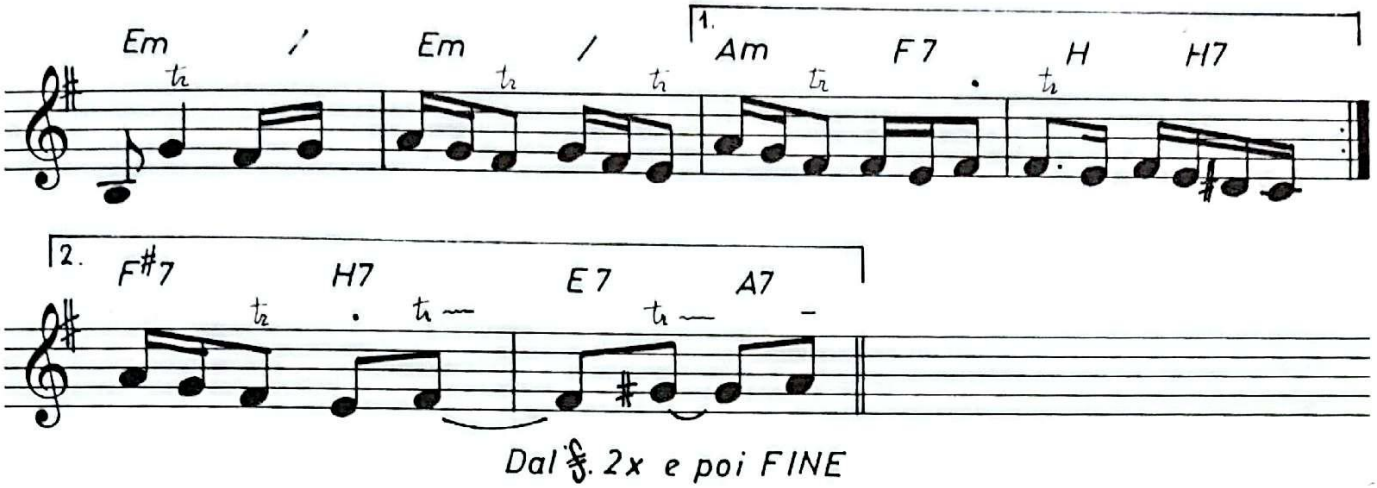

Djevojka viče s visoka brda...

(xxx - xxx - obrada Omer Pobrić)

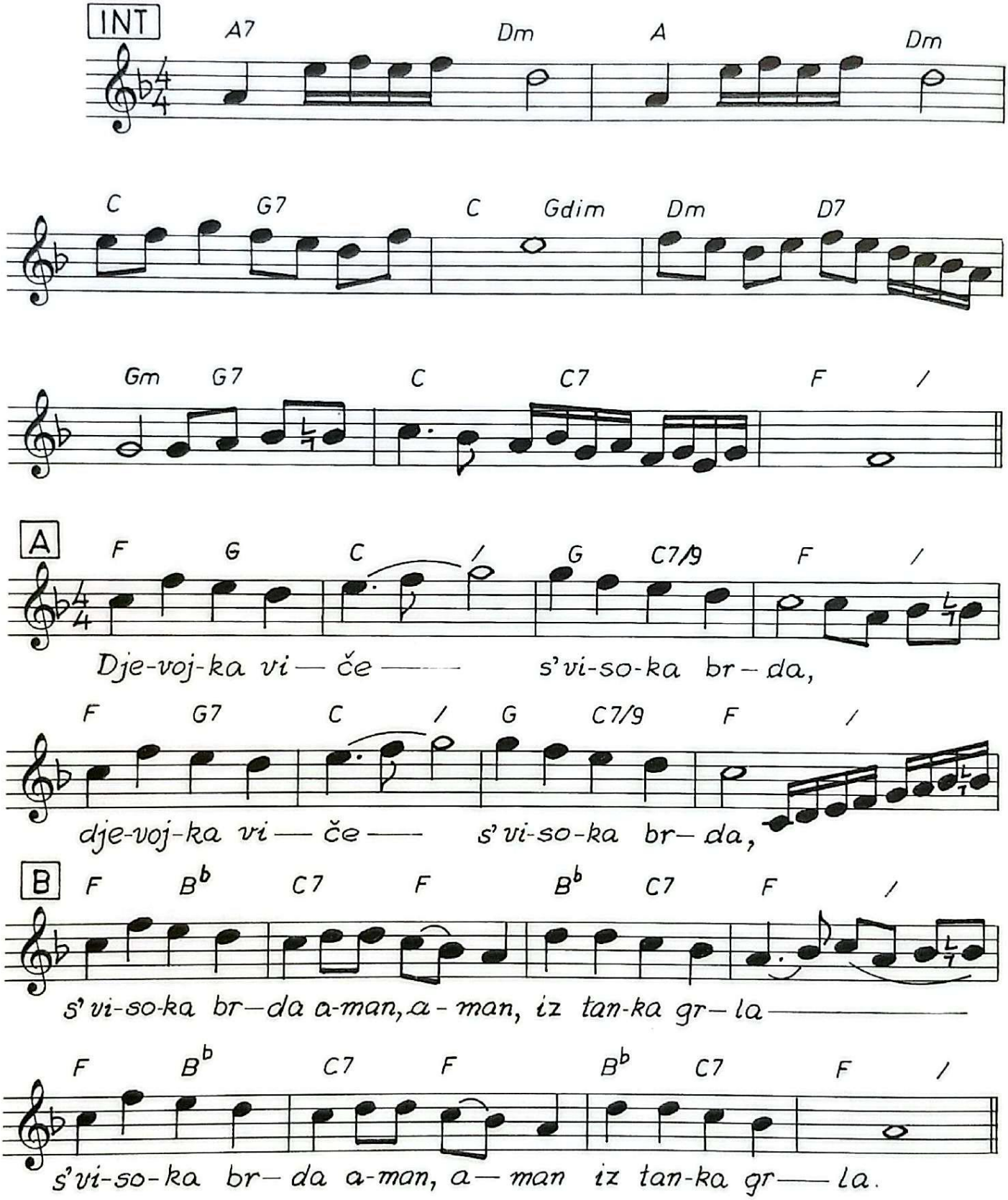

Po biltenu Alije Bejtića broj 2, iz 1953. godine.

DJEVOJKA VIČE S BRDA VISOKA

Djevojka viče s brda visoka,
i doziva sultan-Selima:
"Sultan-Selime, car gospodine,
može li biti riba bez vode,
riba bez vode, ptica bez gore,
šeher Saraj'vo bez agaluka,
a Banja Luka bez kadiluka,
a šeher Travnik bez pašaluka,
a šeher Foča bez begovluka,
i ja djevojka bez ašikluka?"

(Pjevale Hanka Paldum, Hasna Kašmo)

kazivao Abdulah Skaka, Sarajevo

Sudeći po imenu sultana, koji se tu opijeva i još po nekim drugim podacima, ta je pjesma, koja je i danas popularna u Bosni i od koje su zabilježene još dvije varijante, nastala za vladavine sultana Selima III, dakle između 1789. i 1807. godine, kada je i Travnik doista bio središte pašaluka, kako se pjeva u toj pjesmi. Dapače, ta vremenska relacija može se još suziti. Početni stihovi te pjesme nalaze se u zbirci narodnih pjesama, koje je dubrovački svećenik i pjesnik Đuro Ferić Gvozdenica (1739.-1820.) preveo na latinski u heksametrima i posvetio ih uz svoju stihovanu poslanicu njemačkom historiku Johannesu Mulleru, koji ga je i nagovorio na prevođenje naših narodnih pjesama. U toj zbirci koja obuhvata svega 64 strane, ima još pjesama s područja Bosne i Hercegovine, ali se njihov sadržaj ne može potpuno ogledati, jer je Ferić u toj zbirci prevodio samo za primjer po jedan ili dva početna stiha, a originalna imena zamjenjivao klasičnim i mitološkim. Ta je zbirka štampana u Dubrovniku god. 1798., i prema tome, gornja naša pjesma bila je već u to doba poznata i raširena.

Može se i dalje poći u sužavanju vremenskog kruga, u kojem je nastala ta pjesma. U vezi s njenim postankom sačuvala se u Sarajevu predaja, koju mi je pričao brijač Abdulah Skaka, a njemu sedamdesetogodišnji starac, terzija Vejsilaga Begić (umro prije petnaestak godina), da je za vladavine sultana, opjevanog u toj pjesmi, izašla naredba o zabrani kretanja u gradu poslije mraka, što su, dakako, zahtijevale neke izvanredne prilike. Ta je naredba omela neke noćne poslove, ali je isto tako pogodila, veli ta predaja, djevojke i momke u njihovom ašikovanju, koje se obično obavljalo po noći uz mušepke i pendžere. Negodovanje protiv te naredbe i samih prilika, u kojima je ona izdana, pojavilo se u djevojačkom srcu, i ona ga je na uvijen način iskazala u pjesmi i uputila protest ne muteselimu, niti bosanskom veziru, nego caru u Stambolu. Takvih neredaba bilo je više u Bosni. One su nastajale mahom u danima rata, kada su muškarci išli u boj, a mahale ostajale prorijeđene, bez uobičajenih sijela i ašikovanja. Tada bi obično učestale i krađe od strane kojekakvih noćnih lutalica, pa se upravo na to i svodila zabrana noćnog kretanja, tako da se kadikad ni jacija (večernja molitva) nije mogla klanjati izvan kuće u džamijama. Na sprovođenje te naredbe i održavanje reda, pazili su posebni stražari jasakdžije, koji su obilazili noću čaršiju i mahale. Jedna od takvih naredaba, a s njom zajedno i naša pjesma, nastala je na svu priliku još prvih godina vladavine sultana Selima III, upravo za vrijeme poznatog Dubrovačkog rata, koji je trajao, kako sam već naveo, od 1788. do 1791. godine. Po svjedočanstvu suvremenog kroničara Mula Mustafe Bašeskije, tada su gotovo svi za boj spremni muškarci bili na ratištu, a njihove kuće ostale na ženskoj čeljadi, pa je bilo i krađa.

Naša pjesma mogla je nastati najprije u Sarajevu, gdje i mnoge druge, i gdje se sačuvala i navedena predaja o njenom postanku. Neposredan povod mogla joj je doista biti zabrana noćnog kretanja, ali u spomenutim ratnim godinama i nestašica momaka.

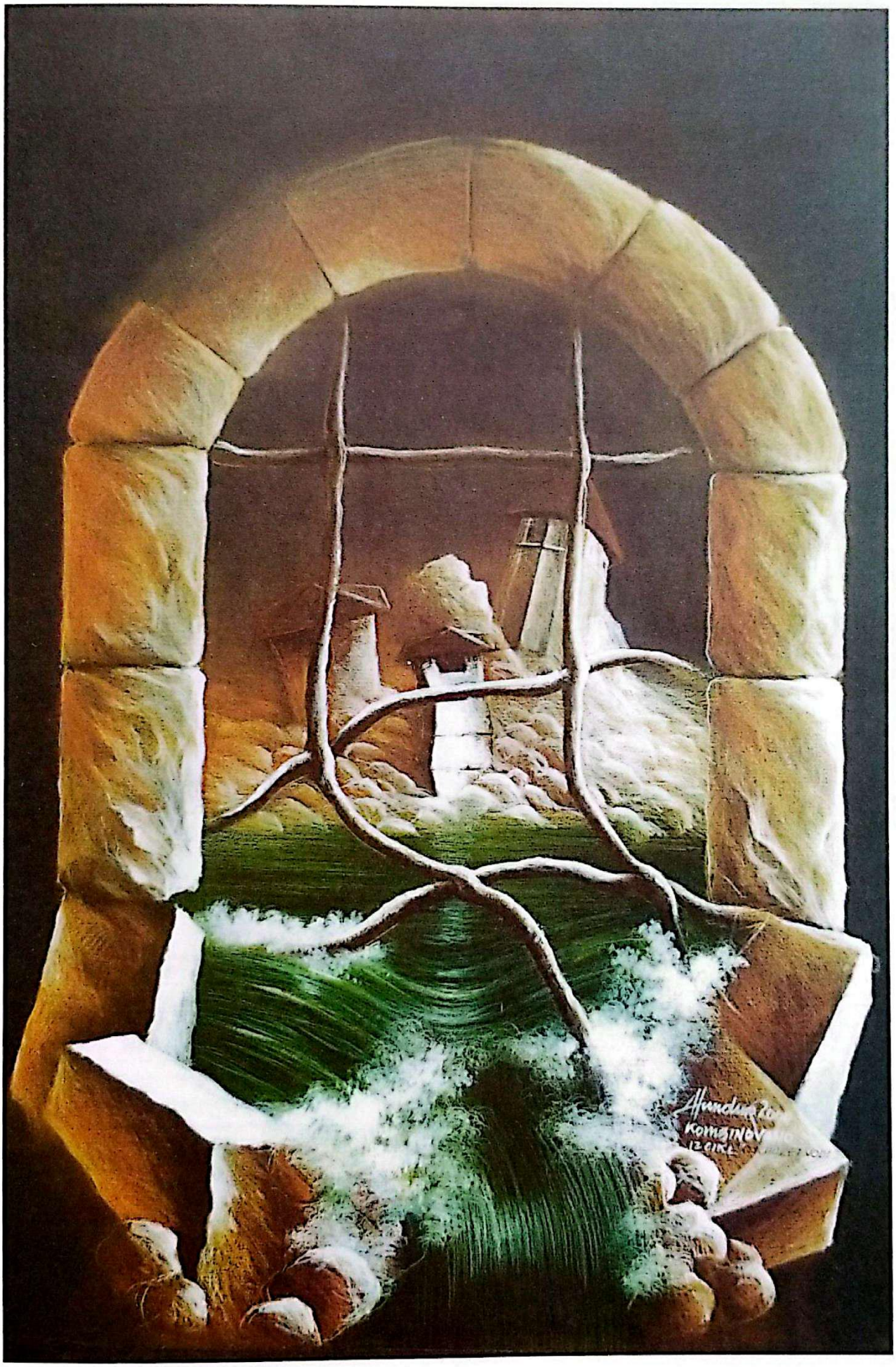

Hej, Munira...

(xxx -xxx - O. Pobrić)

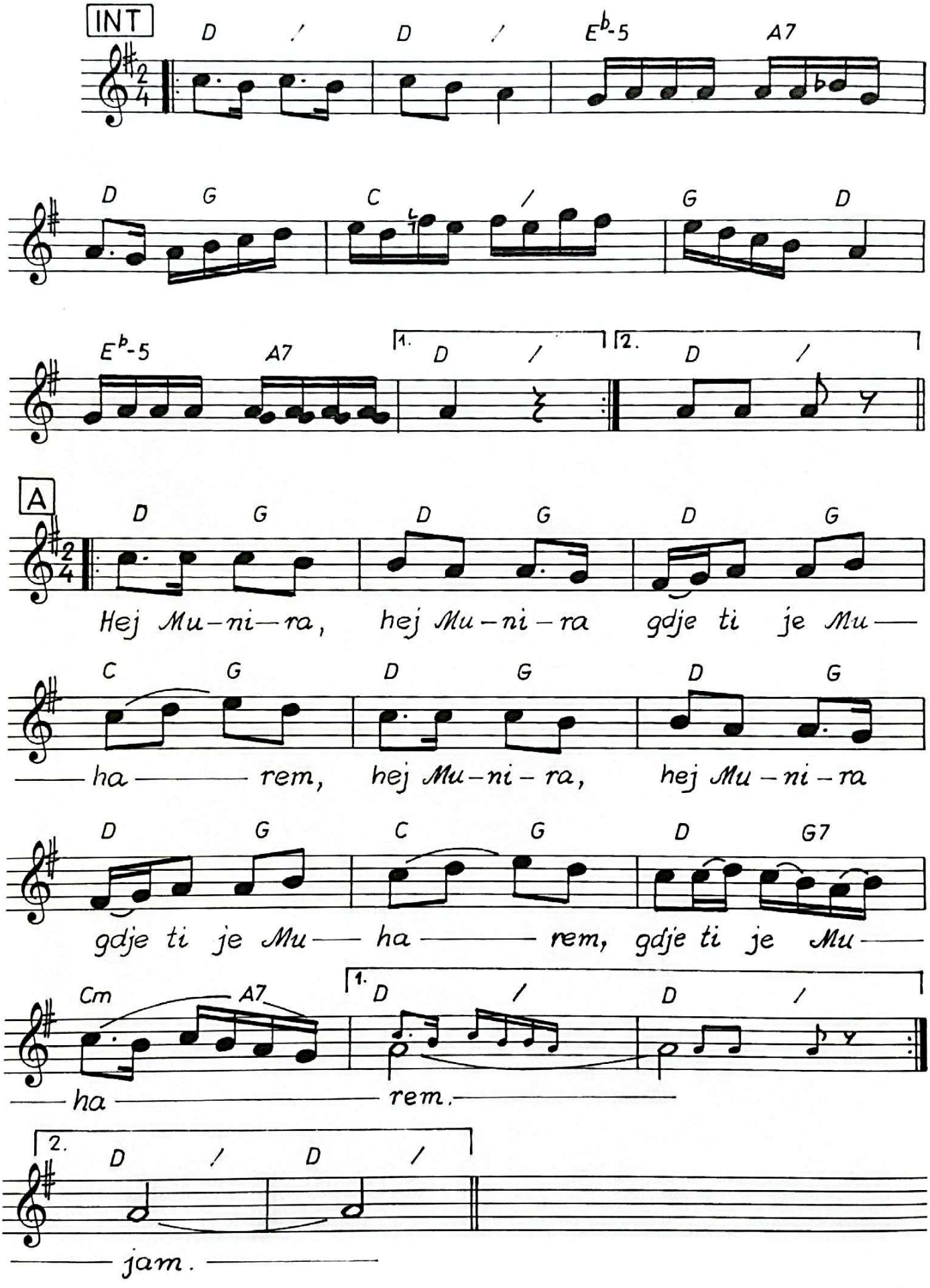

HEJ, MUNIRA

(xxx - xxx - Omer Pobrić)

Hej Munira, hej Munira, gdje ti je Muharem,
Hej Munira, hej Munira, gdje ti je Muharem,
gdje ti je Muharem?

Otiš'o je, otiš'o je u Cazin na sajam,
Otiš'o je, otiš'o je u Cazin na sajam,
u Cazin na sajam.

Da mi kupi, da mi kupi svile za dimija,
da mi kupi, da mi kupi svile za dimija,
svile za dimija.

Da mu budem, da mu budem slađa i milija,
da mu budem, da mu budem slađa i milija,
slađa i milija.

Lipa cvića, lipa cvića, naokolo Bišća,
lipa cvića, lipa cvića, naokolo Bišća,
naokolo Bišća.

Sadila ga, sadila ga Ajka iz Šturlića,
sadila ga, sadila ga Ajka iz Šturlića,
Ajka iz Šturlića.

Lipa cvića, lipa cvića, al' nigdje mladića,
lipa cvića, lipa cvića, al' nigdje mladića,
al' nigdje mladića.

(Pjevao Džavid Pamuković)

Dvore gradi Komadina Mujo...

(xxx - xxx - O. Pobrić)

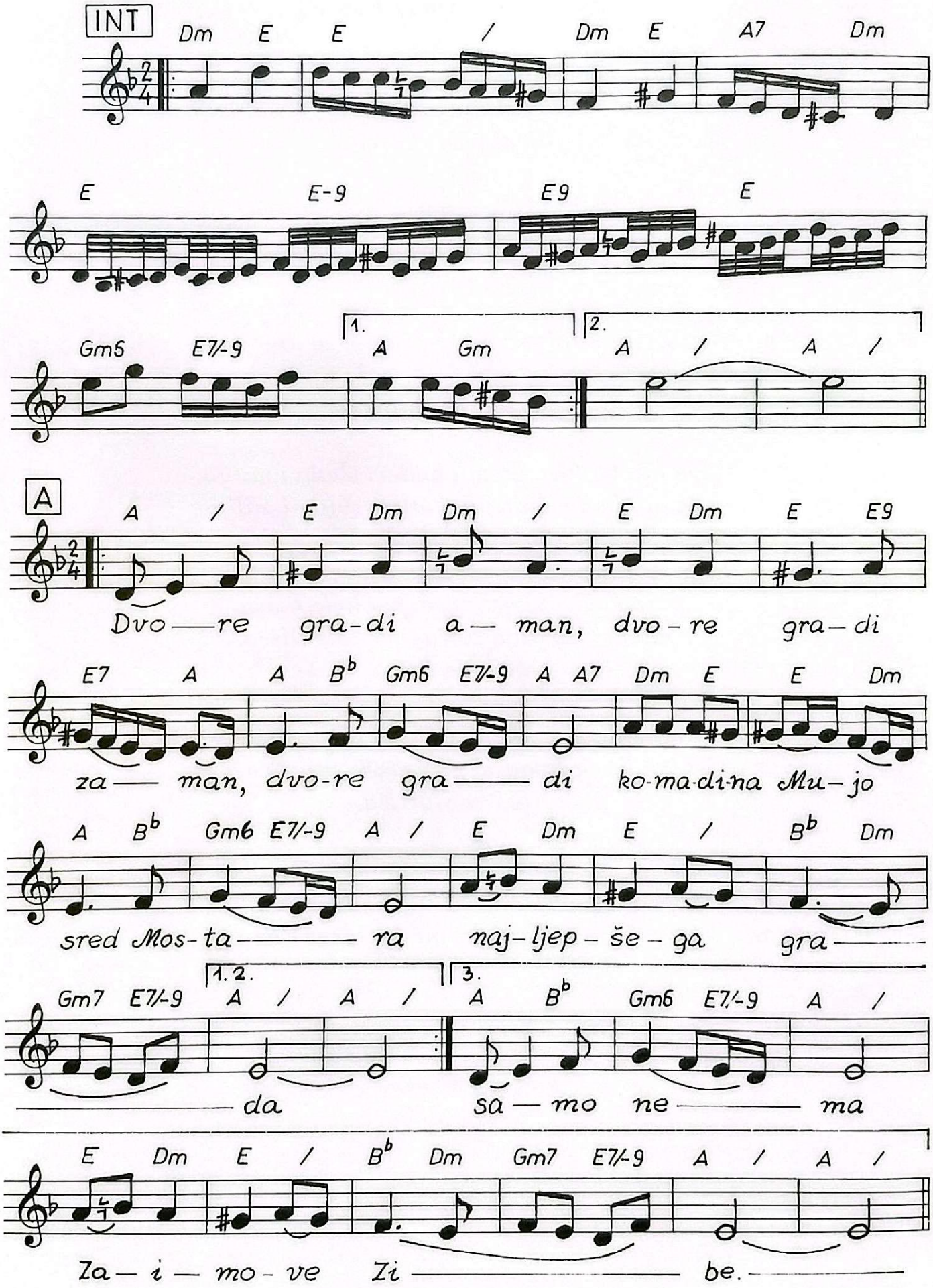

DVORE GRADI KOMADINA MUJO

(xxx - xxx - arr: Omer Pobrić)

Dvore gradi, aman, dvore gradi, zaman,
dvore gradi Komadina Mujo,
sred Mostara, najljepšega grada.
Oblazi ga, aman, oblazi ga, zaman,
oblazi ga cijeli Mostar redom,
samo nema Zaimove Zibe,
samo nema Zaimove Zibe.

"Što te nema, aman, što te nema, zaman,
što te nema, Zaimova Zibo,
za tebe su sagrađeni dvori.
Za tebe sam, aman, za tebe sam, zaman,
za tebe sam dvore sagradio,
i žeženim zlatom pozlatio,
i žeženim zlatom pozlatio.

Ruke traže, aman, ruke traže, zaman,
ruke traže topla milovanja,
lice želi nježna njegovanja.
Srce traži, aman, srce traži, zaman,
srce traži čista drugovanja,
usne traže pusta sevdisanja,
usne traže pusta sevdisanja."

(Pjevali: Himzo Polovina, Sulejman Šarić Sule)

Havicino kolo...

(O. Pobrić)

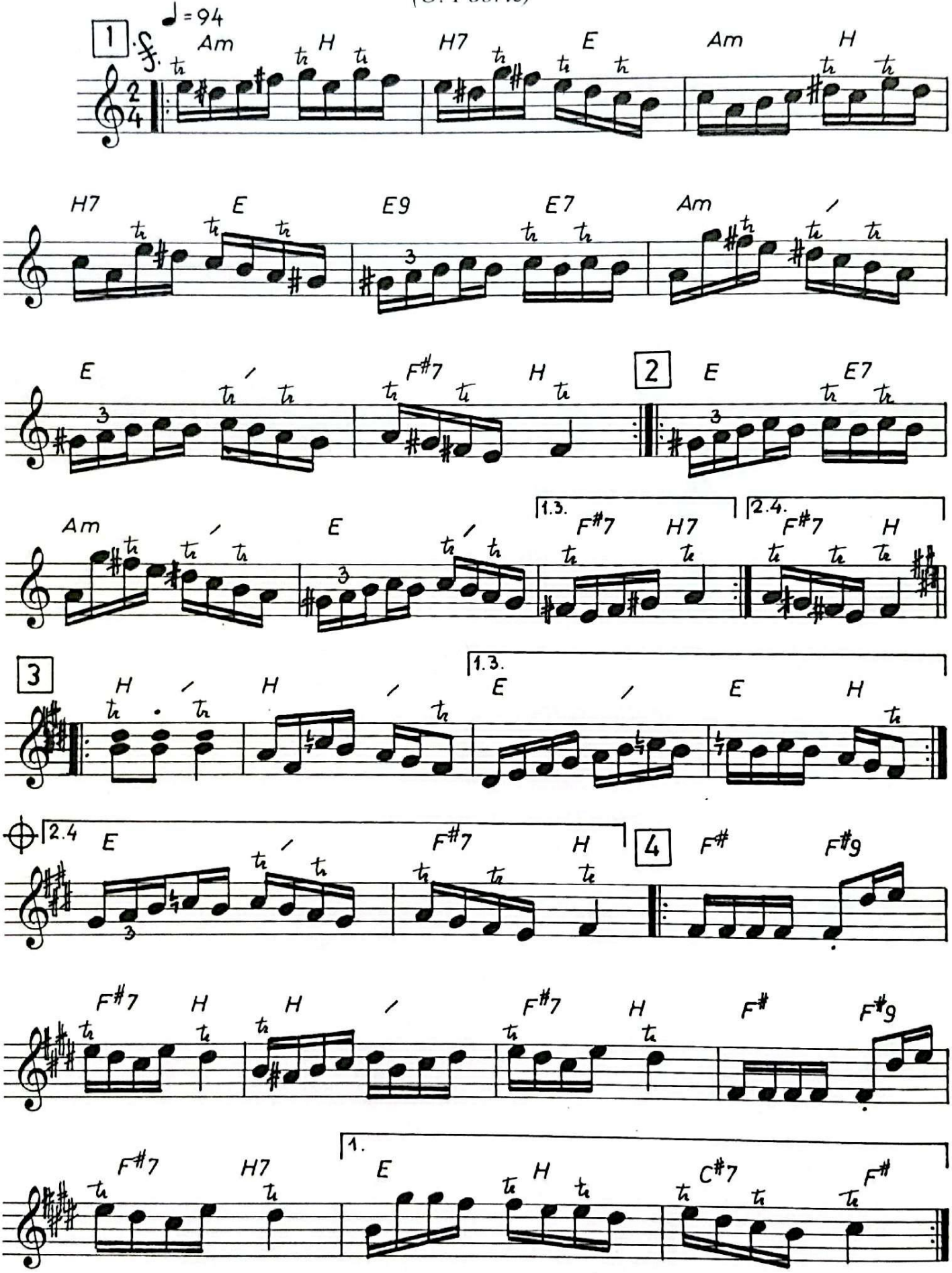

Havicino kolo... 2

(O. Pobrić)

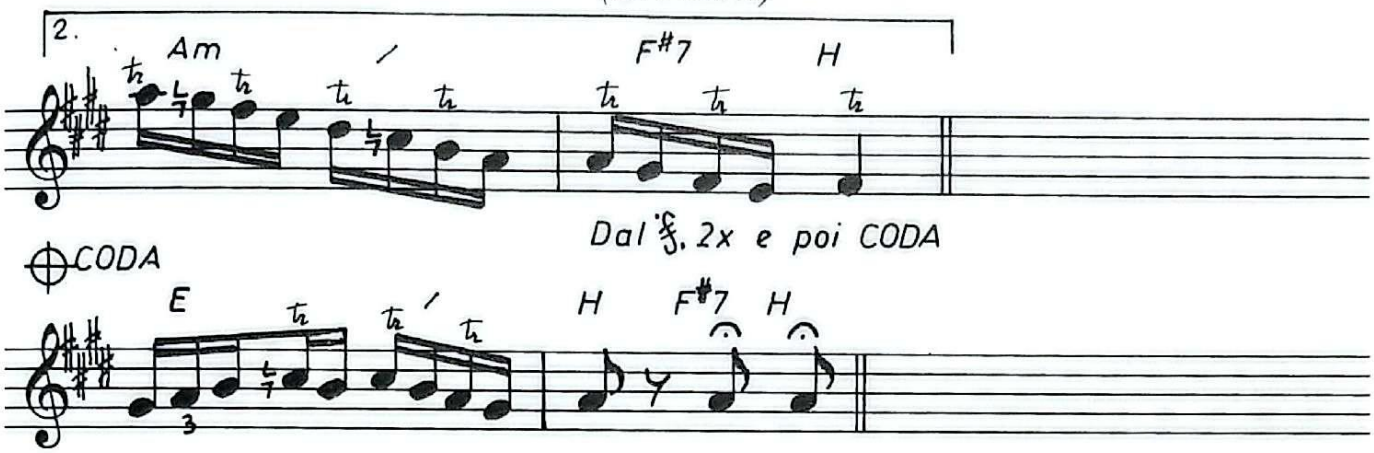

Pluća su mi bolna...

(D. Nedović - O. Pobrić)

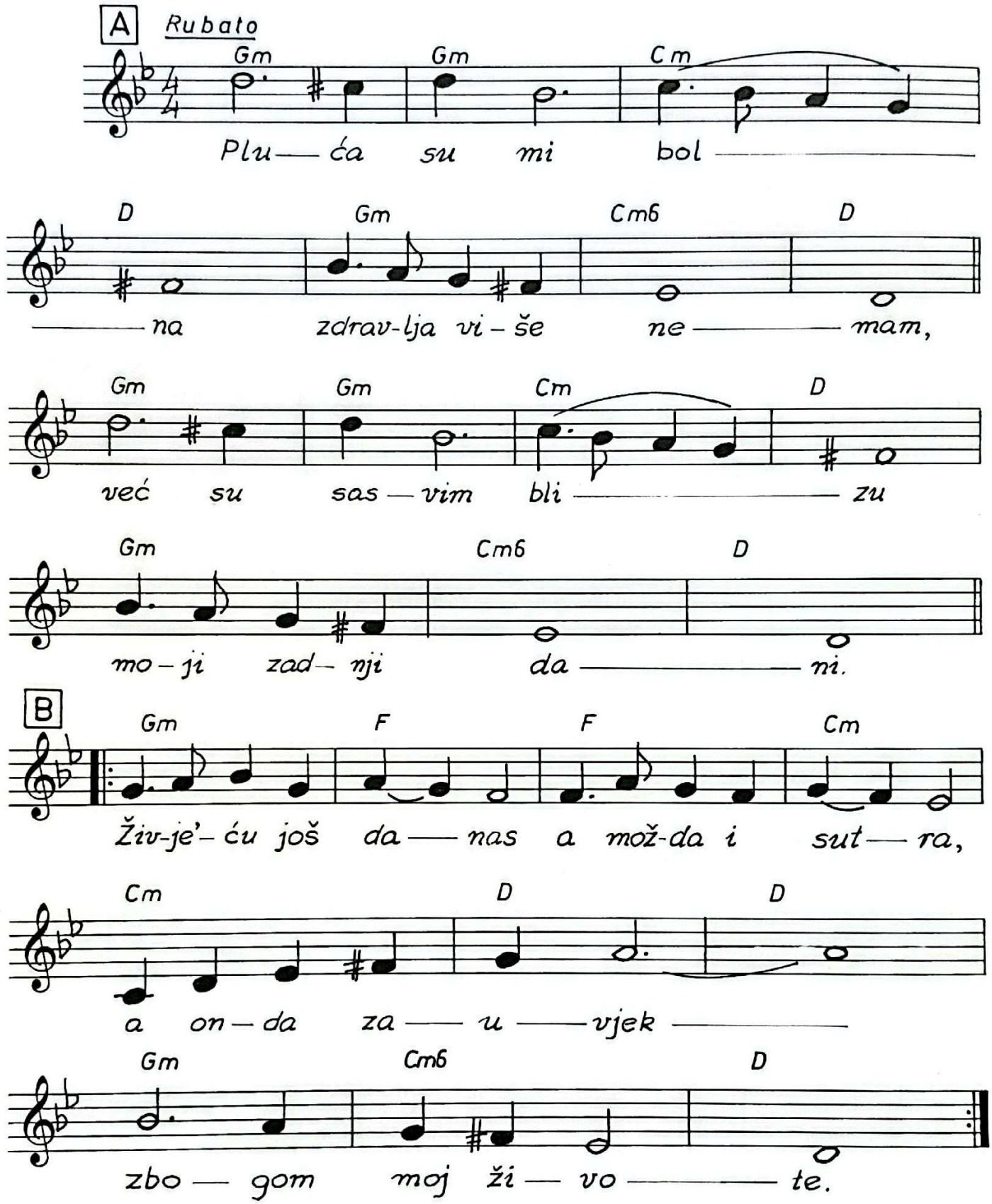

PLUĆA SU MI BOLNA

(Dragiša Nedović - Omer Pobrić)

Pluća su mi bolna, zdravlja više nemam,
već su sasvim blizu moji zadnji dani,
živjet ću još danas, a možda i sutra,
a onda zauvijek - zbogom, moj živote.
Živjet ću još danas, a možda i sutra,
a onda zauvijek - zbogom, moj živote!

Nije meni žao bijednoga života,
već je meni žao što ljubio nisam;
samo bol i patnja; gorke suze lio,
u životu mome sretan nisam bio.
Samo bol i patnja, gorke suze lio,
u životu mome sretan nisam bio.

(Pjevao Husein Kurtagić)

Analizom dramaturgije teksta i melodijske linije reklo bi se da ova numera ima korijena u mađarskoj romansi - a nije tako: autor je gitarista Dragiša Nedović (1920 – 1960) iz okolice Kragujevca.
U jednom vremenu, kada se TBC smatrala neizlječivom bolešću, ali i zbog izrazito pesimistične poruke, pjesma je bila zabranjena za javno izvođenje. Evo i paradoksa: Dragiša je pjesmu posvetio Zaimu Imamoviću, koji je bolovao od TBC- a, a umro od starosti 1994. godine; Dragiša Nedović je umro u četrdesetoj godini od TBC- a.

Stade se cvijeće rosom kititi...

(xxx - xxx - obrada O. Pobrić)

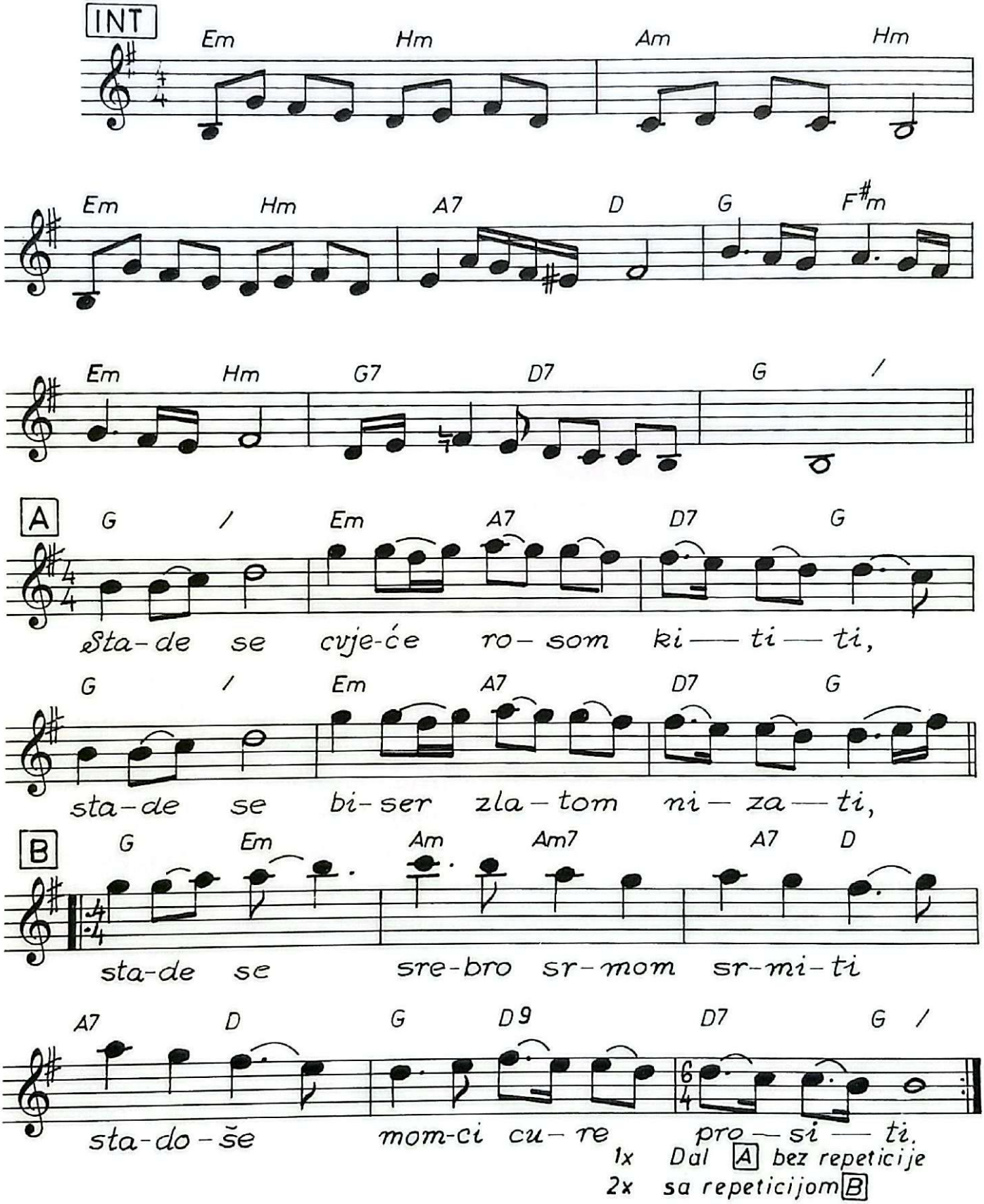

Sarajćice,hajdemo...

(J. Penava - J. Penava - O. Pobrić)

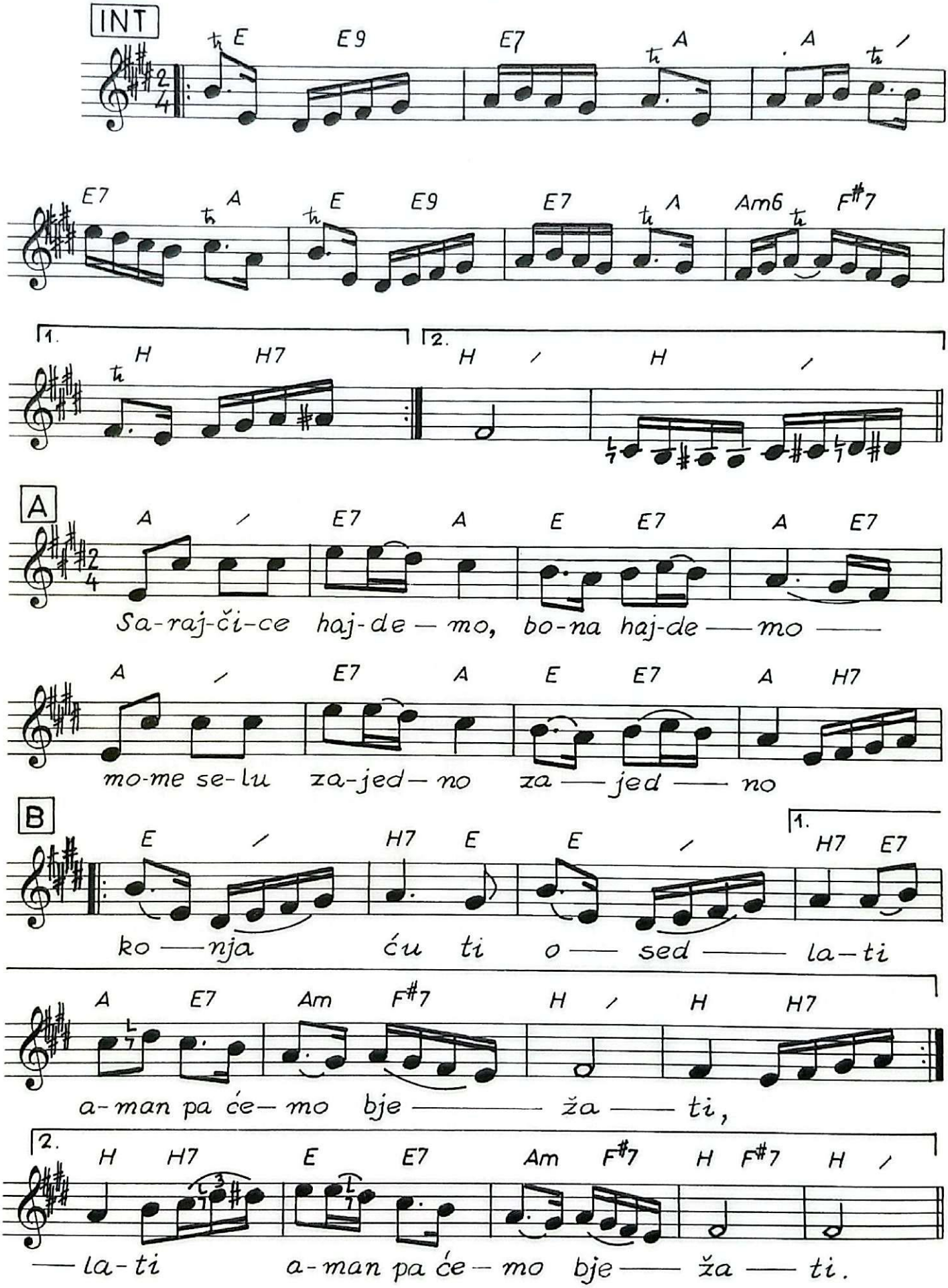

Siroče sam,na sve mi se žaluje...

(xxx - xxx - obrada Omer Pobrić)

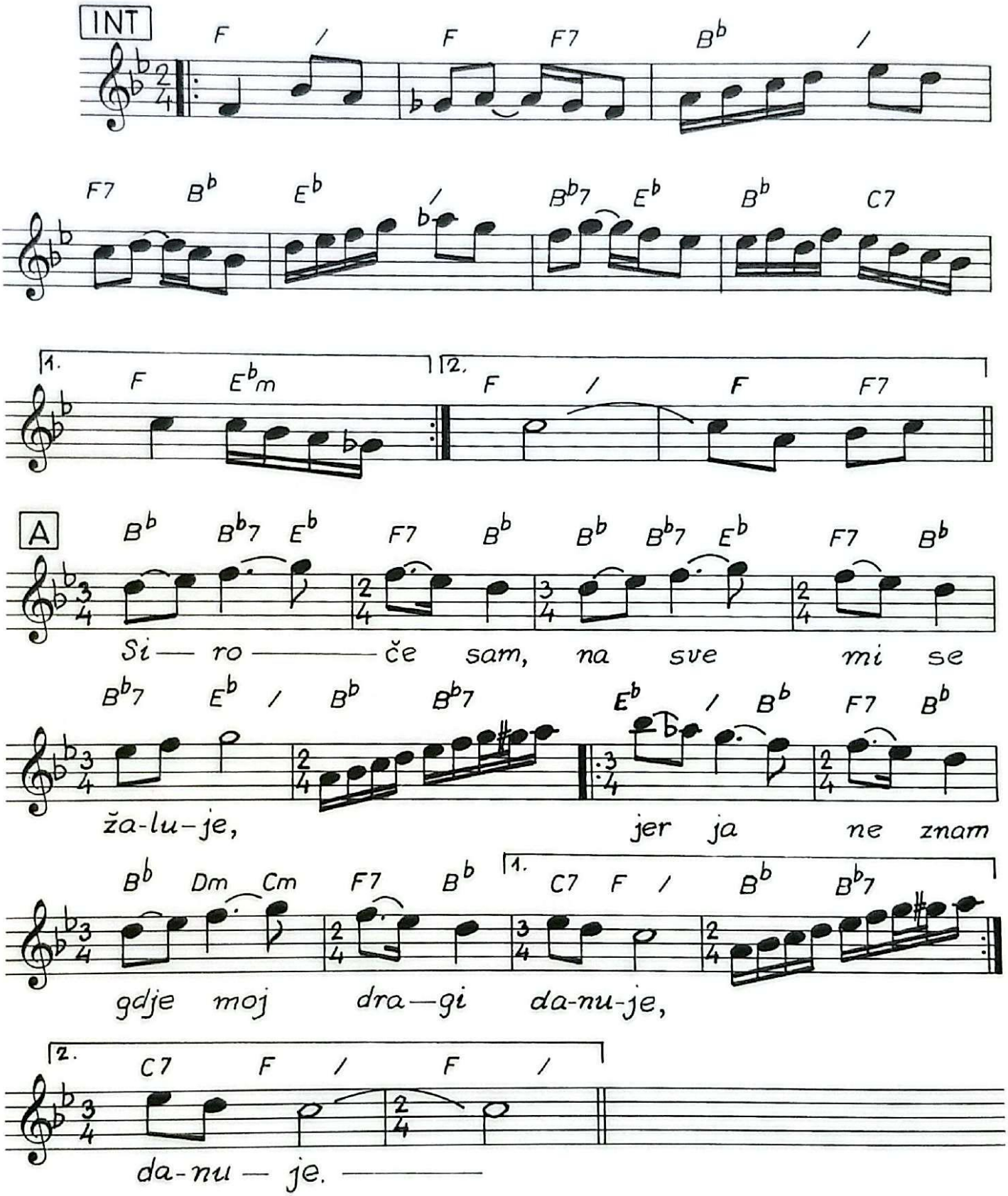

SIROČE SAM, NA SVE MI SE ŽALUJE

(xxx - xxx - obrada: Omer Pobrić)

Siroče sam, na sve mi se žaluje,
jer ja ne znam gdje moj dragi danuje,
jer ja ne znam gdje moj dragi danuje.

Gdje danuje, gdje li noći noćuje,
i koju li mjesto mene miluje,
i koju li mjesto mene miluje.

Al' neka ga, i on će se kajati,
pa će doći pod moj pendžer plakati,
pa će doći pod moj pendžer plakati.

A ja ću se sa pendžera smijati,
pa ću reći: "Bježʼ odavde, dragi, ti!",
pa ću reći: "Bježʼ odavde, dragi, ti!

Nisi vrijedan moju bašču gaziti,
a kamoli moje lice ljubiti,
a kamoli moje lice ljubiti!"

(Pjevala Nusreta Kobić)

Avduška kolo...

(I.A. Šerbo - O. Pobrić)

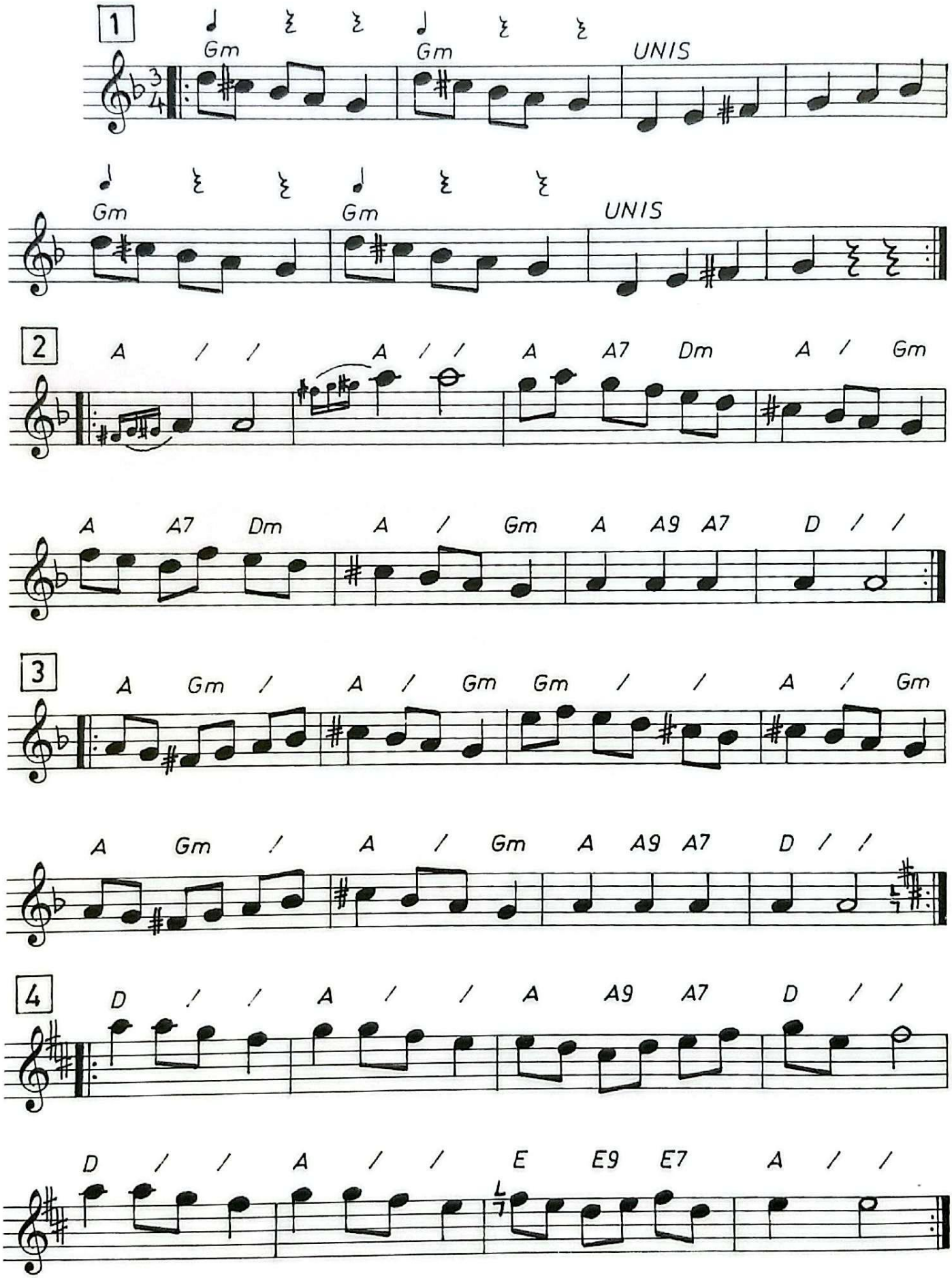

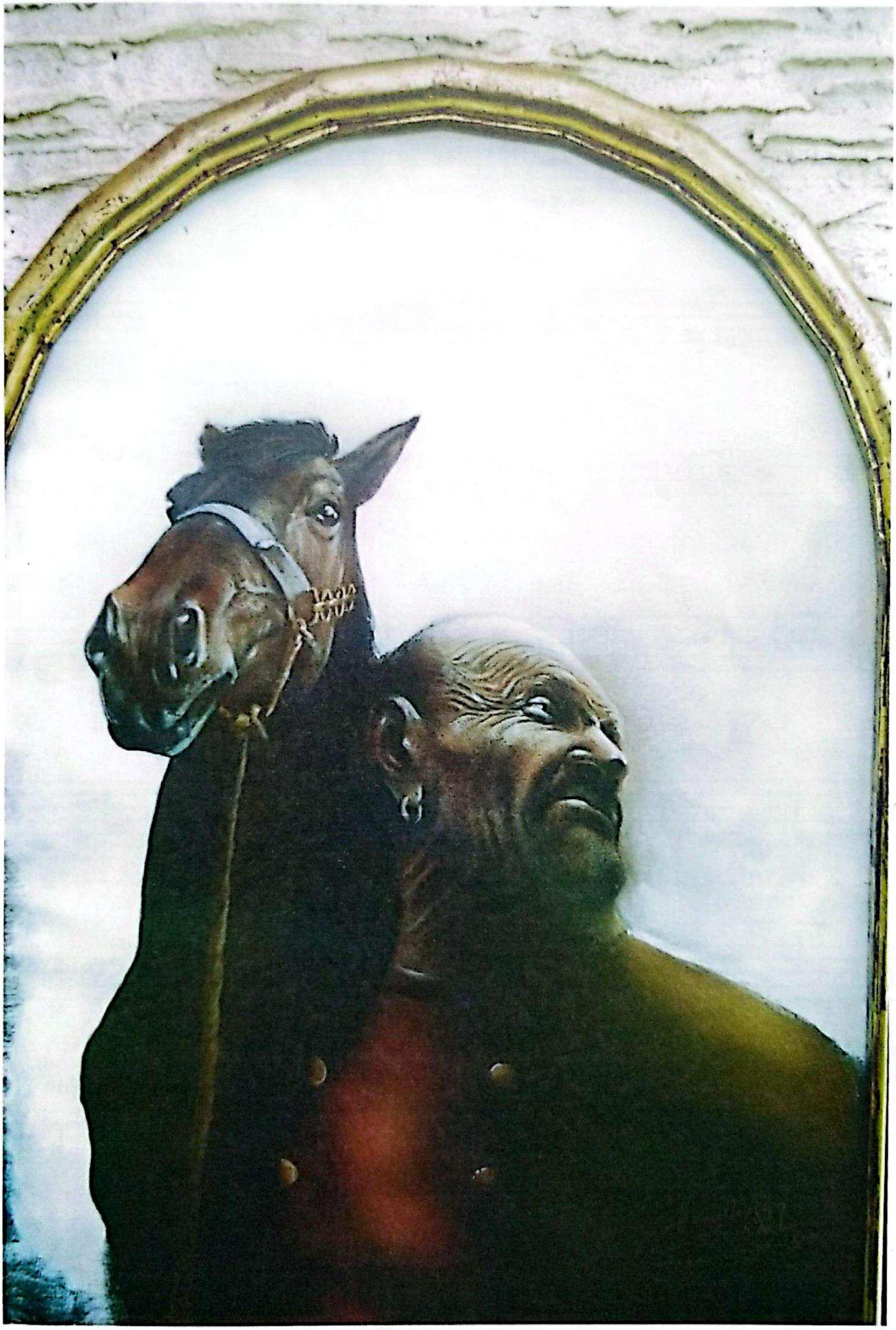

S one strane Plive...

(xxx - xxx - obrada O. Pobrić)

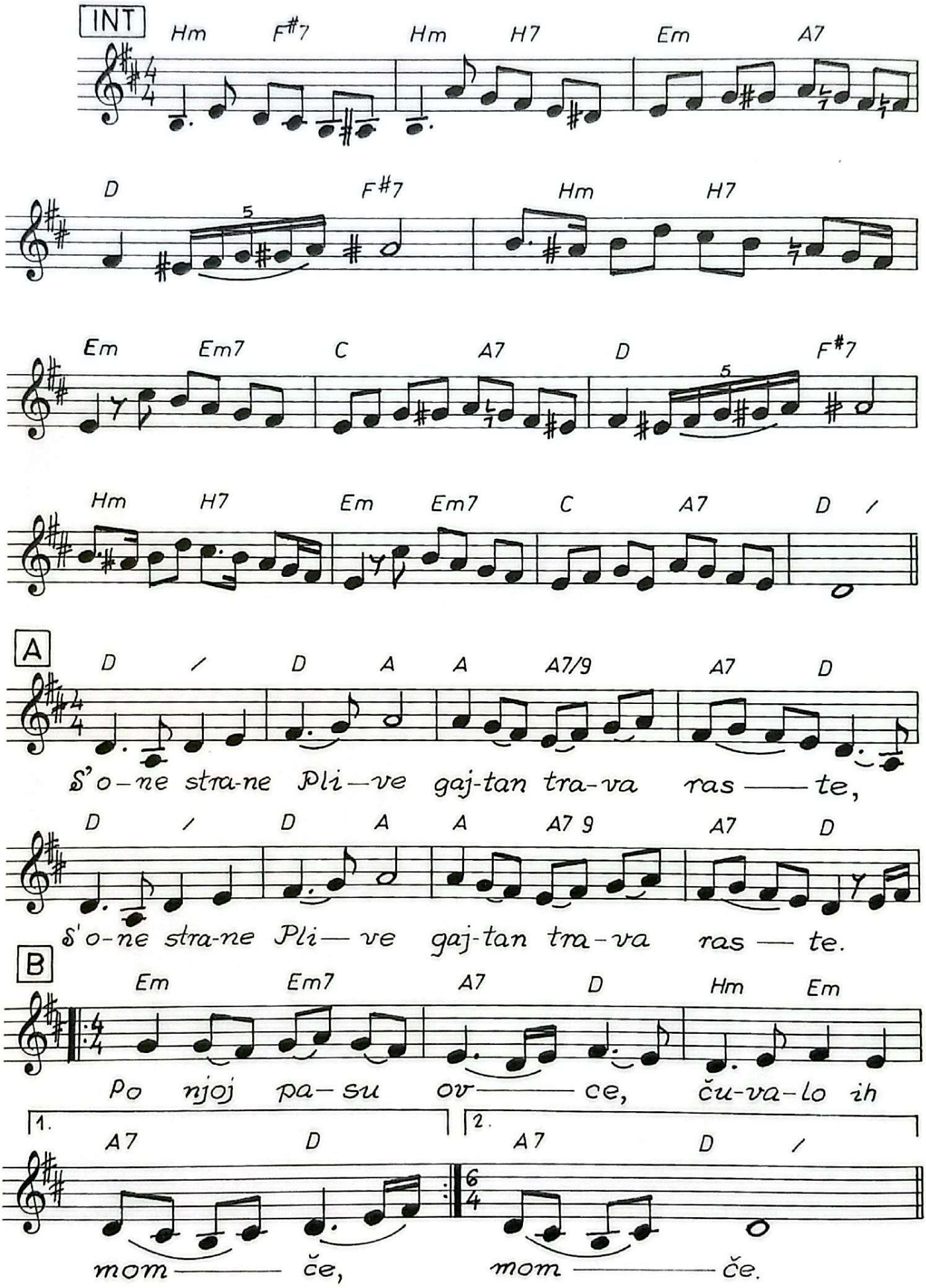

S ONE STRANE PLIVE

(xxx - xxx - obrada: Omer Pobrić)

S one strane Plive
gajtan trava raste,
s one strane Plive
gajtan trava raste.
Po njoj pasu ovce,
čuvalo ih momče,
po njoj pasu ovce,
čuvalo ih momče.

Momče tužno plače,
još tužnije ječi,
momče tužno plače,
još tužnije ječi.
Svaka tuđa zemlja
tuga je golema,
svaka tuđa zemlja
tuga je golema.

U tuđemu svijetu,
nigdje nikog svoga,
u tuđemu svijetu,
nigdje nikog svoga.
Bez oca i majke,
bez brata i seje,
svaka tuđa zemlja
tuga je golema.

(Pjevale: Hanka Paldum, Aliija Brkić)

Ramazan, mjesec odabran...

(Muzika, tekst i aranžman O. Pobrić)

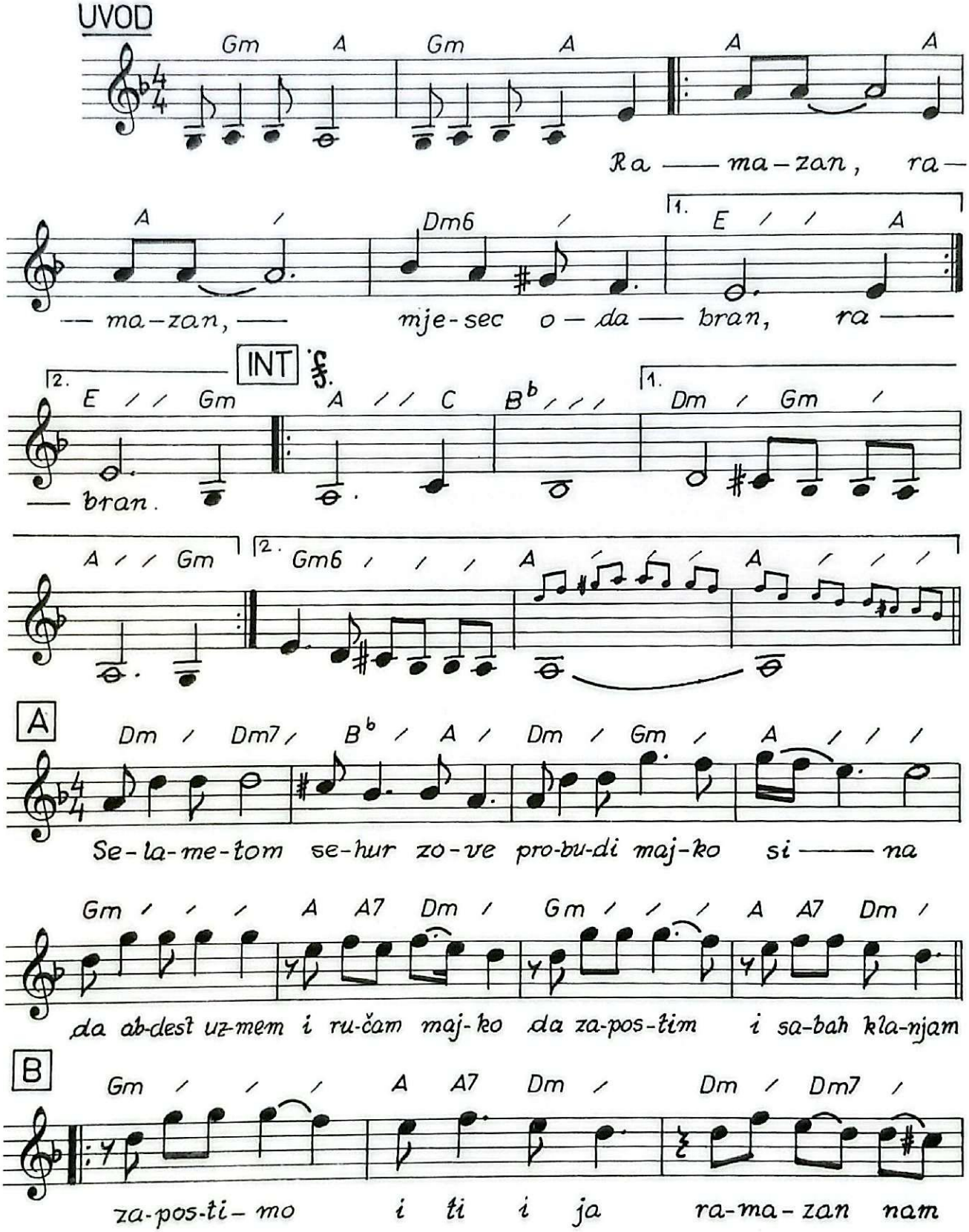

Ramazan, mjesec odabran 2...

(Muzika, tekst i aranžman O. Pobrić)

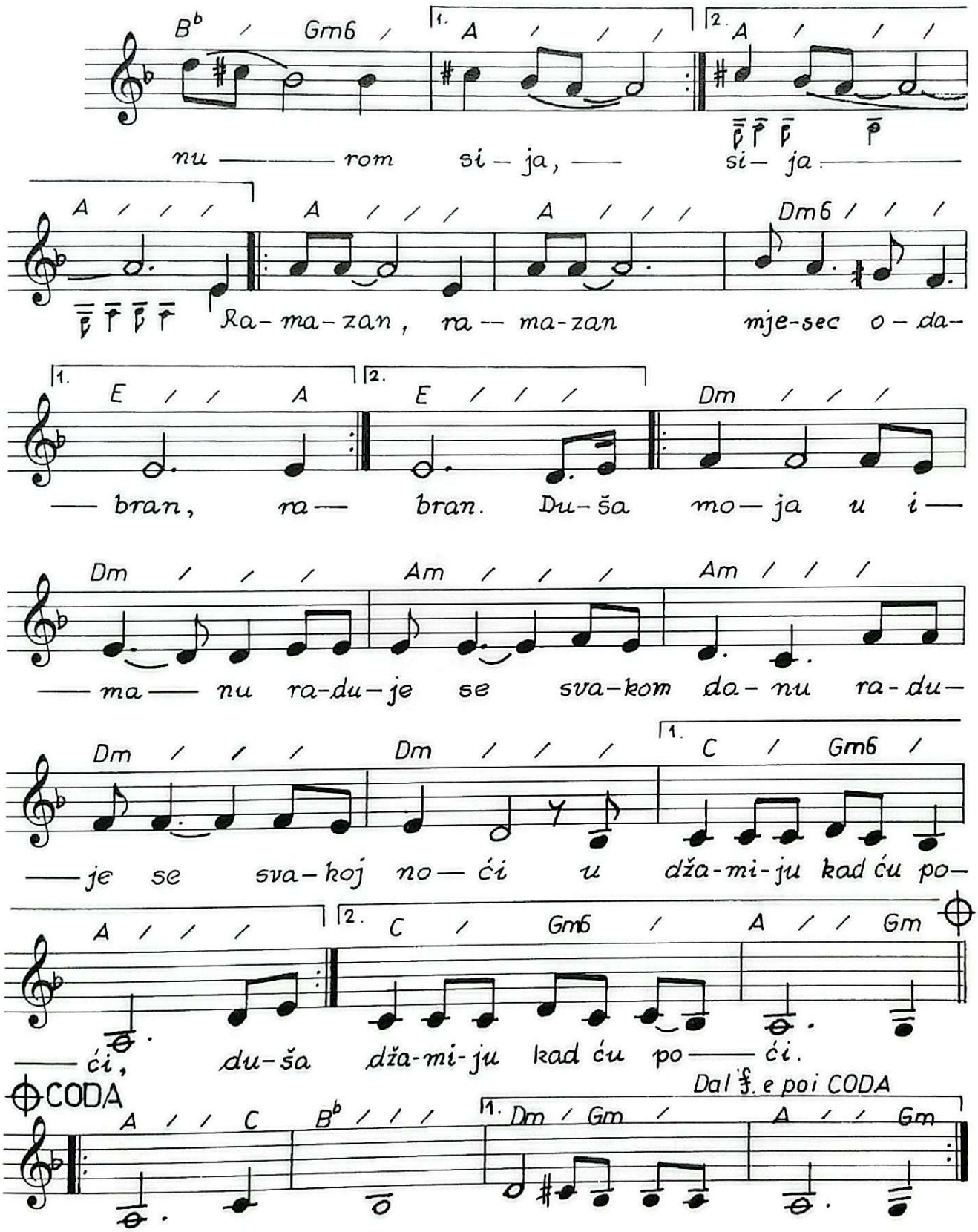

Ramazan, mjesec odabran 3...

(Muzika, tekst i aranžman O. Pobrić)

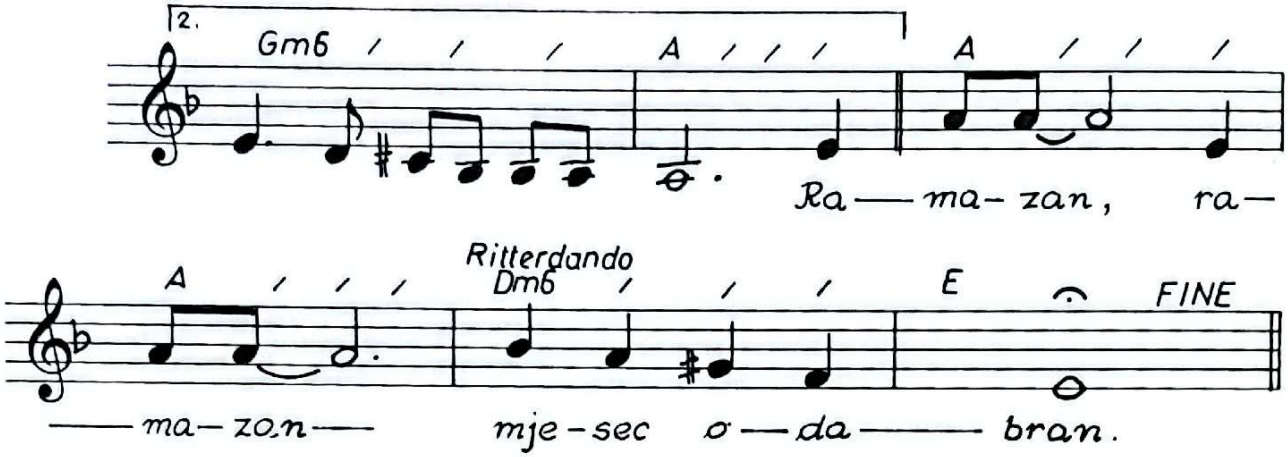

RAMAZAN, MJESEC ODABRAN
(Omer Pobrić)

Ramazan, ramazan, mjesec odabran,
ramazan, ramazan, mjesec odabran.

Selametom sehur zove, probudi, majko, sina,
da abdest uzmem i ručam, majko,
da zapostim i sabah klanjam,
zapostimo i ti i ja, ramazan nam nurom sija.
Zapostimo i ti i ja, ramazan nam nurom sija.

Ramazan, ramazan, mjesec odabran,
ramazan, ramazan, mjesec odabran.
Duša moja u imanu, raduje se svakom danu,
raduje se svakoj noći, u džamiju kad ću poći.
Duša moja u imanu, raduje se svakom danu,
raduje se svakoj noći, u džamiju kad ću poći.

Ibadet nam srca grije, mukabele duše smire,
kandiljima iftar stiže, po somune hajde, sine,
idem, babo, u red i ja, ramazan nam nurom sija,
hajmo, dušo, i ti i ja, raduje nas teravija.

Ramazan, ramazan, mjesec odabran,
ramazan, ramazan, mjesec odabran.
Duša moja u imanu, raduje se svakom danu,
raduje se svakoj noći, u džamiju kad ću poći.
Duša moja u imanu raduje se svakom danu,
raduje se svakoj noći, u džamiju kad ću poći.

Ramazan, ramazan, mjesec odabran.

(Pjevali: Hor "EL-FATIH", Nusreta Kobić)

Sreli smo se kad lišće zažuti...

(O. Pobrić - S. Letić - O. Pobrić)

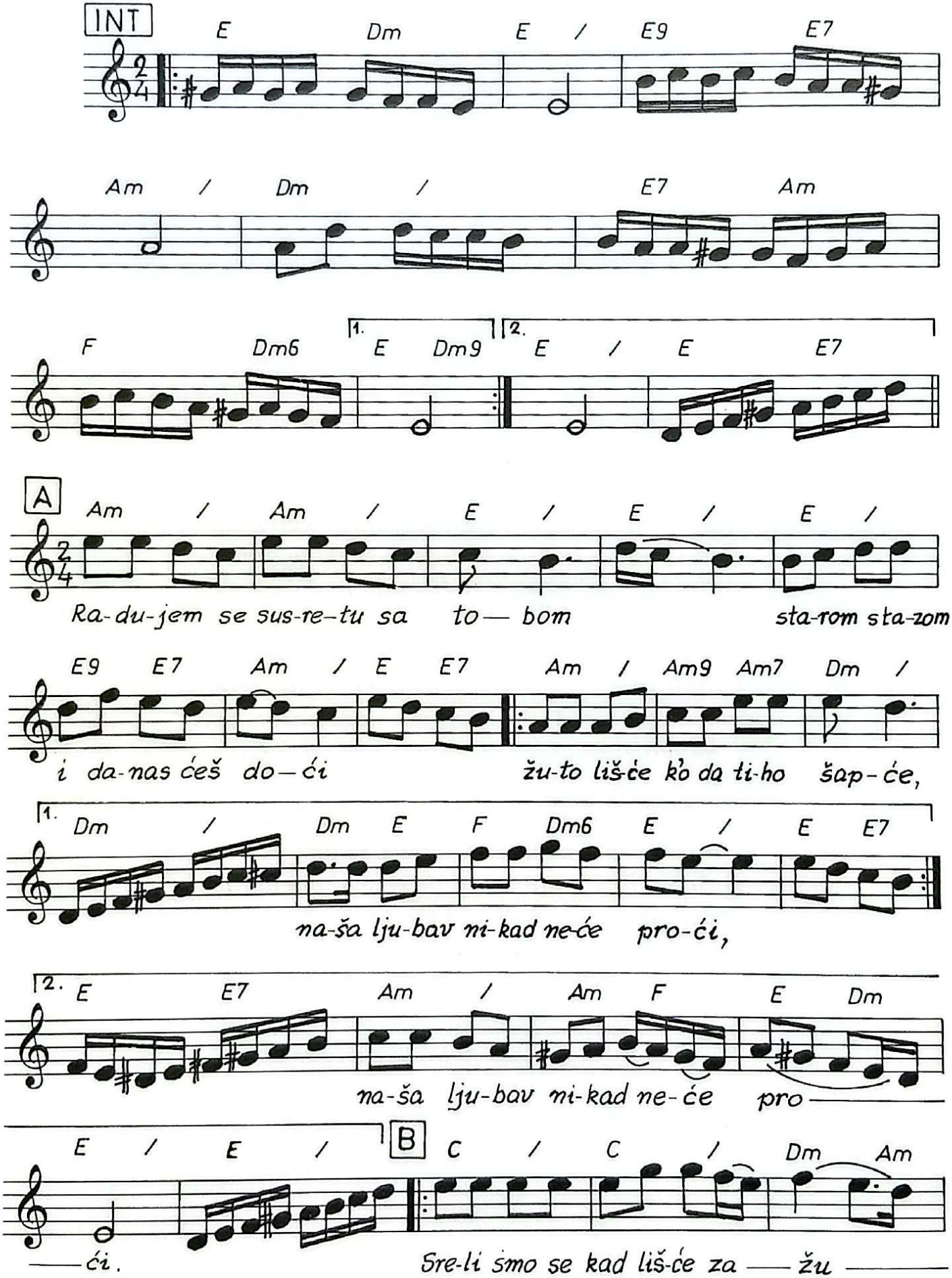

Sreli smo se kad lišće zažuti... 2

(O. Pobrić - S. Letić - O. Pobrić)

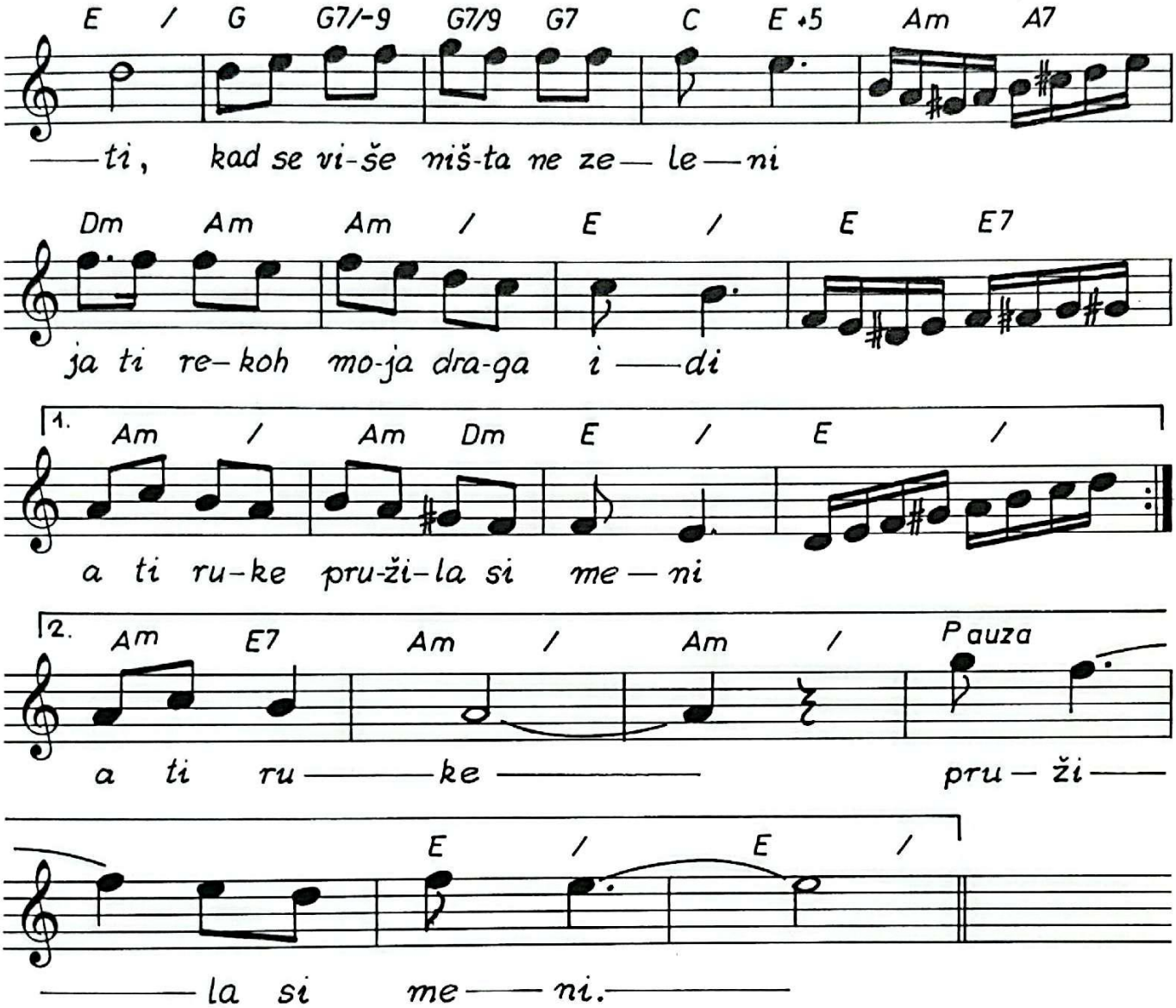

SRELI SMO SE KAD LIŠĆE ZAŽUTI

(O. Pobrić - S. Letić - O. Pobrić)

Radujem se susretu sa tobom,
starom stazom i danas ćeš doći,
žuto lišće kžo da tiho šapće, naša ljubav nikad neće proći.
Žuto lišće kžo da tiho šapće, naša ljubav nikad neće proći.

Sreli smo se kad lišće zažuti,
kad se više ništa ne zeleni,
ja ti rekoh: "Moja draga, idi!", a ti ruke pružila si meni.
Ja ti rekoh: "Moja draga, idi!", a ti ruke pružila si meni.

U snovima ja te i sad ljubim,
tebe nema, a srce se nada,
na klupi te kao nekad čekam, lišće žuti i polahko pada.
Na klupi te kao nekad čekam, lišće žuti i polahko pada.

Sreli smo se kad lišće zažuti,
Kad se više ništa ne zeleni,
Ja ti rekoh: "Moja draga, idi!", a ti ruke pružila si meni.
Ja ti rekoh: "Moja draga, idi!", a ti ruke pružila si meni.

Pada lišće i stazu pokriva,
jesen prođe, a zima se sprema,
rosne grane kžo da sa mnom plaču, što te danas kao nekad nema.
Rosne grane kžo da sa mnom plaču, što te danas kao nekad nema.

Sreli smo se kad lišće zažuti,
kad se više ništa ne zeleni,
ja ti rekoh:" Moja draga, idi!," a ti ruke pružila si meni,
ja ti rekoh:" Moja draga, idi!," a ti ruke pružila si meni.

Na festivalu "ILIDŽA 82" autor teksta Sejdo Letić iz Gračanice dobija nagradu. Interpretirao, tada debitant, Duško Kuliš.

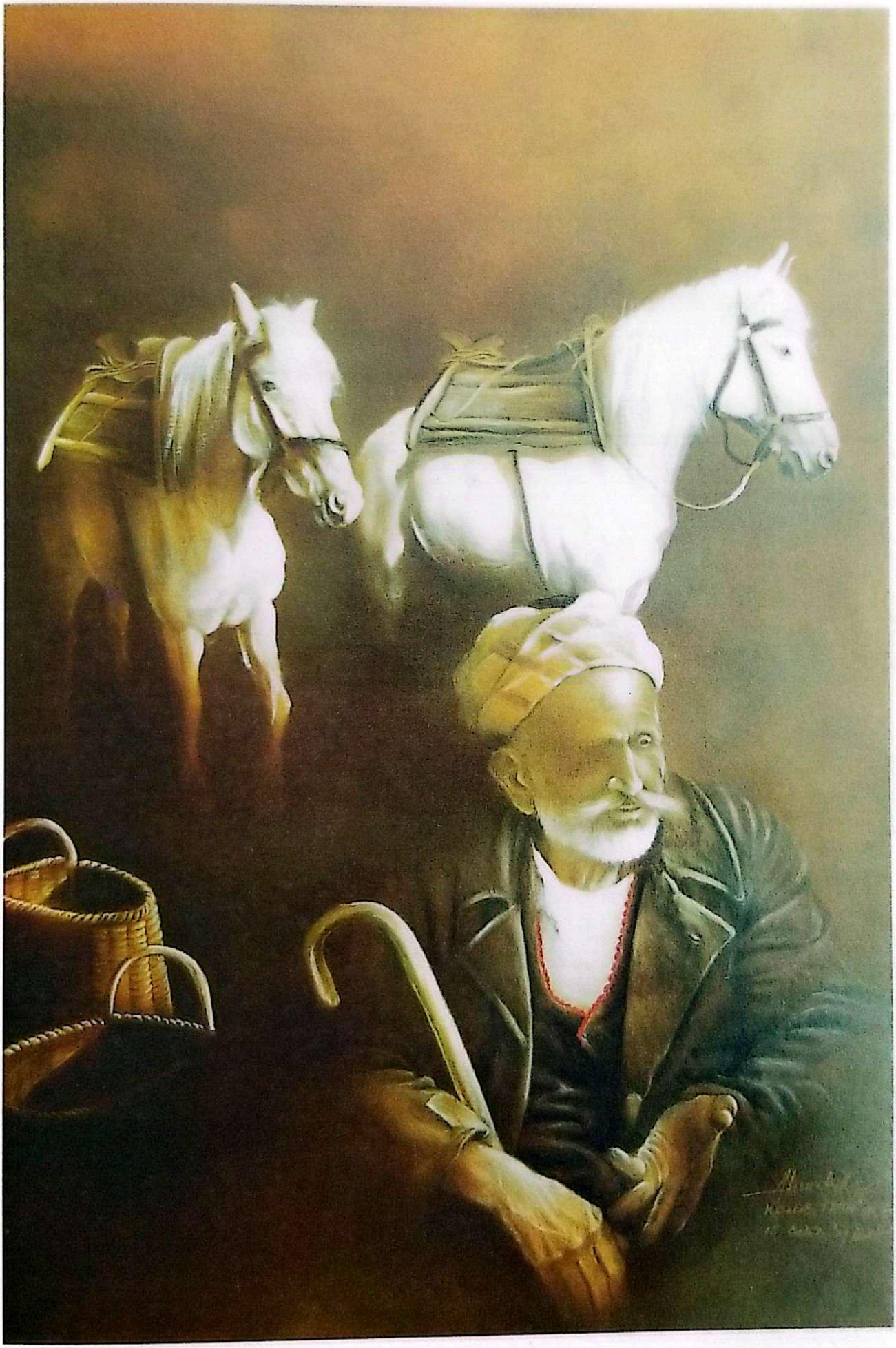

Abino kolo...

(O. Pobrić)

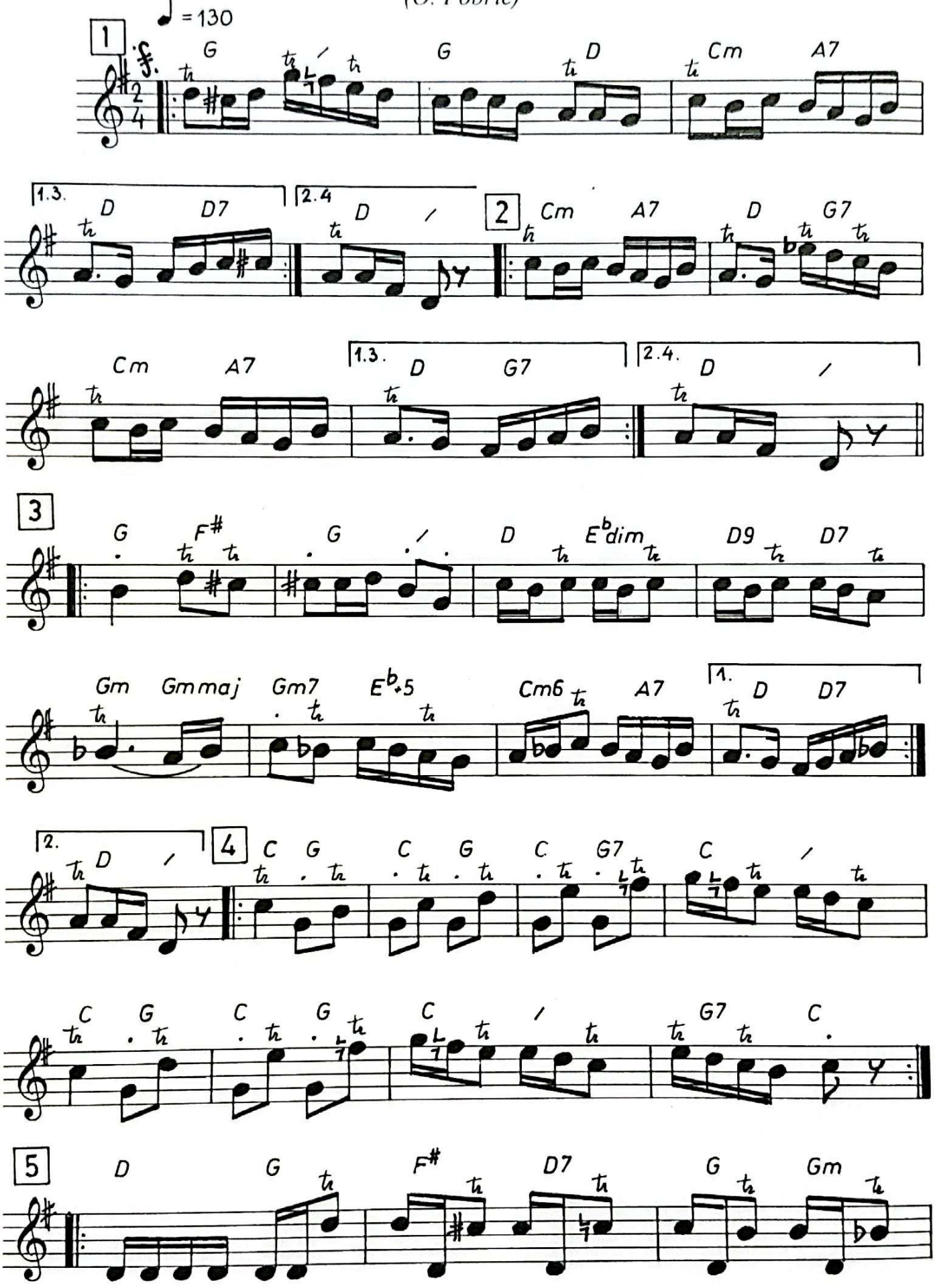

Abino kolo... 2

(O. Pobrić)

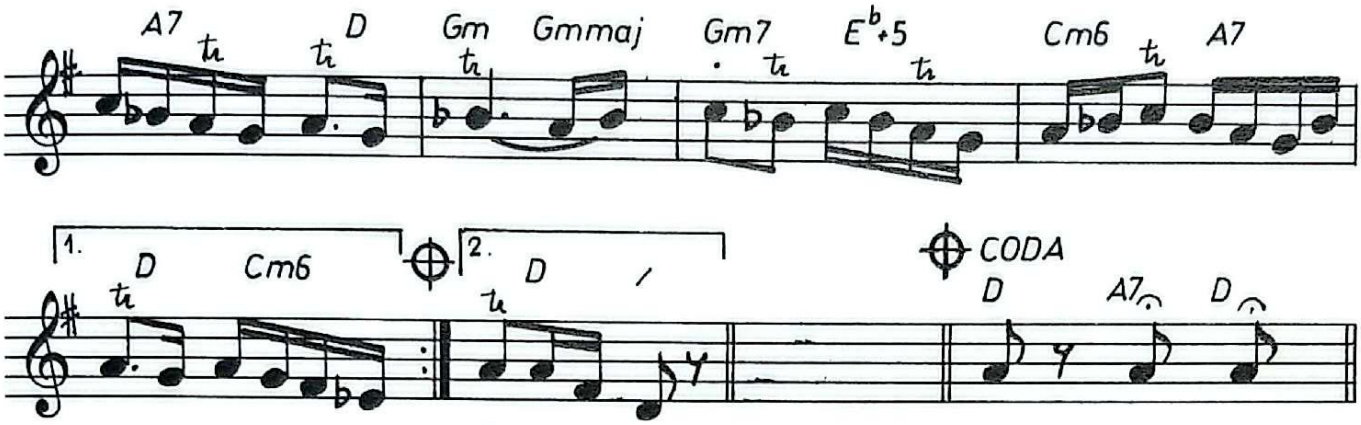

Dal 𝄋 2x e poi CODA

SPISAK NUMERA NA CD – 6

1. Na đerđefu vezak veze Fata	*4,00*
2. Kliknu vila sa mostarskih stina	*3,49*
3. Majkina molitva	*5,28*
4. Biserka kolo	*4,20*

	17,38
5. Bošnjak i Crno more	*3,59*
6. Halka kuca na vratima	*3,02*
7. Sjela Hajra kraj bunara	*3,55*
8. Gdje si da si, moj golube	*3,05*
9. Travničanka kolo	*4,06*

	18,09
10. Bosna je u nama	*4,09*
11. Azemina	*5,00*
12. Bio sam u Visokom	*3,46*
13. Visočanka kolo	*4,09*

	17,06
14. Kolika je duga zima bila	*4,05*
15. Bulbul mi pjeva	*3,32*
16. Čudna jada od Mostara grada	*4,45*
17. Ja uranih jutros rano	*2,46*
18. Kalesijsko kolo	*4,07*

	19,16
UKUPNO:	*72,11*

Na đerđefu vezak veze Fata...

(xxx - xxx - O. Pobrić)

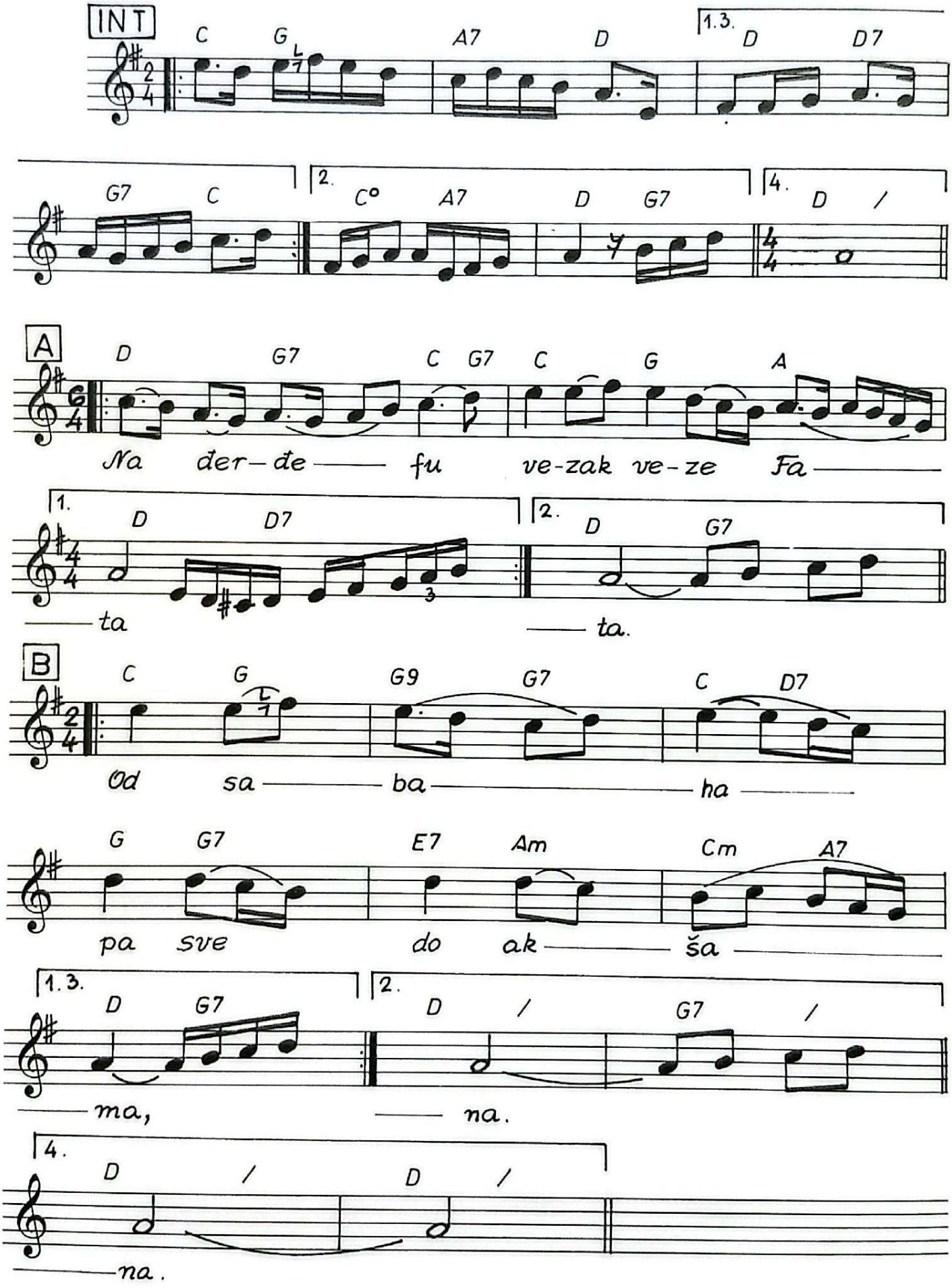

NA ĐERĐEFU VEZAK VEZE FATA

(xxx - xxx - Omer Pobrić)

Na đerđefu vezak veze Fata,
sitno veze sa iglom od zlata,
od sabaha pa sve do akšama,
jagluk veze za svoga dragana.
Od sabaha pa sve do akšama,
jagluk veze za svoga dragana.

Ah, moj dragi, pod pendžer mi dođi,
žarko sunce, na počinak pođi,
kada mjesec za oblake zađe,
ašikovat' tada je najslađe.
Kada mjesec za oblake zađe,
ašikovat' tada je najslađe.

Dođe dragi Fati pod pendžere,
a ona mu pruža ruke bijele,
lijepa na njoj anterija tkana,
skriva njedra k'o dva đula rana.
Lijepa na njoj anterija tkana,
skriva njedra k'o dva đula rana.

(Pjevali: Zaim Imamović, Kemal Hasić)

Kliknu vila sa mostarskih stina...

(xxx - xxx - O. Pobrić)

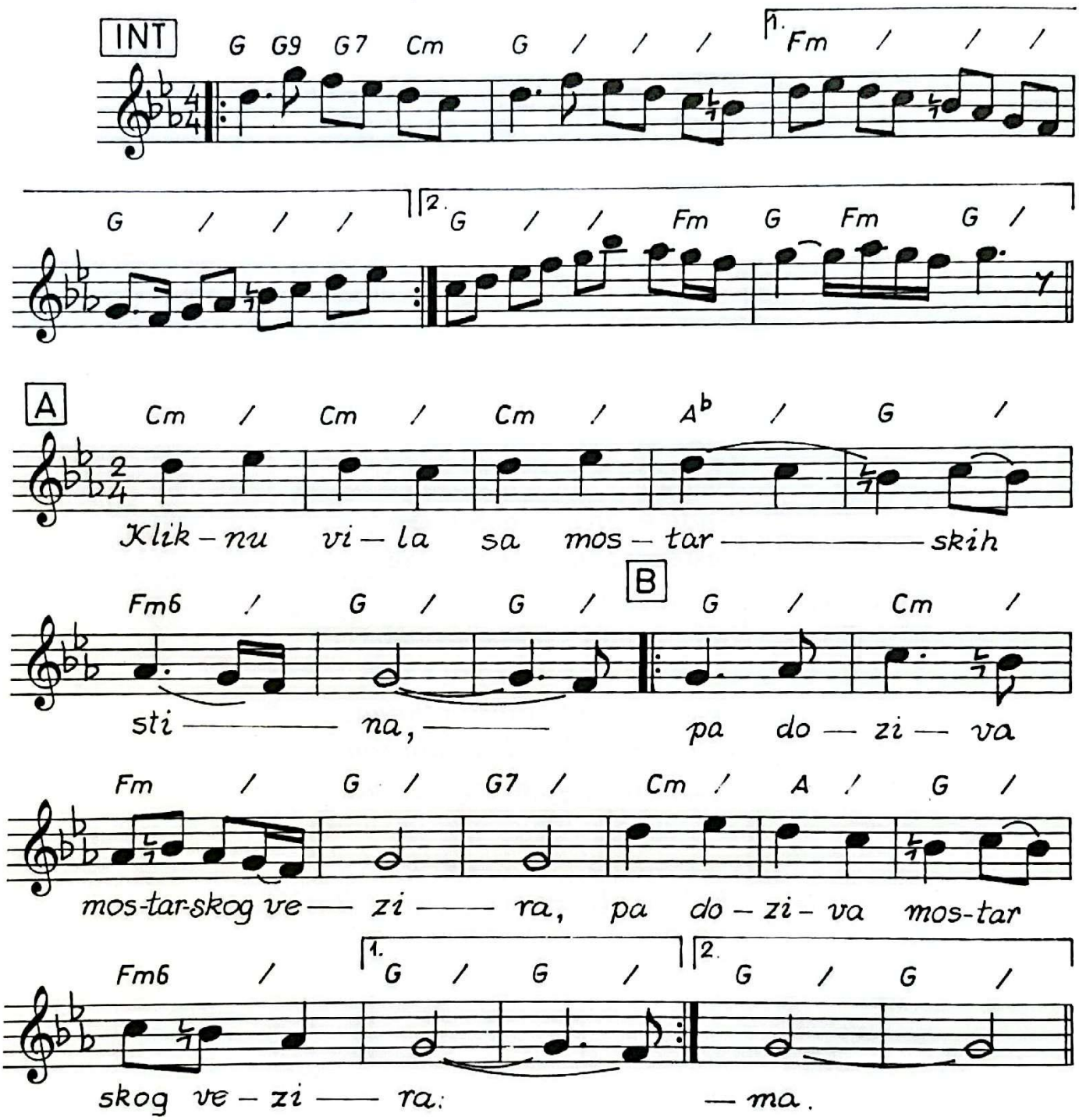

KLIKNU VILA
SA MOSTARSKIH STINA
(xxx - xxx - obrada: Omer Pobrić)

Kliknu vila sa mostarskih stina,
i doziva mostarskog vezira,
i doziva mostarskog vezira:

"Čuješ li me, mostarski vezire,
čuvaj Stoca, pazi Počitelja,
ni Mostara ne ostavljaj sama,
ni Mostara ne ostavljaj sama.

Viš' Mostara ljuta guja spava,
viš' Mostara ljuta guja spava;
Ako bi se guja probudila,
ni Saraj'vu ne bi lahko bilo,
ni Saraj'vu ne bi lahko bilo,
a kamoli sv'jetu niz Neretvu,
a kamoli sv'jetu niz Neretvu".

(Pjevali: Himzo Polovina, Meho Fazlić - Hasiba Agić)

Majkina molitva...

(Muzika, tekst i arr. O. Pobrić)

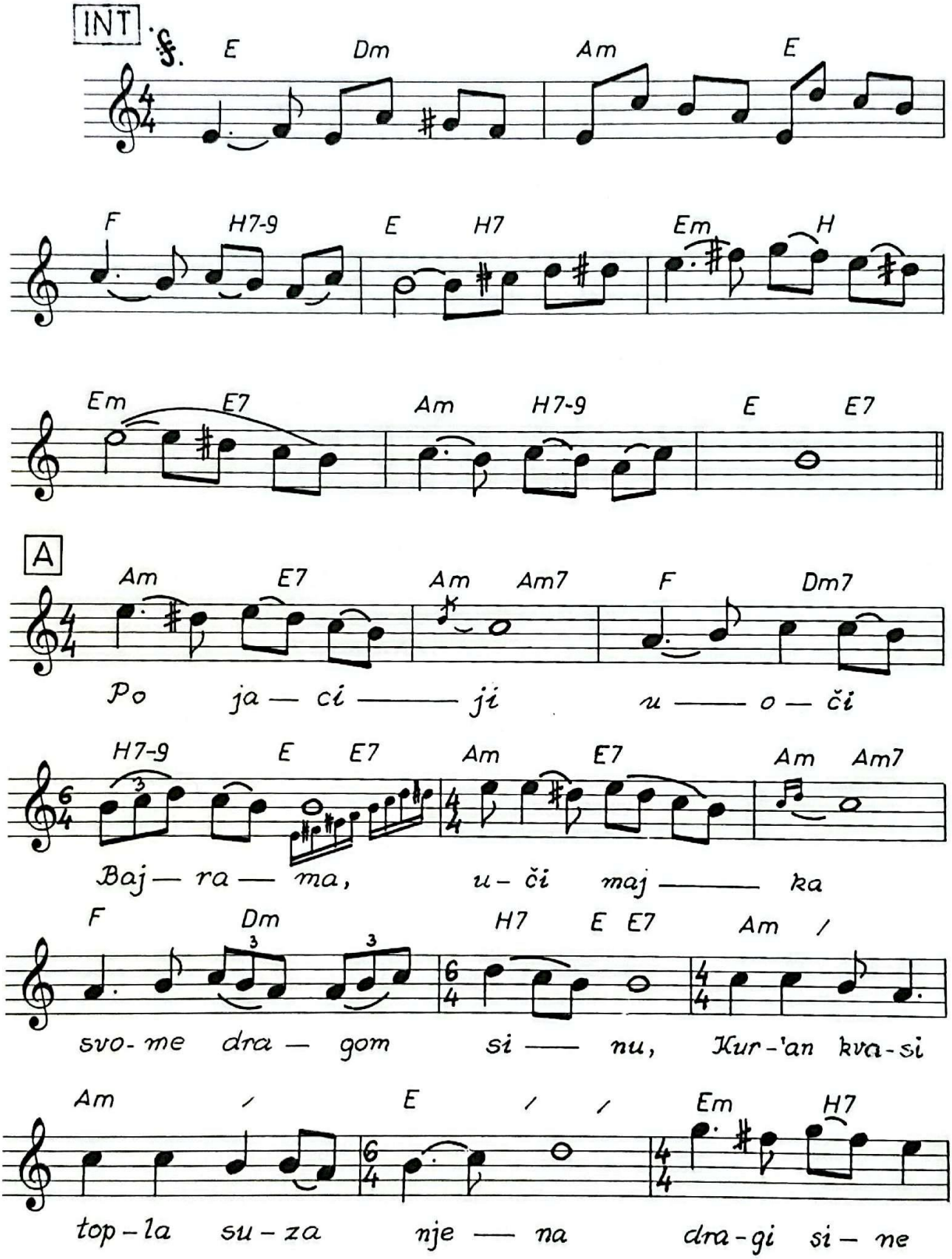

Majkina molitva...2

(Muzika, tekst i arr. O. Pobrić)

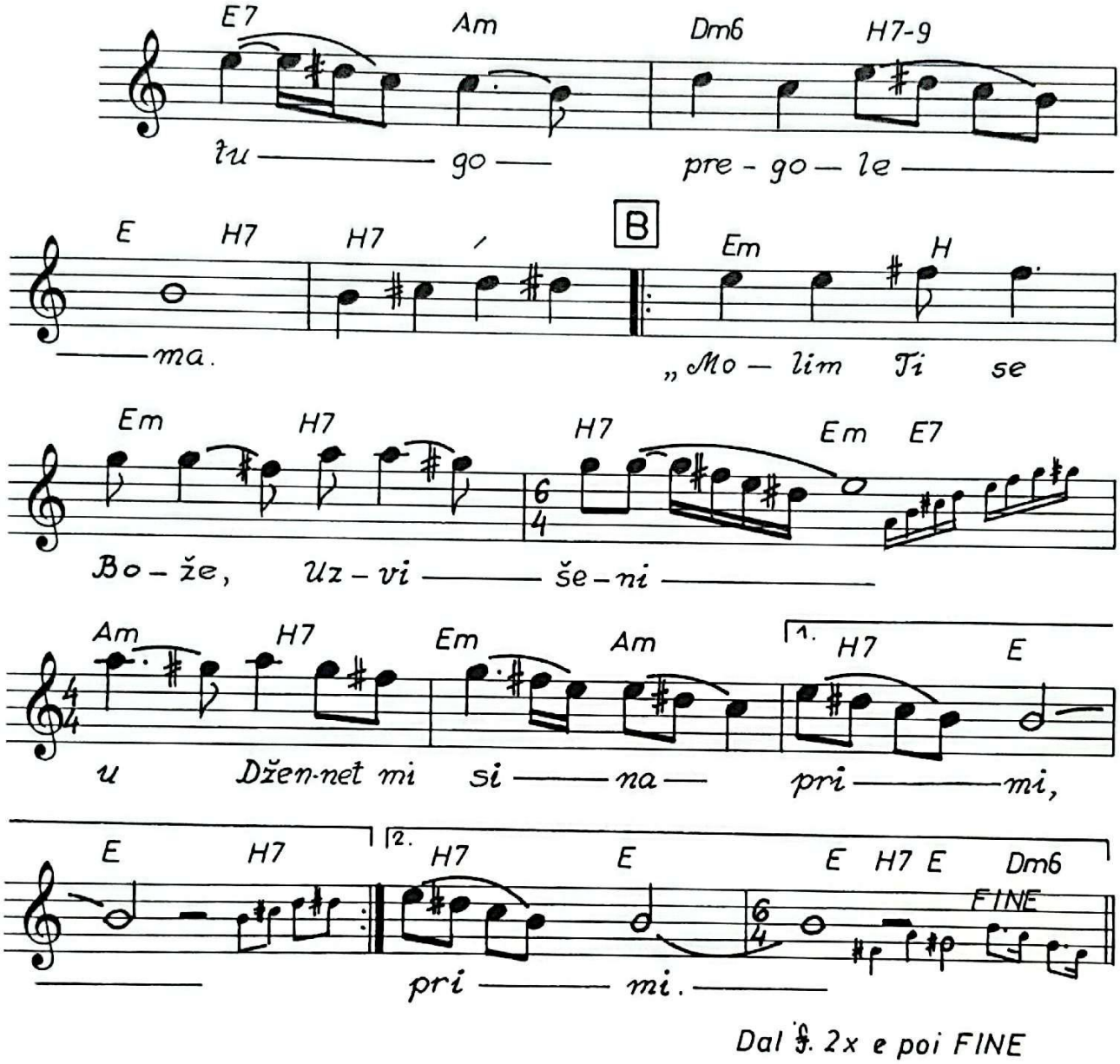

MAJKINA MOLITVA

(Omer Pobrić)

Po jaciji, uoči Bajrama,
uči majka svome dragom sinu,
Kur'an kvasi topla suza njena:
"Dragi sine, tugo pregolema!

Molim Ti se, Bože, Uzvišeni,
u Džennet mi sina primi.
Molim Ti se, Bože, Uzvišeni,
u Džennet mi sina primi.

Majka te je mlijekom zadojila,
Bosna te je ljepotom hranila,
vjera te je čistotom branila,
a dušmanska ruka pokosila.

Molim Ti se, Bože, Uzvišeni,
u Džennet mi sina primi.
Molim Ti se, Bože, Uzvišeni,
u Džennet mi sina primi.

Ko će majci oči zaklopiti,
ko će majku u kabur spustiti,
ko će majci fatihe učiti,
dragi sine, kako halaliti?

Molim Ti se, Bože, Uzvišeni,
u Džennet mi sina primi.
Molim Ti se, Bože, Uzvišeni,
u Džennet mi sina primi."

(Pjevala Hasna Kašmo)

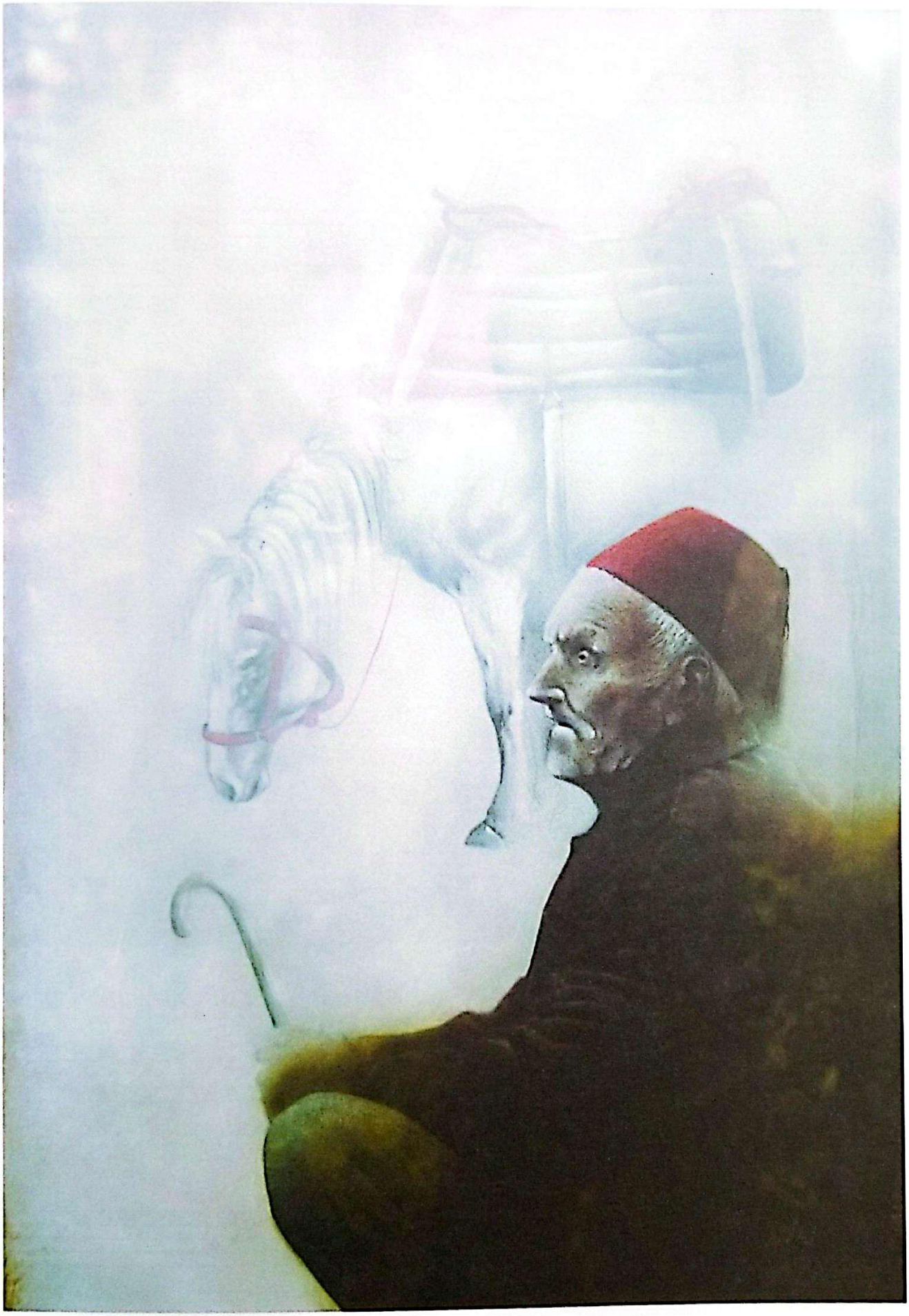

Biserka kolo...

(xxx - Omer Pobrić)

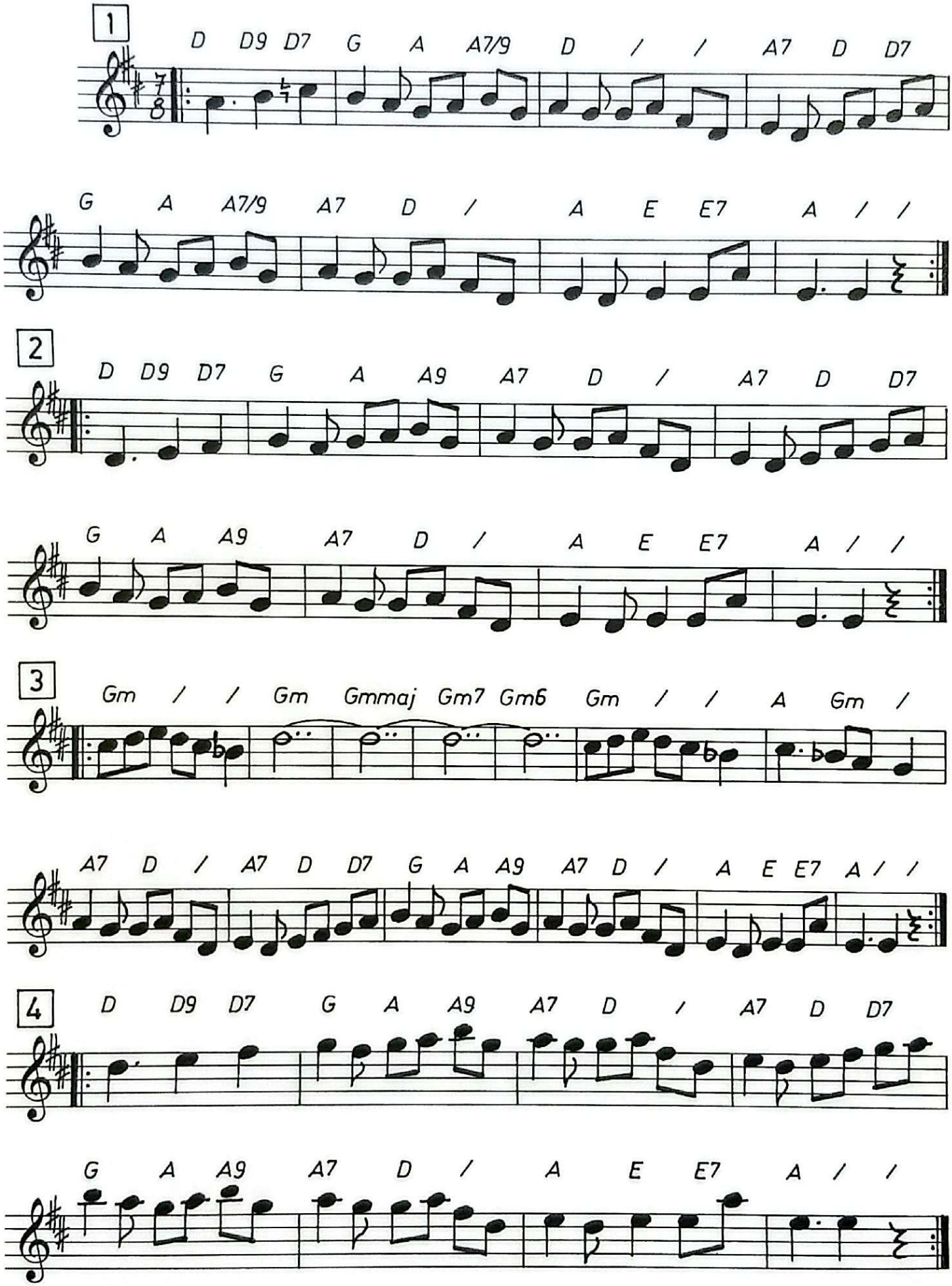

Bošnjak i Crno more...

(po maglovitom kazivanju Zuhdije Čamdžića-O.Pobrić))

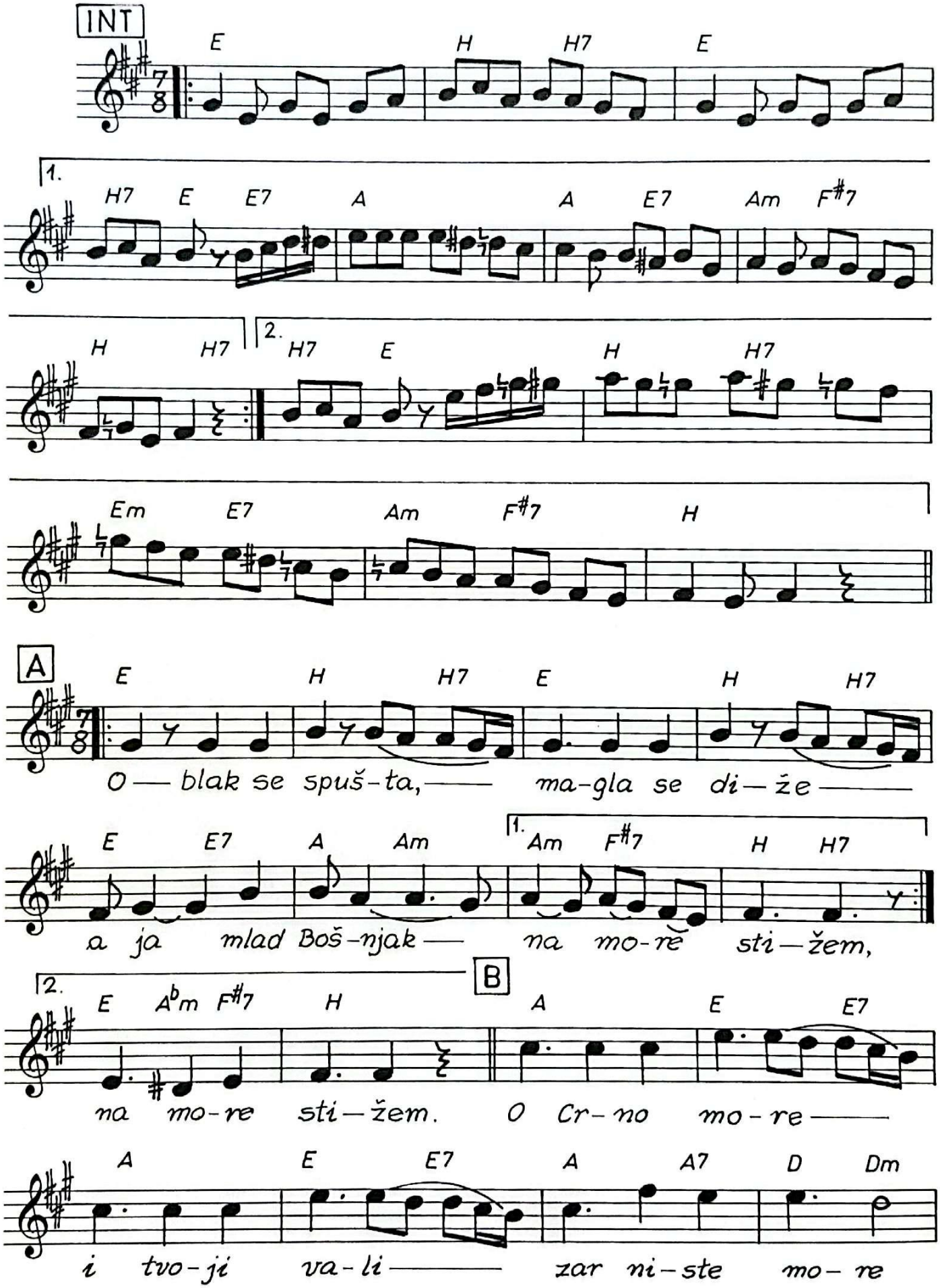

Bošnjak i Crno more... 2

(po maglovitom kazivanju Zuhdije Čamdžića - O. Pobrić)

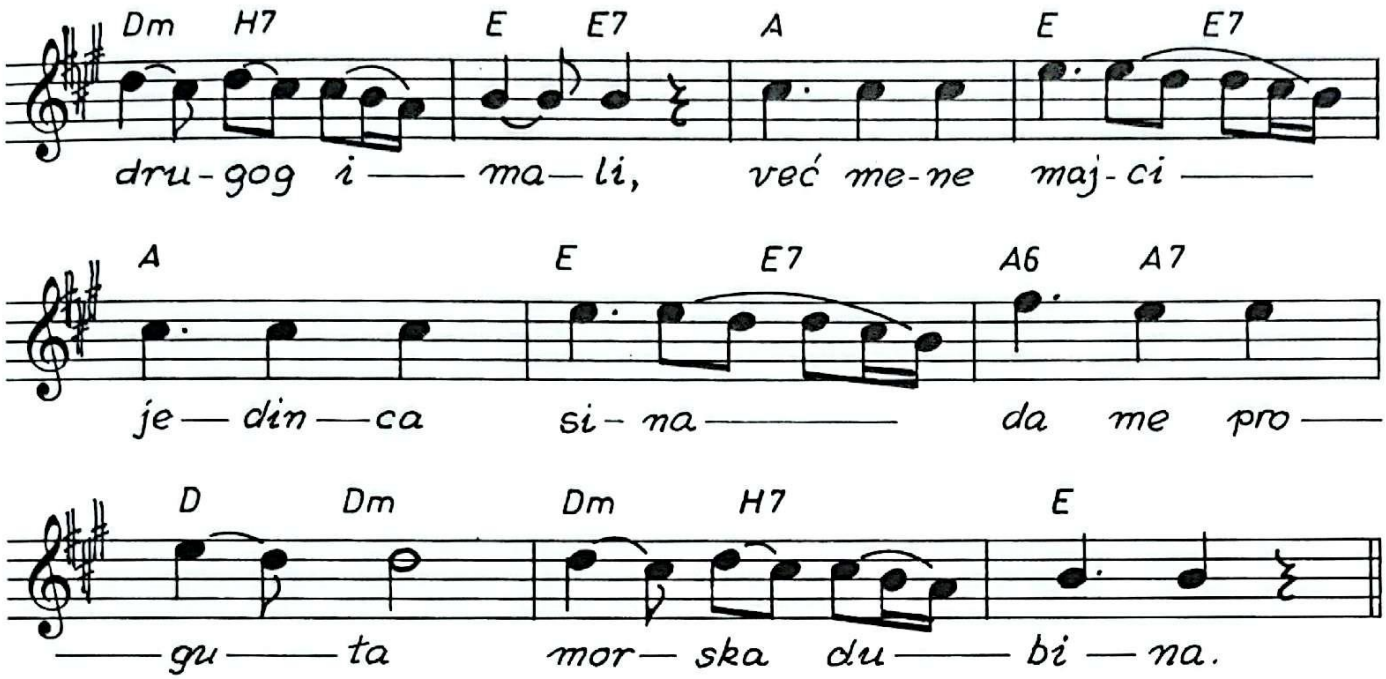

BOSNJAK I CRNO MORE

(po maglovitom kazivanju Zuhdije Čamdžića - O. Pobrić)

Oblak se spušta, magla se diže,
a ja mlad Bošnjak na more stižem,
na more stižem.
O Crno more, i tvoji vali,
zar niste, more, drugog imali,
već mene, majci jedinca sina,
da me proguta morska dubina.

Pišite babi, mornar sam bio,
služeći drugom život izgubio.
Život izgubio.
Pišite seki nek vijenac plete,
na Crno more neka ga metne.
Pišite seki nek vijenac plete,
na Crno more neka ga metne.

Pišite majci, nek tevhid sprema,
jer majka više svog sina nema.
Svog sina nema.

Pišite Bosni, gdje god sam bio,
uvijek sam Bosnu zemlju volio.
Pišite Bosni, gdje god sam bio,
uvijek sam Bosnu zemlju volio.
Bosnu volio.

(Pjevao Džavid Pamuković)

Ovu pjesmu sam maglovito čuo od Zuhdije Čamdžića iz okolice Vranduka, a potom bitno doradio.

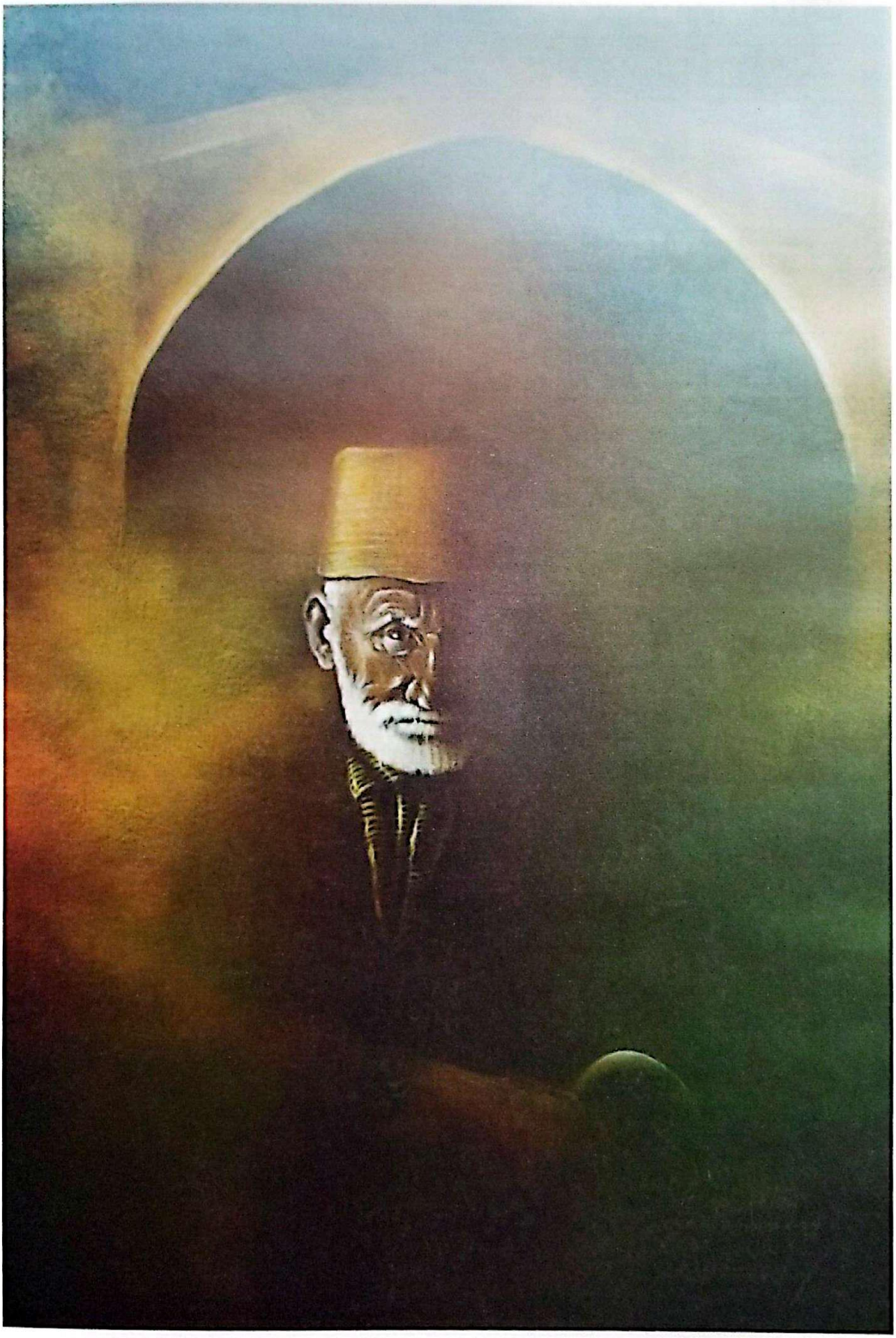

Halka kuca na vratima...

(J. Petković - N. Škrba - O. Pobrić)

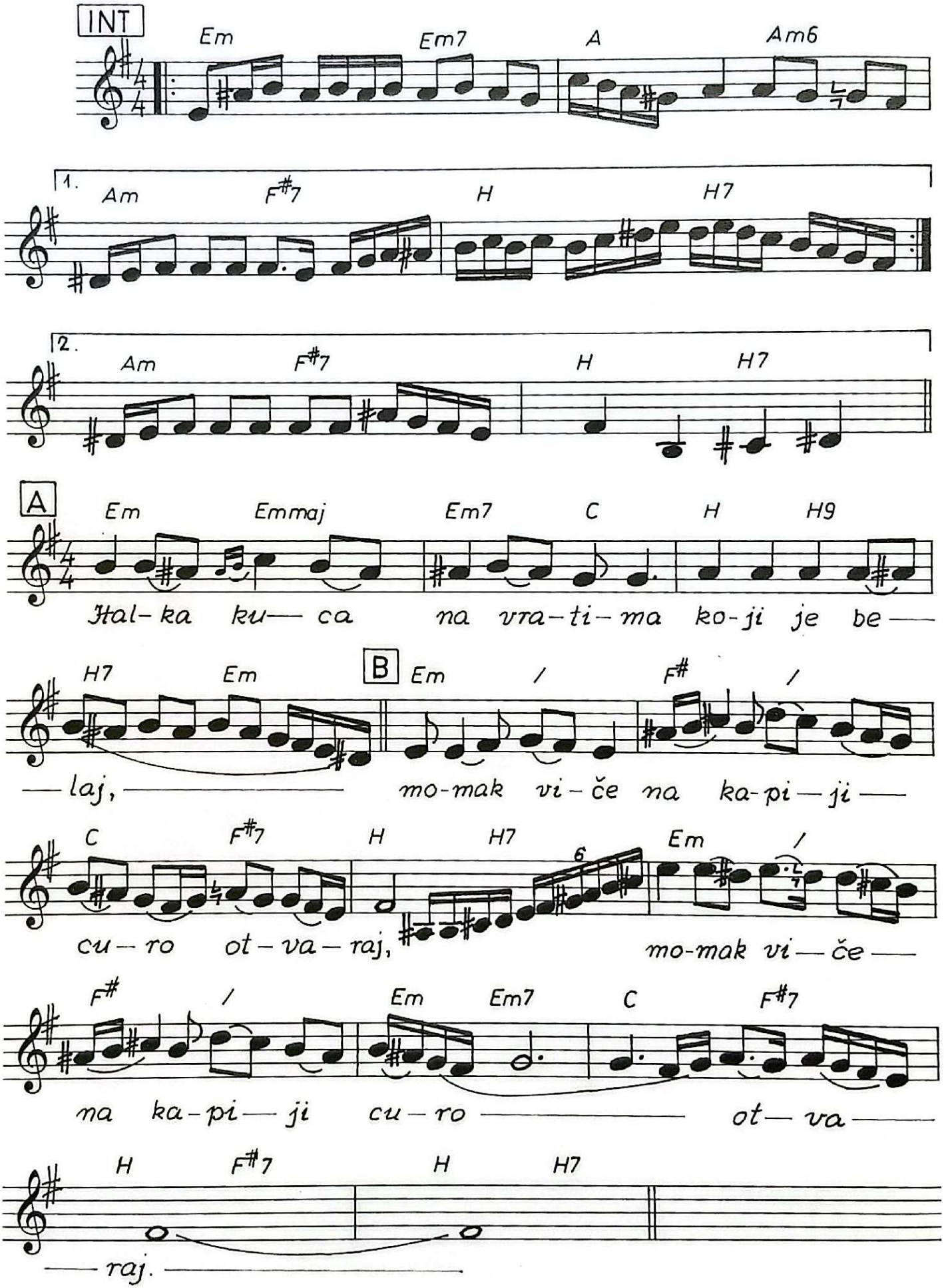

HALKA KUCA NA VRATIMA

(J. Petković - N. Škrba - O. Pobrić)

Halka kuca na vratima, koji je belaj,
momak viče pred kapijom:"Curo, otvaraj!"
Momak viče pred kapijom:"Curo, otvaraj!"

"Čekaj, dragi, dok mi majku obuhvati san,
onda ćemo ašikovat' dok ne svane dan.
Onda ćemo ašikovat' dok ne svane dan.

Ja ću biti na pendžeru, pa ću dolje sać,
lampa će se ugasiti, ti ćeš usne nać.
Lampa će se ugasiti, ti ćeš usne nać."

(Pjevali: Hasiba Agić, Džavid Pamuković)

Sjela Hajra kraj bunara...

(xxx - xxx - obrada O. Pobrić)

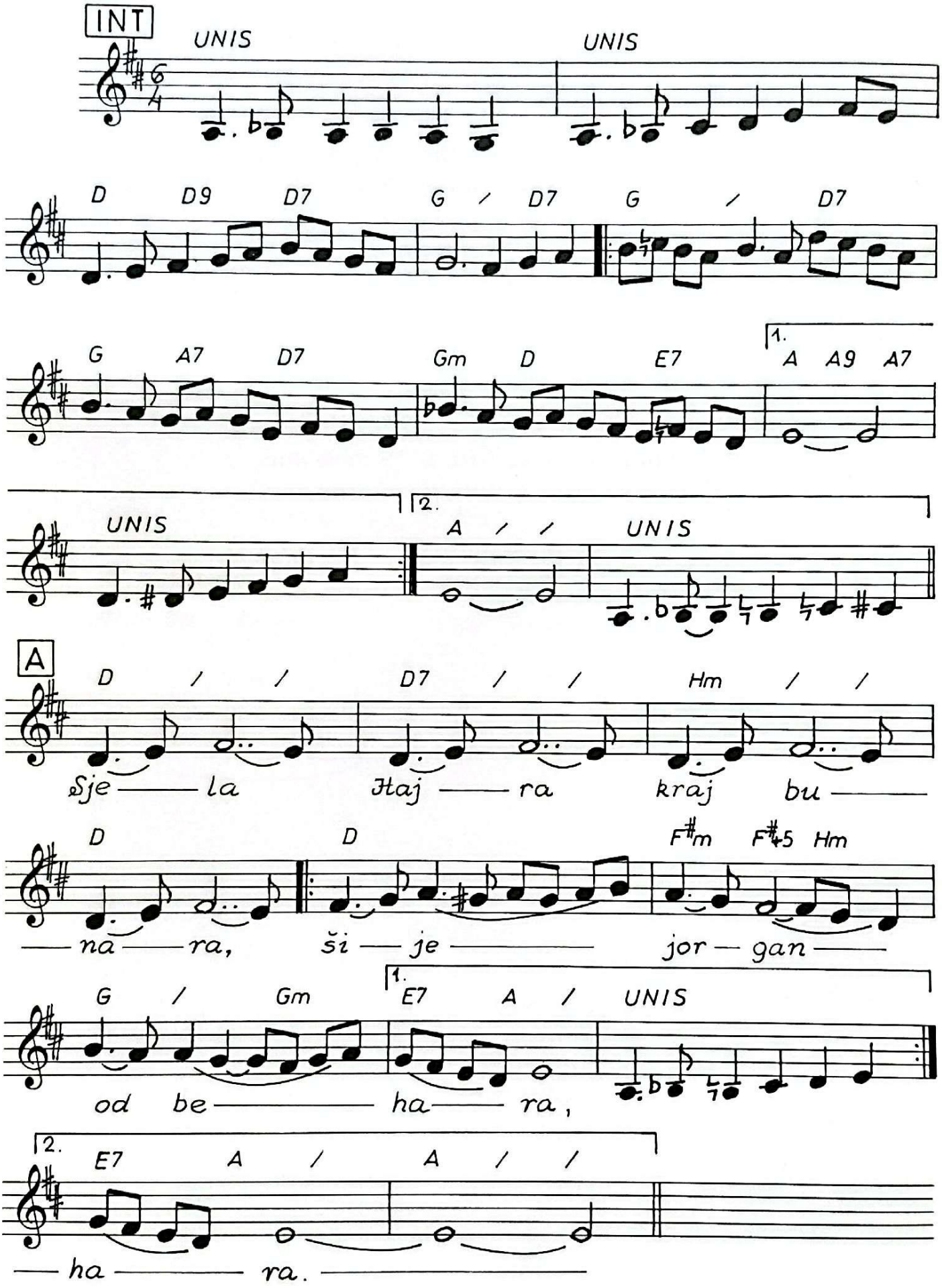

SJELA HAJRA KRAJ BUNARA

(xxx - xxx - obrada: Omer Pobrić)

Sjela Hajra kraj bunara,
šije jorgan od behara,
šije jorgan od behara.

Jedan šije, drugi para,
treći s Hajrom razgovara,
treći s Hajrom razgovara.

Hajro, dušo, Hajro, cvijeće,
nema momka što te neće,
nema momka što te neće.

Udaji se, sretna bila,
to ti sudba namijenila,
to ti sudba namijenila.

(Pjevale: Kadira Ćano, Hasiba Agić)

Gdje si da si, moj golube...

(xxx -xxx - O. Pobrić)

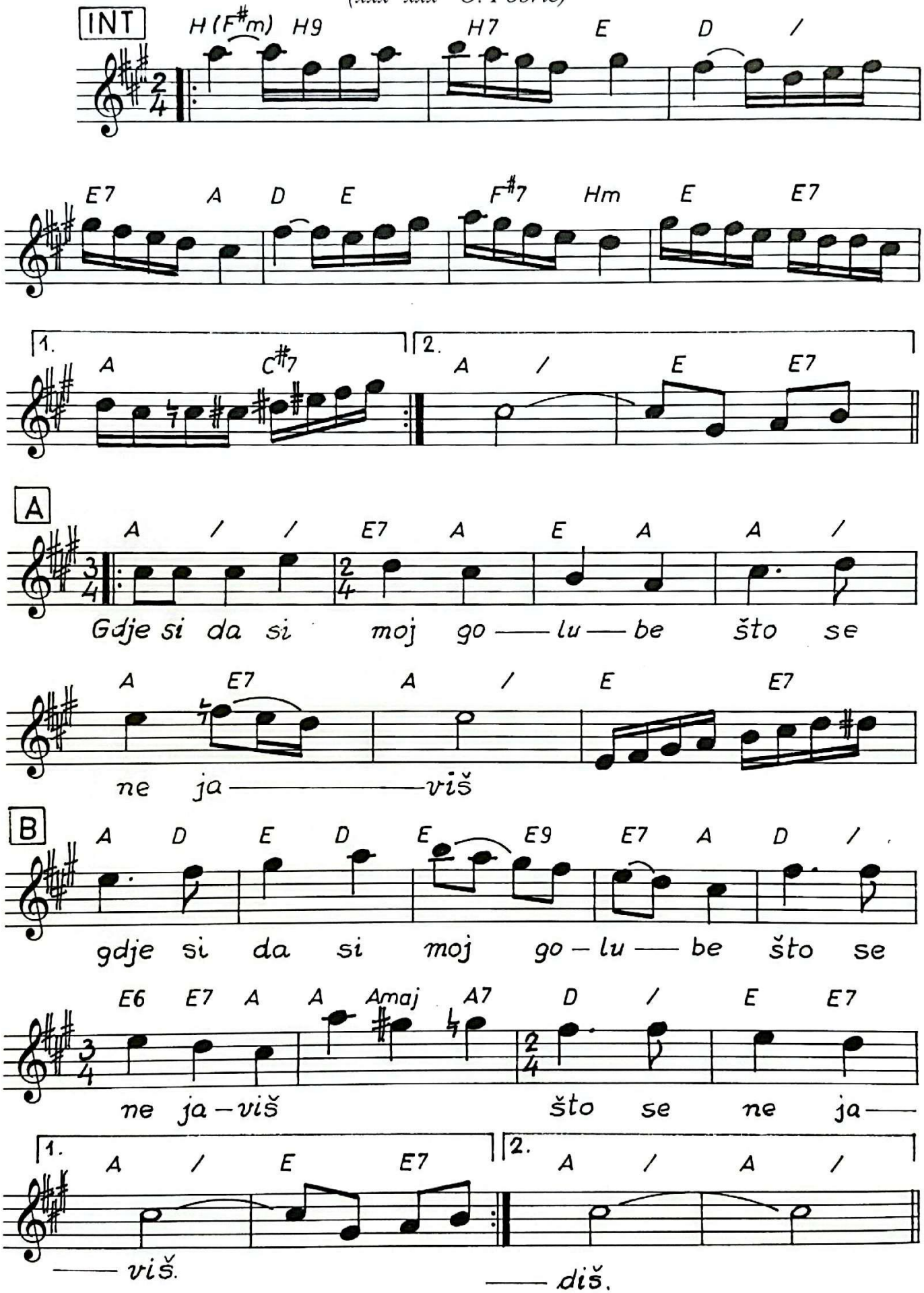

GDJE SI DA SI, MOJ GOLUBE

(xx - xxx - Omer Pobrić)

"Gdje si da si, moj golube,
što se ne javiš,
gdje si da si, moj golube,
što se ne javiš, što se ne javiš?"

"Evo mene pokraj tebe,
zar me ne vidiš,
evo mene pokraj tebe,
zar me ne vidiš, zar me ne vidiš!"

"A gdje ti je stara majka,
ne bilo ti je,
a gdje ti je stara majka,
ne bilo ti je, ne bilo ti je?"

"Otišla je u đul-bašču,
cv'jeće da bere,
otišla je u đul-bašču,
cv'jeće da bere, cv'jeće da bere.

Cv'jeće bere, mene kiti,
da sam joj ljepša,
cv'jeće bere, mene kiti,
da sam joj ljepša, da sam joj ljepša."

(Pjevale: Zekija Zećo, Alisa Hadžiosmanović)

Travničanka...

(O. Pobrić)

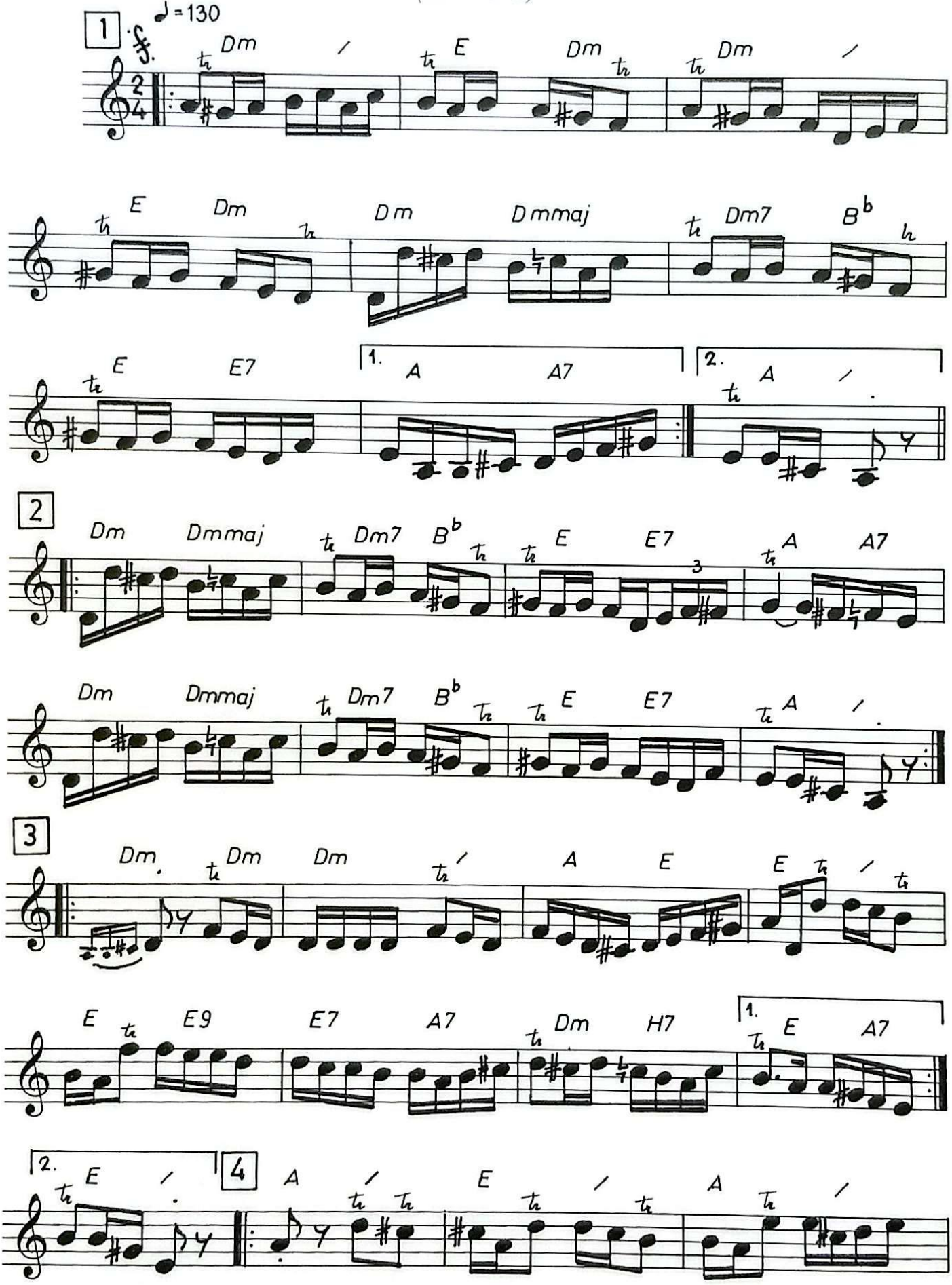

Travničanka... 2

(O. Pobrić)

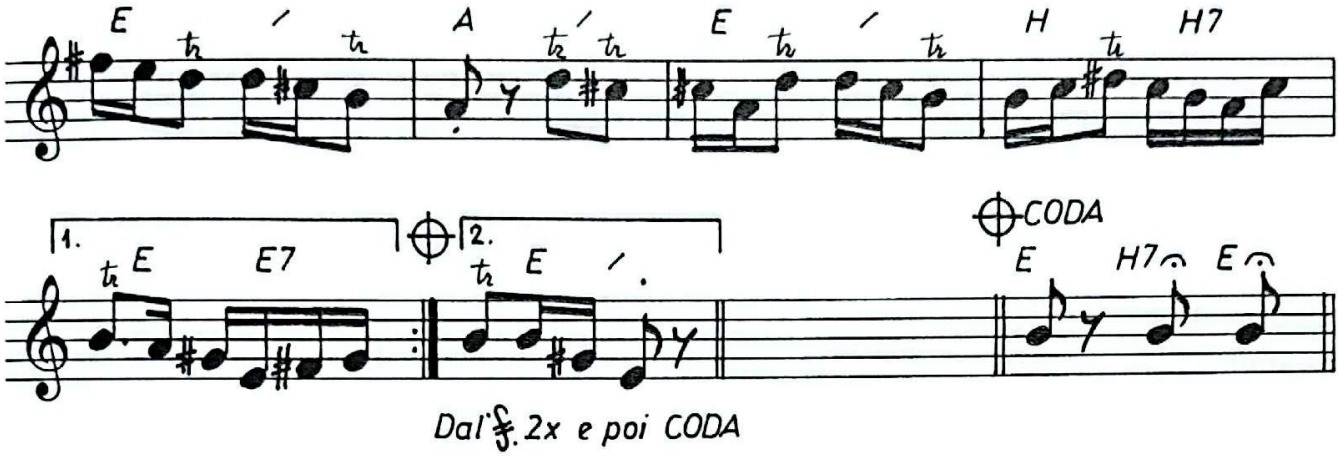

Dal 𝄋 2x e poi CODA

Bosna je u nama...

(Omer Pobrić)

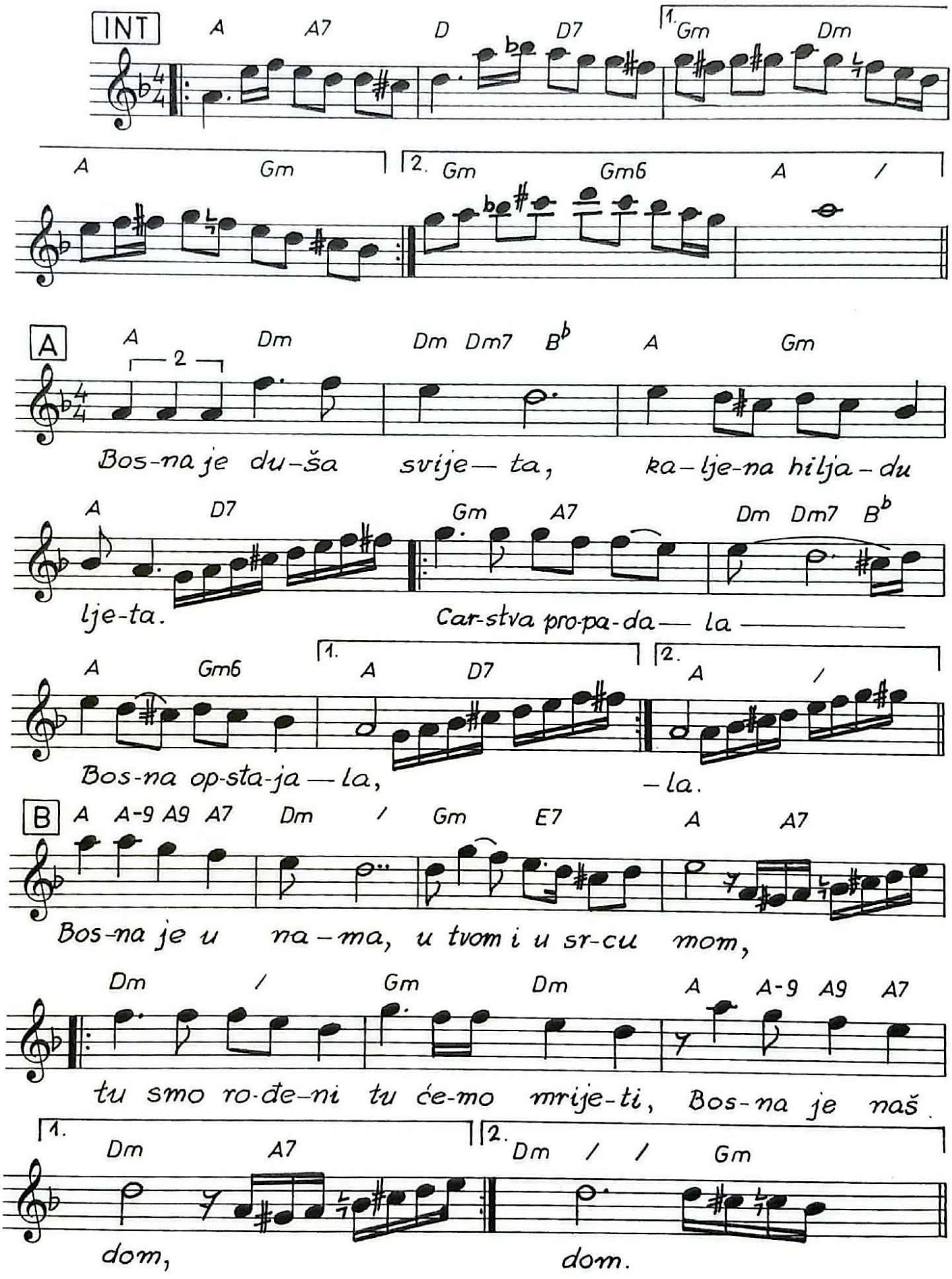

BOSNA JE U NAMA
(Omer Pobrić)
Druga nagrada stručnog žirija festivala narodne muzike
"LUKAVAC'96"

Bosna je duša svijeta,
kaljena hiljadu ljeta;
carstva propadala, Bosna opstajala,
carstva propadala, Bosna opstajala.

Bosna je u nama,
u tvom i u srcu mom,
tu smo rođeni, tu ćemo mrijeti, Bosna je naš dom.
Tu smo rođeni, tu ćemo mrijeti, Bosna je naš dom.

Bosna je džennetska bašča,
svima koji je vole,
život bude i mine, Bosna te zove, sine.
Život bude i mine, Bosna te zove, sine.

Bosna je u nama,
u tvom i u srcu mom,
tu smo rođeni, tu ćemo mrijeti, Bosna je naš dom.
Tu smo rođeni, tu ćemo mrijeti, Bosna je naš dom.

Bosna je živa želja,
a nama radost i rana,
Bože, poživi Bosnu, do Sudnjega dana,
Bože, poživi Bosnu, do Sudnjega dana.

Bosna je u nama,
u tvom i u srcu mom,
tu smo rođeni, tu ćemo mrijeti, Bosna je naš dom.
Tu smo rođeni, tu ćemo mrijeti, Bosna je naš dom.

(Pjevali: Esad Kovačević, Džavid Pamuković, Nusreta Kobić)

Azemina...

(Z. Imamović - S. Kafedžić - O. Pobrić)

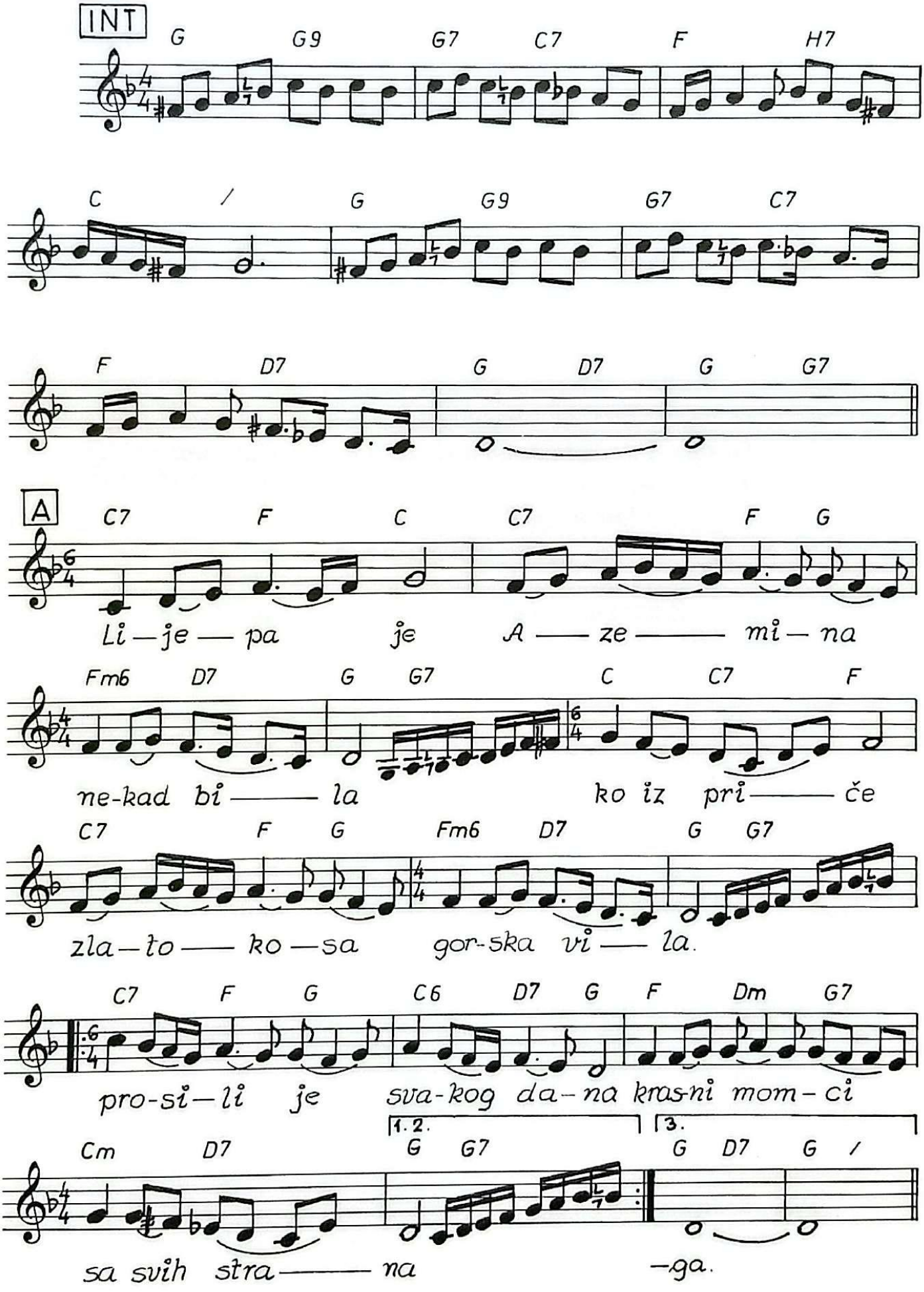

AZEMINA

(Z. Imamović - S. Kafedžić - O. Pobrić)

Lijepa je Azemina nekad bila,
k'o iz priče crnooka gorska vila.
Prosili je svakog dana,
kršni momci sa svih strana;
ona željom srca svoga,
ne odabra ni jednoga.

U sehari djevojačkoj ruho vehne,
vezle su ga zlatnom žicom ruke njene;
kraj saksije bejturana,
slomljen đerđef od merdžana.
Kraj saksije bejturana,
slomljen đerđef od merdžana.

Dan za danom, nepovratu vrijeme ode,
kao pjena niz planinske bistre vode;
okreće se mlin života,
prođe mladost i ljepota;
osta sama kao grana,
puna suza, puna rana.

(Pjevali: Zaim Imamović, Sejo Pitić)

Bio sam u Visokom...

(Mijat Božović - Omer Pobrić)

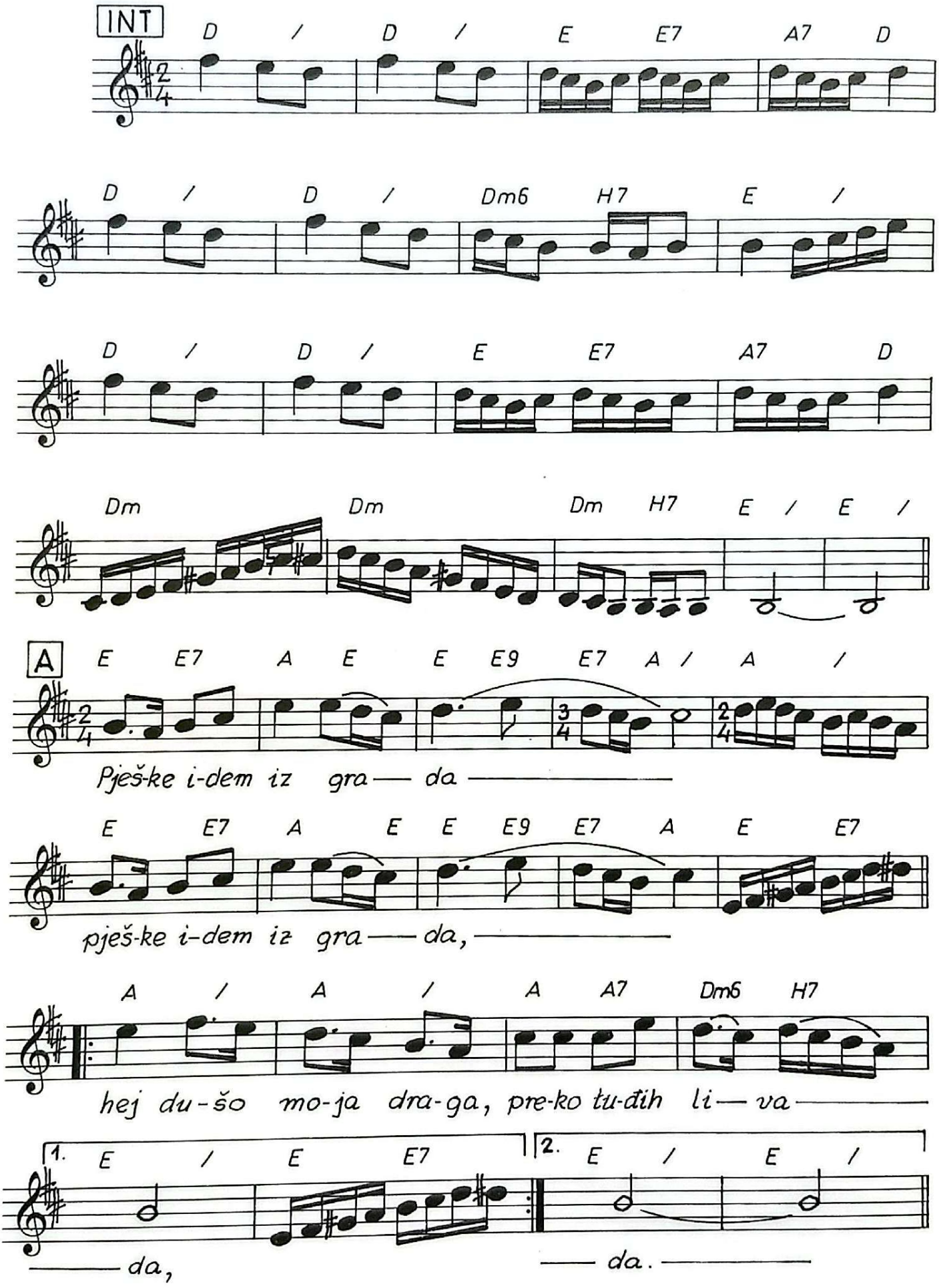

BIO SAM U VISOKOM

(Mijat Božović - Omer Pobrić)

Pješke idem iz grada, pješke idem iz grada,
hej, dušo moja draga, preko tuđih livada.
Hej, dušo moja draga, preko tuđih livada.

Bio sam u Visokom, bio sam u Visokom,
hej, dušo moja draga, trgov'o naveliko.
Hej, dušo moja draga, trgov'o naveliko.

Prodao sam volove, prodao sam volove,
hej, dušo moja draga, kupio ti darove.
Hej, dušo moja draga, kupio ti darove.

Bilo društvo veselo, bilo društvo veselo,
hej, dušo moja draga, zato sam zakasnio.
Hej, dušo moja draga, zato sam zakasnio.

Što sam tajno mislio, što sam tajno mislio,
hej, dušo moja draga, to bih javno radio.
Hej dušo moja draga, to bih javno radio.

Rosnu travu gazio, rosnu travu gazio,
hej, dušo moja draga, tebe mladu ljubio.
Hej, dušo moja draga, tebe mladu ljubio.

(Pjevali: Slobodan Lalić, Vinko Brnada, Adem Ažimehmedagić)

Visočanka...

(I.A. Šerbo - O. Pobrić)

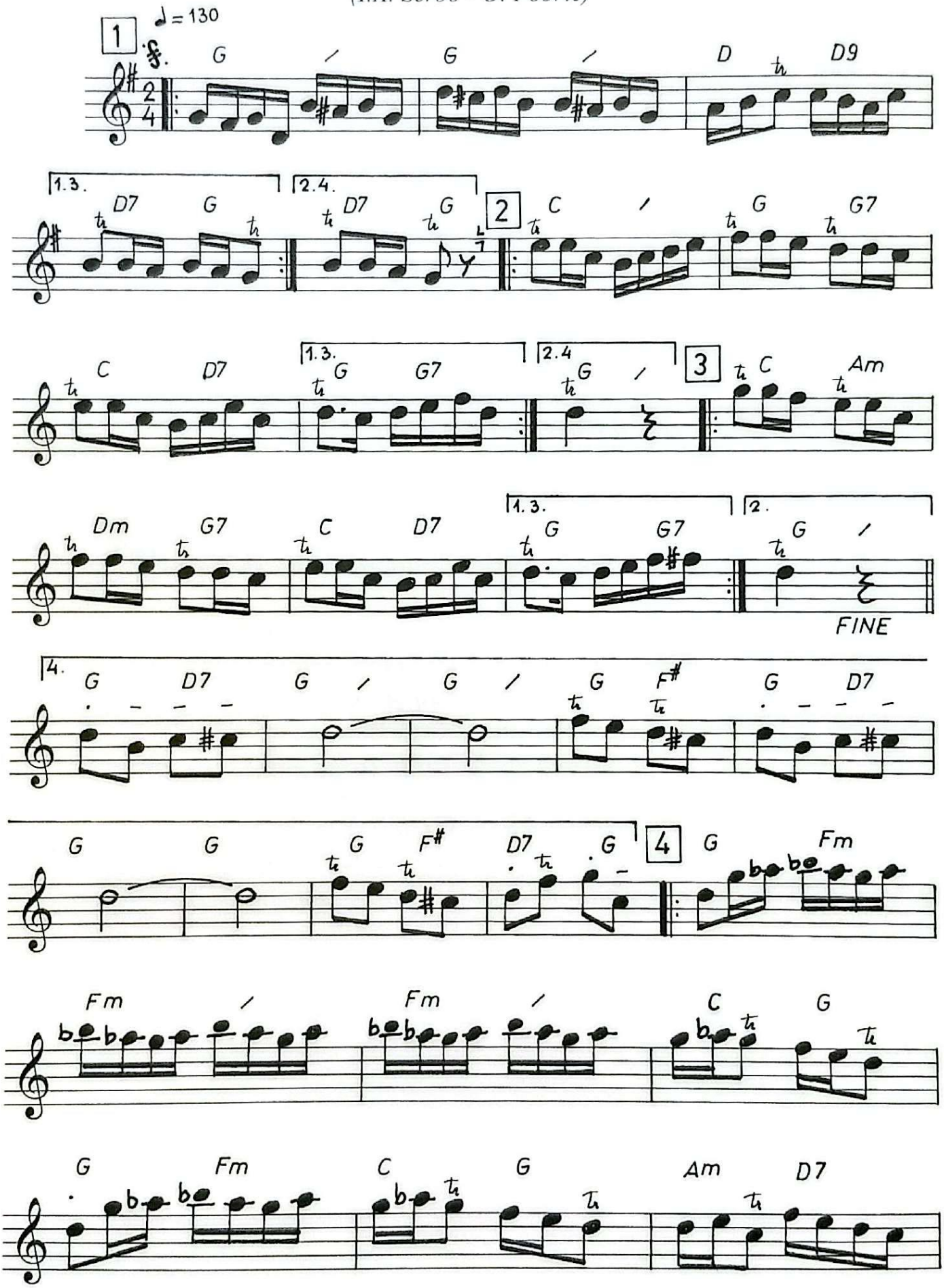

Visočanka... 2

(I.A. Šerbo - O. Pobrić)

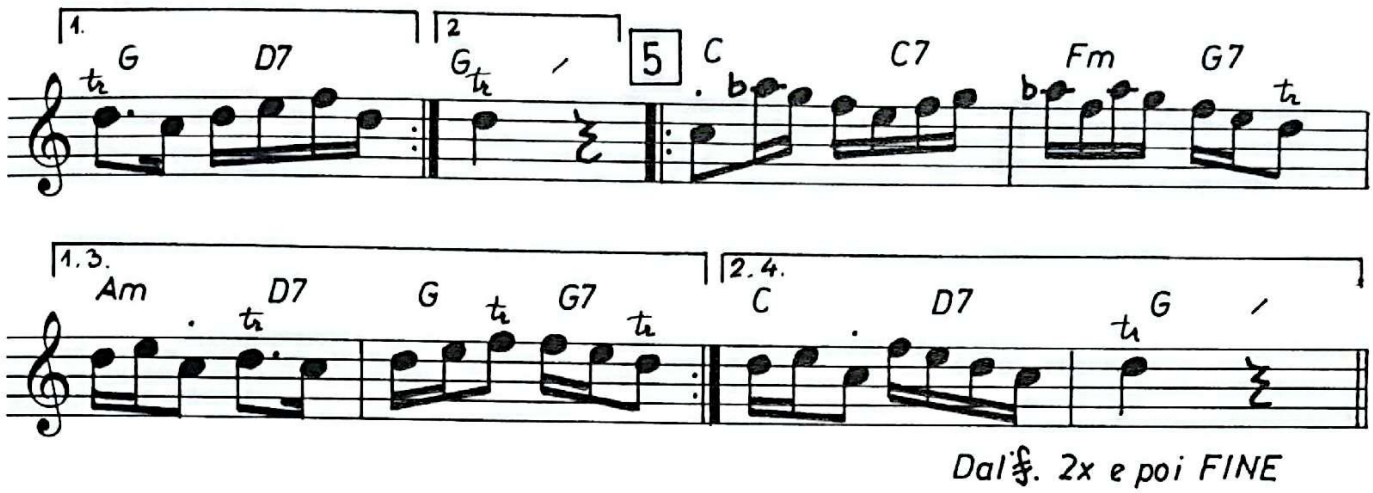

Kolika je duga zima bila...

(xxx - xxx - O. Pobrić)

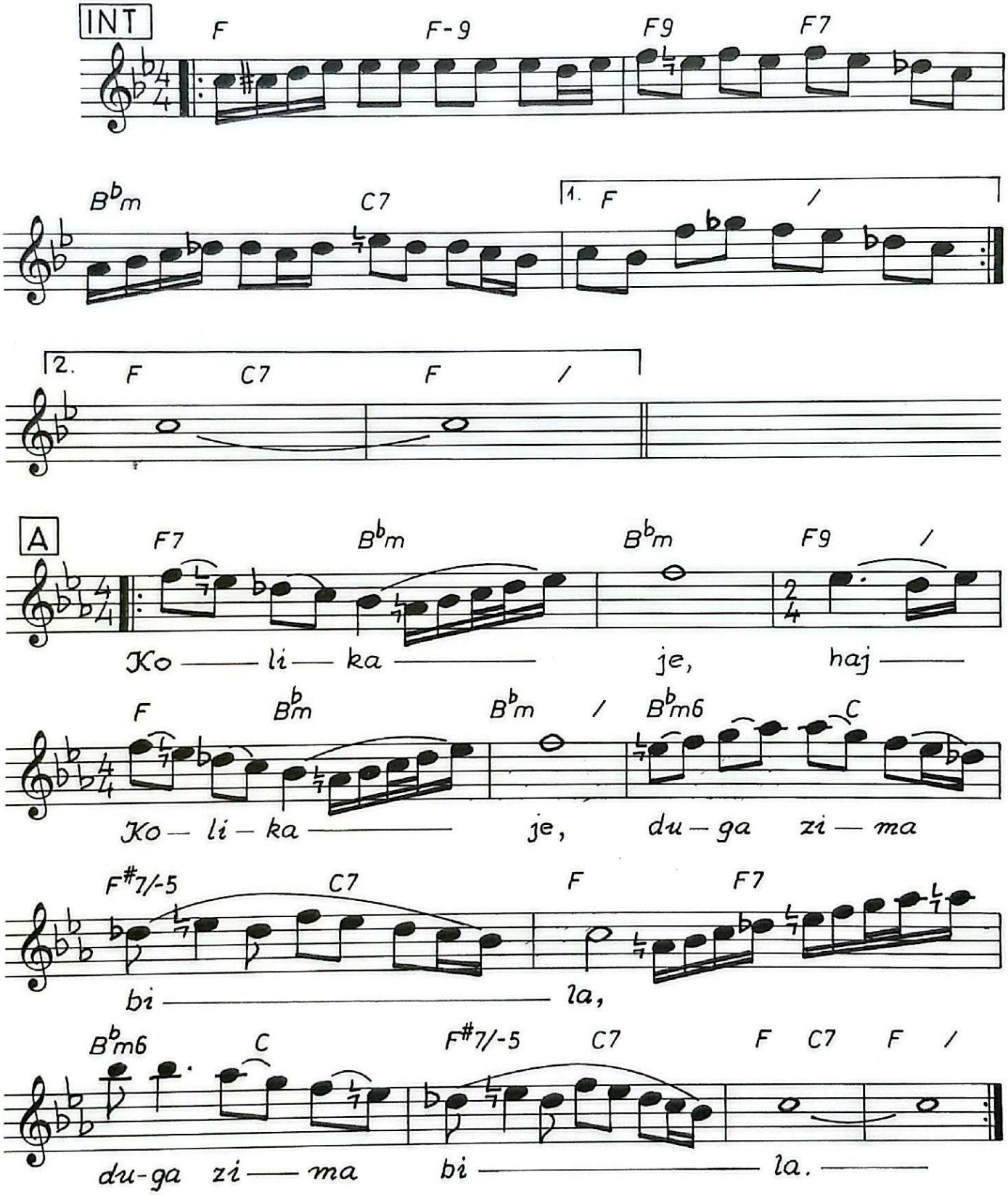

KOLIKA JE DUGA ZIMA BILA

(xxx - xxx - Omer Pobrić)

Kolika je,
haj, kolika je duga zima bila,
duga zima bila.

Sve sam suze,
haj, sve sam suze,
u jastuk salila, u jastuk salila.

A dertove,
haj, a dertove, u jagluk savila,
u jagluk savila.

Sve zbog tvoga,
haj, sve zbog tvoga dockan dolaženja,
dockan dolaženja.

I tvojega,
haj, i tvojega srca kamenoga,
srca kamenoga.

(Pjevala Aliija Brkić)

Bulbul mi pjeva...

(xxx - xxx - obrada O. Pobrić)

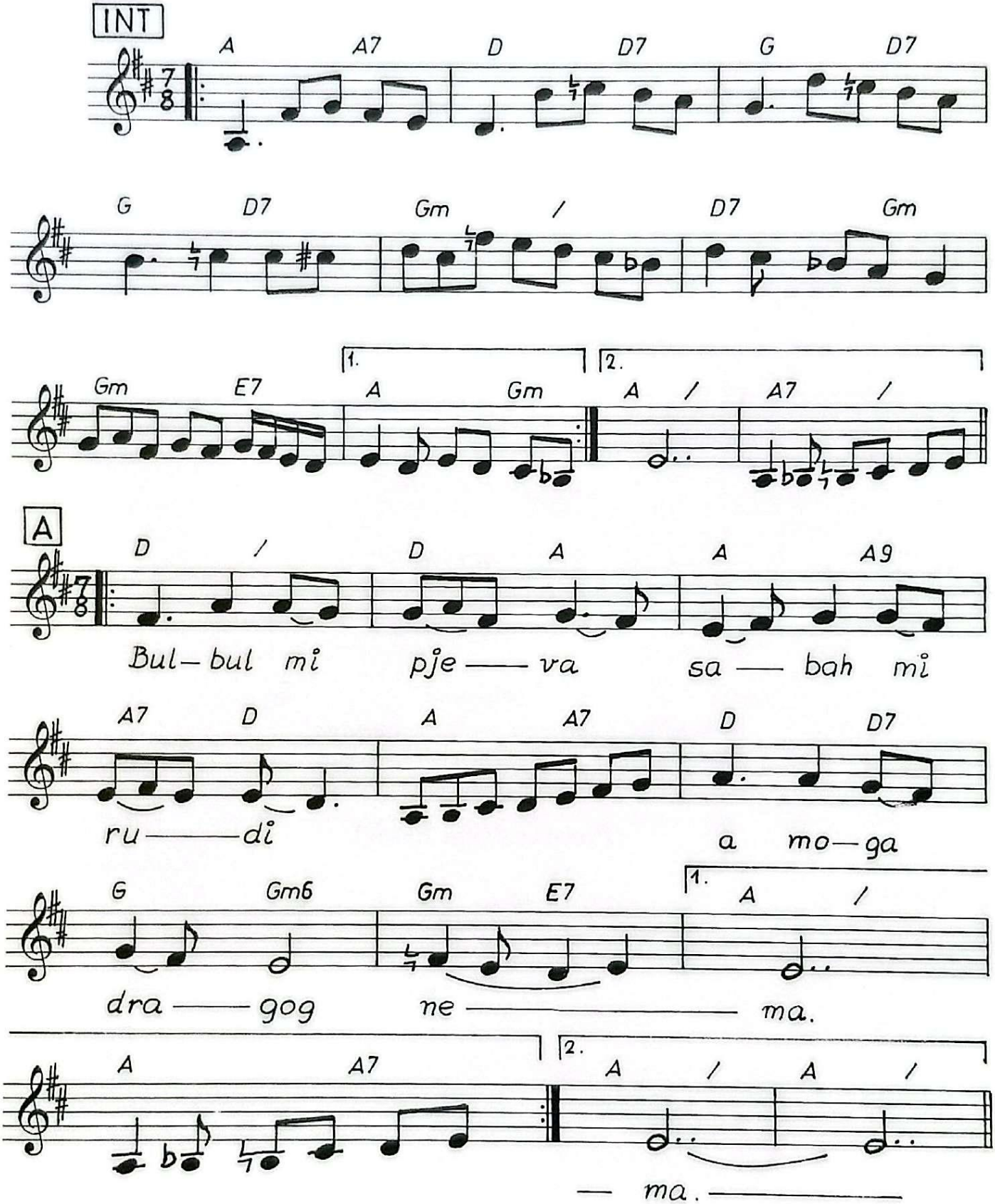

BULBUL MI PJEVA

(xxx - xxx - O. Pobrić)

Bulbul mi pjeva, sabah mi rudi,
a moga dragog nema,
bulbul mi pjeva, sabah mi rudi,
a moga dragog nema.

Eno ga, majko, u đul-bašči,
pod ružicom mi spava,
eno ga, majko, u đul-bašči,
pod ružicom mi spava!

Da l' da ga budim, il' da ga ljubim,
il' pjesme da mu pjevam,
da l' da ga budim, il' da ga ljubim,
il' pjesme da mu pjevam?

(Pjevala Hasiba Agić)

Čudna jada od Mostara grada...

(xxx - xxx - O. Pobrić)

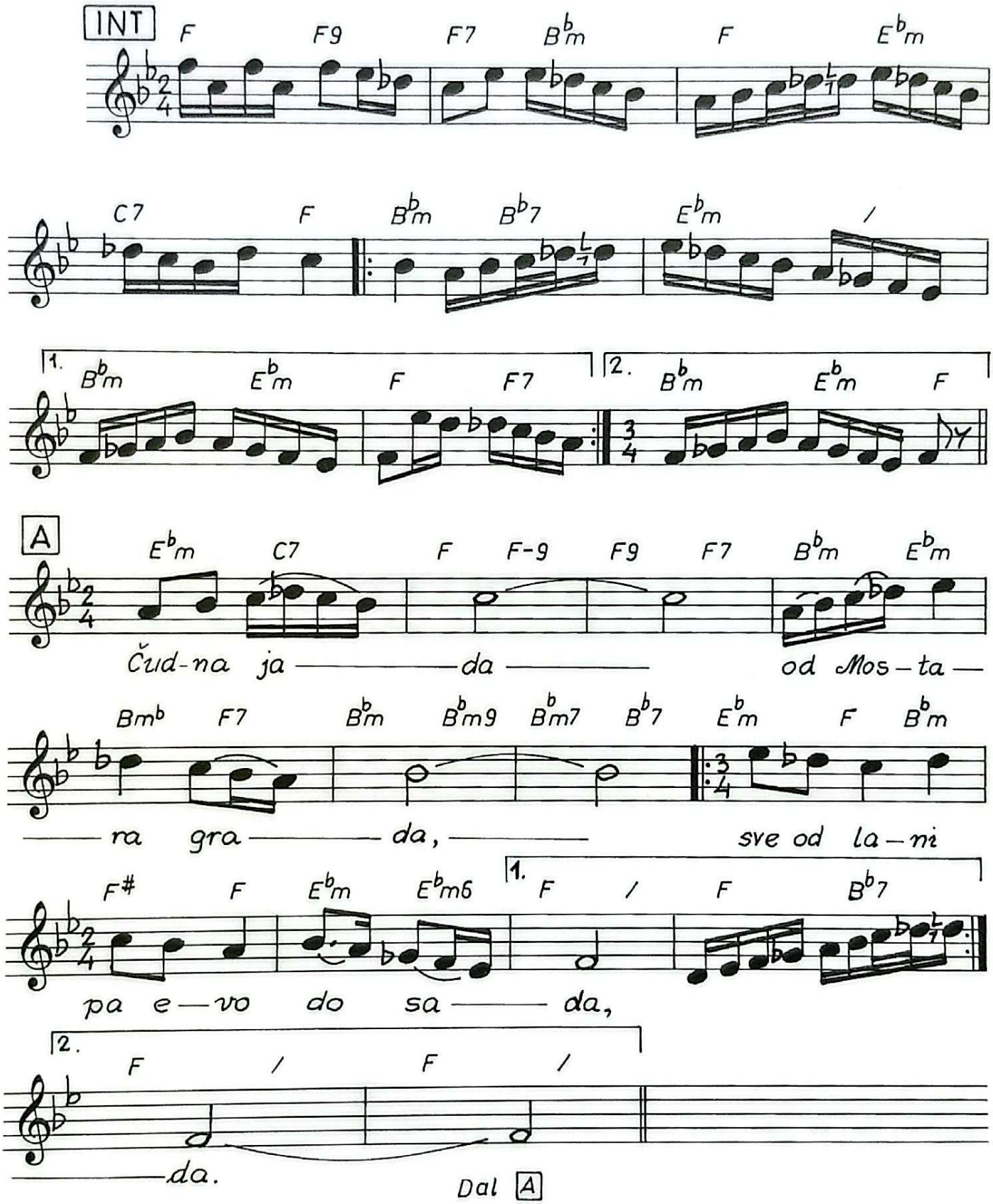

ČUDNA JADA OD MOSTARA GRADA

(xxx - xxx - Omer Pobrić)

Čudna jada od Mostara grada,
sve od lani pa evo do sada,
kako Biba od ljubavi strada.
U Habibe, Čelebića zlata,
svaka riječ hiljadu dukata,
svaka riječ hiljadu dukata.

Bol boluje Čelebića Biba,
bol boluje, nikom ne kazuje,
bol boluje, nikom ne kazuje.
Jadna Biba boli bolovaše,
a majka joj ruho prelagaše,
a majka joj ruho prelagaše.

"Kćeri Bibo, ti rumena ružo,
kaži majci, šta te boli, dušo,
kaži majci, šta te boli, dušo!"
"Mene boli i srce i glava,
otkad Ahmo s drugom razgovara,
otkad Ahmo s drugom razgovara!"

"Kakav Ahmo, voda ga odnijela,
zbog njega si, Bibo, oboljela,
zbog njega si, Bibo, oboljela!"
"Mila majko, nemoj Ahme kleti,
rek'o me je najesen uzeti,
rek'o me je najesen uzeti!
Mila majko, selam ćeš mi Ahmi,
nek mi Ahmo u petak ne dr'jema,
nek se Bibi na dženazu sprema,
nek se Bibi na dženazu sprema!"

(Pjevali: Himzo Polovina, Sulejman Šarić-Sule)

Ja uranih jutros rano...

(xxx - xxx - O. Pobrić)

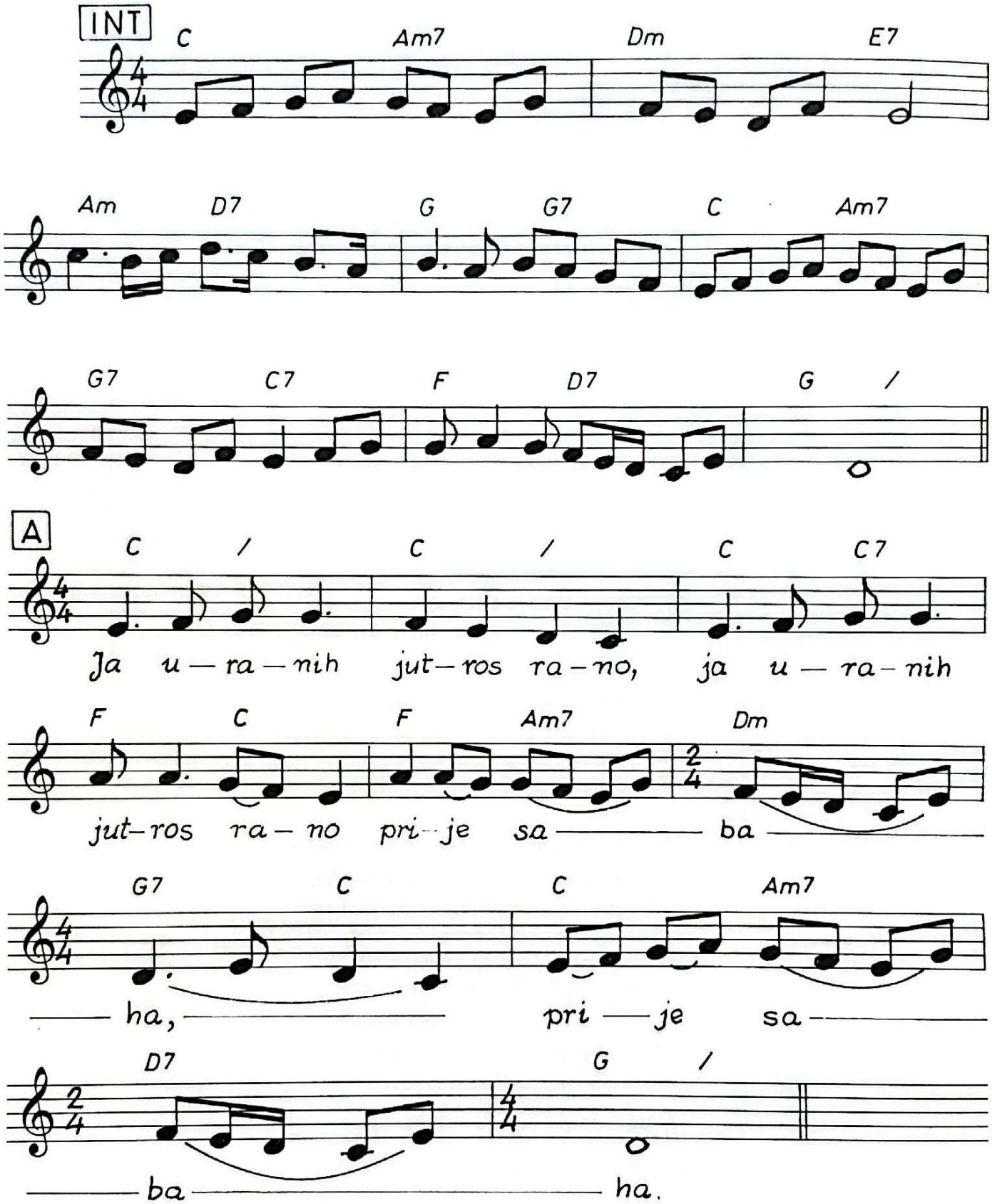

JA URANIH JUTROS RANO
(xxx - xxx - Omer Pobrić)

Ja uranih jutros rano, ja uranih jutros rano,
prije sabaha, prije sabaha.

Susreo sam djevojčicu, susreo sam djevojčicu,
brdom šetala, brdom šetala.

Ja joj nazvah: "Selam alejk!", ja joj nazvah: "Selam alejk,
lijepa djevojko, lijepa djevojko!"

Ona meni: "Alejk selam!", ona meni: "Alejk selam,
Dao mi te Bog, dao mi te Bog."

(Pjevao Manko Šerif)

Porijeklo pjesme: Sandžak
Brdo-mahala u Taslidži - sadašnja Pljevlja
Zabilježio od Manke Šerifa

Kalesijsko kolo...

(O. Pobrić)

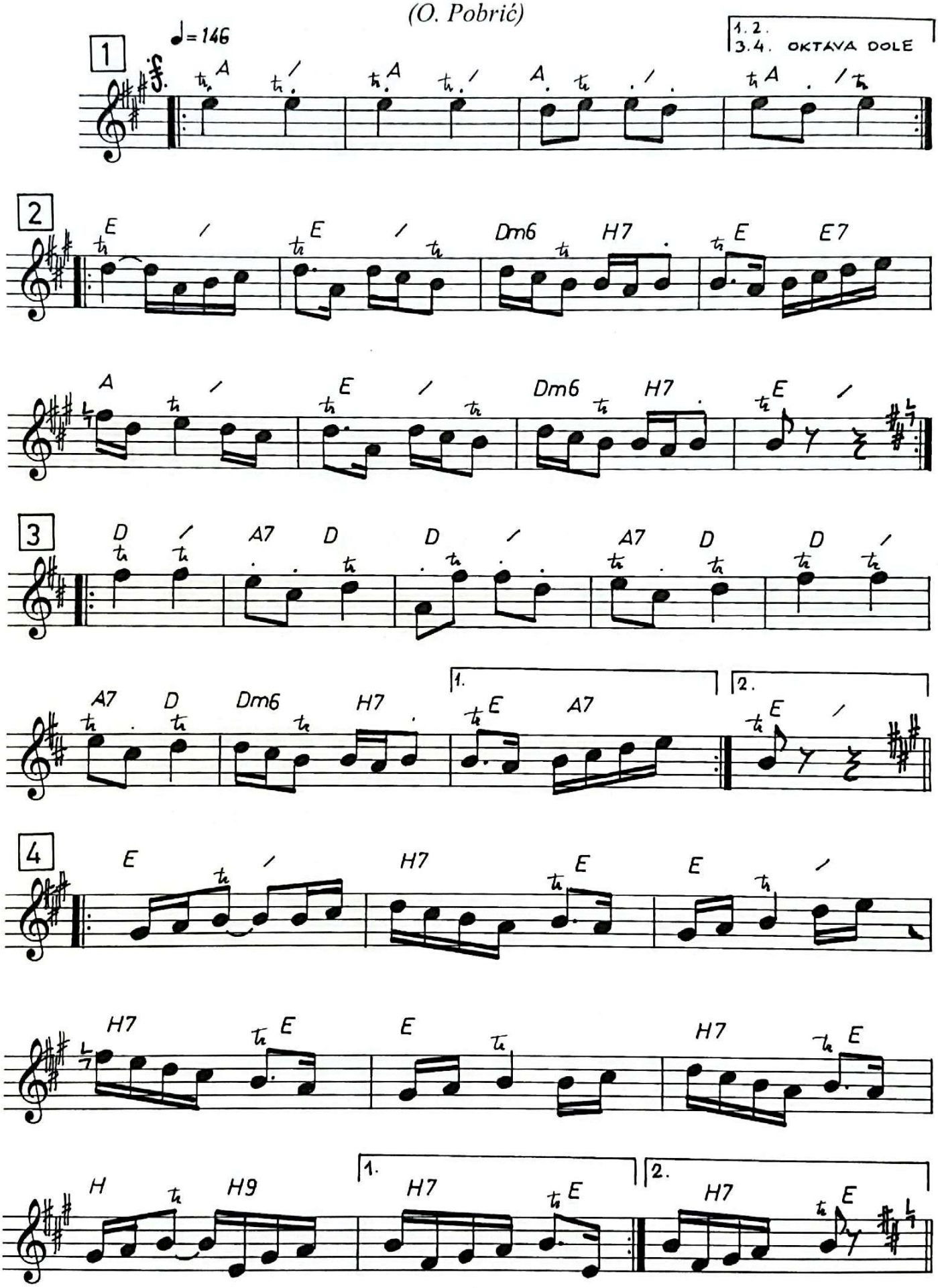

Kalesijsko kolo... 2

(O. Pobrić)

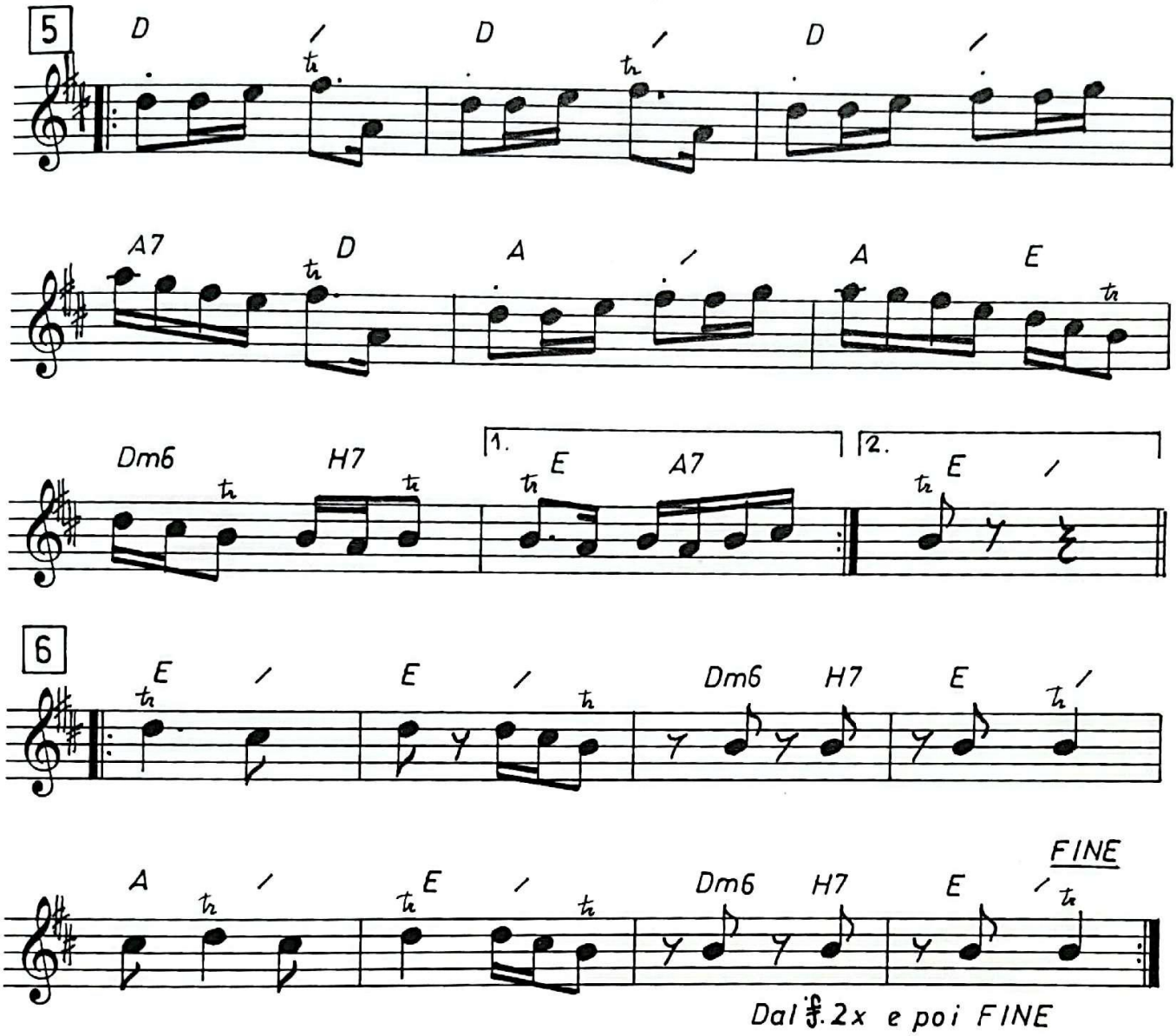

SPISAK NUMERA NA CD – 7

1. Tri ptičice lastavice	*4,17*
2. U Gradišci, na obali Save	*4,44*
3. Oj djevojko, džidžo moja	*3,24*
4. Udala se Raza	*3,15*
5. Dadino kolo	*3,11*

	18,53
6. S one strane vode Sane	*4,15*
7. Sjajni mjesec na Trebević sjeo	*4,39*
8. Bosna moja	*5,08*
9. Omerovo kolo	*3,03*

	17,07
10. Grana od bora	*4,30*
11. Da zna zora	*3,24*
12. Sinoć ja i moja kona	*4,00*
13. Crven fesić, nano	*3,46*
14. Edinino kolo	*3,13*

	18,54
15. Bolovala Ziba materina	*4,18*
16. Leptirići mali	*3,19*
17. Kad se jangin iz mejhane pomoli	*3,38*
18. Mlado momče za Sjenicu pita	*3,39*
19. Tešanjsko kolo	*3,43*

	18,40
	UKUPNO 73,36

Tri ptićice lastavice...

(xxx - xxx - obrada O. Pobrić)

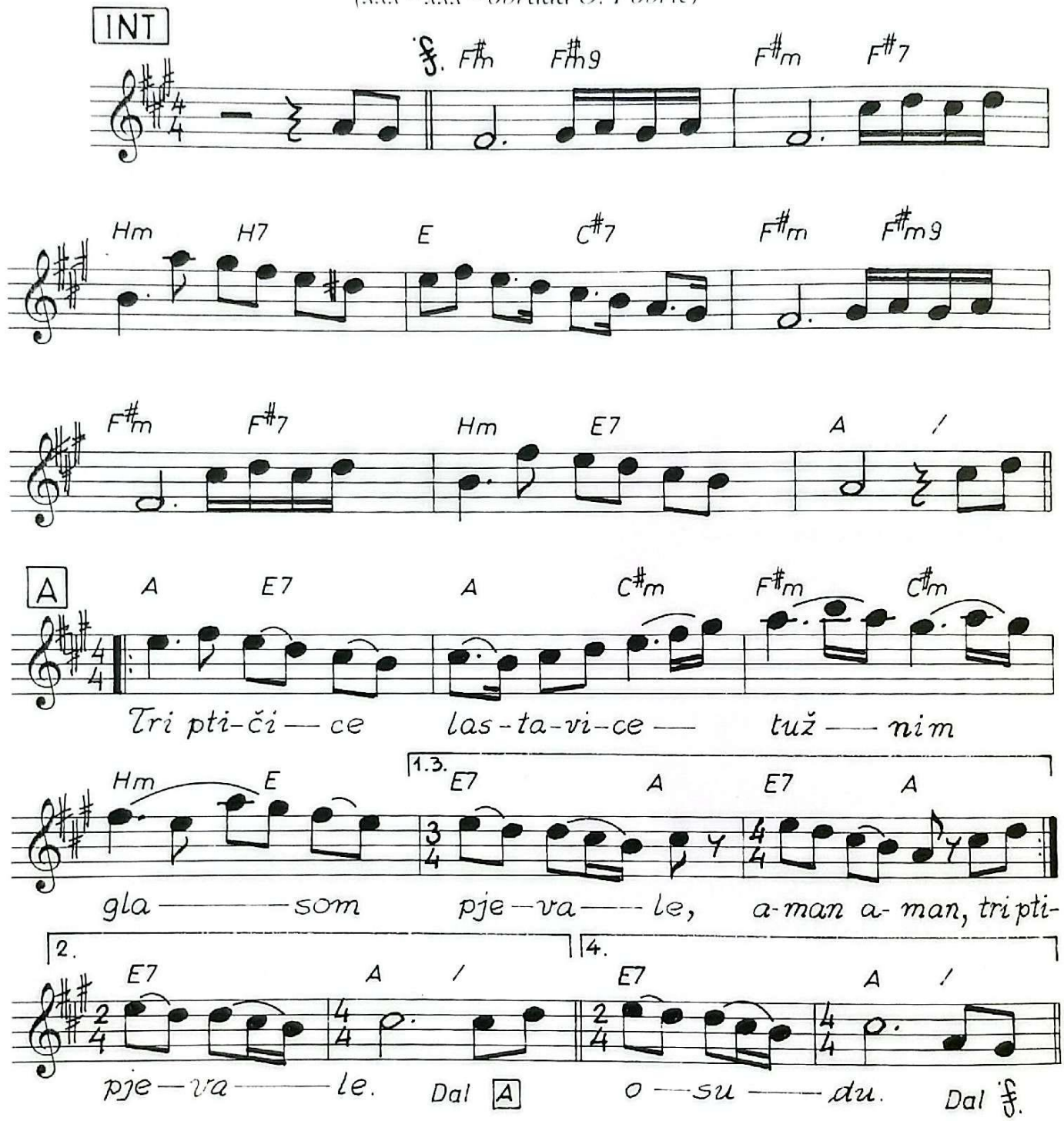

TRI PTIČICE LASTAVICE

(xxx - xxx - obrada Omer Pobrić)

Tri ptičice lastavice,
tužnim glasom pjevale, aman, aman,
tri ptičice lastavice,
tužnim glasom pjevale.
Jadan Salko u tamnici,
čeka svoju osudu, aman, aman,
jadan Salko u tamnici,
čeka svoju osudu.

Sve subota, po subota,
stiže Salki osuda, aman, aman,
sve subota, po subota,
stiže Salki osuda.
Sudac čita, Salku pita:
"Jesi l' spreman, smrtniče?", aman, aman,
sudac čita, Salku pita:
"Jesi l' spreman, smrtniče?"

"Stan' te malo, hej, dželati,
da se s majkom halalim, aman, aman,
stan' te malo, hej, dželati,
da se s majkom halalim.
Halali mi, draga majko,
što si mene rodila, aman, aman,
halili mi, majko, mlijeko,
kojim si me dojila.

(Pjevale: Kadira Ćano, Hasiba Agić)

U Gradišci,na obali Save...

(xxx-xxx-Omer Pobrić)

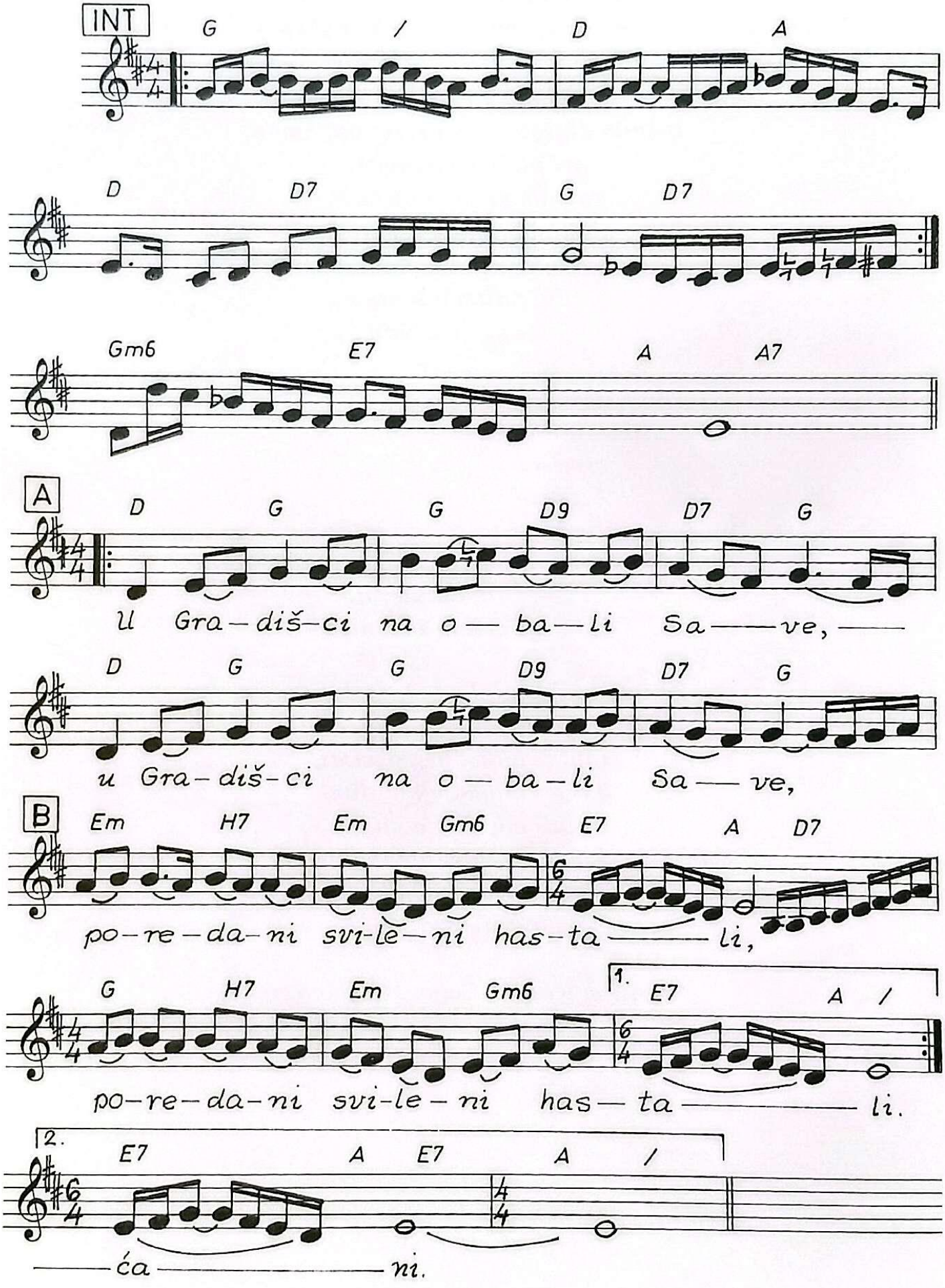

U GRADIŠCI, NA OBALI SAVE
(xxx - xxx - Omer Pobrić)

U Gradišci, na obali Save,
u Gradišci, na obali Save,
poredani svileni hastali,
poredani svileni hastali.
Tu sjeđaše beže Haki-beže,
tu sjeđaše beže Haki-beže,
i sa njime momci Gradišćani,
i sa njime momci Gradišćani.

Pitaju ga momci Gradišćani,
pitaju ga momci Gradišćani:
"Šta je tebi, beže Haki-beže,
šta je tebi, beže Haki-beže?
Pa ne piješ vina rumenoga,
pa ne piješ vina rumenoga,
i ne gledaš druga ni jednoga,
i ne gledaš druga ni jednoga?"

"Proď te me se, momci Gradišćani,
proď te me se, momci Gradišćani,
jer ne znate koliki su jadi,
jer ne znate koliki su jadi.
B'jela mi je izgorjela kula,
b'jela mi je izgorjela kula,
i u kuli milovanje moje,
a i mene da Bog da ne bilo!"

(Pjevao Zaim Imamović, Adem Hadžimehmedagić)

Zaintačio se ja da pronađem ko je bio Haki-beg iz ove pjesme, računajući da to neće biti teško, jer je ovo, vjerovatno, novija pjesma. Dvije godine uzalud sam se raspitivao po Bosni. Nošen ratnim vihorom

u moj komšiluk iz Gradiške, kao prognanik, doselio je Ilhan Ćehajić, izvanredan voćar. Upoznamo se posredstvom zajedničkog interesa za voće i pravo zaahbabimo.

Upitah ga zna li ko je bio Haki-beg. Ne zna, ali zna nekadašnjeg predsjednika opštine Bosanska Gradiška Tofku Hadžiomerovića, starog preko devedeset godina, a danas izbjeglicu u Zagrebu. Posredstvom Ilhanove sestre sa ostrva Krk, dođosmo do telefona gospodina Hadžiomerovića u Zagrebu. Evo šta sam saznao: Haki-beg se prezivao Reufbegović, bio je porijeklom iz Prijedora, jer Gradiška, navodno, nije imala begova. To je, u ne tako davnoj prošlosti bila vojna utvrda.

Haki-beg je bio toliko bogat da je mogao "na svom konju, svojom zemljom, od Gradiške do pod Banju Luku"; imao je trkaće konje Groma i Munju s kojima je pobjeđivao na utrkama u Beču i Budimu. Djece nije imao, a umro je 1942. godine u Golniku – Slovenija, gdje je i sahranjen. Od tolikog bogatstva ni traga, od familije ni traga ali pjesma pamti.

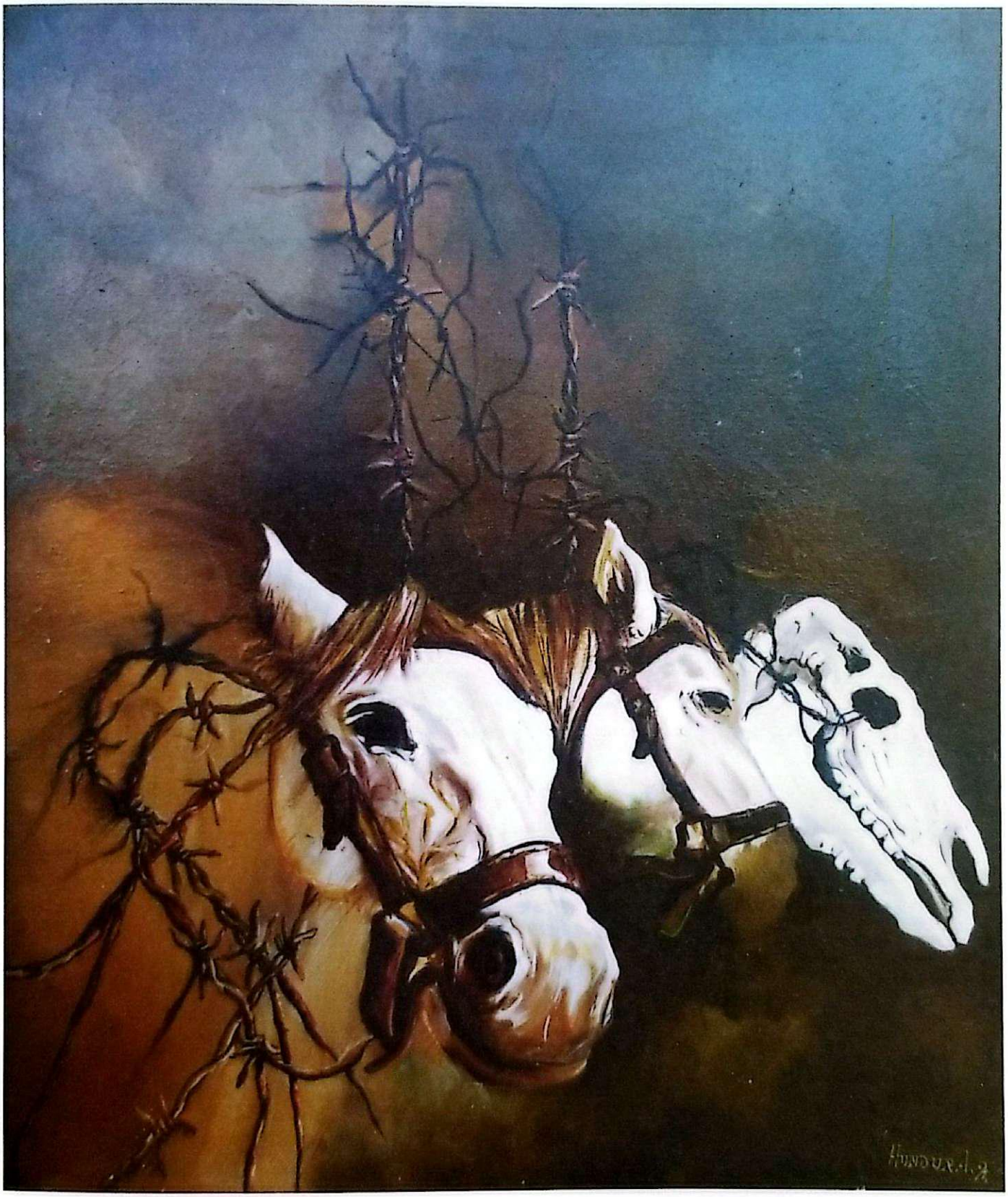

Oj djevojko, džidžo moja...

(xxx - xxx - O. Pobrić)

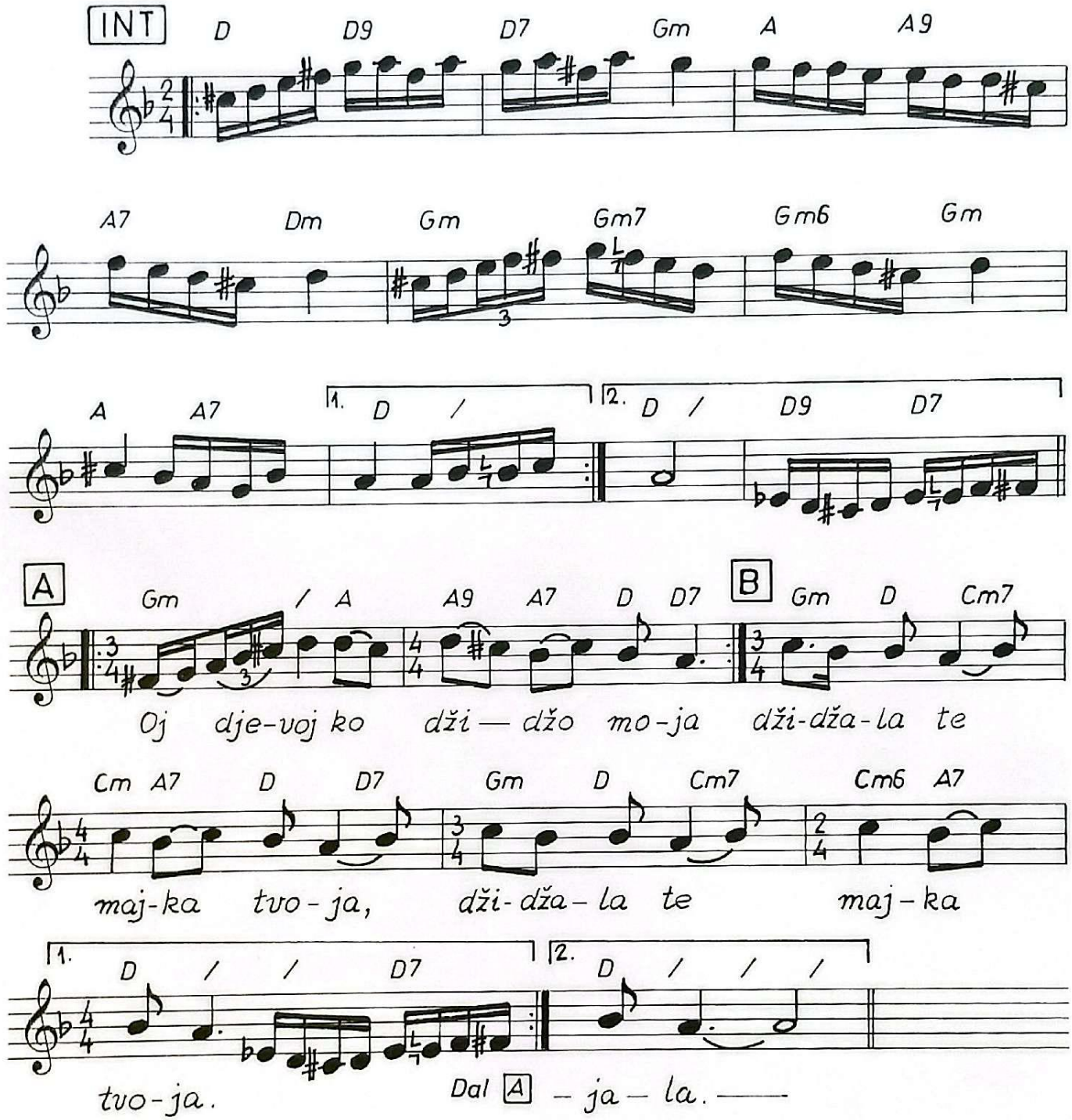

OJ DJEVOJKO, DŽIDŽO MOJA

(xxx - xxx - Omer Pobrić)

Oj djevojko, džidžo moja,
džidžala te majka tvoja,
nadžidžanu meni dala,
dala, pa se pokajala.

Jer ja jesam kujundžija,
kujundžija Sarajlija,
što'no kuje tepeluke,
a na ruke belenzuke.

Oj djevojko, džidžo moja,
džidžala te majka tvoja,
nadžidžanu meni dala,
sa mnom džidže potrgala!

(Pjevali: Meho Puzić, Mustafa Tabaković Pado)

Udala se Raza...

(po narodnom motivu - Omer Pobrić)

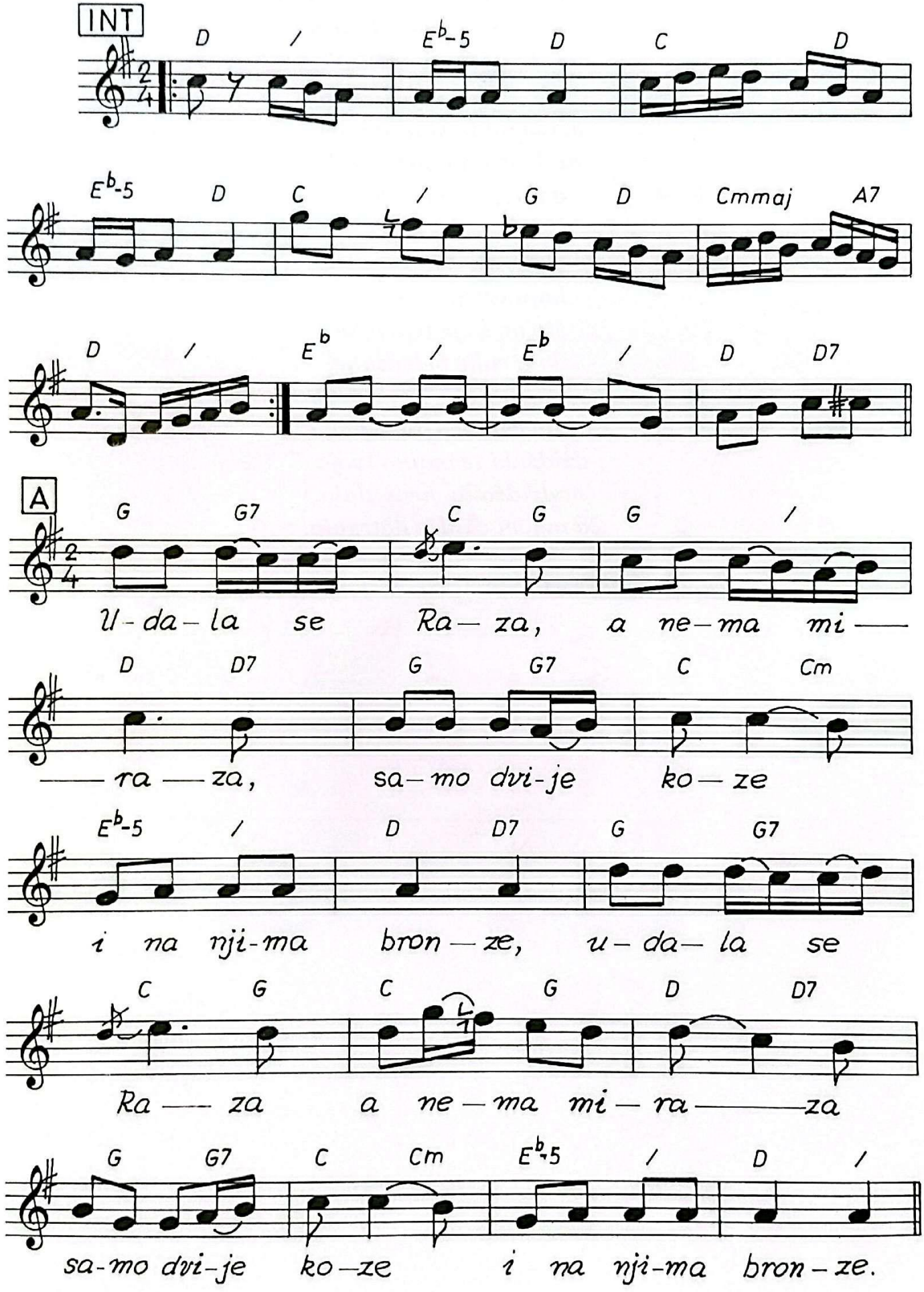

Udala se Raza... 2

(po narodnom motivu - Omer Pobrić)

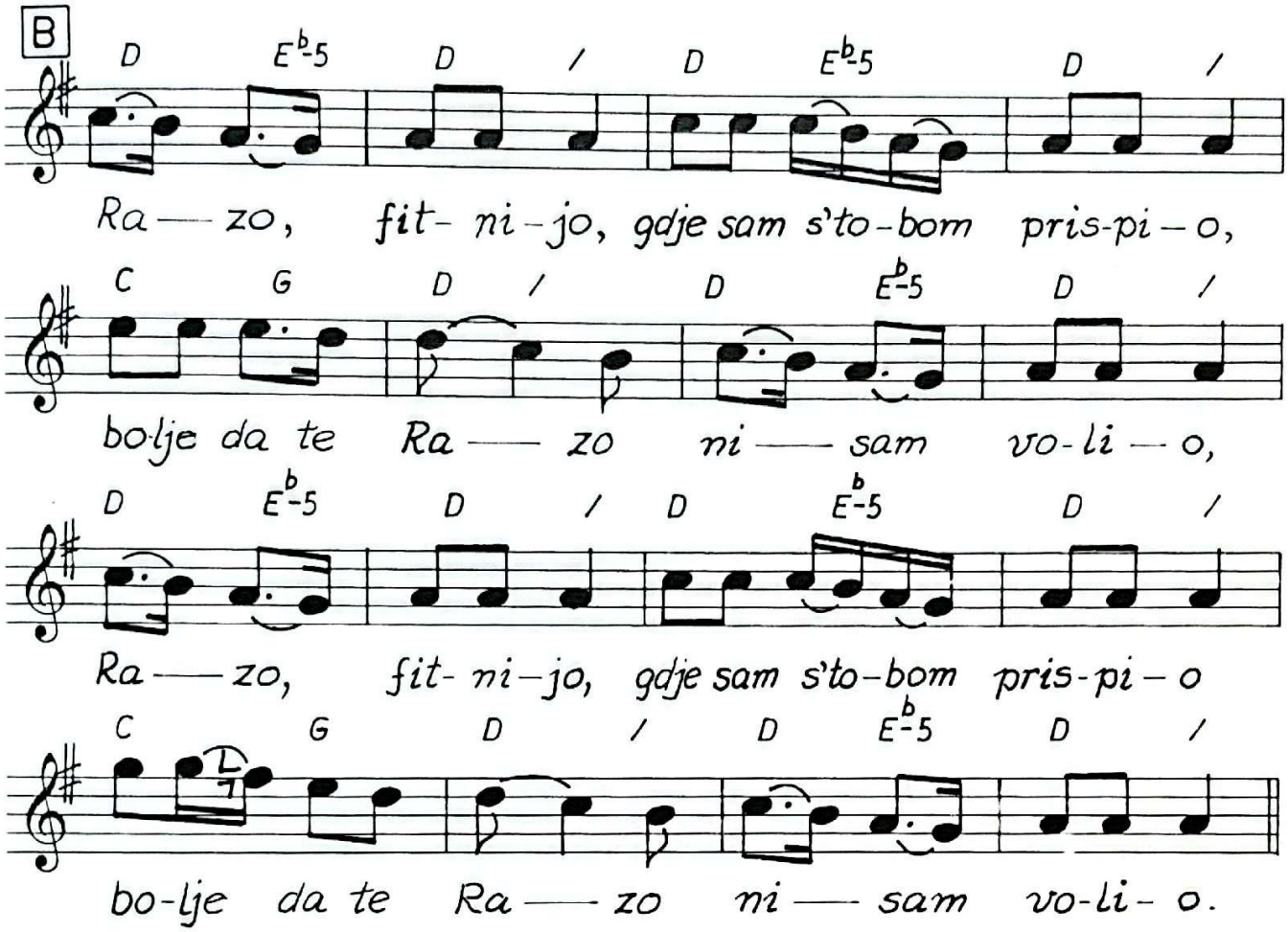

UDALA SE RAZA

(po narodnom motivu Omer Pobrić)

Udala se Raza a nema miraza,
samo dvije koze i na njima bronze.
Udala se Raza a nema miraza,
samo dvije koze i na njima bronze.
Razo, fitnijo, gdje sam s tobom prispio,
bolje da te, Razo, nisam volio.
Razo, fitnijo, gdje sam s tobom prispio,
bolje da te, Razo, nisam volio.

Kaži, Razo lijepa, ko ti drva cijepa,
onaj ko ih slaže: taj te Razo laže.
Kaži, Razo lijepa, ko ti drva cijepa,
onaj ko ih slaže: taj te Razo laže.
Razo, fitnijo, gdje sam s tobom prispio,
bolje da te, Razo, nisam volio.
Razo, fitnijo, gdje sam s tobom prispio,
bolje da te, Razo, nisam volio.

Daj mi, Razo, vode, na te ah mi ode,
daj mi gutljaj jedan, umrijeh ti žedan.
Daj mi, Razo, vode, na te ah mi ode,
daj mi gutljaj jedan, umrijeh ti žedan.
Razo, fitnijo, gdje sam s tobom prispio,
bolje da te, Razo, nisam volio.
Razo, fitnijo, gdje sam s tobom prispio,
bolje da te, Razo, nisam volio.

(Pjevao Ćazim Bajrić)

Prva strofa ove šaljive pjesme, sa nejasnom melodijom, postoji u narodu. Umjesto "fitnija" narod pjeva jedan mnogo bezobrazniji izraz, pa ga zbog toga ne zapisujem. Fitnija, u narodnoj terminologili znači "vrtirepka".
Melodiju sam uhasulio, drugu i treću strofu dopisao, naravno, u šaljivoj, dvosmislenoj varijanti. Uz moderniji ritam i šaljiv tekst ovo može biti "zahlada", "hošaf", "biber po pilavu"- tako bi rekao narod.

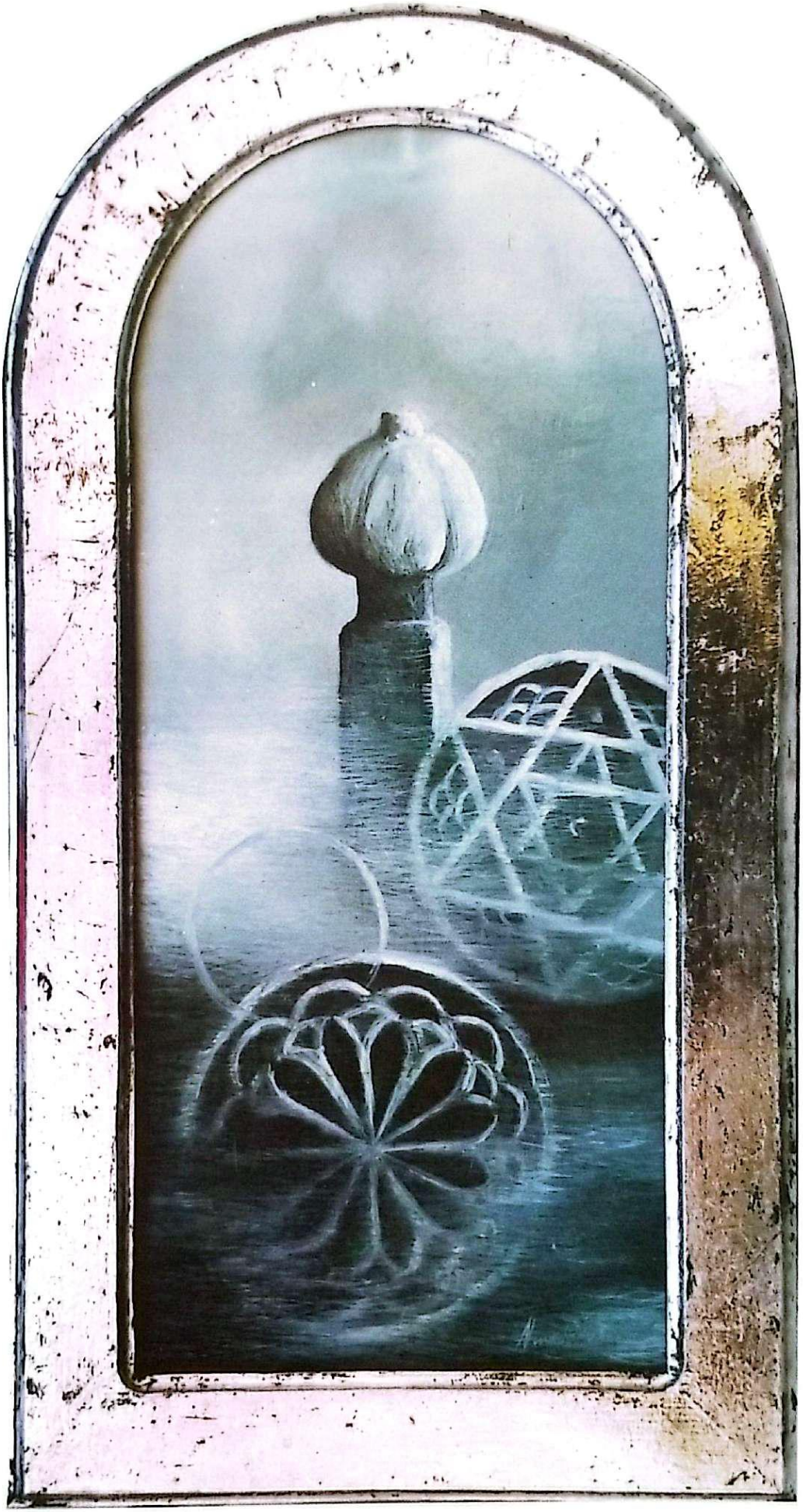

Dadino kolo...

(O. Pobrić)

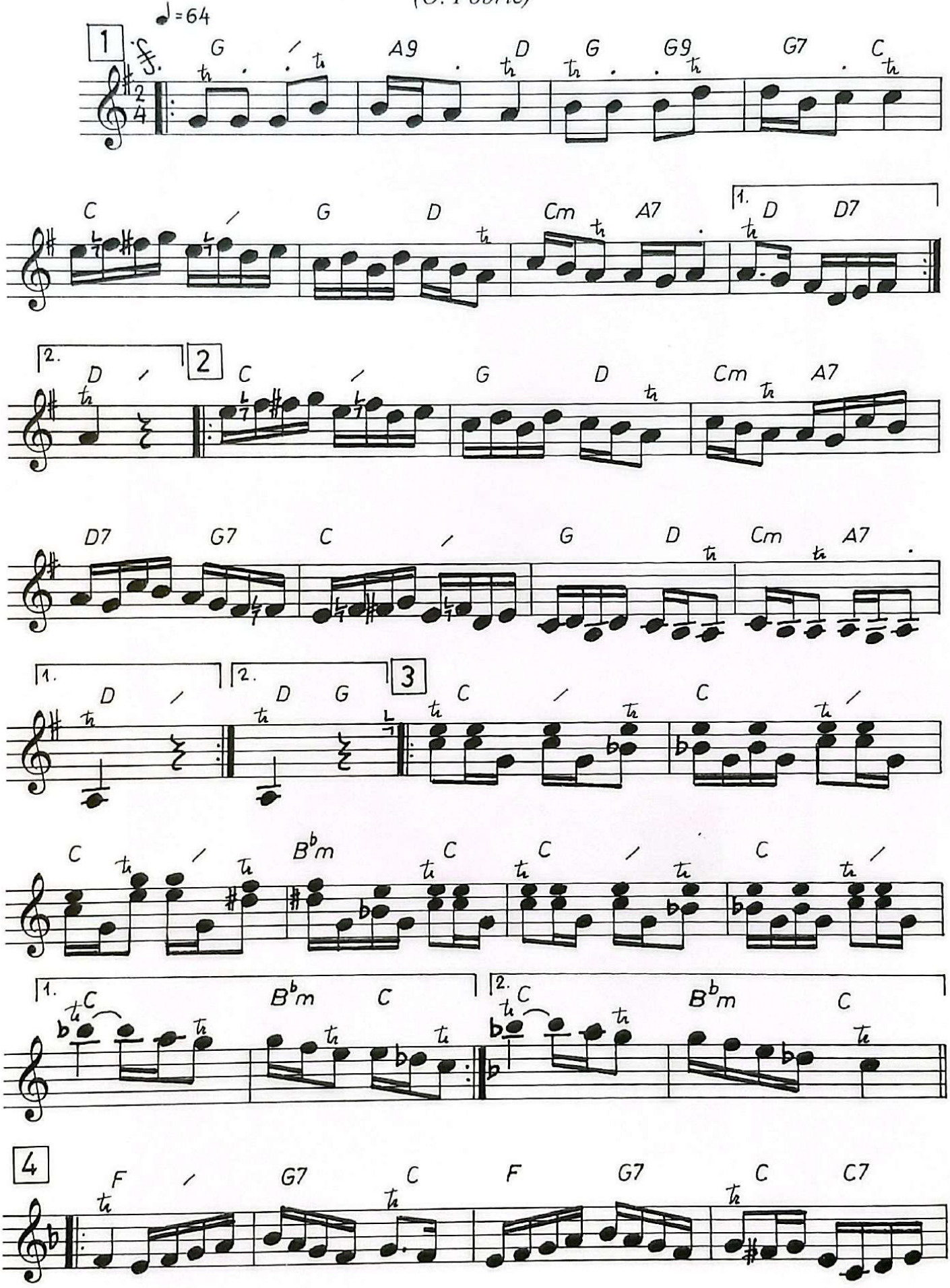

Dadino kolo... 2

(O. Pobrić)

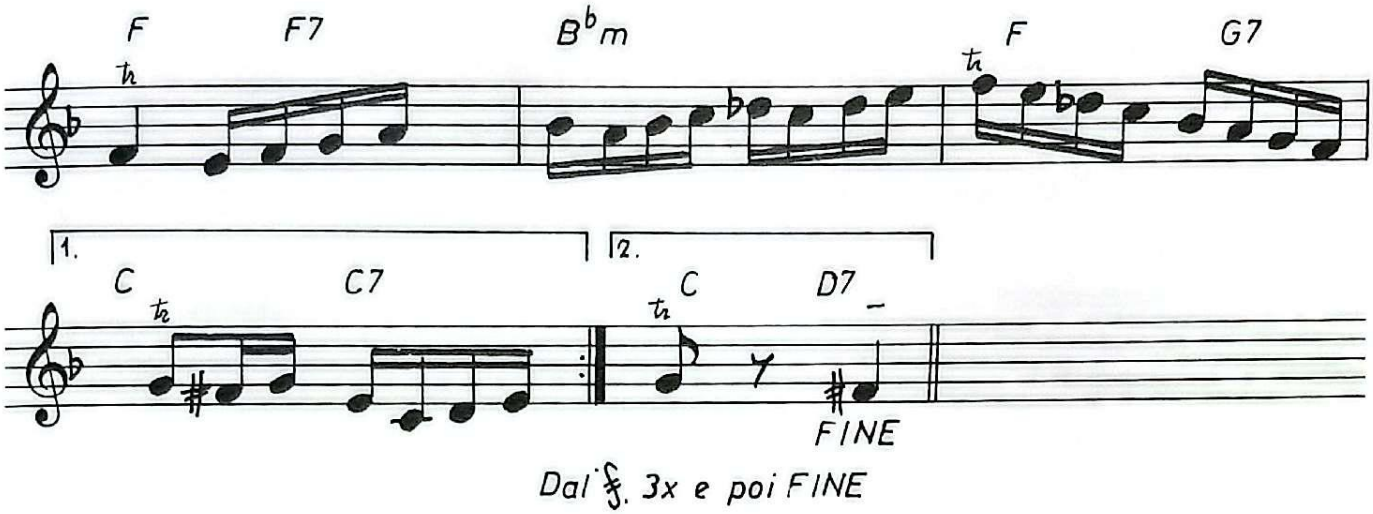

S one strane vode Sane...

(xxx - xxx - O. Pobrić)

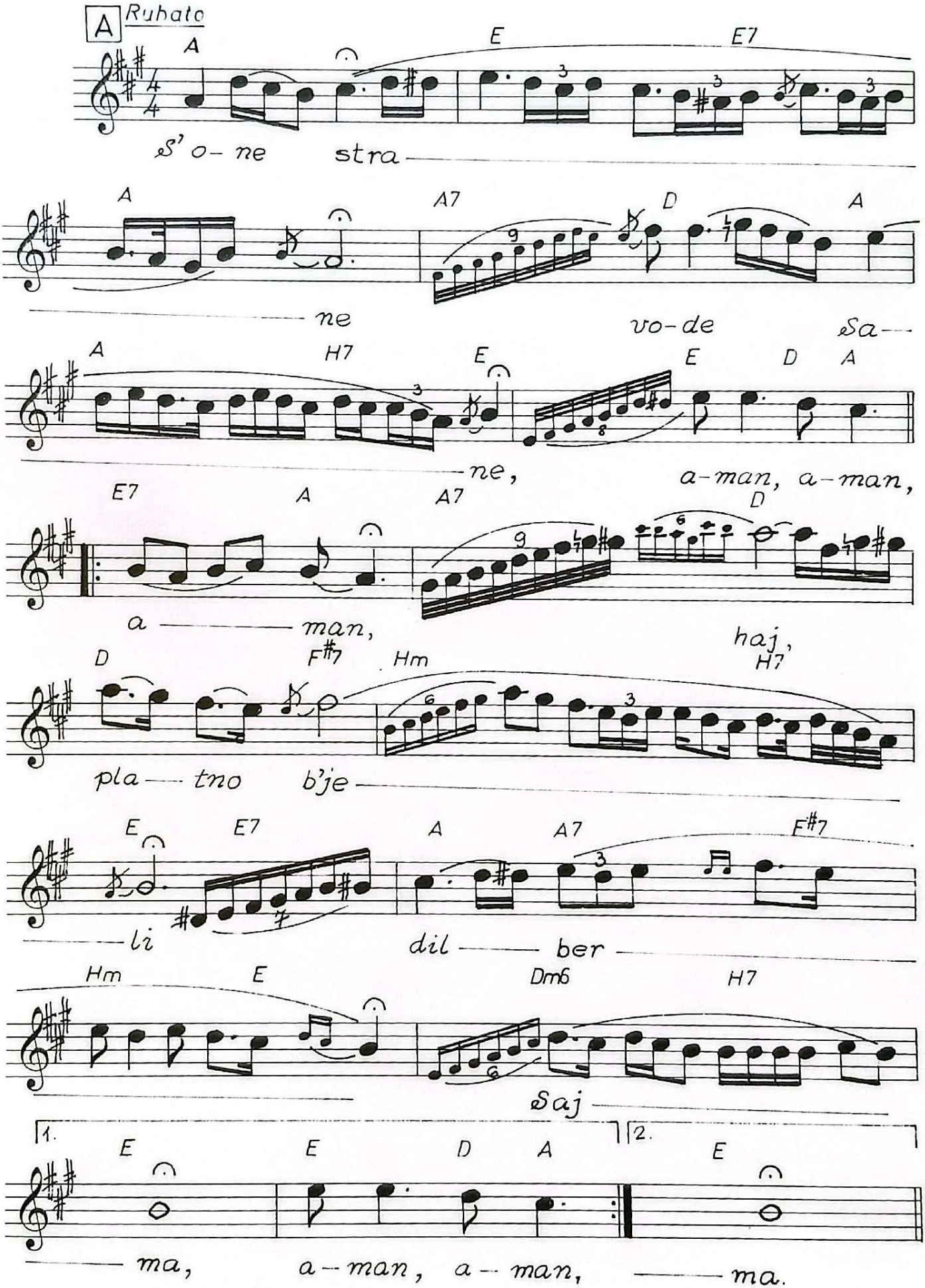

S ONE STRANE VODE SANE

S one strane vode Sane,
platno b'jeli dilber-Sajma.
U ruci joj hamajlija,
njom se Sajma zaklinjaše:

"Jest tako mi hamajlije,
neću ljubit' jabandžije,
već komšiju najbližega,
srcu mome najdražega!"

(Pjevali: Zekija Zećo, Latif Halkić)

Sjajni mjesec na Trebević sjeo...

(J. Penava - J. Penava - O. Pobrić)

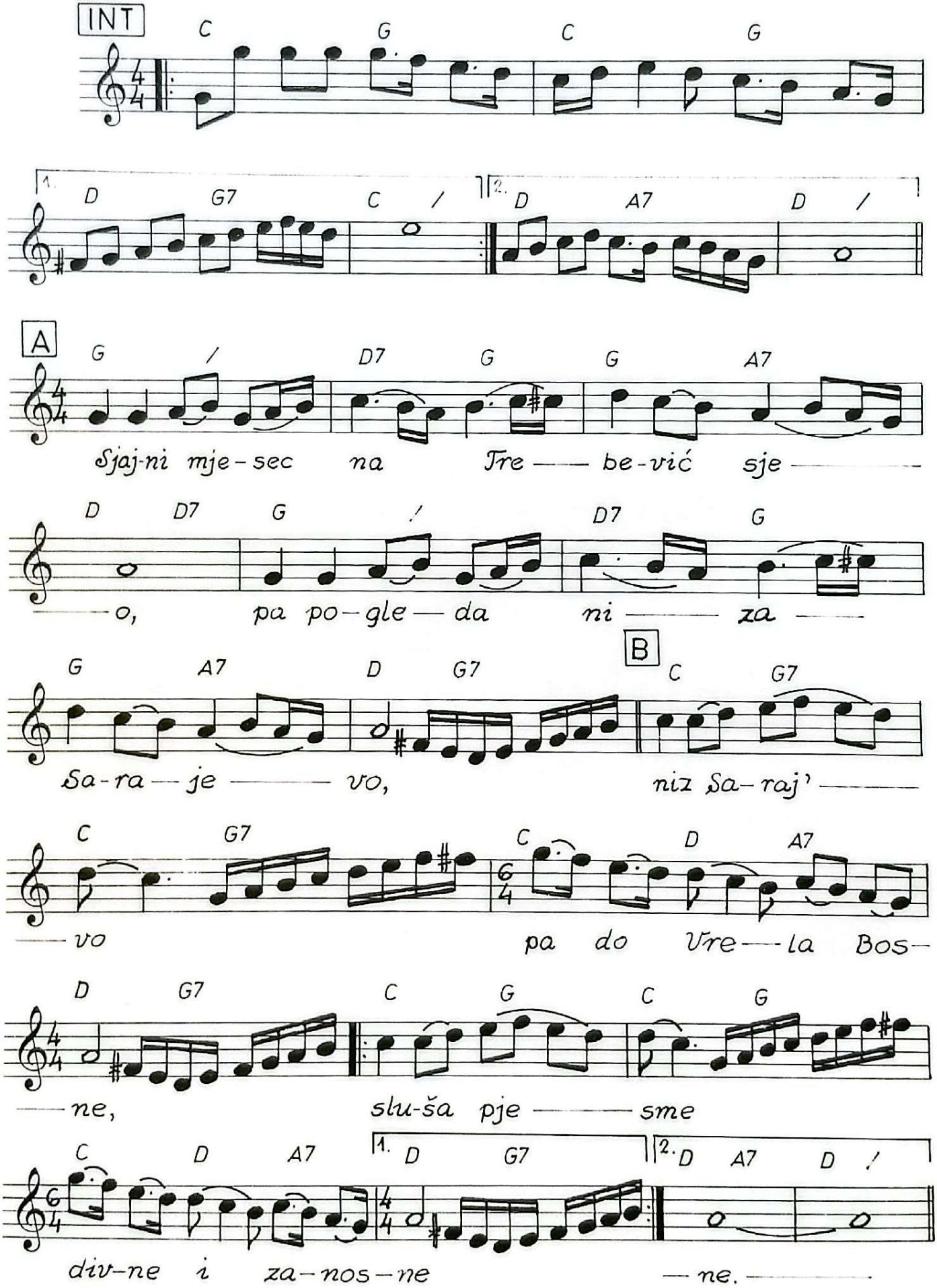

SJAJNI MJESEC NA TREBEVIĆ SJEO

(J. Penava - J. Penava - O. Pobrić)

Sjajni mjesec na Trebević sjeo,
pa pogleda niza Sarajevo,
niz Saraj'vo pa do Vrela Bosne,
sluša pjesme divne i zanosne,
sluša pjesme divne i zanosne.

Divne pjesme divna rosa prati,
sjaj, mjeseče, do zore ne gasi,
vjetrić piri i pomalo hladi,
ja kraj Bosne s dragom na livadi,
ja kraj Bosne s dragom na livadi.

Behar pada s mirisnih voćaka,
po kosama cura i momaka,
kolo igra, a pjesma se ori,
Sarajevo, rek'o bi da gori,
Sarajevo, rek'o bi da gori.

Ja miline čekat rujne zore,
pokraj Bosne gdje vrela žubore,
i zvjezdice stale pa slušaju,
žubor vrela, pjesme iz Šehera,
žubor vrela, pjesme iz Šehera.

(Pjevala Zehra Deović)

Bosna moja...

(R. Živković - S. Kafedžić - O. Pobrić)

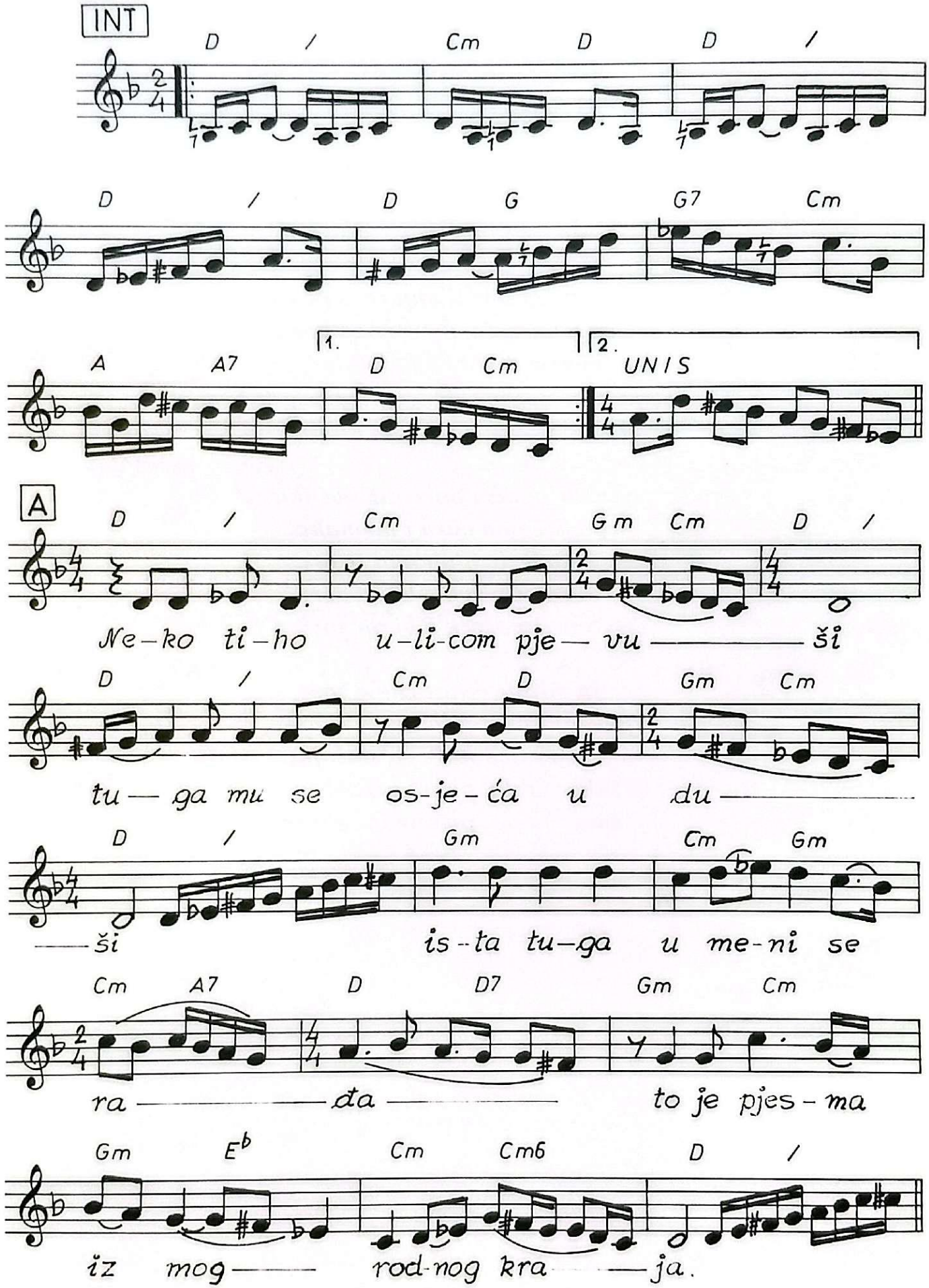

Bosna moja... 2

(R. Živković - S. Kafedžić - O. Pobrić)

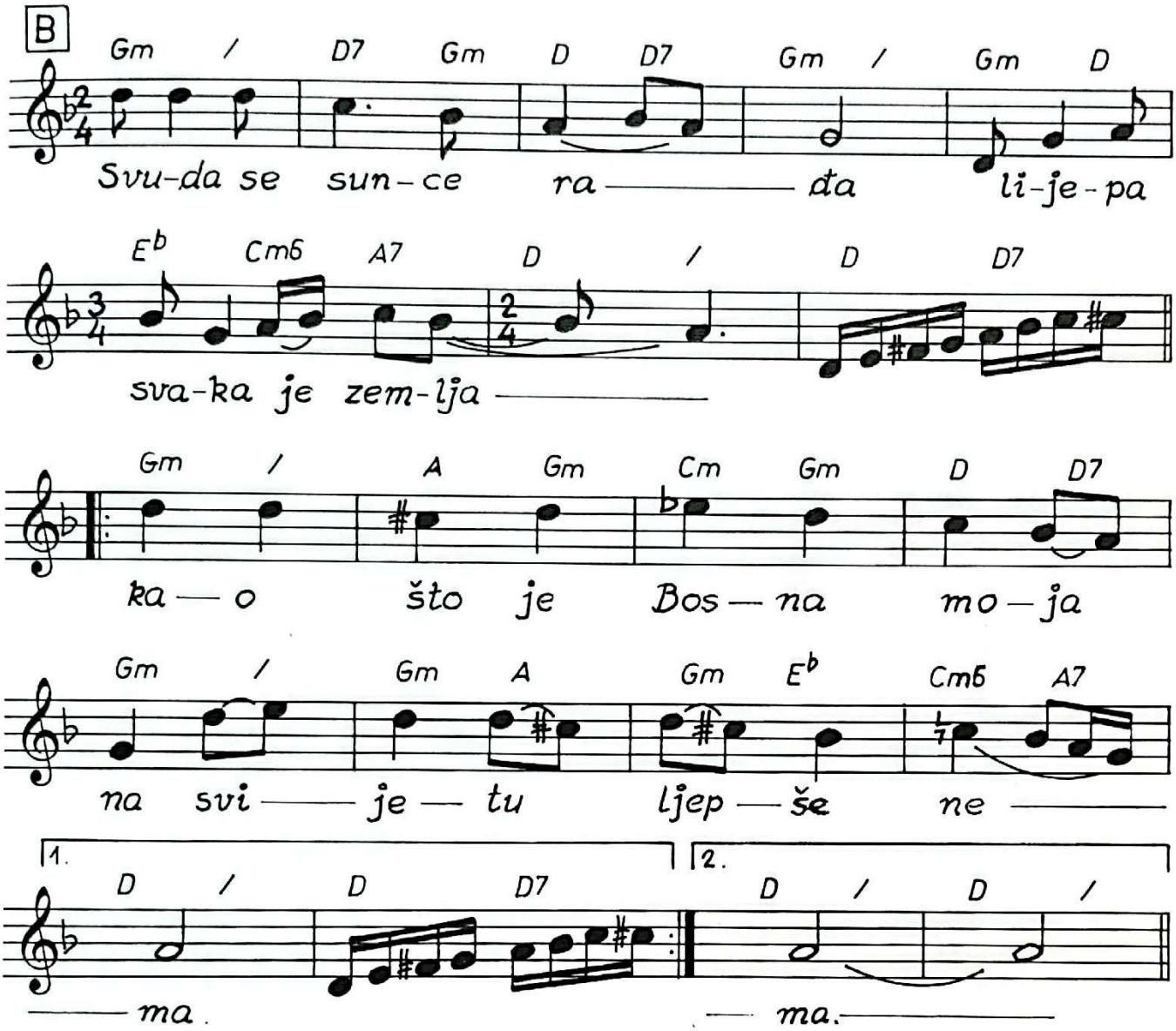

BOSNA MOJA

(R. Živković - S. Kafedžić - O. Pobrić)

Neko tiho ulicom pjevuši,
tuga mu se osjeća u duši,
ista tuga u meni se rađa, to je pjesma iz mog rodnog kraja,
ista tuga u meni se rađa, to je pjesma iz mog rodnog kraja.

Svuda se sunce rađa,
lijepa svaka je zemlja,
kao što je Bosna moja, na svijetu ljepše nema,
kao što je Bosna moja, na svijetu ljepše nema.

Ima noći kad mi duša pati,
i kad moram pjesmu zapjevati,
bez sevdaha ne živi Bosanac, i kad svijetom luta kao stranac,
bez sevdaha ne živi Bosanac, i kad svijetom luta kao stranac.

Svuda se sunce rađa,
lijepa svaka je zemlja,
kao što je Bosna moja, na svijetu ljepše nema,
kao što je Bosna moja, na svijetu ljepše nema.

Vrijeme dođe, moram kući poći,
jer gorak je život u samoći,
neću da me pritiska tuđina, jer Bosna je majka Bosancima,
neću da me pritiska tuđina, jer Bosna je majka Bosancima.

Svuda se sunce rađa,
lijepa svaka je zemlja,
kao što je Bosna moja, na svijetu ljepše nema.
Kao što je Bosna moja, na svijetu ljepše nema.

(Pjevao Safet Isović)

Omerovo kolo...

(Omer Pobrić)

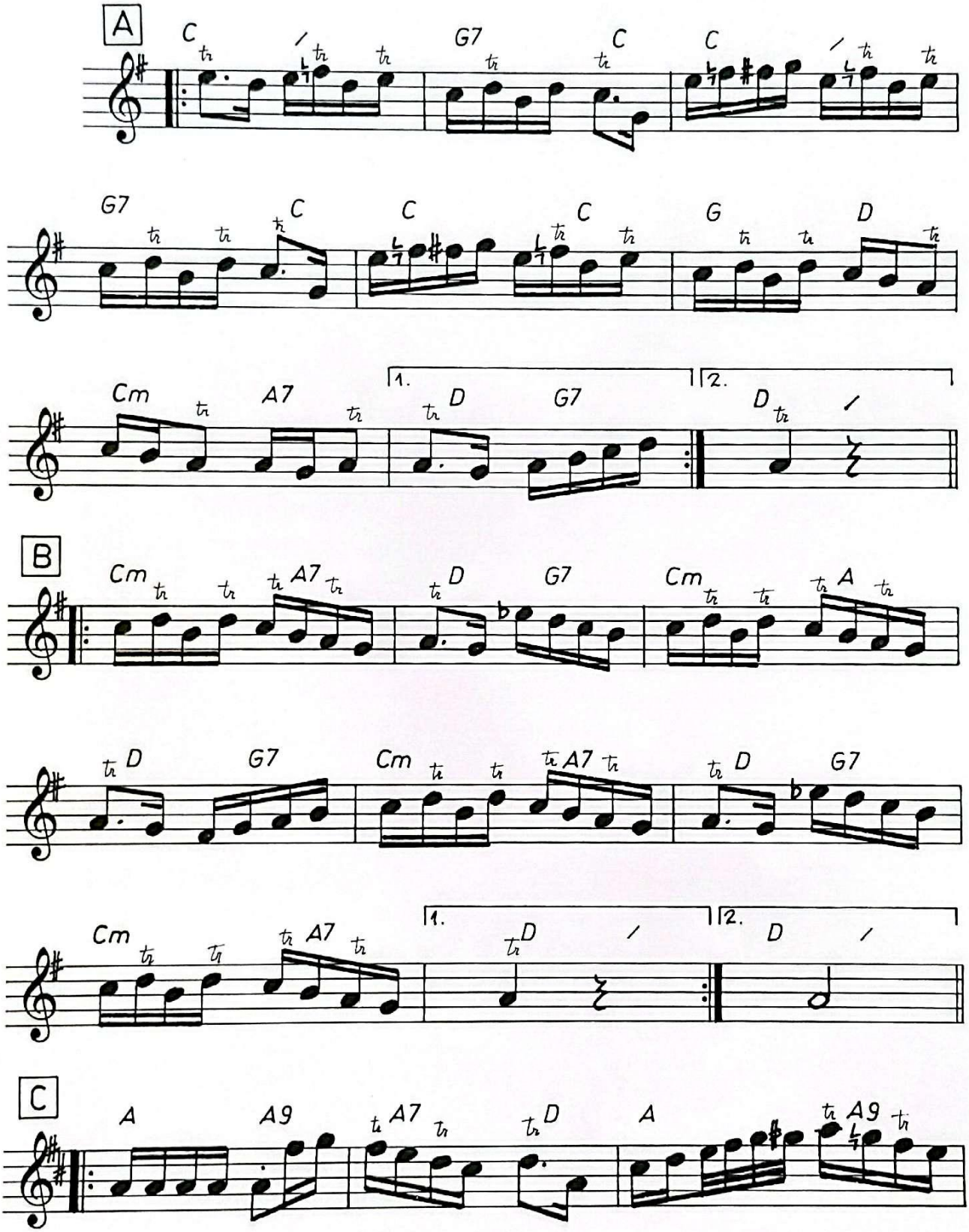

Omerovo kolo...2

(Omer Pobrić)

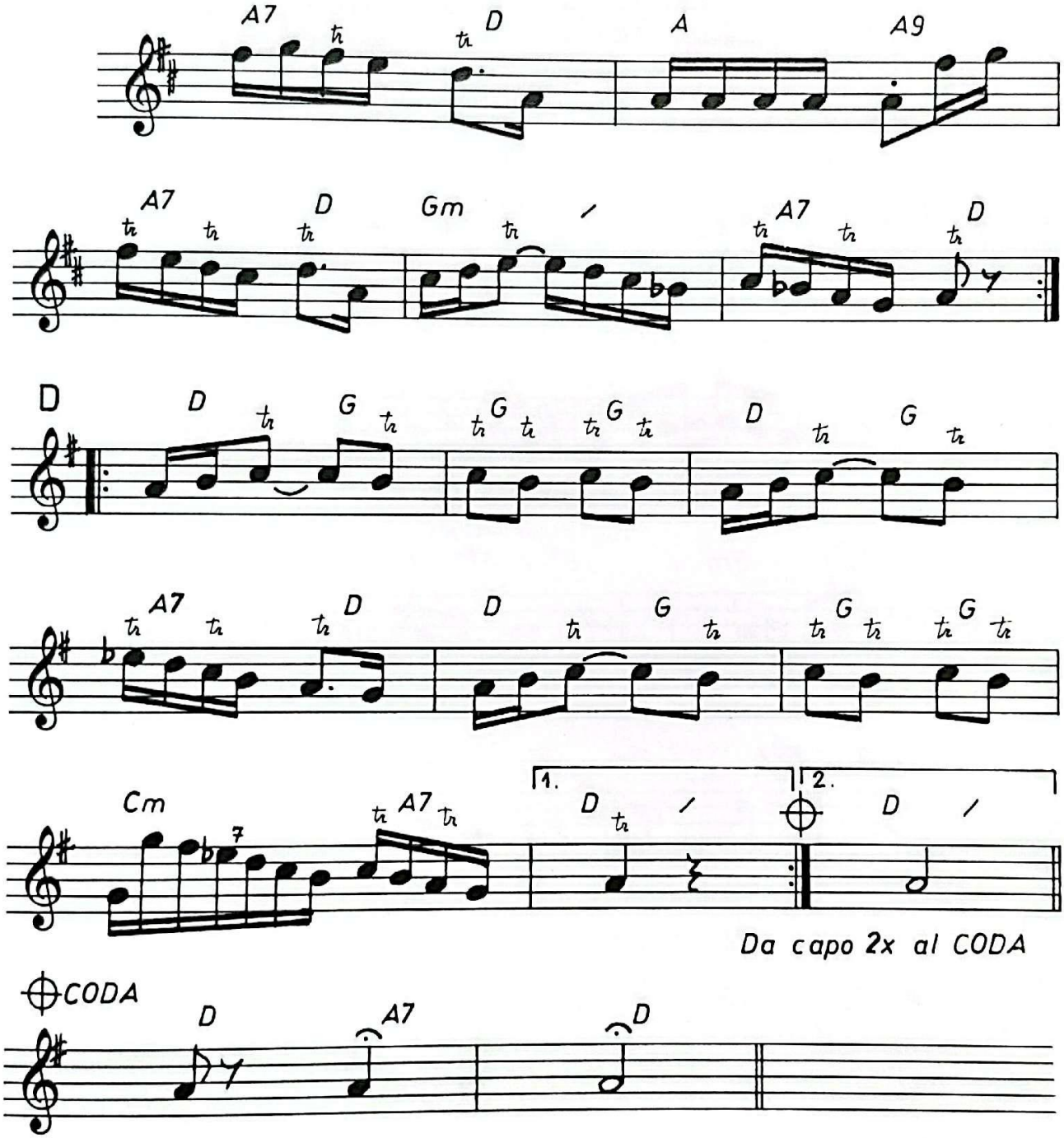

Grana od bora...

(xxx - xxx - O. Pobrić)

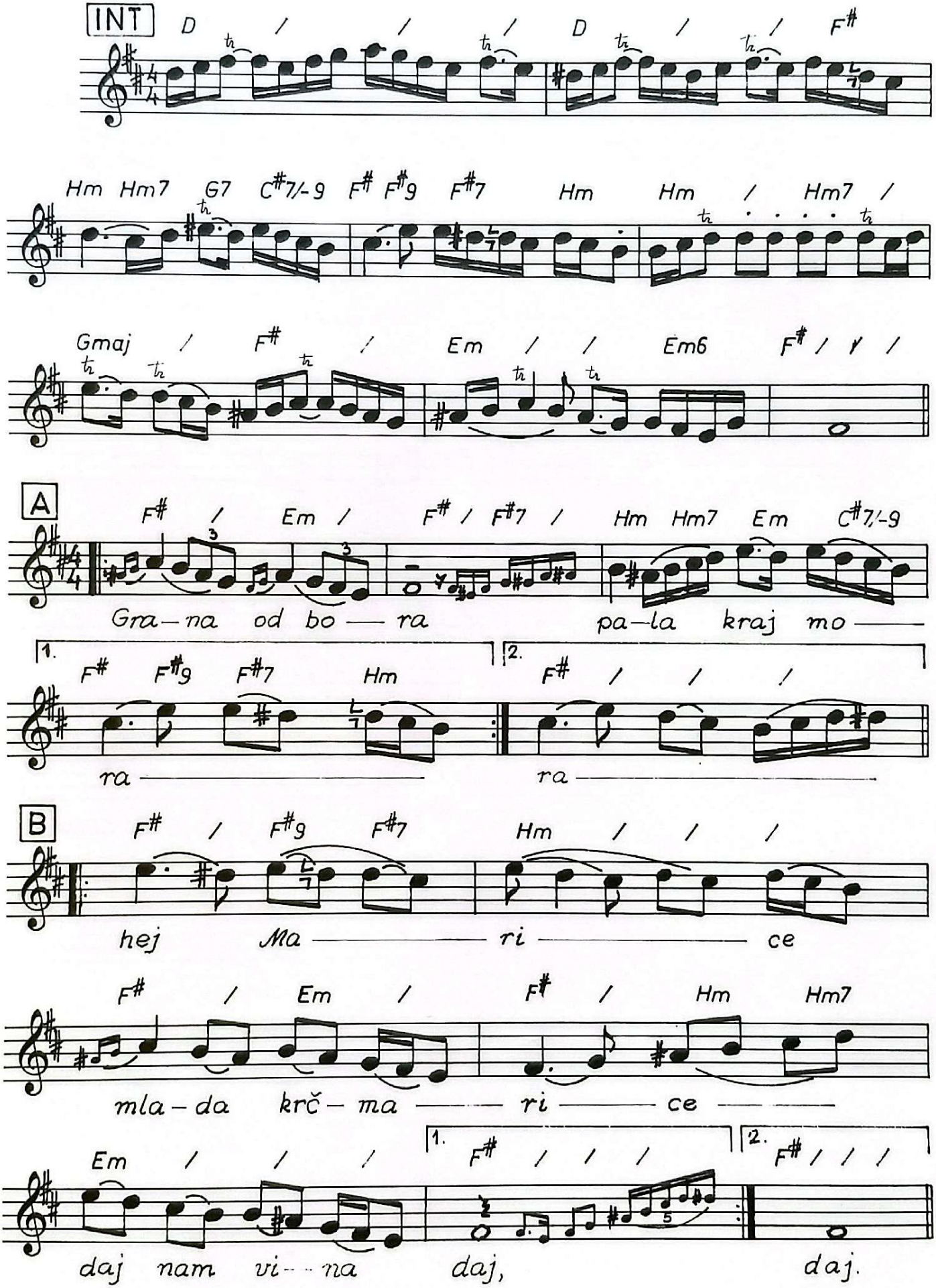

GRANA OD BORA

(xxx - xxx - Omer Pobrić)

Grana od bora pala kraj mora,
grana od bora pala kraj mora,
hej, Marice, mlada krčmarice,
daj mi vina, daj,
hej, Marice, mlada krčmarice,
daj mi vina, daj.

Ne mogu ti ja donijeti vina,
ne mogu ti ja donijeti vina:
ja sam bosa, napolju je rosa,
zebu mi noge,
ja sam bosa, napolju je rosa,
ozepst ću ti ja.

Skini nanule, obuj papuče,
skini nanule, obuj papuče,
ako meni dragi Bog pomogne,
kupit ću ti kundure,
ako meni dragi Bog pomogne,
kupit ću ti kundure.

Ne kupuj mi ti, ne trebaju mi,
ne kupuj mi ti, ne trebaju mi,
imam oca, na moru trgovca,
kupit će mi on,
imam oca, na moru trgovca,
kupit će mi on.

(Pjevao Safet Isović)

Da zna zora...

(xxx - xxx - O. Pobrić)

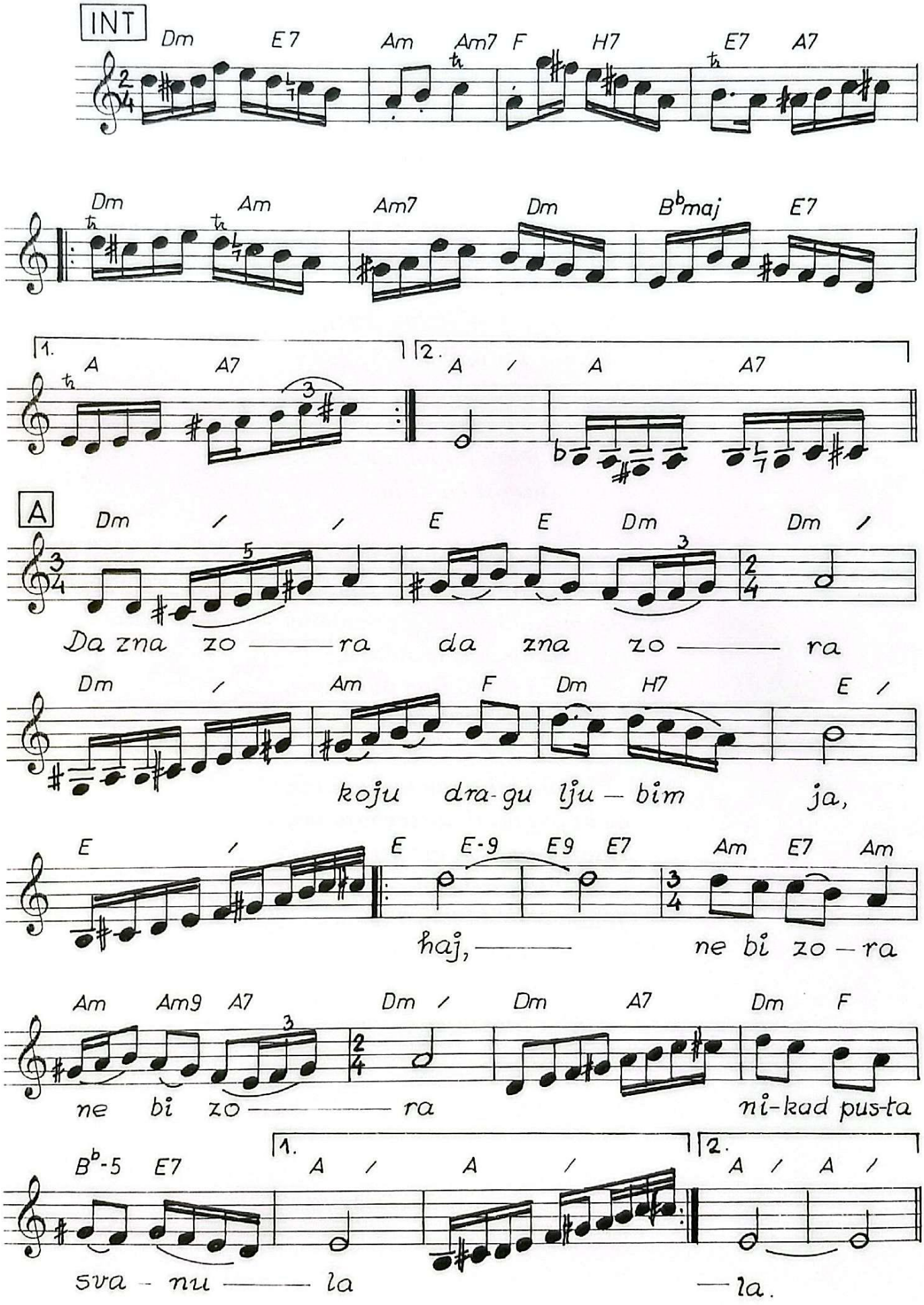

DA ZNA ZORA

(xxx - xxx - Omer Pobrić)

Da zna zora, da zna zora,
koju dragu ljubim ja,
haj, ne bi zora, ne bi zora,
nikad pusta svanula!
Haj, ne bi zora, ne bi zora,
nikad pusta svanula!

Danju - noću, noću - danju,
zbog ljubavi patim ja,
a u zoru, a u zoru,
gorke suze lijem ja!
Haj, a u zoru, a u zoru,
gorke suze lijem ja!

Danju - noću, noću - danju,
u kafani sjedim ja,
a u zoru, a u zoru,
tužan kući odem sam!
Haj, a u zoru, a u zoru,
tužan kući odem sam!

(Pjevali: Safet Isović, Sejo Pitić)

Sinoć ja i moja kona...

(xxx - xxx - O. Pobrić)

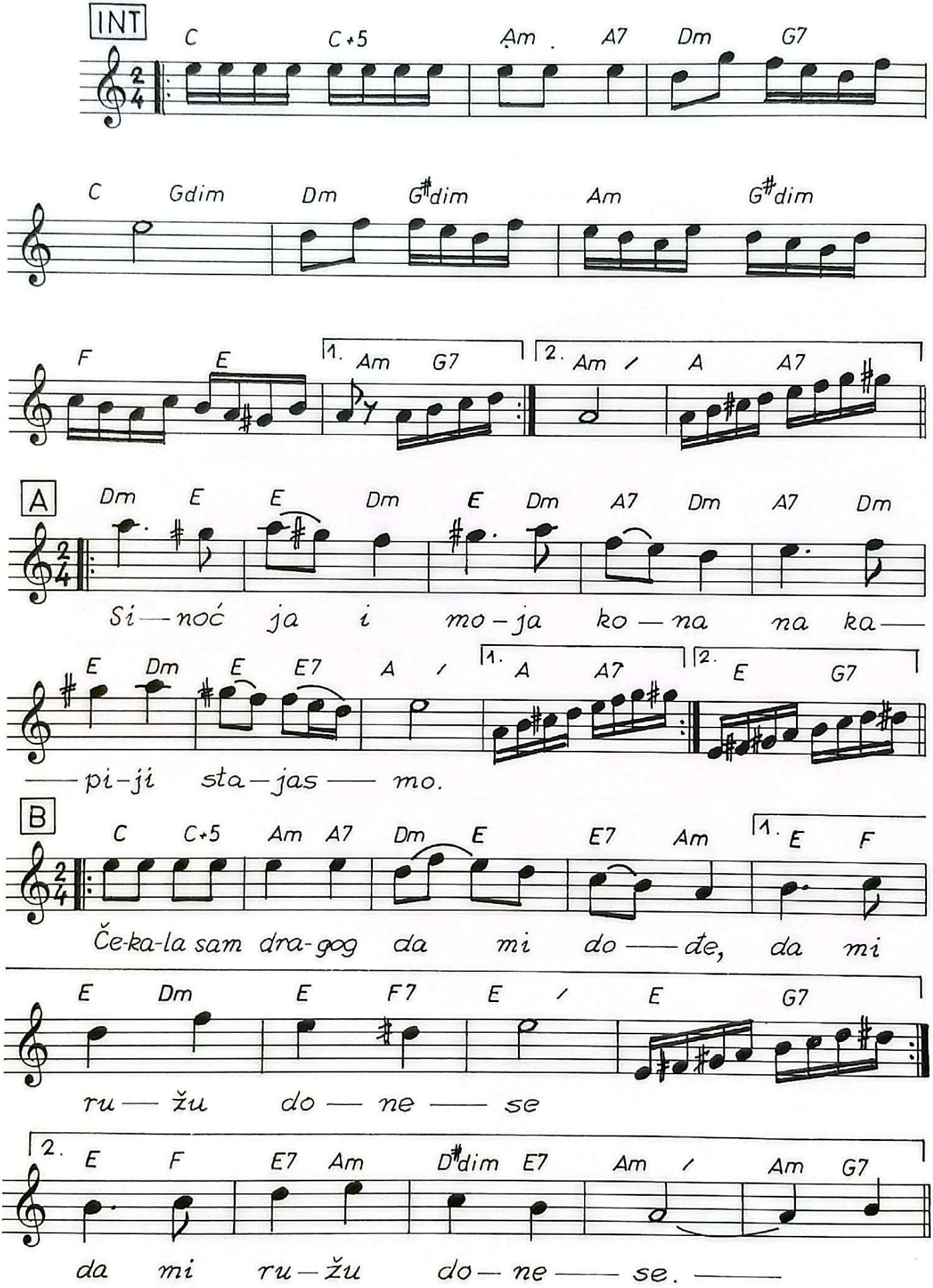

SINOĆ JA I MOJA KONA

(xxx - xxx - Omer Pobrić)

Sinoć ja i moja kona na kapiji stajasmo.
Čekala sam dragog, da mi dođe,
da mi ružu donese.
Čekala sam dragog, da mi dođe,
da mi ružu donese.

Prođe dragi i pronese na grudima ružicu.
"Stani, lolo moja, ružica je moja,
za mene je procvala!
Stani, lolo moja, ružica je moja,
za mene je procvala!"

"Otkud tebi, l'jepa Fato, te sedefli nanule?"
"Stani, lolo moja, nanule su moje,
za mene su pravljene!
Stani, lolo moja, nanule su moje,
za mene su pravljene!"

"Otkud tebi, l'jepa Fato, te džanfezli dimije?"
"Stani, lolo moja, dimije su moje,
za mene su krojene!
Stani, lolo moja, dimije su moje,
za mene su krojene!"

(Pjevale: Beba Selimović, Subhija Šehović)

Crven fesić, nano...

(xxx -xxx - O. Pobrić)

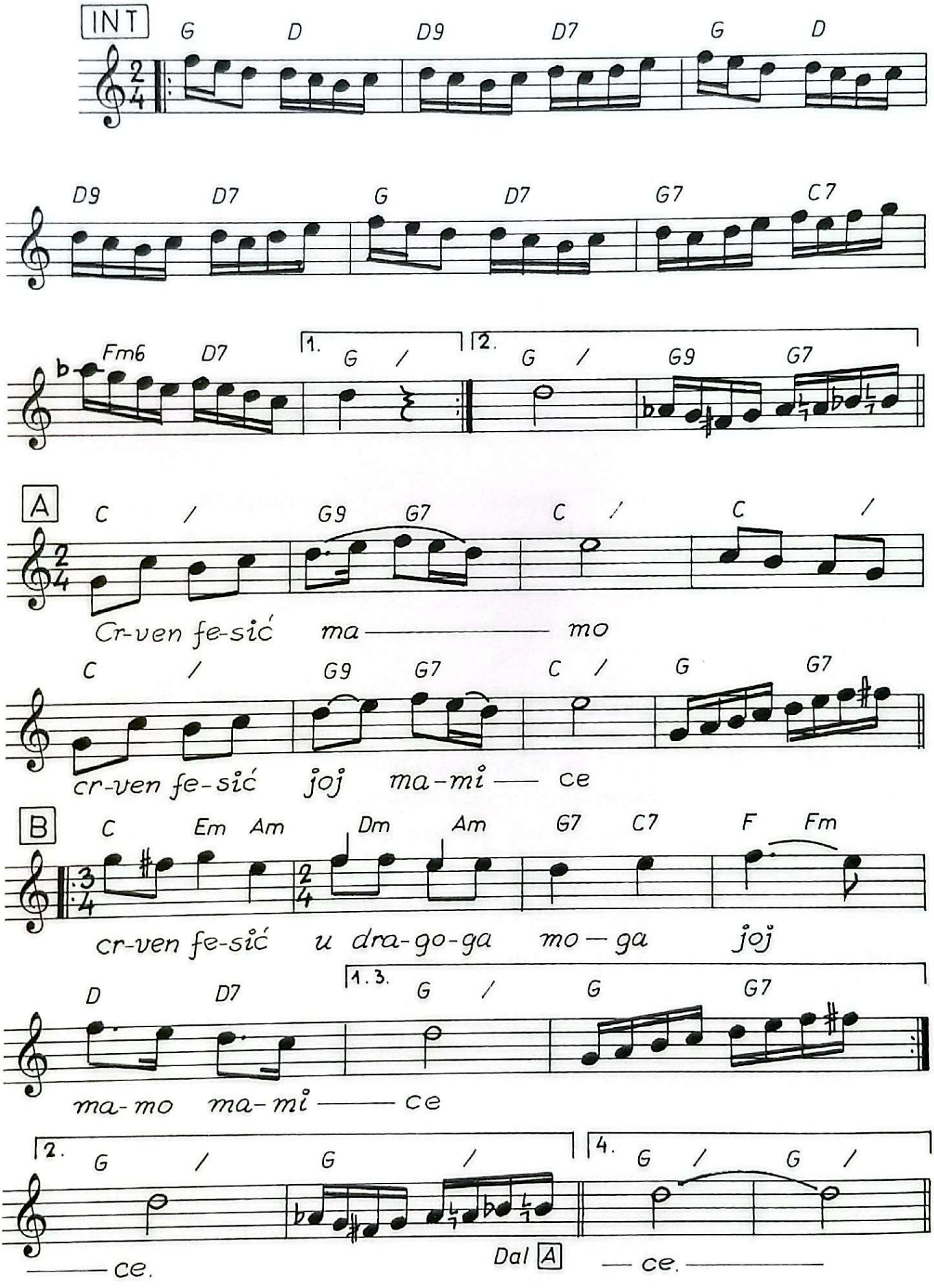

CRVEN FESIĆ, NANO

(xxx - xxx - Omer Pobrić)

Crven ferić, nano, crven ferić, joj nanice,
crven fesić u dragoga moga, joj nano, nanice.
Da ga hoće, nano, da ga hoće, joj nanice,
da ga hoće nakriviti, joj nano, nanice,
da ga hoće nakriviti, joj nano, nanice.

Medna usta, nano, medna usta, joj nanice,
medna usta u dragoga moga, joj nano, nanice.
Da me hoće, nano, da me hoće, joj nanice,
da me hoće poljubiti, joj nano, nanice,
da me hoće poljubiti, joj nano, nanice.

Dala bih mu, nano, dala bih mu, joj nanice,
dala bih mu srce iz njedara, joj nano, nanice.
I uz srce, nano, i uz srce, joj nanice,
i uz srce sve što imam, joj nano, nanice,
i uz srce sve što imam, joj nano, nanice.

(Pjevale: Zehra Deović, Hanka Paldum)

Ovo bi mogla biti čehoslovačka marketinška pjesma. Od Mirsada Mahmutovića, vrhunskog tumača hadisa, saznao sam da je prije drugog svjetskog rata u Čehoslovačkoj radila najveća fabrika fesova u Evropi. Jednostavna melodijska linija tu hipotezu čini opravdanom.

Edinino kolo...

(Omer Pobrić)

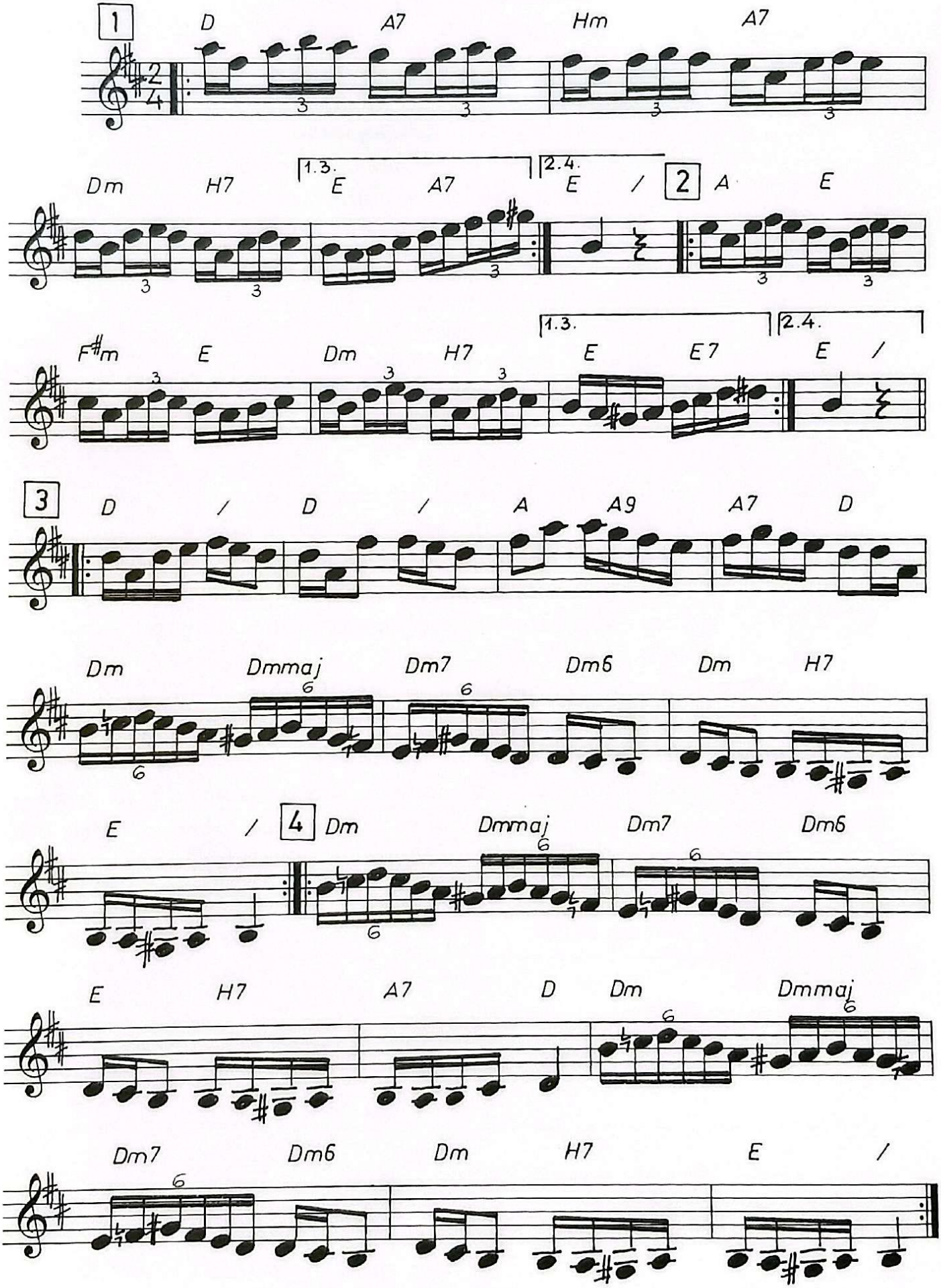

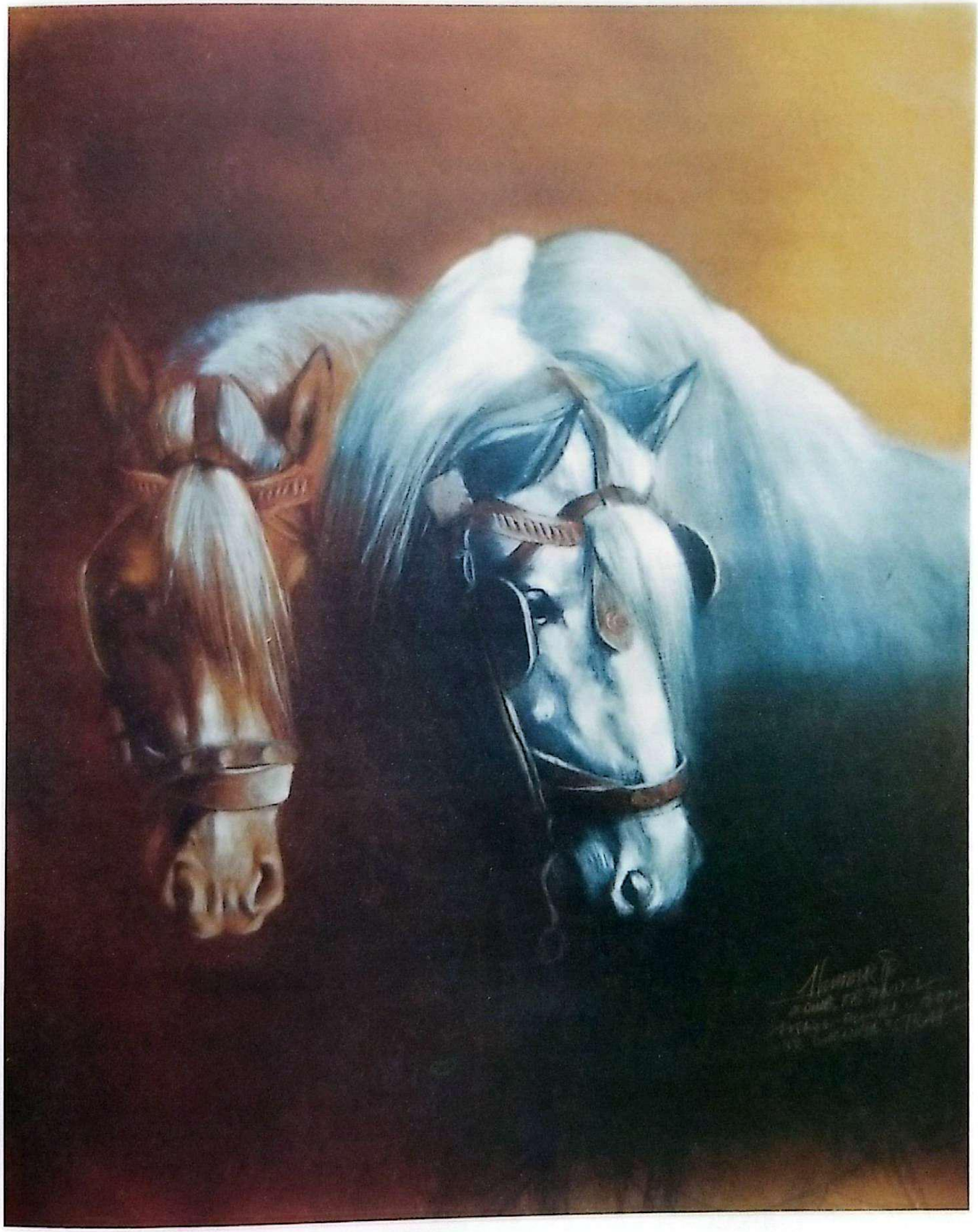

Bolovala Ziba materina...

(xxx - xxx - obrada O. Pobrić)

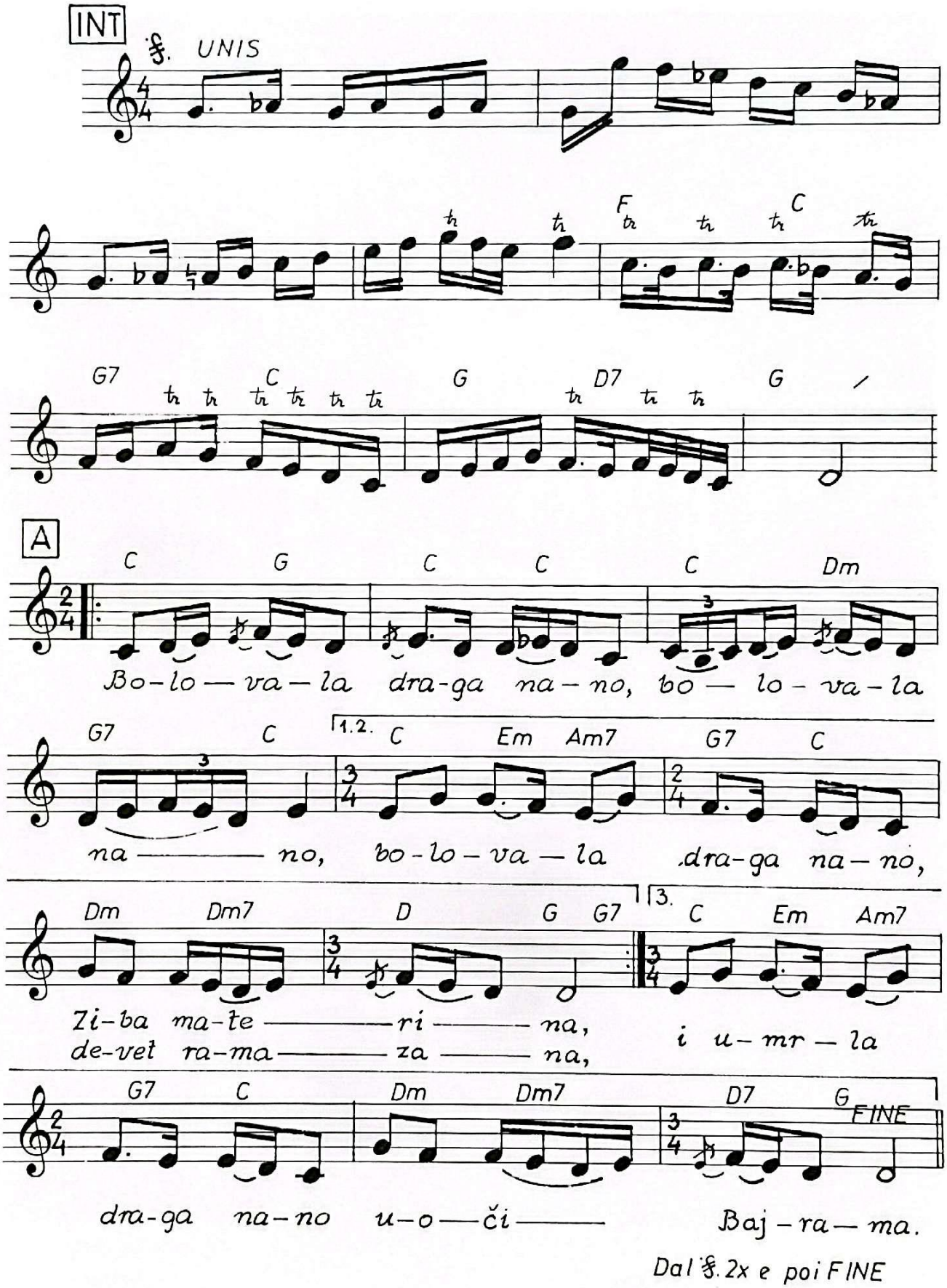

BOLOVALA ZIBA MATERINA

(xxx - xxx - obrada Omer Pobrić)

Bolovala, draga nano, bolovala, nano,
bolovala, draga nano, Ziba materina.
Bolovala, draga nano, bolovala, nano,
bolovala, draga nano, devet ramazana,
i umrla, draga nano, uoči Bajrama.

Na umoru, draga nano, na umoru, nano,
na umoru, draga nano, majci govorila:
"Podajte mi, draga nano, podajte mi, nano,
podajte mi, draga nano, ruho na telala,
podajte mi, draga nano, ruho na telala.

Ostavite, draga nano, ostavite, nano,
ostavite, draga nano, bijelu košulju,
pa je dajte, draga nano, pa je dajte, nano,
pa je dajte, draga nano, mojoj mlađoj seki,
nek mi seka, draga nano, rahmete predaje."

(Pjevala Aliija Brkić)

Leptirići mali...

(xxx -xxx - O. Pobrić)

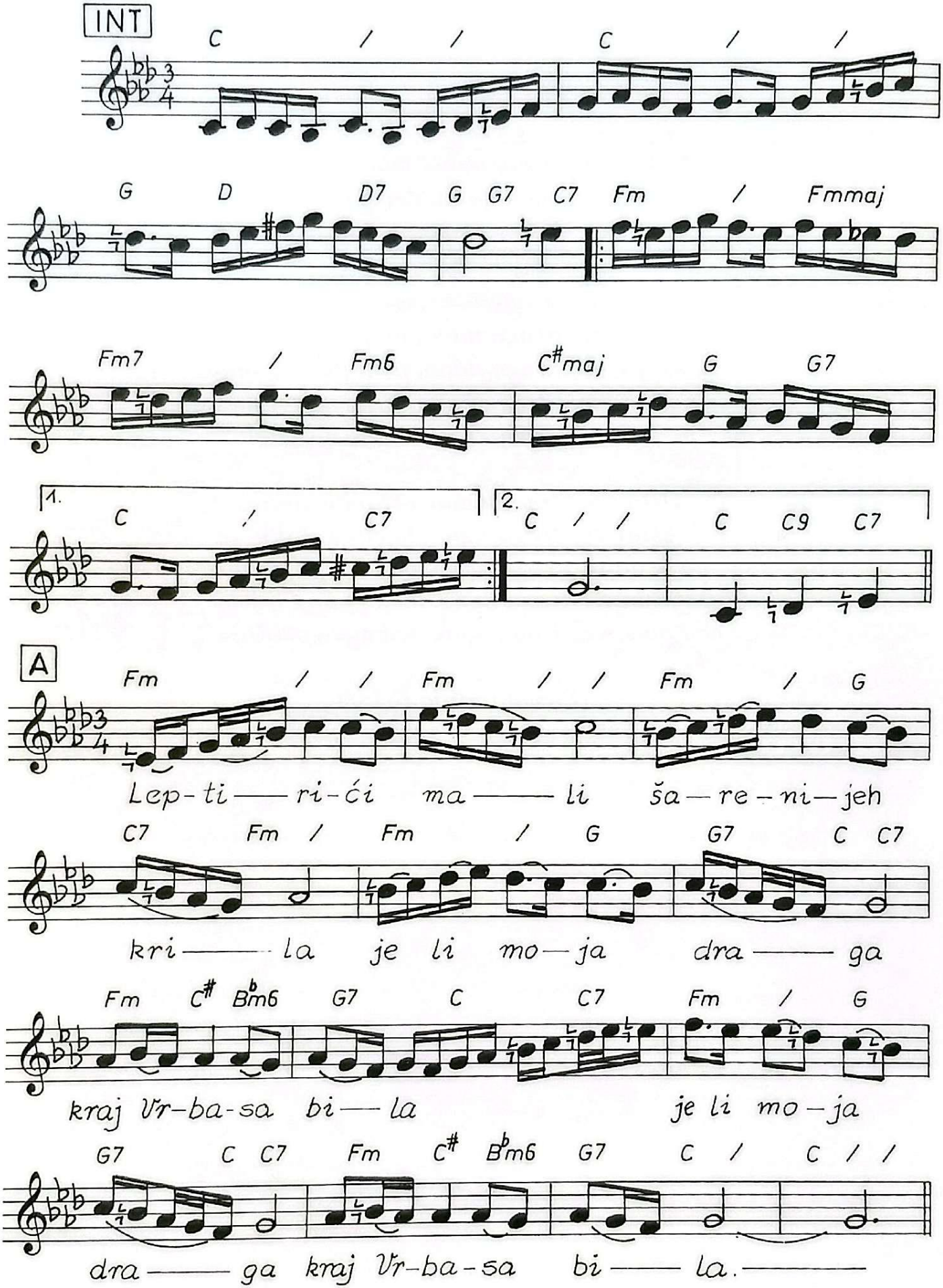

LEPTIRIĆI MALI

(xxx - xxx - obrada: Omer Pobrić)

Leptirići mali, šarenijeh krila,
je li koja cura kraj Vrbasa bila,
je li koja cura kraj Vrbasa bila?

Jeste jedna bila, s ibrikom u ruci,
đule zaljevala, dragoga čekala,
đule zaljevala, dragoga čekala.

U baščici njenoj sazrelo je voće,
al' je ljubav mori, pa ne zna šta hoće,
al' je ljubav mori, pa ne zna šta hoće.

Leptirići mali, šarenijeh krila,
to je moja cura kraj Vrbasa bila,
to je moja cura kraj Vrbasa bila.

(Pjevao Adem Hadžimehmedagić)

Kad se jangin iz mejhane pomoli...

(xxx -xxx - O. Pobrić)

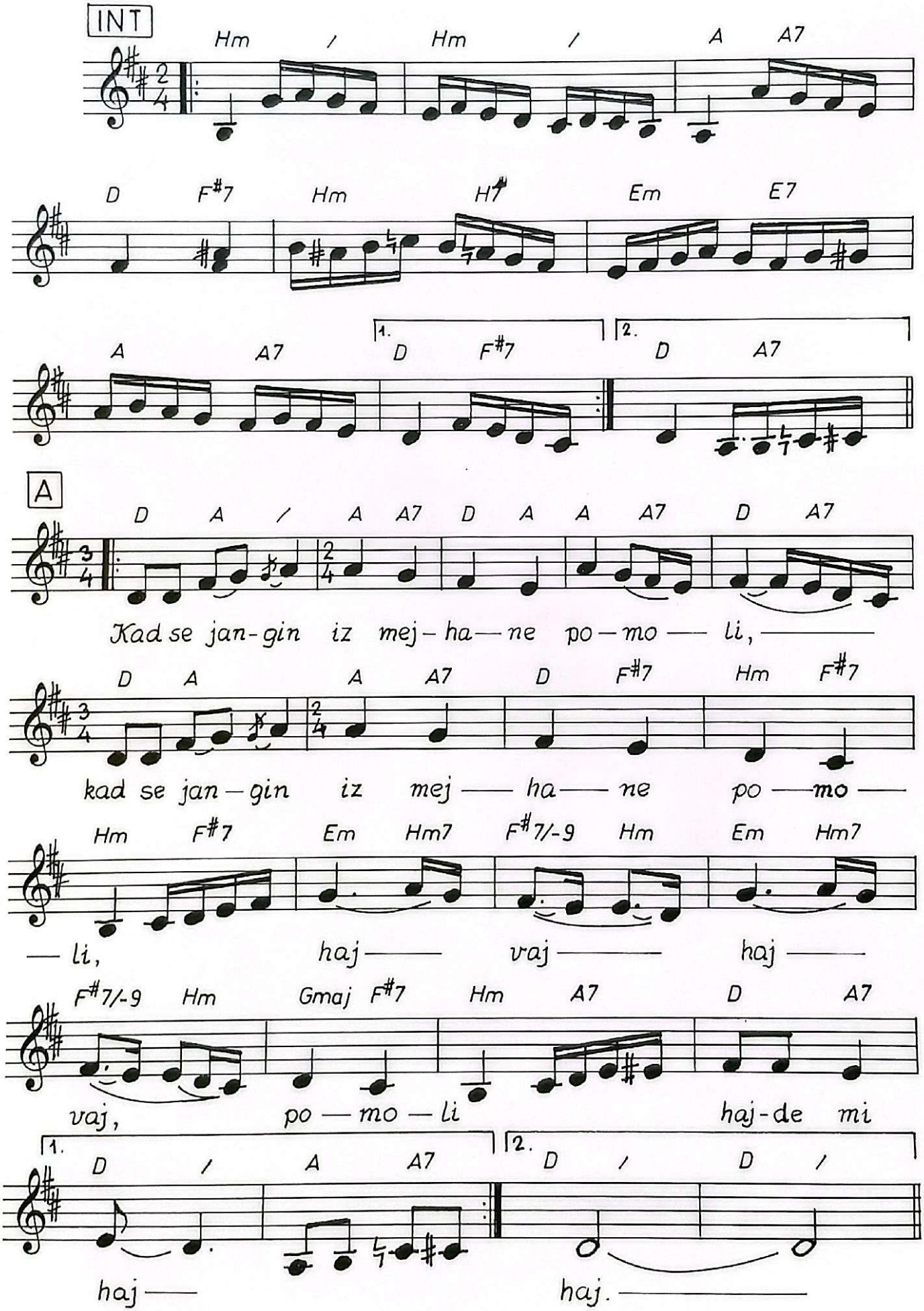

KAD SE JANGIN IZ MEJHANE POMOLI

(xxx - xxx - Omer Pobrić)

Kad se jangin iz mejhane pomoli,
kad se jangin iz mejhane pomoli,
haj, vaj, haj, vaj, pomoli, hajde mi haj,
a draga mu džamli pendžer otvori,
a draga mu džamli pendžer otvori,
haj, vaj, haj, vaj, otvori, hajde mi haj.

Đela, dragi, na bijele ručice,
đela, dragi, na bijele ručice,
haj, vaj, haj, vaj, ručice, hajde mi haj,
pa mi skini sa srdašca mučice,
pa mi skini sa srdašca mučice,
haj, vaj, haj, vaj, mučice, hajde mi haj.

Kamo sreće da te nisam voljela,
kamo sreće da te nisam voljela,
haj, vaj, haj, vaj, voljela, hajde mi haj,
sretnija bih dunjalukom hodila,
sretnija bih dunjalukom hodila,
haj, vaj, haj, vaj, hodila, hajde mi haj.

(Pjevali: Himzo Polovina, Hasiba Agić)

Mlado momče za Sjenicu pita...

(xxx -xxx - O. Pobrić)

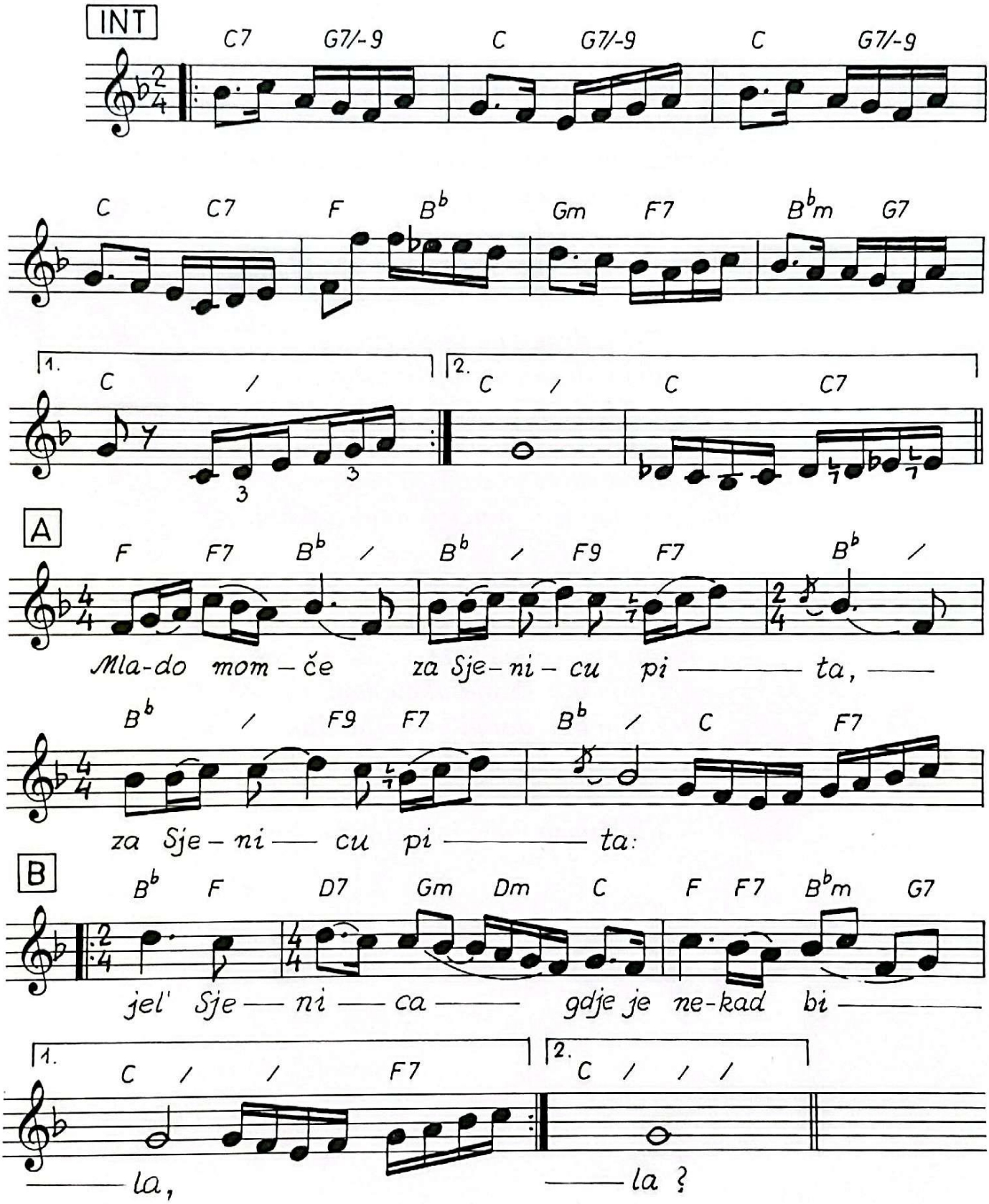

MLADO MOMČE ZA SJENICU PITA

(xxx - xxx - Omer Pobrić)

Mlado momče za Sjenicu pita,
za Sjenicu pita:
"Je l' Sjenica gdje je nekad bila,
je l' Sjenica gdje je nekad bila?

Je l' Sjenica gdje je nekad bila,
gdje je nekad bila,
jesu l' stare kule pod ćenare,
jesu l' stare kule pod ćenare?

Jesu l' stare kule pod ćenare,
kule pod ćenare,
je l' Mekića kafana kraj hana,
je l' Mekića kafana kraj hana?

Je l' Mekića kafana kraj hana,
kafana kraj hana,
je l' još živa l'jepa Umihana,
je l' još živa l'jepa Umihana?"

(Pjevao Ćazim Čolaković)

Tešanjsko kolo...

(O. Pobrić)

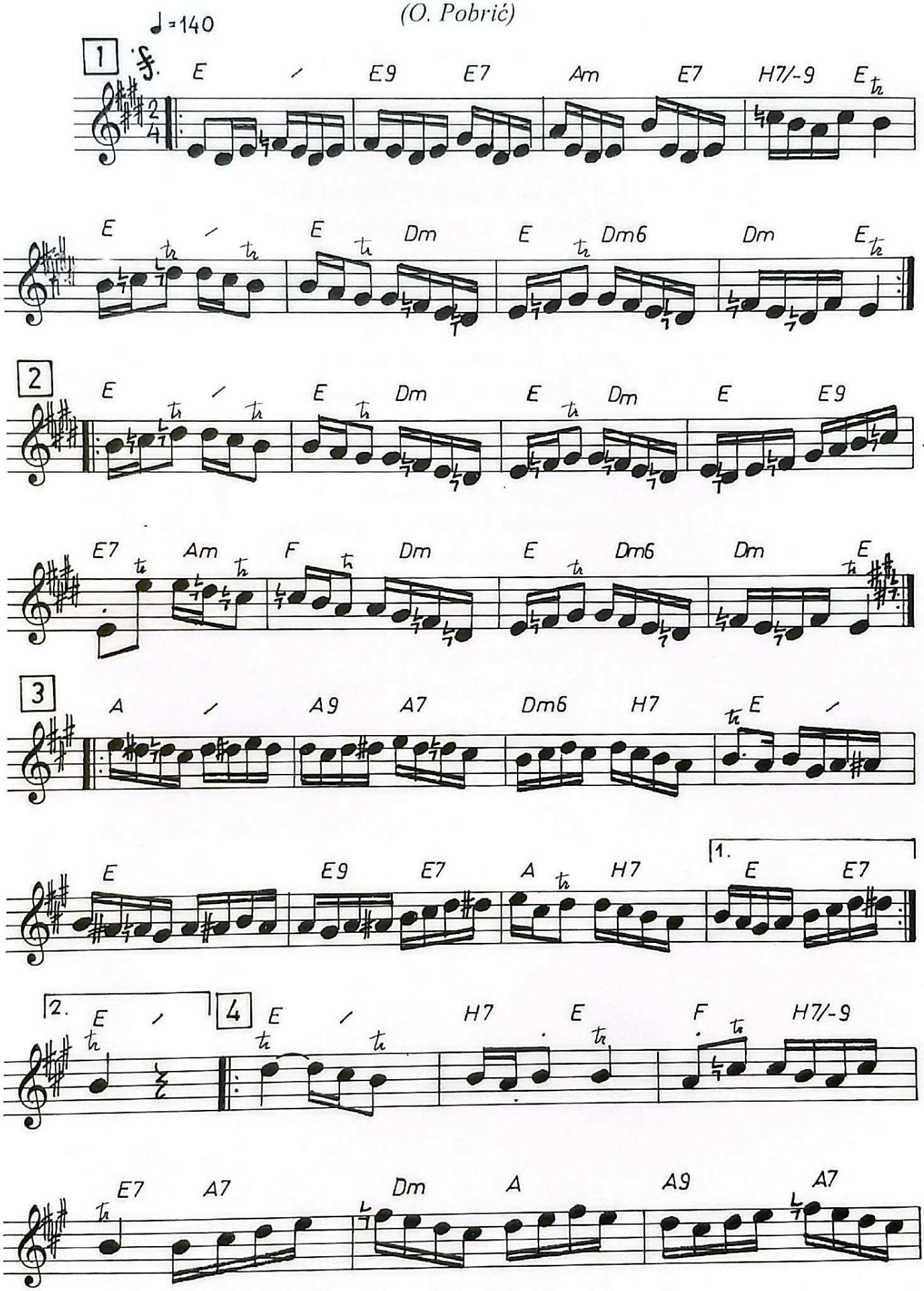

Tešanjsko kolo... 2

(O. Pobrić)

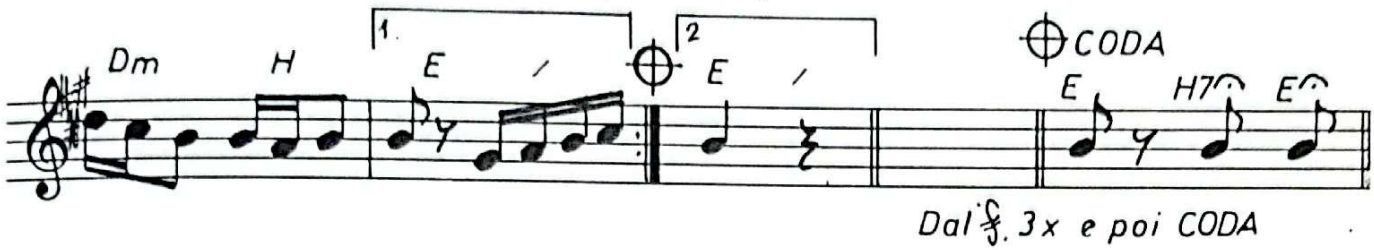

PREGLED HARMONIJSKIH SIMBOLA U C-dur TONALITETU

C	C – E – G
C_3	E – G – C
C_4	C – E – G – F
C_5	G – C – E
C_{+5}	C – E - $G^{\#}$
C_{-5}	C – E - G^{b}
C_6	C – E – G – A
$C_{6/9}$ ($C_{9/6}$)	C – E – G – A – D
C_7	C – E – G – B^{b}
C_{7+5}	C – E – $G^{\#}$ – B^{b}
C_{7-5}	C – E – G^{b} – B^{b}
C_{dim}	C – E^{b} – G^{b} – A
C_{maj7}	C – E – G – H
C_{maj7+5}	C – E – $G^{\#}$ – H
C_{maj7-5}	C – E – G^{b} – H
$C_{maj7/9}$	C – E – G – H – D
$C_{7/9}$ ($C_{9/7}$)	C – E – G – B^{b} – D
C_{7+9} ($C_{7/9+}$, $C_{7/+9}$)	C – E – G – B^{b} – $D^{\#}$
C_{7-9} ($C_{7/9-}$, $C_{7/-9}$)	C – E – G – B^{b} – D^{b}
$C_{7/9-5}$	C – E – G^{b} – B^{b} – D
$C_{7/9+5}$	C – E – $G^{\#}$ – B^{b} – D
C_9	C – E – G – B^{b} – D
C_{+9} (C_{9+})	C – E – G – B^{b} – $D^{\#}$
C_{-9} (C_{9-})	C – E – G – B^{b} – D^{b}
C_{11}	C – E – G – B^{b} – D – F
C_{13}	C – E – G – B^{b} – D – F – A

PREGLED HARMONIJSKIH SIMBOLA U C-mol TONALITETU

Cm	C – E^b – G
Cm3	E^b – G – C
Cm4	C – E^b – G – F
Cm5	G – C – E^b
Cm+5	C – E^b - $G^\#$
Cm-5	C – E^b - G^b
Cm6	C – E^b – G – A
Cm6/9	C – E^b – G – A – D
Cm7	C – E^b – G – B^b
Cm7/4	C – E^b – G – B^b – F
Cm7+5	C – E^b – $G^\#$ – B^b
Cm7-5	C – E^b – G^b – B^b
Cm+7	C – E^b – G – H
Cm7/9	C – E^b – G – B^b – D
Cm7/9+5	C – E^b – $G^\#$ – B^b – D
Cm7/9-5	C – E^b – G^b – B^b – D
Cm9	C – E^b – G – B^b – D
Cm11	C – E^b – G – B^b – D – F
Cm13	C – E^b – G – B^b – D – F – A

Sav svoj radni vijek posvetio sam ovom poslu, i sada nakon, oko četrdeset godina aktivnog angažmana u muzici osjećam višestruko zadovoljstvo postignutim.

U mojoj familiji rahmetli majka je lijepo svirala, rahmetli brat, prosvjetni radnik, također je lijepo svirao a na pitanje "Kad sam ja počeo svirati", uvijek sam odgovarao: "Ne znam, jer imam osjećaj da nisam počinjao upravo zato što sam zajedno sa harmonikom rastao u majčinom krilu".

Nama je harmonika bila relaksacija nakon pomaganja Abi u dućanu i mogućnost da i kada je teško, a nakon Drugog svjetskog rata malo je kome bilo lahko, tražimo i nalazimo izlaz ka beharanju duše. Majka je bila velemajstor u kreiranju atmosfere: znala misliti i dunjalučki i ahiretski; osim što smo išli u mekteb, hafiz Ahmet ef. Adilović nas je dolazio podučavati i u kući, znala motivisat za rad, znala nagradit, znala naružit i nakon svega "Hajmo djeco svirat i pjevat, nek' se sevdah razlije sokakom."

Ali, siguran sam, u to vrijeme nismo ni sanjali da sviranje bude nekome profesija. Ja sam, zajedno sa Osmanom Morankićem, Huseinom Galijaševićem i Izom Dizdarevićem bio učenik generacije u tešanjskoj osmogodišnjoj školi i kao takvom pravac je bio logično određen: nauka.

Odem ja na Ilidžu, u Šumarsku tehničku školu, i odmah počnem svirati u KUD-u "Slobodan Princop-Seljo" na Ilidži. Poslije "Ivo Lola Ribar" u Sarajevo, a odatle pravac – kafana.

Iz kafane se upišem na Prirodno-matematički fakultet. Bio sam dobar student, a svi su se ibretili kad ja, gledajući mikroskopom, nacrtam, recimo paramecijuma, u tri dimenzije. Apsolvirao sam, vrlo malo mi ostalo do kraja, danas mi je žao, ali tako je kako je – sudbina.

Sve, sve ali lijepo u kafani...

Ja mlad, pun života, solidan svirač a posebno dobar radnik. Pročulo se po Sarajevu da jedan Žućo (ja bio izrazito plav) može bez pauze svirati po dva sahata, publika znala cijeniti i trud – i zavolio me narod.

Familija se zabrinula: u kojem pravcu ja idem, brat piše iz vojske pismo roditeljima "Da hoće se Omer okaniti ciganskog posla"- ali kasno – ja duboko zavolio.

Slijedećih nekoliko godina kafana je bila moja muzička i životna škola. Muzički nemiran duh ispoljavao sam različito nijansirajući iste dionice, tražeći svoj izraz. Tada smo najviše svirali bosanske sevdalinke, starogradske pjesme, mađarske i ruske romanse, te romsku muziku. Bila je to

tiha svirka pa smo i sami uživali - radeći. Publika je znala cijeniti taj način rada, bez buke, pa sam još kao mlad muzičar nevidljivim fluidom osjećajnosti lahko uspostavljao kontakt sa slušačima. Sami tekstovi tih pjesama pomagali su da lakše prenesemo publici dramatski i socijalni naboj, dobijajući za rezultat melanholiju, derman i zadovoljstvo. Veliko je uživanje svirati pravim slušačima, jer to daje mogućnost prenošenja i darovanja drugome ljubavi koju muzičar osjeća prema svom poslu, čime oplemenjuje i sebe i druge.

Kafana je meni uvijek predstavljala više od prostora gdje sviram.

Upoznavao sam ljude, muzikom i riječju saosjećao sa njihovim sudbinama, razdvajao dobro od zla, ustvari, tu sam izgrađivao sebe i u muzičkom i ljudskom pogledu. Bio sam mlad, upijao novo oko sebe, u sebi to razvrstavao i bio neobičan po tome što sam za vrijeme pauza, dok su drugi pili, imao knjigu na stolu i spremao se za ispite na Fakultetu.

Gdje god sam svirao u kafanama, gosti su me voljeli, poneke kolege – kafanski muzičari – nisu, uz objašnjavanje: "Šta će student među nama?" Mislim da je to bila zavist, zbog dobre svirke, muzici to nije strano, kao, uostalom, ni drugim profesijama.

Godine 1967. svirao ja na Babića bašči, kad jedne noći dođe Ismet Alajbegović – Šerbo zasigurno najbolji harmonikaš tadašnjice.

Trenutno sam se oznojio iz poštovanja prema majstoru.

"Omere, evo ti ključ od auta, u gepeku je "Dallapa", da čujem kako sviraš na pravoj harmonici!" U mene bila mala "Weltmaister".

Izađem ja pred kafanu, od treme ne znam otvoriti gepek Šerbinog auta. Snađem se - zamolim goste. Te noći prvi puta zasviram na "Dallapi", prvo sam, a poslije, isto te noći, zasviram prvi puta sa Šerbom. Ja na svojoj "Weltmaisterki" a "Šerbo" na svojoj "Dallapi".

Godine 1968. angažuje me majstor Šerbo u svoj orkestar za festival "ILIDŽA '68".

Žestoko sam navježbao i dobro odsvirao drugu harmoniku sjajnom majstoru.

Od 1970. do 1972. godine radim u "Beogradskoj estradi".

Godine 1973. Australija i Novi Zeland. Već tada se zabavna muzika skoro ravnopravno, na terenu nosi sa narodnom. Predosjećajući promjene formiram orkestar koji može uspješno svirati oba žanra. Godine 1976. Sovjetski Savez – isključivo zabavna muzika, nekoliko puta Irak, ponovo 1979. godine Sovjetski Savez, većina zemalja Evrope, poslije Amerika, Kanada...i to je moje muziciranje širom svijeta. A svugdje sam išao da gostujem, vidim, doživim i da nešto novo naučim.

Godine 1977. moj ansambl dobija najveće esnafsko priznanje: "Estradnu nagradu Jugoslavije", i to "numero uno"- broj 1; pored svih majstora iz Beograda i Zagraba prva dolazi u Sarajevo. Bili smo od struke priznati da smo najbolji što je rezultiralo našim još upornijim vježbanjem.
Podjednako dobro svirali smo i narodnu i zabavnu muziku.
Godine 1979. počinje zamor – biologija čini svoje i ja reduciram estradnu aktivnost.
Te godine otvorim Muzički atelje "Omega" i počinje novi ciklus moga bavljenja muzikom.
Studijski posao je precizniji od estradnog, traži mnogo više razmišljanja, konsultovanja u svim okolnostima gdje čovjek nije siguran, zahtijeva isčitavanje mnoštva materijala, jer je vrlo odgovorno nešto snimiti i ostaviti na nosaču zvuka ili slike.
Godine 1980. umire maršal Tito, odlazi bastion, i u zraku se osjećaju promjene.
Godine 1984. snimam zadnji album Himze Polovine "Sevdah i suze" na kojem počinjem aranžmanski stidljivo prilagođavati sevdalinku protoku vremena.
Godine 1985. nakon jedanaest godina ponovo snimam sa Safetom Isovićem. "Šta se ovo Bosnom čuje" je krik, vapaj, poziv na odbranu Bosne od najezde u muzici onoga što nismo mi, i onoga što nije naše. Postižemo sjajan uspjeh i pravimo dva dvostruka albuma "Za dušu i sjećanje". Safetova interpretacija motiviše me, i ja napravim aranžmanske zahvate baš u duhu toga vremena i prostora.
Otrpio sam mnogo napada u stilu "Šta radiš od narodne muzike?" Veliku podršku su mi pružili bardovi muzike Esad Arnautalić i Ranko Rihtman. Ranko mi je rekao: "Put sevdalinke u Evropu je slijedeći: Safet naprijed, ti iza, iza vas simfonijski orkestar sa tvojim aranžmanima i mojom orkestracijom." Nažalost, nikad se nije ostvarilo – a lijepo je u prijedlogu zvučalo.
Napadali su me neuki. Oni nisu znali da sevdalinke ima svoj život, svoje trajanje i da bi opstala, treba je prilagođavati protoku vremena. Naravno, melodija ostaje uvijek ista, tekst provjeren na više strana a aranžmanski obučena u novije ruho. Kao - ista žena u novoj haljini.
Govorili su: "Ti ugrožavaš tradiciju", a ja odgovarao: "Mi živimo našu tradiciju, a ja, djelimično inovirajući, sevdalinkama produžavam trajanje". Vrijeme mi je dalo za pravo, jer vrijeme nikad ne laže.

Godine 1987. umire Ismet Alajbegović – Šerbo...
Niko nije mogao odmilovati ton harmonike kao Šerbo. Antropološki pravi Bošnjo, Šerbo nije svirao, on je živio sevdalinku i posjedujući ogromnu muzičku memoriju, isijavao je u prostoru, obilježavajući jedno vrijeme. Bosna je miruhala tom svirkom.
Šerbina hanuma, rahmetli Fikreta, poklonila mi je Šerbinu pisanu muzičku zaostavštinu – sve note su stale u nepunu najlon-kesu.
Primajući tu najlon kesu, na vratima stana, stajao sam šokiran očiglednim dokazom šta je ostalo od najboljeg...Trake će ostarjeti, nesavjesni će presnimiti nekog bezveznjakovića na snimak takvog majstora, znao sam po onoj Bašeskijinoj: "Što je zapisano – ostaje!" Tu odlučim da ću zapisivati ono što sam mukotrpno, bez pisane literature, naučio i što sam svojim trudom, svojom maštovitošću i svojim poimanjem sevdaha doradio.
Godine 1992. izađe "99 sevdalinki...i poneka pjesma".
U tom materijalu sam odsvirao 115 pjesama, samo prvu strofu i intermeco, sve zapisao, potpisao harmoniju, napisao tekstove – omogućio svakom da sa malo truda ima sve na jednom mjestu, da lakše nauči i time pomogne opstanak bosanskog sevdaha...
U aprilu '92. puče u Bosni...
Opet dušmani nasrnuše na bosanske muslimane. Valjda su mislili da smo višak između dvije kršćanske civilizacije. Ali, ne da se Bosna. Ovdje su carstva propadala a Bosna opstajala. Rimsko, Bizantijsko, Osmanlijsko, Austro-ugarsko – postoje samo u tragovima, a Bosne ima. I bit će je, ako Bog da, do Kijametskog dana.
Uspraviše se bosanski muslimani i časni patrioti iz drugih nacija da brane Bosnu i Hercegovinu, na žalost Bosne i muslimana - u malom procentu. Izdržasmo četiri najteže a ujedno i najponosnije godine. Natčovječanskom borbom i natčovječanskom patnjom – opstasmo. Nikad mi neće biti jasno koji je od ova dva dijela veći u našem opstanku.
Ponosim se, što sam sa istomišljenicima, u svojstvu umjetničkog direktora i organizatora, u nemogućim uvjetima napravio Prvi festival narodne muzike "Lukavac '94" u Lukavcu.
U uvodniku sam napisao "Ovo je istina o Bosni pjesmom kazana, ovo je svjedočenje pjesmom o vremenu kada su nas htjeli uništiti, ovo je ratni sevdah naše Bosne".
To je bilo vrijeme kad nismo imali hrane, oružja, municije, struje, odjeće, bukvalno ništa, osim ljubavi prema Bosni i Hercegovini, prema svojoj vjeri i saznanja da smo na strani pravde. A dušmani nasrnuli sa obje strane. Bože, koliko je tada bilo morala, ponosa i patnje istovremeno.

Krajem '94.godine, u paničnoj potrebi da sačuvam još nešto bosansko počnem raditi "Bosanski mevlud".
Deytonski ugovor '95.godine. zabetonira stanje i Bosnom poteče mirnije a nepravednije vrijeme...Međunarodna zajednica svojim ponašanjem izjednačava agresore i one koji su branili Bosnu, zvanično ratni zločinci, evo već sedmu godinu, još su na slobodi (kao ne znaju gdje su, pa ih ne mogu uhvatiti – što je smiješno, nije Bosna veličine kontinenta), oni koji su protjerani teško se vraćaju na svoje, oni što su pobjegli vraćaju se sa sredstvima iz inostranstva, na svakom koraku obezvrjeđuje se učinak i zasluga nas koji smo ostali i branili BiH, jednostavno – nepravda. Iz ove se kože ne može – sudbina.
Sudbina na koju ne utičemo, u pravom smjeru, jer ne shvatamo.
Godine 1993. Na TV BiH šerijatsko vjenčanje, poslije toga, u muzičkom dijelu, harmonikaš odsvira Užičko kolo. A užički korpus srpske vojske ubija nedužne i pravi zgarište od istočne Bosne. Iritiran i do kosti revoltiran, pod granatama snimim 19 bošnjačkih kola i usred rata odštampam kao skriptu sa pripadajuće dvije audio-kasete.
Godine 1996. uradim "Sevdah nadahnut životom...slobodom": knjiga nota, tekstova, harmonija, sa zapisanim doživljajima iz vremena agresije na Bosnu, sa pripadajućih osam audio-kaseta, i ovaj projekat bude promovisan u okviru "Čuda bosanskog otpora".
Godine 1997. uvidjevši da se sve zaboravlja evidentiram u materijalu "Bosna je u meni "39 svojih patriotskih pjesama na čelu sa prvom koja je pozivala na otpor: "Ne daj se, Bosno". Knjiga nota, harmonija i tekstova začinjena ratnom pričom i sa dvije audio kasete ili CD - om.
Godine 1988. završavam tri i po godine rađen projekat "Bosanski mevlud". Tu je prvi puta u svijetu notiran kompletan mevlud..Knjiga nota, tri audio – kasete, namaz-bez, tespih i video kaseta sa promocije u sarajevskoj Zetri, pred oko 8.000 posjetilaca. Po mišljenju Nedžada Ibrišimovića, tadašnjeg predsjednika Udruženja pisaca Bosne i Hercegovine "Bosanski mevlud" je bio kulturni događaj te godine.
Godine 1999. u Tuzli dobijam Nagradu za životno djelo. Od srca hvala: Bogu, narodu i Tuzli.
Godine 2000. uradim program "Bajram i ramazan u pjesmi". Knjiga nota, tekstova, harmonije, dva CD–a, dvije audio i dvije video-kasete. Zajednički imenitelj svih 23 numere je da se u svakoj spominje riječ bajram ili ramazan. To je prvi pokušaj, u bošnjačkom korpusu, da se to sakupi na jednom mjestu.

Godine 2000. sva svoja važnija djela pakujem u tradicionalnu bosansku seharu, formirajući proizvod pod nazivom: "Miruh Bosne iz Omerove sehare". Možda je taj naziv za nekoga pretenciozan, za moju dušu nije.
Zašto miruh a ne miris – često su me pitali.
Miruh zato što je, moja rahmetli, majka tako govorila i što riječ "miruh" uvijek označava nešto prijatno, dok riječ "miris" može sadržavati i neprijatno, recimo neprijatan miris.
Znam da lingvistički nije baš ispravno, ali ne mogu i neću iznevjeriti sjećanje na moju dragu majku.
Godine 2001. odlazim u invalidsku penziju – zbog bolesti srca. Hoće srce napuknuti, ko ga ima i ko voli Bosnu.
Danas je u muzici stanje, otprilike ovakvo:
Napredak elektronike pružio je muzičarima sumnjive estetske vrijednosti šansu da od muzike prave haos. Nekada se znalo šta se sluša, šta se pleše, šta se igra, a danas je to nepoznanica. Sviraju pjesmu u rubatu – publika pleše, sviraju "Mejru na tabutu" – publika igra kolo (umjesto da pažljivim slušanjem saosjećaju sa dramaturgijom pjesme – jer su i oni trebali biti na tabutu) itd.
A većina naroda...k'o narod.
Srebrenica bila od Ujedinjenih nacija "Zaštićena zona". Samo u nekoliko dana srpska vojska divljački pobila desetak hiljada Srebreničana, naočigled međunarodnih snaga sigurnosti. Izbjeglice iz Srebrenice, oni koji su slučajno ostali živi, opet slušaju muziku onih koji su im pobili najdraže.
Nije Bog dao čovjeku da sve razumije.
U Sarajevu, petorazredni pjevač iz inostranstva napuni dvoranu, što najbolji tumači nacionalne pjesme sevdalinke ni blizu ne postižu.
Kolege - pobjegulje prvo humanitarnim, a poslije koncertima na ekonomskoj osnovi peru svoju savjest, i što su više izdali ideju Bosne, prave sve grandioznije priredbe i dobro to funkcioniše, narod ih poželio, valjda.
Opet, nije Bog dao čovjeku da sve razumije.
Bosna ponovo postaje kolonija i hrvatske i srpske muzike. Nije na dobro...
Praksa je pokazala da nacionalna pjesma treba samo kad nas vojno napadnu. Kaže jedna kineska poslovica: "Drvo postaje svjesno svoga korijena tek onda kad zapuše oluja", a oluje na ovim prostorima suviše su česte, pa između ostalog, i zato ne smijemo zaboravljati sevdalinku.
U državnim i federalnim medijima vrlo je malo novijih snimaka sevdaha.
U teškim ekonomskih uvjetima moguće je da se ne može više ni uraditi. Bez obzira što je tako, volio bih da je to razlog. Sa snimcima starim nekoliko decenija sevdalinka neće izdržati borbu sa nadolazećim trendom muzike.

Srednja generacija pjevača, shvativši na vrijeme da se od sevdaha teško opstaje, u borbi za egzistenciju, okrenula se novom trendu muzike. Naravno, postoji manji broj časnih izuzetaka kojima od srca želim da uspiju.

Mislim da je jedan od bitnih uzroka takvog stanja i to što je nekadašnje Radio Sarajevo, prije dvadesetak godina, neobjašnjivo zašto, ukinulo instituciju korepetiranja – učenja vokalnih solista. U nekadašnje vrijeme vrhunski muzički pedagozi mjesecima su pripremali soliste prije nego udu u studio i snime pjesmu. Samo tako pripremljen pjevač i orkestar mogli su za rezultat dati kvalitet. Svima nama, vanjskim saradnicima, to su bili parametri. Ukidanjem toga načina rada, snimanje postaje dostupno mediokritetima, koji raznim mahinacijama dolaze do mikrofona, i stanje se, u estetskom smislu, naglo pogoršalo.

Nekad je tumačenje sevdalinke podrazumijevalo kvalitetno sviranje i pjevanje. Danas, većina osrednjih pjevača, traže i pronalaze pjesmice, što prijemčivije za nekritično uho. To su numere u kojima se dvije – tri riječi ponavljaju mnogo puta, a u osnovi ne kažu ništa, sa izrazito lahkim melodijskim frazama (nije važno je li kopija – samo je važno dopasti se publici), u osnovi kratkog daha i trajanja. Lijepo nekada napisa bard komponovanja Rade Jovanović: "Zar mi više pjevati ne znamo, drage pjesme što ih srce zna".

Cilj se postigne. Neuk svijet, željan kruha i veselja, proguta mamac, učesnici zarade, a pjevači takvih pjesama, poneseni publikom, vremenom formiraju o sebi mišljenje da znaju pjevati.

I, kao po klišeu, da dokažu to svoje osjećanje, u repertoar uvrste i poneku sevdalinku. Nenaučeni i nepripremljeni učine lošu uslugu i sevdahu i sebi. Nije dovoljno biti popularan a loše otpjevati, pomoć nacionalnoj pjesmi je biti popularan a dobro pjevati.

Sevdalinka je uzrazito zahtjevna pjesma i nije čudo što se od mnoštva pjevača, u zadnjih nekoliko decenija, iskristalisalo samo nekoliko vrhunskih tumača sevdaha.

Vokalni solista - da bi ogromnom nadogradnjom postao veliki tumač sevdaha, mora imati najmanje četiri elementa: kvalitetnu boju glasa – to je Božije davanje i to se ne može popravljati, muzikalnost – nova tehnika može u manjem procentu uticati na poboljšanje, ritmičnost – to je urođeno u čovjeku - ili ima ili nema - i intelekt.

Samo inteligentni, uz ova tri pobrojana uvjeta mogu biti veliki tumači sevdaha. U karijeri sam upoznao mnogo pjevača velikih glasovnih

mogućnosti, koji nisu napravili ništa veliko i trajnije u ovom poslu, jer se nisu usavršavali, nisu učili i nisu istraživali.
Veoma volim čuti sevdalinku obučenu u razne neobične aranžmane, poštujem istraživače, i volim što obrađujemo svoju a ne tuđu muziku.
Čemu ova knjiga?
Četrdesetak godina pratio sam kolege, razne pjevače, većine žanrova muzike, i uvijek sam bio iza pjevača. Veoma često znao sam više. Rezultat toga znanja jesu ove moje knjige. Sada, na kraju karijere, želim počastiti svoju dušu. Duša svira i pjeva, prsti i glas samo su proizvod stanja duše. Nadam se, da će buduće sevdahlije, uz snimljene matrice lakše navježbati, još više zavoljeti sevdalinku, pa svojim radom, istraživanjem i tumačenjem sevdaha - pomoći našoj nacionalnoj pjesmi da putuje kroz vrijeme.
Odsvirao sam 125 pjesama i kola, notirao, zapisao dosta autohtone harmonije nastojeći u svaki ton ugraditi ljubav prema muzici koju sam osjećao cijeli svoj radni vijek. Dragi Bog mi je podario da radim ono što volim. Svaki ton koji čujete u ovom programu, sve instrumente, pomoću tehnike, odsvirao sam ja. Sve sam snimio u vlastitom ateljeu. Imao sam, teško sticane, ali u osnovi idealne uvjete za kreativnost i veliku, u zraku osjećanu podršku običnog svijeta i većine muzičkih stručnjaka. Od srca svima hvala. Također, hvala i svim mojim kolegama sa kojima sam sarađivao.
Ako ostarim još više, kad biologija učini svoje i ne mognem svirati, moći ću, ako Bog da, slušati, uživati i osjećati zadovoljstvo da sam, nadam se, nešto korisno uradio za našu nacionalnu pjesmu – sevdalinku. Tako ću, samo djelimično, vratiti dug osjećanjima koje je meni podarilo bavljenje muzikom, i nadati se da sam ljepoti uzvratio lijepim.

Mulići, po ranom sabahu 08.02.2002. godine.

Napomene:

- *Tekstove sam zapisao sa svim ponavljanjima – pjevač, uz matricu, treba otpjevati od početka do kraja.*
- *Basove namjerno nisam zapisao – volio bih da slušajući i analizirajući liniju basova pronalaze muzičari – time napreduju muzički.*
- *Akademski slikar Ahmet Hundur ljubazno mi je darovao svoje radove za ilustraciju materijala. Od srca hvala sjajnom majstoru, Tešnjaku i potomku mojih dragih komšija.*
- *Naslovna strana ovog materijala su "kerani motivi"- ručni rad moje rahmetli majke Zlate hadži-hanume Pobrić. Postavljeni ispod i iznad, zajedno sa seharom izmedu, simbolizuju izraženu želju za očuvanjem naše tradicije.*
- *Ima to veze sa sevdalinkom. Po Hamidu Dizdaru, sevdalinka je po svom postanku i "djevojačka pjesma". Vezući na đerđefu, kerajući motive, heklajući razne ukrasne detalje, radeći djevojački posao koji zahtijeva strpljivost, preciznost, ustrajnost, u odvojenim prostorima - djevojačkim avlijama - iza mušebaka, slušajući umilno remećenje tišine žuborima šadrvana, djevojke su, pojačavajući maštu ambijentom, iglicom i pjevanjem odašiljale sanjane čežnje, ljubavi, zanose i želje - idealno zamišljajući svoje suđenike.*
- *Za to vrijeme suđenici su ratovali za druge po raznim Galicijama, Meletama i drugdje. Ili su bili učesnici trgovačkih karavana prema Istanbulu, Dubrovniku i širom dunjaluka. Geografski gledano, životni prostor suđenika, bio je mnogo, mnogo, rasprostranjeniji. Djevojački prostor, sveden na djevojačku sobu, djevojačku avliju i znatiželjne avlijske mušepke ograđivao je djevojački svijet. Znajući da svaka skučenost pojačava maštovitost, hipoteza o "djevojačkoj pjesmi", kao klici nastanka jednog dijela sevdaha ima logično i prirodno uporište.*

Što se autorskog dijela tiče, situacija je slijedeća:

- *Ako sam ispod naslova pjesme upisao samo jedno ime, znači da je taj pojedinac autor: i muzike, i teksta i aranžmana.*
- *Ako sam ispod naslova pjesme upisao dva imena, znači da je prvi upisani autor muzike i teksta, a drugi upisani autor aranžmana.*
- *Ako sam ispod naslova pjesme upisao tri imena, znači da je prvi upisani autor muzike, drugi upisani autor teksta i treći upisani autor aranžmana.*
- *Gdje god sam upisao: xxx, to znači da je autor narod.*

- *Gdje god nisam bio siguran u autorstvo, pisao sam: xxx, sa željom da ne pogriješim i ostavljajući mogućnost autorima da putem prijavljenih djela dokažu svoje autorstvo.*
- *Riječ "obrada" napisao sam u onim slučajevima kad mislim da sam bitno estetski, posebno aranžmanski, poboljšao tu pjesmu. To može biti moje, subjektivno, mišljenje, jer u organizovanim državama postoje stručne komisije, koje pojedincu priznaju ili ne priznaju "obradu". Kod nas, nažalost, zasada nema tih komisija, pa ovo ostaje samo na papiru, bez verifikacije, sa nadom da ćemo i to u buduće uhasuliti.*
- *Volio bih, da ovaj moj trud, makar malo pomogne sevdahu, posebno harmonikašima.*
- *Sevdalinke su najizvornije i najautohtonije tumačene uz saz. Protokom vremena nježni i krhki instrument saz zamijenila je nešto dinamičnija i određenija harmonika. Saz je nepažnjom onih prije nas, pa i našom, skoro zamro u Bosni i Hercegovini, što mislim da je ogromna greška, jer tako zamire i dio nas.*
- *U današnje vrijeme harmoniku, masovno, istiskuju klavijature. I opet činimo grešku.*
- *I saz i harmonika su instrumenti sa dušom. Klavijature su elektronika - tom instrumentu, i pored svih novih programa, ne mogu ugraditi emocije.*
- *A duša svira i pjeva. Prsti i glas, samo su instrument duše. Zato mislim da je elektronika pogubna za svaku muziku sa dušom, koja treba da zvuči ljudskom toplinom. Elektronika je idealna za matematičku muziku.*
- *Sada ćete mi zamjeriti da i ja upotrebljavam elektroniku!*
- *Djelimično upotrebljavam ali elektronika služi meni, a ne ja njoj. Koliko god je koristim, nastojim i zasad, vjerovatno, uspijevam da moje sviranje harmonike nadgradi elektroniku dajući snimcima ljudsku emociju i toplinu. Evidentno je da ima uspjeha. Danas ima nekoliko škola u inostranstvu, uče sevdah po mojim knjigama, moji notni zapisi su u udžbenicima. To me veoma raduje.*
- *Volio bih da moje matrice pomognu ljubiteljima sevdaha, da još više zavole, a ne dozvoljavam da drugi koriste matrice, bez moje dozvole, za, eventualno, svoja izdanja.*

Mulići, 06.02.2001. godine.

LITERATURA:

- *Ludvig Kuba – Pjesme i napjevi iz Bosne i Hercegovine "Svjetlost", Sarajevo, 1984. godine*
- *Hamid Dizdar: Sevdalinke, Sarajevo, 1944. godine*
- *DR. Safvet-beg Redžepašić-Bašagić (Mirza Safvet): Trofanda iz hercegovačke Dubrave, Sarajevo, 1928. godine*
- *Hamid Dizdar: Ljubavne pjesme iz Bosne i Hercegovine,*
- *"Seljačka knjiga", Sarajevo, 1953. godine*
- *Alija Isaković: Biserje, "Stvarnost", Zagreb, 1972. godine*
- *Munib Maglajlić: 101 sevdalinka, "Prva književna komuna Mostar", 1977. godine*
- *Muhamed Žero: Sevdah Bošnjaka, NIPP Ljiljan, 1995. godine*
- *Senahid Halilović: Bosanski jezik, Bosanski krug, "Biblioteka Ključanin", Sarajevo, 1991. godine*
- *Univerzitetska biblioteka Bosne i Hercegovine, Sarajevo*
- *Ivo Cenerić: Carevčeva lira, "Nota Knjaževac", 1980. godine*
- *Kosta Horman: Narodne pjesma muslimana u Bosni i Hercegovini, "Svjetlost", Sarajevo*
- *Senahid Halilović: Pravopis bosanskoga jezika, "Preporod", kulturno društvo Bošnjaka, Sarajevo 1996. godine*
- *Smail F. Terzić: Musa Ćazim Ćatić, "Bosanska riječ", Wuppertal*
- *Hamdija Kreševljaković: Sabrana djela – knjige I, II, III i IV, "Veselin Masleša", Sarajevo, 1991. godine*
- *Darko Lukač: 60 narodnih kola, Zagreb, 1983. godine*
- *Vehid Gunić: Sevdalinke o gradovima, NITP "BOŠNJAK", biblioteka Ključanin, Bihać, 1997. godine*
- *Vehid Gunić: Sarajevo, divno mjesto, Vehid Gunić, Sarajevo, 1999. godine*
- *100 PJESNIKA SVIJETA: "Mladost", Zagreb, 1984. godine.*
- *Munib Maglajlić: Od zbilje do pjesme,"Glas"- Banja Luka, 1983. godine*
- *Sait Orahovac: Sevdalinke, balade i romanse Bosne i Hercegovine, "Svjetlost", Sarajevo 1991. godine*
- *Hamid Dizdar: Izabrana djela, Tešanj, 1998. godine*
- *Vehid Gunić: Meraklije, "R & R"- Tuzla 1994. godine*
- *Miodrag A.Vasiljević: Narodne melodije Sandžaka, Beograd 1953. godine*
- *Omer Pobrić: 99 sevdalinki...i poneka pjesma, MA "OMEGA", Visoko 1992. godine*
- *Omer Pobrić: Bošnjačka kola, MA "OMEGA", Visoko 1993. godine*

- *Omer Pobrić: Ne daj se Bosno, MA"OMEGA", Visoko 1994. godine*
- *Omer Pobrić: Sevdah nadahnut životom...slobodom, MA"OMEGA", Visoko 1996. godine*
- *Omer Pobrić: Bosna je u meni, MA"OMEGA", Visoko 1997. godine*
- *Omer Pobrić: Bosanski mevlud, MA"OMEGA", Visoko 1998. godine*
- *Omer Pobrić: Bajram i ramazan u pjesmi, MA"OMEGA", Visoko 2000. godine*

O AUTORU... I ATELJEU...

Omer Pobrić, sin hadži-Safeta i hadži-Zlate iz Tešnja, rođen 1945. godine. Ljubav prema muzici naslijedio je od majke Zlate i rahmetli brata Rušte.

Od 1959. godine živi u Sarajevu. Uz školovanje i studiranje počinje se profesionalno baviti muzikom od polovine šezdesetih godini. Prolazi sve razvojne faze u životu muzičara, od kafanske, estradne, studijsko-snimateljske..., do istraživačke.

Dobitnik prve ESTRADNE NAGRADE bivše Jugoslavije 1977. godine.
Dobitnik ESTRADNE NAGRADE BOSNE I HERCEGOVINE 1980. godine.
Pobjednik ILIDŽANSKOG FESTIVALA 1989. godine.
1998. BOSANSKI MEVLUD Omera Pobrića, proglašen je za kulturni događaj godine.
1999. Omer Pobrić dobiva NAGRADU ZA ŽIVOTNO DJELO.
Kao muzičar gostovao je na svim kontinentima.
Do sada je snimio nekoliko miliona nosača zvuka i slike.

Od 1979. poseban kvalitet u prezentaciji svog, a i rada mnogih saradnika, iskazuje kroz osnivanje MUZIČKOG ATELJEA "OMEGA", u čijim izdanjima svaki ljubitelj umjetnosti može osjetiti miruh duše bosanske.

abdest – obredno pranje po propisima islama prije molitve (namaza)
ahar – zgrada u kojoj se drže goveda i konji; štala, konjušnica
ahbab – prijatelj; blizak poznanik
ahiret – drugi svijet, onaj svijet, svijet u koji se odlazi nakon smrti
ahmedija – platneni ovoj oko fesa ili koje druge kape; čalma, saruk (ako je čalma od bijelog platna, zove se bijela ahmedija – nose je hodže i hafizi; ako je čalma od platna po kome su žutim koncem izvezene grane, zove se šarena ahmedija – nose je hadžije i starci s bradom)
akšam – prvi mrak, zalaz sunca, dio večeri od zalaza sunca do potpunog mraka; namaz koji se obavlja po zalazu sunca, četvrta od pet svakodnevnih molitvi po propisima islama
akšamlija – onaj koji provodi akšamluk, onaj koji u predvečerje sjedi u društvu
akšamlučiti – sjedjeti u predvečerje u društvu; provoditi akšamluk u ugodnom ćaskanju
akšamluk – večernja sjedjeljka i razgovor, obično uz piće i mezu
alčak – vragolan, lola, obješenjak, nevaljalac
alkatmer – crveni karanfil
Allah – Bog
aman – uzvik preklinjanja i vapaja, obično u značenju pobogu!, zaboga!; uzvik ushićenja i radosti; uzvik čuđenja
anterija – vrsta gornje haljine, muške i ženske
ašikluk – ašikovanje, ljubovanje
ašikovati – udvarati se djevojci (momak djevojci – djevojka momku); ljubovati
at – konj; jahaći konj plemenite pasmine
avlija – ograđeno kućno dvorište
azgin – koji je pomaman, obijestan; razjaren, nagao, silovit

Bajram – najveći muslimanski praznik; u godini su dva takva blagdana: Ramazanski bajram – počinje prvog dana mjeseca ševala (deseti mjesec hidžretskog kalendara), nakon ramazana (mjeseca posta) i traje tri dana, i Kurban-bajram ili Hadžijski bajram – počinje desetog dana mjeseca zul-hidžeta (dvanaesti mjesec hidžretskog kalendara), dva mjeseca i deset dana poslije Ramazanskog bajrama, i traje četiri dana

bajram-namaz – poseban bajramski namaz; klanja se ujutru prvog dana Bajrama
bašlija – igla s glavicom; pribadača; čioda; ukrasna igla
bećar – mladi neženja, momak, samac; veseljak, bekrija, lola
bedem – debeo i visok zid podignut za zaštitu tvrđave ili grada
beg – plemić; plemićka titula u Osmanlijskom carstvu; zapovjednik sandžaka; gospodin, ugledan čovjek, odličnik
bejaz-anterija – bijela anterija
bejturan – mirisna biljka, artemizija
belenzuka (belenzuke, belenzuci) – narukvica; narukvice izrađene od više spojenih ili pletenih srebrenih ili zlatnih lančića
biber-grana – grana tropske biljke čiji se plod upotrebljava kao začin, papar
bulbul – slavuj
bururet – poremećaj, pometnja; uzbuna

cjelivati – ljubiti

čador – šator
čardak – lijepa, obično dvospratna kuća, okružena vrtom; ljetnikovac; velika soba na spratu s lijepim vidikom; soba na kuli
čaršija – dio mjesta (obično ulica ili trg) u kojem se odvija glavni trgovački, proizvodni i društveni život
čehra – lice, izgled lica, fizionomija

ćenar – rub, okolica, ivica, kraj, prikrajak; tanko pamučno platno koje ima znak na rubovima; odijelo od tog platna
ćošak – ugao, kut

Daltabanik –
derman – spas, lijek; pomoć; izlaz iz situacije
dernek – veselje (obično zbog svadbe); narodni zbor, sajam, vašar
dert – jad, briga, muka; obično ljubavni bol i javno pokazivanje tog bola (često potaknuto pićem)
derviš – pripadnik muslimanskog vjerskog reda; skroman, povučen i pobožan čovjek
dika – ponos

dilber – dragan, ljubljenik, miljenik, ljepotan (mladić djevojci); kao atribut dodaje se uz imenice ž. roda, tada je nepromjenljivi pridjev (dilber dika, dilber djevojka – dilberka, dragana, miljenica, ljepotica)
dimije – ženske široke šalvare koje se nose preko gaća, a nogavice se podvezuju ispod koljena
din – religija; ukupnost islamske religije i cjelokupnog uređenja načina života muslimana
dolaf – nepomični ormar s policama, pričvršćen uza zid ili uzidan u zidu
dolama – starinska muška i ženska nošnja različitih boja s dugim rukavima, obično do koljena, ali i duže, nosili su je janjičari, a kasnije je dobila značaj svečane narodne nošnje
dukat – jedinica novca; zlatnik
dunjaluk – ovaj svijet, ljudstvo na ovome svijetu; ovosvjetska dobra, imovina, materijalno bogatstvo
dušman – ljuti neprijatelj, protivnik
duvak – svadbeni veo, tanka koprena kojom se nevjesta prekriva preko glave i lica

džaba (džabe) – besplatno, badava; vrlo jeftino; uzalud
džamli – koji je staklen, od stakla, ustakljen
džanfez – svilena tkanina koja se prelijeva u raznim bojama (obično u dvjema), a upotrebljava se za dimije
džanfezli – koji je skrojen od džanfeza
Džehennem – Pakao (u prenesenom značenju: džehennem – pakao)
dželat – krvnik; izvršilac smrtne kazne
dženaza – muslimanski sprovod; molitva za mrtvoga pred sahranu; mrtvac, mejt
Džennet – Raj (u prenesenom značenju: džennet – raj)
džuba (džube) – odjeća muslimanskog svećenika, obično od crne čohe
džuma – svečani namaz u džamiji petkom u podne, džuma-namaz

đela – hodi!, izvoli!, dobro došao!
đerđef – četverougaoni okvir na koji se nateže platno za vez
đogat – konj bijelac; bjelkast konj (hipokoristik: đogo)
đugum – bakreni sud za vodu sa širokim grlićem; manja posuda u kojoj se vari voda za kahvu (ali se u njemu ne kuha kahva)
đul – ruža
đul-bašča – ružičnjak, bašča zasađena ružama
đulistan – ružičnjak; bašča s ružama

eglen – razgovor, zabava u prijateljskom razgovoru
ezan – poziv na molitvu koji na arapskom jeziku uči mujezin s džamijske munare

Fatiha – prva kur'anska sura, prvo poglavlje Kur'ana (fatiha – spomen, molitva za dušu umrlih; uzvik fatiha! znači: gotovo!, svršeno! i kada se rekne nakon proučene dove, znači da je dova svršena i da treba proučiti Fatihu)
fes – kupasta muška kapa bez oboda, obično crvena i s crnom kićankom
feš – koji je lijep i dolična izgleda; pristao, skladan; pristalo, elegantno

ganjak – hodnik; prolaz pod lozom do kućnih vrata kroz dvorište
gazija – heroj, ratni junak, pobjednik na mejdanu
gaziluk – herojstvo, djelo heroja, ratno junaštvo
griva – duga dlaka na vratu i glavi konja i drugih životinja; pogrdno: neuredna i bujna kosa

haber – vijest, glas, poruka
halaliti – oprostiti; blagosloviti; darivati
hamajlija – zapis koji se nosi kao zaštita protiv uroka, obično obješen o vratu, uz ruku ili prišiven na odjeću; amulet, talisman
hamam – javno kupatilo s toplom vodom i parom; mala kupaonica u muslimanskoj kući, banjica
haman – gotovo, skoro
han – konačište uz cestu ili u gradu, zgrada za prihvat putnika i zaprega; gostionica
hanuma – gospođa; supruga
hastal – sto
hazbašča – bašča, vrt, perivoj izuzetne ljepote
haznadar – čuvar blagajne, državni rizničar
hećim – ljekar, doktor
hedija – dar, poklon
herav – koji je nagnut na jednu stranu; kriv, iskrivljen
hodža – muslimanski vjeroučitelj

ibadet – vršenje islamskih dužnosti; klanjanje i učenje; moljenje Allahu
ibrik – bakrena posuda uska grla s kupastim poklopcem

iftar – ramazanska večera, uzimanje jela prema propisima islama kao kraj dnevnog posta
ilahija – pobožna i poučna pjesma kojom se očituje Božije Jedinstvo
imam – muslimanski vjerski službenik, onaj koji predvodi skupno klanjanje namaza u džamiji; onaj koji posjeduje vjersko obrazovanje i stjecajem okolnosti rukovodi skupnim klanjanjem namaza; titula značajnih ljudi u islamskom svijetu
iman – vjerovanje u jednog Boga
insan – čovjek, čeljade, osoba, Božiji stvor
išaret – izražavanje grimasama i gestama; neodređen osjećaj da se nešto može dogoditi; predosjećanje, slutnja, znak

jabandžija – stranac, tuđin, nesrodnik
jacija – posljednja, peta dnevna molitva u muslimana; vrijeme (oko dva sata po zalasku sunca) kad se klanja jacijski namaz
jagluk – duguljasti rubac od beza (finog tankog platna) zlatom izvezen na jednom uglu
jalija – pust prostor uz riječnu (ili morsku) obalu, ledina; besposličar, danguba; nasilnik (ili uličarska družina) s periferije grada
jangin – bekrija, bohem, lola
jaran – prijatelj, drug (među mladima: momak prema djevojci)
jastuk – uzglavlje
jendisati – pobijediti, nadvladati, nadjačati, nathrvati
jergivan – riječ nejasna postanja, valjda prema jorgovan; ima značenje uzvika aman!, kojim se traži milost, oprost
jordamli – ohol, ponosit; umišljen; bahat

kabur – grob, raka
kadija – šerijatski sudija
kadiluk – sudsko i upravno područje u Osmanlijskom carstvu, srez; kadijsko zvanje
kajda – melodija; muzička nota
kaloše – kaljače; plitka gumena obuća koja se navlači na cipele
kandilj (mn. kandilji) – električna sijalica ili fenjerčić na šerefi munare; uljana svjetiljka
kasida – poduža pohvalna pjesma na arapskom, turskom ili perzijskom jeziku, rimovana na jednu rimu
konak – prenoćište, noćište; bolja kuća, kuća kakvog uglednog domaćina; dvor, rezidencija; jednodnevno putovanje (od jednog prenoćišta do drugog)

kosmat – obrastao kosom; dlakav
kujundžija – zlatar; zanatlija koji izraduje upotrebne predmete (džezve, ibrike itd.) i ukrašava ih na tradicionalan orijentalni način
kundura – cipela
Kur'an – muslimanska sveta knjiga, posljednja Božija Objava
kurban – bravče ili goveče koje se kolje na Kurban-bajram po propisima islama

lazati – gmizati, puzati, plazati

mahala – dio grada (gradska četvrt); dio sela (zaselak); ulica, sokak
mahrama – bošča kojom žene pokrivaju glavu; rubac
malta – mjesto na ulazu u određeno područje ili grad na kojem se ubire taksa za ulazak robe ili osobe; carina; rampa
maštrafa – posebno ukrašena čaša iz koje se pije šerbe; čaša uopće
medresa – muslimanska srednja i viša vjerska škola
mejdan – povelik prazan prostor u gradu, polje, trg; boj, dvoboj; nadmetanje (u skakanju, jahanju, bacanju kamena itd.) organizirano uz narodne i vjerske skupove
mejhana – gostionica, krčma
merak – naslada, uživanje; želja za čim, užitak u čemu; zanos, strast, žudnja; melanholija
merdžan – koral
mezar – grob, raka; muslimanski grob
mezetluk – ono što se jede kao meza, zakuska uz piće
mihrab – ovalno udubljenje u zidu džamije okrenuto u smjeru Ćabe; ispred nje klanja džamijski imam
moba – solidarno skupljanje ljudi na zajedničkom obavljanju poslova koji traže mnogo vremena (žetva, kosidba, gradnja kuće i sl.)
mujezin – džamijski službenik koji s munare uči ezan, poziva na molitvu
mukabela – glasno učenje Kur'ana u džamiji; mukabelu uči više hafiza obično uz ramazan
munara – džamijski toranj s kojeg mujezin ezanom najavljuje skori početak namaza
musandera – od drveta skovani i rezbarijama ukrašeni pregraci duž cijelog jednog zida sobe; vrsta balkona u džamiji, na zidu iznad ulaznih vrata
mutvak – ljetnja kuhinja

nadžidžati – nakititi; pretjerano se dotjerati, ukrasiti
nafila – nešto što je suvišno; nafila-namaz – klanjanje koje nije obavezno
nakibul-ešref – zastupnik šerifa i sejida u Osmanlijskom carstvu
nam – ugled, popularnost, dobar glas koji neko uživa
namaz – muslimanska molitva
namli – na glasu, poznat, popularan
nevakat – nezgodno vrijeme; loše odabran čas; nevrijeme za izvođenje kakve radnje; zao trenutak
nijet – čestita i dobra namjera u nekom djelu; izreka na arapskom ili na bosanskom jeziku neposredno prije klanjanja namaza (ili otpočinjanja posta) koja sadrži odluku da će osoba klanjati određeni namaz (ili započeti post); namjera, nakana, odluka
nišan-taš – nadgrobni kamen postavljen po islamskim propisima; nišan, bašluk
nizam – regularna vojska u Osmanlijskom carstvu; vojnik te vojske
nur – svjetlo, svjetlost; svježina na licu

paša – titula visokih dostojanstvenika i vojnih lica; rang generala
pataren – bosanski krstjanin; bogumil; heretik
pendžer – prozor
peškun – mali, okrugli, drveni, obično izrezbareni stolić, na kome se sjedi; stolić koji se stavlja pod sofru
peštahta – vrsta starinske školske klupe; klupa koja se upotrebljava u mektebima; na njoj se drže knjige i teke, a sjedi se na podu
plaho – vrlo, veoma, odveć, silno
Plevna – Pleven, grad u sjevernoj Bugarskoj
poldrug – jedan i pola drugoga po veličini ili po trajanju; poldrug dana – dan i po
priglavak – vrsta domaće pletene čarape koja pokriva stopalo do gležnja; mjesto na nozi gdje se pregiba stopalo

rahatluk – zadovoljstvo, spokojstvo, udobnost
rahmet – Božija milost, oprost grijeha; pokoj, mir mrtvima; plodonosna ljetna kiša
rahmetlija – umrli, pokojnik
ramazan – deveti mjesec hidžretskog kalendara; mjesec posta
ruho – djevojačka oprema za udaju, koja se iz djevojčine kuće nosi u mladoženjinu; odjeća, haljine

sabah – zora, jutro; sabah-namaz – jutarnji namaz, prva od pet dnevnih muslimanskih molitvi
sabahzorski – rani jutarnji (npr. vjetrovi)
sabur – strpljivost, strpljenje, sposobnost vladanja sobom, samozatajnost
saf – red; red (u džamiji) prilikom klanjanja namaza
sahibija – vlasnik, gospodar; posjednik; domaćin
sećija – uzdignuto zastrto sjedište napravljeno od drvenih dasaka, koje se nalazi u sobama starinskih kuća
sedefli – optočen, ukrašen sedefom (sedef – unutrašnji sloj školjke bisernice)
sehara – drveni sanduk ukrašen limom i kožom u koji se smješta djevojačka oprema
sehur – ramazanski ručak u rano doba dana, prije zore
selam – muslimanski pozdrav; spas, mir
selam alejk (selam alejkum!) – Mir vama!
selamet – spas; izbavljenje od nevolje; pravi put
sevdah – ljubav, ljubavna čežnja, ljubavni zanos
sevdalinka – bosanska ljubavna pjesma
sevdisati – predavati se sevdahu; ljubiti, voljeti, milovati, ljubav voditi
soha – podupirač, motka
sokak – manja, uža ulica ili prolaz
somun – okrugli pekarski hljeb s kvascem; ljepina
srma – srebrena nit kojom se ukrašava odjeća; srebro
stećak – nadgrobnik bosanskih krstjana (bogumila)
stendžeriti se – rastužiti se; osjećati se bijedno, čemerno
sultan – car, vladar

šadrvan – vodoskok ili česma, obično s više mlazova, s bazenom kružna ili višekutna oblika
šećerli – sladak, zaslađen šećerom, zašećeren
šeher – grad
šehid – musliman koji je časno dao život u borbi za islam; nevino pogubljeni; mučenik
šejtan – vrag, đavo; preneseno: onaj koji je duhovit, vragolan
šerbe – osvježavajuće piće od vode, šećera ili meda, te mirođija
šimšir – zimzeleni ukrasni grm; zelenika
škrabija – niska vitrina
šućurati – zahvaljivati se Bogu

taraba – ograda od dasaka
Taslidža – Pljevlja
teferič – provod; zabava i gozba u prirodi; izlet u prirodu u svrhu uživanja
tekbir – učenje (više puta) "Allahu ekber! ("Bog je najveći!)
tekija – zgrada u kojoj borave derviši
telal – glasnik, objavljivač vijesti i javnih zapovijedi; dobošar
tepeluk – ženska kapica ukrašena dukatima ili biserima; srebrena ili zlatna pločica s te kape
teravija – noćna ramazanska molitva, klanja se poslije jacije
tevhid – muslimanski spomen za mrtve; skupno učenje za dušu umrlog
trepetljika – metalni ukras na kalpaku; istanjeni listovi od srebra, zlata ili lima koji trepere i svjetlucaju u kosi, na glavi ili čemu drugom
turundža (turunđa) – vrsta narandže

uhasuliti (se) – urediti (se)

vakat – vrijeme, doba; vrijeme namaza; namaz
veranda – natkrivena i ostakljena odaja duž pročelja kuće
vezir – najviša titula u državnoj hijerarhiji Osmanlijskog carstva; ministar; guverner pokrajine
vezirluk – zvanje vezira, vezirstvo
vranac – konj crne dlake

zijaretiti – posjetiti, obilaziti, pohoditi; posjetiti mezar
zulum – nasilje, bezakonje, teror; nepravda
zumbul – vrsta cvijeta; sumbul
zvekir – halka i metalna ploča na kapiji, služi za kucanje na vrata

VRIJEME I SEVDAH

Sevdalinka nije stećak, nije nišan-taš i nije spomenik - to je pjesma koja ima svoje rođenje, svoj život i svoje odumiranje.

Autor sevdalinke uvijek je pojedinac. Putujući bosansko-hercegovačkim drumovima, gradovima, selima, rijekama, planinama i ravninama, pomažući dertli dušama da nađu dermana - od usta do usta, od uha do uha, prilagođavajući je vremenu i prostoru, sevdalinku oblikuje narod. Narod joj postaje sahibija - zato se i zove narodna pjesma. Orijentalna melodičnost i zapadnjačka harmoničnost izatkale su u ranjenoj bosanskoj duši specifičan osjećaj, koji je iznjedrio sevdalinku - autohtonu bosansku pjesmu kakve nema nigdje na dunjaluku osim u Bosni i Hercegovini.

A sevdaha ima...Dokle je stigao orijent, dotle je dobacio i sevdah - samo se u drugim državama zove različitim imenom, naprimjer u Španiji "malagenja", u Mađarskoj "virtuš", u južnoj Srbiji "kara-sevdah" itd.

Vrijeme može otplaviti neku pjesmu, ali vjerovatno će se naći bar jedan zaljubljenik baš u tu sevdalinku, tako da je njeno odumiranje krajnje neizvjesno, ako ne i nemoguće. Ovo sve pod uslovom da se ne umiješa ideologija.

Sevdalinka opisuje većinu segmenata našeg bitisanja, vrlo često poštenije od pisanih dokumenata. Naravno bude i uljepšavanja, jer tražeći ugođaj svojoj duši, uljepšavanjem stvarnosti, čovjek svjesno ili nesvjesno širi neku vrstu dobrine oko sebe. Sevdalinka, zapravo, odslikava život. Naš život...

Danas je višestruko napadnuta...

Protok vremena, tempo življenja i ciklična tragičnost ovih naših prostora, nezaustavljivo uništavaju sevdalijski ambijent u nama i oko nas. Neki drugi, strani tonovi stalno pripremaju Bosance i Hercegovce da JESMO ono što NISMO! Neuki narod to prihvata jer ta sorta muzike ne traži razmišljanje - ona razmišlja za takve slušače. Sevdalinka je nešto sasvim drugo... i u muzičkom, a posebno u tekstualnom dijelu to je čista filozofija... filozofija našeg opstanka u Bosni i Hercegovini, i živi dokaz da smo ovdje veoma dubokog korijena...i da se korijen omladio... i da je jedna od mladica tog korijena naša nacionalna pjesma - sevdalinka. Sevdalinka je danas ugrožena - pomozimo joj da opstane.

Stvarnost je da pomažući sevdalinci - pomažemo sebi.

Ja to radim ovako...

Volio bih da moje muziciranje probudi u Vama lijepo raspoloženje.

Omer Pobrić

Visoko, novembra 2001.